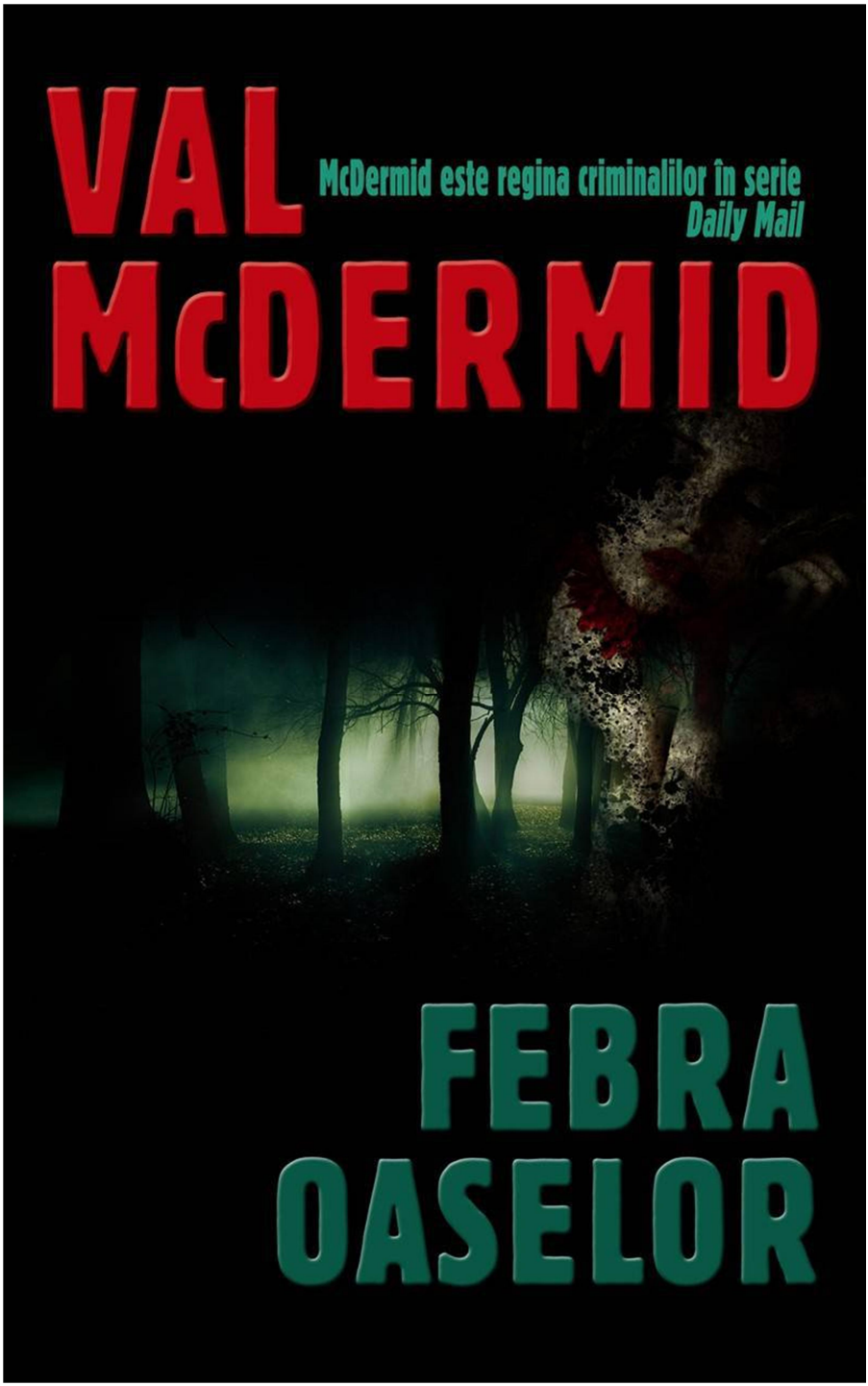

Val Mcdermid

Febra oaselor

2011

Ed.Litera

Val Mcdermid este o romancieră scoțiană contemporană născută în Kirkcaldy, pe coasta de est a Scoției. A fost unul dintre cei mai tineri studenți acceptați la St. Hilda's College, Oxford, la vârsta de șaptesprezece ani, și primul venit de la o școală din Scoția. Și-a dorit întotdeauna să scrie, prin urmare a devenit jurnalist. Succesul a venit odată cu transformarea primului ei roman în scenariu pentru o piesă de teatru, dar apoi tânăra scriitoare s-a îndreptat către romanul polițist. Din 1991 și-a dedicat timpul în exclusivitate scrisului. Este autoarea a nu mai puțin de 23 de bestselleruri traduse în 40 de limbi și vândute în peste 10 milioane de exemplare în întreaga lume. A câștigat numeroase premii internaționale, inclusiv Gold Dagger Award pentru cel mai bun roman polițist al anului, în 1995, Stonewall Writer of the Year Award, în 2007, și LA Times Book of the Year Award. În 2010, Val Mcdermid a primit Cartier Diamond Dagger Award.

Această carte este o operă de ficțiune. Anumite locuri reale și personalități publice sunt incluse pentru a face povestea mai vie, dar sunt folosite fictiv. Toate celelalte nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul imaginației autorului; orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale este pur întâmplătoare.

Dedic această carte amestecului eterogen pe care îl consider familia mea – cea biologică –, dar și cea alcătuită din oamenii cu care mă simt unită prin lucrătura minții. Nu mă dau în vânt după dormitul în mijlocul naturii, dar sunt mândră să împart cu ei acest cort uriaș care este lumea noastră.

Citat T.S. Eliot

Cu carnea nu-i cu putință vreo atingere
Care s-aline febra oaselor.
Whispers of Immortality

T.S. Eliot

Totul se reduce la sânge…

Totul se reduce la sânge. Poți trece peste unele fapte rele care ți s-au întâmplat. Le poți arhiva la capitolul lecții învățate, pericole de evitat pe viitor.

Dar există trădări cărora trebuie să le răspunzi. Și, uneori, singura soluție este vărsarea de sânge.

Nu că ți-ar plăcea să ucizi. Aceasta ar presupune să ai mintea bolnavă. Iar tu ești un om normal. Ai motive pentru ceea ce faci. O faci pentru a-ți îndrepta viața. Pentru a te simți mai bine.

Se vorbește mult despre ideea de a o lua de la capăt. Numai că sunt puțini cei care se încumetă să o facă. Își închipuie că, schimbându-și domiciliul și serviciul sau găsindu-și pe altcineva pe care să îl iubească, lucrurile vor fi diferite. Tu însă înțelegi ce vreau să spun. A o lua de la capăt înseamnă să iei totul la puricat și să-ți pui la punct problemele. Este ca și cum ai intra la mănăstire și ți-ai arde toate posesiunile lumești, urmărind apoi cum tot ce te ține de universul material în care ai trăit este cuprins de flăcări. Și, numai după ce toată această istorie s-a transformat în scrum, poți să începi cu adevărat o viață nouă. Să îți dezvolți alte aspirații, alte ambiții. Să îți accepți limitele și să lași trecutul în urmă.

Și este un mod perfect echilibrat de a-ți plăti datoriile. Să răspunzi trădării cu trădare, vieții cu viață, piederii cu pierdere. Simți un fel de eliberare atunci când ultima răsuflare se stinge și îți poți vedea liniștit de treabă cu scalpelele și cu cuțitele. Și, în timp ce sângele se prelinge continuu, știi că ai făcut

ceea ce trebuia, singura acțiune logică în acele circumstanțe. Desigur, nu toți îți vor da însă dreptate.

Unii vor zice chiar că NIMENI nu va fi de acord cu tine. Dar tu știi că nu e adevărat. Știi că unii te-ar admira dacă ar descoperi ceea ce ai făcut, ceea ce faci. Oameni ale căror vise au fost spulberate, așa cum ți s-a întâmplat și ție. Ei ar înțelege totul perfect. Și și-ar dori să fi avut și ei curajul de a face același lucru.

Dacă se va afla vreodată ce ai făcut, ai putea institui o nouă modă.

CAPITOLUL 1

Tavanul boltit acționa ca un soi de amplificator gigantic al conversațiilor din încăpere. Membrii unui cvartet de jazz se întreceau într-o competiție plină de înfloriturі, dar totuși cumva prea stridentă. În aerul îmbâcsit plutea un amestec de mirosuri: mâncare gătită, alcool, transpirație, testosteron, apă de colonie, peste care se suprapuneau răsuflările câtorva sute de oameni. Nu cu mult timp în urmă, țigările ar fi atenuat miasmele umane, dar, așa cum proprietarii de baruri avuseseră ocazia să constate după interzicerea fumatului, izul emanat de o masă de trupuri nu este nici pe departe atât de plăcut precum voiau unii să creadă.

În sală erau puține femei, majoritatea chelnerițe care umblau de colo-colo cu tăvi pline cu tartine și cu pahare cu băuturi. Așa cum se întâmplă de obicei la petrecerile de pensionare din cadrul poliției, cravatele fuseseră slăbite la gât, iar fețele se înroșiseră. Numai că mâinile care altădată s-ar fi avântat să le pipăie pe domnișoare stăteau acum potolite din cauza prezenței atâtor ofițeri de rang înalt. Pentru a nu știu câta oară,

dr. Tony Hill se întreba cum Dumnezeu de ajunsese aici. Știa însă că nu se întâmpla, probabil, pentru ultima oară.

Femeia care își croia acum drum spre el prin mulțime era, probabil, singura persoană din încăpere cu care ar fi fost dispus să își petreacă oricât de mult timp. Crima era cea care îi adusese împreună, crima îi făcuse să se înțeleagă atât de bine unul pe celălalt, crima îi învățase să-și respecte modul de a gândi și seturile de valori. Inspectorul-șef Carol Jordan era singurul coleg care, de ani de zile, trecuse pragul spre ceea ce s-ar fi putut numi o relație de prietenie cu el. Uneori recunoștea în sinea lui că prietenia nu era tocmai termenul potrivit pentru a descrie acea legătură strânsă care îi unea, în ciuda trecutului lor complicat, dar, nici măcar după atâția ani de experiență ca psiholog clinician, nu era deloc sigur că ar putea găsi o definiție adecvată. Mai ales nu acum și nu aici, într-un loc în care nu-și dorea să se afle.

Carol era mult mai iscusită decât el în evitarea lucrurilor care nu îi făceau plăcere. Mai era și pricepută în a identifica acele lucruri și în a acționa în consecință. În seara aceasta însă, ea își dorise să vină. Pentru ea, petrecerea avea o semnificație specială, pe care Tony nu reușea să o perceapă pe deplin. Sigur, John Brandon fusese primul ofițer superior de poliție care îl luase în serios și îl adusese din lumea

tratamentelor și a cercetării în prima linie a psihologiei criminale. Dar, dacă nu ar fi fost el, l-ar fi descoperit altcineva. Tony aprecia modul în care Brandon se implicase și se luptase pentru a impune psihologia criminală în anchetele polițienești. Totuși, ei doi nu depășiseră niciodată stadiul de relație strict profesională. Dacă ar fi fost după el, nu s-ar fi aflat aici în această seară. Însă Carol insistase să vină, susținând că oamenii ar fi considerat stranie absența lui. Tony se știa altfel decât ceilalți, dar prefera să nu le ofere posibilitatea de a-și da seama până unde mergeau ciudățeniile lui. Așa că își făcuse apariția purtând întipărit pe chip un zâmbet subțire, pregătit pentru toți cei care îl luau în vizor.

Carol părea, dimpotrivă, în largul ei, mișcându-se cu ușurință prin mulțime îmbrăcată într-o rochie strălucitoare de un albastru-închis care îi accentua rotunjimile, de la umeri la sâni și mai jos, către șolduri și coapse. Părul ei blond părea mai deschis la culoare, deși Tony știa că asta era, mai degrabă, rezultatul numărului tot mai mare de fire argintii, între care cele aurii amenințau să se piardă, nu serviciilor unei coafeze. Se amesteca printre oameni, și saluturile celor din jur îi animau chipul, îi făceau buzele să zâmbească, sprâncenele să se arcuiască, iar ochii să sticlească.

Într-un târziu, a ajuns lângă el și i-a întins un pahar de vin. A sorbit apoi o gură zdravănă din propriul pahar.

— Văd că ai trecut pe vin roșu, a comentat Tony.

— Cel alb e de nebăut.

Bărbatul și-a înmuiat și el, prudent, buzele.

— Și ăsta e mai bun?

— Poți să fii sigur.

Având în vedere că era o băutoare mult mai serioasă decât el, era tentat să-i dea crezare.

— O să fie și discursuri?

— Comisarul-șef adjunct va rosti câteva cuvinte.

— Doar câteva? Asta ar fi o premieră!

— Cam așa ceva. Și, de parcă asta nu ar fi de ajuns, l-au dezgropat și pe Polițaiul Divin ca să-i ofere lui John ceasul de aur.

Tony s-a tras înapoi cu un aer oripilat, într-un gest numai pe jumătate prefăcut.

— Vrei să zici, Sir Derek Armthwaite? Parcă știam că a murit.

— Din nefericire, nu. Nu uita că el a fost comisarul-șef care l-a promovat pe John, așa că s-au gândit că ar fi o idee bună să-l invite să facă onorurile.

Tony s-a cutremurat.

— Amintește-mi să le interzic colegilor tăi să-mi organizeze și mie o petrecere de adio.

— N-o să ai parte de nicio petrecere, nu ești dintre ai noștri, a spus Carol, zâmbind pentru a atenua gustul amar al vorbelor sale. N-o să capeți nimic altceva decât o masă din partea mea, la un restaurant unde să mănânci cel mai bun curry din Bradfield.

Înainte ca Tony să apuce să-i dea replica, o voce puternică a răsunat în boxe și le-a întrerupt conversația, anunțându-l pe comisarul-șef adjunct al Poliției Metropolitane Bradfield. Carol și-a golit paharul și s-a strecurat înapoi în mulțime cu gândul de a-și procura altă băutură și, probabil, s-a gândit el, ca să mai sporovăiască puțin cu unii și cu alții pentru a-și consolida relațiile. Fusese numită inspector-șef cu câțiva ani în urmă și de puțin timp conducea o echipă de elită, specializată în anchetarea infracțiunilor majore. Bărbatul știa că era sfâșiată între dorința de a-și demonstra din plin abilitățile profesionale și ambiția de a ajunge la un nivel de la care să poată avea un cuvânt de spus în politica instituției. Tony se întreba dacă nu cumva Carol avea să rămână fără opțiuni, acum că John Brandon urma să dispară din scenă.

Religia lui spunea că viața are pentru toți aceeași valoare, dar inspectorul-șef Stuart Patterson nu reușise niciodată să respecte acea învățătură și în relația cu morții. Un nenorocit de dependent de heroină înjunghiat într-o încăierare lipsită de noimă

nu avea cum să-l mişte la fel ca vederea acestui copil mort şi mutilat. A rămas în picioare într-un colţ al cortului alb care proteja scena crimei de răpăitul uniform al ploii nocturne, lăsându-i pe specialişti să-şi facă treaba şi încercând să evite orice comparaţie între fata moartă şi propria fiică, abia intrată în adolescenţă.

Fata care se afla acum în centrul atenţiei ar fi putut fi una dintre colegele de clasă ale lui Lily, atâta doar că purta o altă uniformă de şcoală. În ciuda frunzelor împrăştiate de vânt şi udate de ploaie, care se lipiseră de folia transparentă din polietilenă care îi acoperea faţa şi părul, părea un copil curat şi bine îngrijit. Mama îi anunţase dispariţia la puţin timp după ora nouă, ceea ce însemna că era o fiică mai obişnuită cu disciplina decât Lily, provenind dintr-o familie în care regulile casei erau respectate cu stricteţe. Pe de altă parte, era posibil ca trupul să nu fie, de fapt, al lui Jennifer Maidment, având în vedere că fusese găsit înainte ca mama să anunţe dispariţia, iar la faţa locului nu fusese adusă deocamdată o fotografie a fetei. Dar Patterson credea că ar fi fost o coincidenţă prea mare ca două eleve de la aceeaşi şcoală din centrul oraşului să dispară simultan. Asta dacă nu cumva una din ele era în vreun fel implicată în moartea celeilalte. În vremuri atât de tulburi, nicio ipoteză nu putea fi exclusă.

Prelata de la intrarea în cort a fost dată vijelios într-o parte și prin deschizătură și-a făcut loc un bărbat masiv. Avea umerii atât de largi, încât nu își putea încheia fermoarul vestei de protecție oferite ofițerilor de West Mercia Police[1]. Stropi de ploaie i se prelingeau pe craniul ras, de culoarea ceaiului tare, picurând pe fața sa care trăda faptul că își petrecuse o bună parte din tinerețe pe ringurile de box. În mână ținea o foaie de hârtie închisă într-un plic transparent din plastic.

— Aici sunt, Alvin, a spus Patterson pe un ton plin de o amărăciune melancolică.

Sergentul Alvin Ambrose s-a apropiat de șeful său, pășind cu grijă pe cărarea delimitată de criminaliști.

— Jennifer Maidment, a anunțat, întinzându-i o fotografie imprimată pe hârtie. Ea e?

Patterson a studiat o clipă fața ovală, încadrată de un păr lung, castaniu, și a încuviințat sumbru.

— Da, ea e.

— O fată drăguță, a comentat Ambrose.

— A fost.

Într-adevăr, ucigașul îi răpise și frumusețea odată cu viața. Fără a se grăbi să tragă concluzii, Patterson s-a gândit că pielea congestionată, limba înghițită și ochii bulbucați, precum și sacul de polietilenă

[1] Forță de poliție teritorială ce are în subordine comitatele Shropshire, Herefordshire și Worcestershire din Anglia (n. Red.)

înfășurat strâns peste față nu puteau să indice altceva decât moartea prin asfixiere.

— Sacul i-a fost strâns legat în jurul gâtului. O moarte a dracului de îngrozitoare.

— A fost totuși ținută cumva cu forța, a spus Ambrose. Altfel, ar fi încercat să se zbată.

— Nu sunt semne de imobilizare. Vom ști mai multe după autopsie.

— A fost agresată sexual?

Patterson nu și-a putut stăpâni un frison.

— Știm că a tăiat-o cu cuțitul, deși nu am observat asta în primă fază. Fusta acoperea totul. Pe urmă, doctorul a studiat-o mai cu atenție. A închis ochii, rostind în gând o rugăciune scurtă și grăbită.

Nenorocitul pur și simplu a măcelărit-o. Nu știu dacă asta se poate numi agresiune sexuală. Mai degrabă, stârpire. S-a întors și s-a îndreptat spre ieșire. Comparând scena de acum cu altele pe care le investigase, a rostit sentința, alegându-și cu grijă cuvintele: N-am văzut în viața mea ceva mai terifiant.

Dincolo de cort, vremea era oribilă. Ceea ce începuse după-amiaza ca o ploaie torențială cu rafale de vânt se transformase într-o furtună în toată puterea cuvântului. În nopți ca acestea, cetățenii din Worcester ajunseseră să se teamă ca apele râului Severn să nu se umfle și să se reverse. Se așteptau la inundații, nu la crime.

Cadavrul fusese găsit la marginea unui refugiu construit cu câțiva ani în urmă, când fuseseră executate lucrări de nivelare la șoseaua principală. Vechea curbă strânsă căpătase un alt rol, de popas pentru camionagiii și șoferii de furgonete atrași de dubița în care fusese amenajat un birt cu gustări, deschis pe timpul zilei. Noaptea, servea drept parcare improvizată pentru patru, cinci turiști care nu aveau nimic împotrivă să tragă un pui de somn în condiții precare, pentru a economisi câțiva bănuți. Camionagiul olandez care coborâse în seara aceea din cabină pentru a se ușura avusese însă parte de mai mult decât își dorise.

Refugiul era ferit de ochii celor care treceau pe șosea de un crâng de copaci bătrâni și de câteva tufișuri dese. Vântul puternic șuiera printre pomi. Ambrose și Patterson au ajuns la mașina Volvo a poliției uzi până la piele. Odată intrați în mașină, Patterson a început să dea ordine, enumerându-le pe degete:

— Ia legătura cu cei de la circulație. Au montate pe șosea câteva camere video de recunoaștere a numerelor de înmatriculare, dar nu știu exact unde. Avem nevoie de date complete despre fiecare vehicul care a circulat astă-seară pe acest tronson. Pe urmă, contactează-i pe cei de la Protecția Familiei. Cere ca unul dintre ofițerii lor să se prezinte la casa familiei

Maidment, unde o să ajung și eu cât de curând. Sună la direcțiunea școlii. Vreau să știu ce prieteni și ce profesori avea fata. Aranjează întâlniri cu ei începând de mâine, la prima oră. Cere-i celui care a întocmit raportul primar să-mi transmită detaliile pe e-mail. Informează și biroul de presă. Convoacă-i pe ceilalți polițiști din echipă pentru o ședință mâine la ora zece. OK? Am uitat ceva?

Ambrose a clătinat din cap.

— Nu, nu cred. Mă ocup imediat de toate astea. O să-l rog pe unul dintre băieții de la circulație să mă ducă înapoi în oraș. Dumneavoastră ce faceți? Mergeți să-i anunțați?

Patterson a oftat.

— Nu-mi place deloc treaba asta, dar n-am ce să fac. Fiica lor e moartă, și ei merită să audă vestea din gura unui ofițer superior. Ne vedem mai încolo, la ei acasă.

Ambrose a coborât din Volvo și s-a îndreptat spre mașinile de poliție trase la intrarea și la ieșirea din parcare. Șeful său l-a urmărit cu privirea. Se părea că nimic nu-l putea clinti pe Ambrose.

Lua toate greutățile pe umerii lui solizi și își croia drum neabătut înainte, indiferent unde îl ducea munca de investigație. În seara aceea, Patterson ar fi dat orice să aibă și el cugetul la fel de liniștit.

CAPITOLUL 2

Carol remarcase cât de întărâtat era John Brandon. Fața lui tristă de câine de vânătoare era mai însufleţită decât o văzuse vreodată în orele de serviciu, iar Maggie, soția lui cea iubitoare, îi stătea alături, cu un zâmbet indulgent întipărit pe chip, acelaşi zâmbet pe care Carol îl mai văzuse în repetate rânduri când fusese invitată la ei la masă și Brandon întorcea un subiect pe toate părțile, scuturându-l așa cum face terierul când prinde un iepure. A schimbat paharul gol cu unul plin oferit de o chelneriță, apoi a revenit în colțișorul unde îl lăsase pe Tony. Expresia de pe fața acestuia s-ar fi potrivit mai bine unei slujbe de înmormântare, dar nici nu se aşteptase din partea lui la altceva. Știa că pentru Tony astfel de evenimente constituiau o pierdere de timp, ceea ce era, probabil, adevărat din punctul lui de vedere. Era totodată conștientă de faptul că lucrurile stăteau cu totul altfel în ceea ce o privea.

Nu prinderea criminalilor era lucrul care guverna treburile polițienești în lumea contemporană, ci politica, la fel ca în orice altă organizație de mare anvergură. Cândva, o noapte ca aceasta ar fi reprezentat o scuză pentru o beție în toată legea, asezonată cu câteva numere de striptease. În zilele noastre, era o ocazie pentru a stabili contacte, a

consolida relații și a lega conversații care altfel nu ar fi avut cum să se înfiripe întâmplător. Nici ei nu-i plăcea cum decurgeau lucrurile acum, la fel cum nu-i plăceau lui Tony, dar în același timp știa că avea ceva talent. Și, dacă asta se cerea, atunci avea să strângă din dinți și să suporte totul cu stoicism, hotărâtă să-și păstreze poziția în ierarhia neoficială.

A fost oprită din drum de o mână pusă pe braț. S-a răsucit și a dat cu ochii de detectivul Paula McIntyre, din echipa ei, care s-a aplecat și i-a șoptit la ureche:

— Uite-l că apare!

Carol știa despre cine era vorba. Înlocuitorul lui John Brandon era cunoscut după nume și după reputație, dar, cum venea din celălalt capăt al țării, nimeni din Bradfield nu dispunea de cine știe ce informații la prima mână cu privire la el. Puțini ofițeri erau transferați din Devon & Cornwall în Bradfield. Cine să dea o viață relativ liniștită, într-o zonă turistică atractivă, pentru un post care presupunea măcinarea constantă a nervilor într-un oraș postindustrial din nord cu o rată îngrijorătoare a infracțiunilor violente în care se foloseau pistoale și cuțite? Poate numai un ofițer ambițios, care vedea în asumarea conducerii celei de-a patra forțe polițienești ca mărime din țară o mutare inspirată pentru viitorul carierei sale. Carol putea ghici că termenul

„provocare” apăruse des în interviurile date de James Blake pentru ocuparea locului de comisar-şef.

— Unde e? a întrebat Carol scrutând încăperea.

Paula s-a uitat peste umăr.

— Acum un minut le acorda un interviu celor de la ACC Crime, dar văd că, între timp, a dispărut.

Scuze, şefa.

— Nu contează. Mulţumesc, oricum, pentru pont. Carol şi-a ridicat paharul în chip de salut şi şi-a continuat drumul spre Tony. În momentul în care a ajuns la el, golise deja paharul. Mai vreau o băutură, a spus rezemându-se de perete lângă el.

— Eşti la al patrulea pahar, a remarcat el, cu un glas destul de blând.

— Cine le numără?

— Eu, după cum bine vezi.

— Ascultă, se presupune că eşti prietenul, nu psihiatrul meu, a replicat Carol pe un ton tăios.

— Tocmai de aceea îmi permit să-ţi atrag atenţia că bei poate un pic cam mult. Dacă aş fi fost psihiatrul tău, nu aş fi emis astfel de judecăţi. Aş fi lăsat totul la libera ta alegere.

— Mda, bine. Tony, nu ai de ce să te îngrijorezi, mă simt bine. Acum ceva vreme, după… În fine, recunosc că am avut o perioadă în care poate că am băut peste măsură. Însă acum mi-am revenit. OK?

Tony și-a ridicat mâinile cu palmele întoarse în față, într-un gest conciliant.

— Cum zici tu.

Carol a oftat adânc și și-a pus paharul gol pe masa alăturată. Tony putea să fie de-a dreptul enervant când se purta exagerat de rațional. Doar nu era ea singura persoană de pe lume căreia îi displăcea profund ca aspectele mai puțin fericite ale vieții ei personale să fie aduse în discuție. „Să vedem dacă lui o să-i convină." I-a aruncat un zâmbet dulce.

— Ce-ai zice să ieșim să luăm o gură de aer?

Tony i-a răspuns cu o privire mirată:

— OK, dacă așa vrei.

— Am aflat niște lucruri noi despre tatăl tău. Hai să mergem într-un loc unde putem discuta în liniște.

A observat cum zâmbetul lui Tony se transformă într-un rânjet chinuit. Identitatea tatălui lui Tony ieșise la iveală abia după moartea acestuia, datorită deciziei sale de a-și lăsa averea moștenire fiului pe care nu îl cunoscuse niciodată. Carol știa prea bine că sentimentele lui Tony față de Edmund Arthur Blythe puteau fi etichetate în cel mai bun caz drept ambivalente. Și, din această cauză, era la fel de dornic să discute despre tatăl său proaspăt descoperit pe cât era Carol de interesată să analizeze presupusa ei dependență de alcool.

— *Touché*. Mă duc să-ți fac rost de o băutură.

A luat ambele pahare, dar drumul i-a fost imediat blocat de un bărbat care ieșise din mulțime și se postase în fața lor.

Carol l-a cântărit din ochi, după cum îi stătea în fire. Cu mulți ani în urmă, se obișnuise să facă în minte o evaluare descriptivă a oamenilor cu care se intersecta, punând laolaltă cuvinte care formau o imagine, ca aceea de pe afișele cu infractorii căutați de poliție sau ca desenele făcute de artiștii care colaborau cu organele de anchetă. Bărbatul acesta era scund pentru un ofițer de poliție și solid, fără a fi gras. Era proaspăt bărbierit, și cărarea albă, purtată pe o parte, îi despărțea în două părul castaniu-deschis. Avea pielea roșiatică-rozalie a unui vânător de vulpi care trăiește la țară și ochi căprui, adânciți între ridurile fine care dădeau de înțeles că avea în jur de cincizeci de ani. Nas mic, borcănat, buze pline și o bărbie ca o minge de ping-pong; omul degaja un aer de autoritate care nu ar fi părut deloc deplasat la un aristocrat de viță veche, membru al Partidului Conservator.

Carol nu se îndoia de faptul că era, la rândul ei, supusă unei cercetări la fel de amănunțite.

— Inspectorul-șef Jordan, presupun, a rostit bărbatul. Avea o voce plină, de bariton, cu un ușor accent din vest. Sunt James Blake, noul comisar-șef.

A întins mâna și a strâns-o pe a lui Carol. Avea palma caldă, lată și uscată ca iasca.

„La fel ca zâmbetul lui.”

— Mă bucur să vă cunosc, domnule, a răspuns Carol.

Blake nu o slăbea din ochi, însă ea s-a văzut nevoită să-și întoarcă privirea pentru a-l prezenta pe Tony.

— Iar acesta este doctorul Tony Hill, un colaborator de-al nostru.

Blake s-a uitat spre Tony, înclinându-și capul în semn de salut.

— Am vrut să mă folosesc de această ocazie pentru a sparge gheața. Sunt foarte impresionat de ceea ce am auzit despre tine. Am de gând să operez unele modificări pe aici, și sfera ta de activitate constituie una dintre prioritățile mele. Aș vrea să ne întâlnim mâine, la ora zece jumătate, în biroul meu.

— Desigur, a spus Carol. Voi fi acolo negreșit.

— Bun. Atunci așa rămâne. Ne vedem mâine, doamnă inspector-șef.

S-a întors și s-a făcut nevăzut în mulțime.

— Extraordinar! a exclamat Tony.

Această remarcă putea să însemne o grămadă de lucruri, toate la fel de valabile. Și nu toate neapărat insultătoare la adresa lui Blake.

— Am auzit eu bine când a zis „sferă de activitate”? a întrebat Carol.

— Da, sferă de activitate, a răspuns Tony cu glas slab.

— Cum a rămas cu băutura aia? Acum chiar simt nevoia să beau ceva. Și pe urmă hai să plecăm de aici. Am acasă, în frigider, o sticlă de Sancerre[2].

Tony s-a uitat lung după Blake.

— Știi proverbul ăla vechi cu fuga rușinoasă, dar sănătoasă? Cred că e momentul să ne luăm picioarele la spinare.

Shami Patel, ofițerul de la Protecția Familiei, i-a povestit că fusese recent transferată din comitatul învecinat, West Midlands, ceea ce explica de ce Patterson nu o cunoștea. Ar fi preferat pe cineva familiarizat cu stilul lui de lucru. Era întotdeauna greu să ai de-a face cu rudele victimelor unor crime; suferința le făcea să reacționeze imprevizibil și adesea într-un mod ostil. Cazul de față avea să fie însă de două ori mai dificil. În primul rând, pentru că, desigur, uciderea cu conotații sexuale a unui adolescent isca întotdeauna un val de emoție în rândurile opiniei publice. La aceasta se mai adăuga însă și chestiunea legată de încadrarea în timp a crimei.

[2] Vin franțuzesc produs în împrejurimile orașului Sancerre, în partea de est a Văii Loarei (n.tr.)

S-au adăpostit de ploaie în mașina lui Patterson, care a început să o pună pe Patel la curent cu datele cazului.

— Aici avem de-a face cu mai multe probleme decât de obicei, a spus el.

— E vorba despre o victimă nevinovată, a punctat Patel.

— Da, dar e mai mult decât atât. Patterson și-a trecut degetele prin părul grizonant. În general, există un interval mai mare între momentul în care se anunță dispariția cuiva și descoperirea cadavrului. Și, astfel, avem răgazul necesar pentru a obține informații de la familie cu privire la gesturile și acțiunile persoanei respective înaintea dispariției. Oamenii își doresc cu disperare să ajute poliția în asemenea cazuri, pentru că speră să mai existe o șansă de a găsi copilul în viață. Nu și de data aceasta, a adăugat el clătinând din cap.

— Da, înțeleg ce vreți să spuneți. Nici nu au apucat să asimileze bine ideea dispariției fiicei lor, că apărem noi pentru a-i anunța că e moartă. Vor fi, fără îndoială, distruși.

Patterson a încuviințat.

— Să nu îți închipui cumva că nu am toată compasiunea pentru ei. Numai că aici intervine marea problemă: nu vor fi în starea de spirit potrivită pentru a răspunde întrebărilor. A oftat. Și primele douăzeci

și patru de ore de după o crimă sunt vitale pentru progresul anchetei.

— Aveți cumva raportul cu privire la ceea ce a declarat doamna Maidment atunci când a anunțat dispariția fiicei?

Era o întrebare bună. Patterson a scos Blackberry-ul din buzunarul interior al hainei, și-a pus ochelarii și a început să citească mesajul pe care Ambros îl primise – și-l trimisese mai departe – de la ofițerul de serviciu care preluase apelul telefonic al Taniei Maidment.

— A preferat să sune decât să vină personal la secție, a spus el urmărind micul ecran. N-a vrut să plece de acasă gândindu-se că, dacă Jennifer se întorcea în acel interval, s-ar fi trezit încuiată pe afară. Fata avea propria cheie, dar mama nu știa dacă o luase cu ea sau nu. A declarat că nu își mai văzuse fiica de când plecase dimineața la școală… A continuat să citească mesajul afișat mai jos pe display. Jennifer urma să se ducă după ore acasă la o prietenă la un ceai și pentru a-și face împreună lecțiile, așa că femeia o aștepta să se întoarcă în jurul orei opt. Nimic neobișnuit, căci ea și prietena în cauză se întâlneau des în casa uneia sau a celeilalte. Mama a lăsat să treacă ceva timp și a sunat la prietena fetei la opt și un sfert. Prietena i-a spus că nu o văzuse pe Jennifer după ore și că nu stabiliseră să ia ceaiul și să-și facă temele împreună. Nu știa ca Jennifer să fi avut

vreun plan, altul decât să meargă la magazinul Co-op și pe urmă direct acasă. Și atunci doamna Maidment s-a decis să ne sune.

— Sper din tot sufletul că apelul a fost luat în serios, a zis Patel.

— Din fericire, da. Sergentul Billings a notat descrierea fetei și a anunțat toate unitățile de poliție. Așa am putut identifica victima atât de rapid. Să vedem… Vârsta, paisprezece ani, 1,65 metri înălțime, constituție firavă, păr șaten, lung până la umeri, ochi albaștri, cercei simpli în urechi, din aur, cu tortiță. Îmbrăcată în uniforma liceului de fete Worcester – bluză albă, jachetă tricotată, fustă și blazer turcoaz. Dresuri și cizme negre. Purta un fulgarin negru peste uniformă. Patterson a adăugat apoi în șoaptă, ca pentru sine: Fulgarin care nu a fost găsit la locul crimei.

— E copil unic? a întrebat Patel.

— N-am idee. Nu știu nici unde se află domnul Maidment în acest moment. Așa cum ți-am spus, e un caz al dracului de complicat. I-a trimis un mesaj scurt lui Ambrose, cerându-i să o interogheze pe prietena la care anunțase Jennifer că se duce, apoi a închis Blackberry-ul și și-a potrivit mai bine haina pe umeri. Ești gata, Patel?

Înfruntând ploaia, au străbătut cărarea care ducea la casa familiei Maidment, o clădire impunătoare din

cărămidă, cu trei etaje, pe jumătate înconjurată de o grădină bine întreținută.

Luminile erau aprinse înăuntru, și draperiile trase în lături. Când s-au apropiat, cei doi polițiști au putut întrezări acel tip de cameră de zi pe care niciunul dintre ei nu și-l putea permite, totul numai suprafețe strălucitoare, țesături de cea mai bună calitate și tablouri care nu se comercializau, în niciun caz, la IKEA. Nici nu apucase Patterson să atingă soneria, că ușa a fost deschisă cu o smucitură.

Starea în care se afla femeia din prag ar fi înduioșat pe oricine. Patterson văzuse însă destule mame înnebunite la viața lui pentru a nu se lăsa surprins de părul în dezordine, de machiajul întins pe toată fața, de buzele mușcate și de maxilarele încleștate. Doamna Maidment le-a cercetat fețele abătute și ochii ei umflați de plâns s-au mărit. Și-a dus o mână la gură și cealaltă la inimă.

— O, Doamne! a spus cu vocea tremurândă înecată de lacrimile care dădeau să țâșnească din nou.

— Doamna Maidment? Sunt inspectorul-șef…

Gradul ofițerului i-a spus Taniei Maidment ceea ce nu voia să audă. Urletul ei l-a întrerupt pe Patterson în mijlocul frazei. Femeia s-a clătinat pe picioare, și s-ar fi prăbușit cu certitudine dacă polițistul nu s-ar fi apropiat repede de ea și nu ar fi prins-o pe după

umeri, susținând-o să nu cadă. A cărat-o, pe jumătate leșinată, în casă, cu sergentul Patel pe urme.

În momentul în care a așezat-o pe canapeaua moale și comodă din living, Tania Maidment tremura din toate încheieturile, ca un om aflat în pragul unei crize de hipotermie.

— Nu, nu, nu, repeta ea printre dinții care-i clănțăneau incontrolabil.

— Îmi pare foarte rău, doamnă. Am găsit un cadavru despre care bănuim că ar fi al fiicei dumneavoastră, Jennifer, a spus Patterson aruncându-i o privire disperată lui Patel.

Aceasta a înțeles mesajul și s-a așezat lângă femeia aflată în suferință, cuprinzându-i mâinile înghețate în palmele ei calde.

— Doriți să sunăm pe cineva care să vină să stea cu dumneavoastră? a întrebat Patel. Doamna Maidment și-a smucit capul, dar vorbele i-au ieșit clare din gură:

— Nu, nu, nu! Apoi a tras adânc aer în piept, ca un om pe cale să se înece. Tatăl ei… se întoarce mâine acasă, din India. Acum e în avion. Nici nu știe că fiica lui a dispărut…

Lacrimile i-au țâșnit șuvoaie din ochi și a izbucnit în hohote guturale. Patterson nu se simțise niciodată atât de inutil.

A așteptat ca primul val de durere să se mai domolească. A avut senzația că durează o veșnicie. În

cele din urmă, mama lui Jennifer s-a oprit din plâns, epuizată. Ținând-o în continuare pe după umeri, Patel i-a făcut un semn aproape imperceptibil lui Patterson.

— Doamnă Maidment, trebuie să aruncăm o privire în camera lui Jennifer, a spus el. Știa că purtarea lui putea fi luată drept lipsă de înțelegere, dar nu avea de ales. Curând, locul urma să fie împânzit de criminaliști care aveau să întoarcă totul cu fundul în sus, iar el voia să fie primul care să caute indicii în spațiul privat al fetei. În afară de asta, mama părea distrusă pe moment, dar nu era un lucru neobișnuit ca, după primele clipe dificile, părinții să-și dea seama că viețile copiilor lor puteau ascunde secrete pe care nu doreau să le afle toată lumea. Nu intenționau să obstrucționeze ancheta, atâta doar că nu înțelegeau întotdeauna importanța unor detalii pe care ei le considerau irelevante. Iar Patterson nu dorea ca lucrurile să se petreacă la fel și în acest caz.

Fără să mai aștepte vreun semn de încuviințare din partea mamei, s-a strecurat afară din cameră și a urcat la etaj. Considerase întotdeauna că se pot afla multe despre relațiile din interiorul unei familii cercetând mediul în care trăia. Urcând scările, a încercat să-și facă o idee despre casa în care locuise Jennifer. Locul avea un gen de strălucire care trăda prezența banilor, fără să degaje însă acea obsesie sterilă specifică persoanelor avute. Pe măsuța din hol zăceau câteva

scrisori deschise, o pereche de mănuși era abandonată pe raftul de deasupra caloriferului, iar apa din vaza cu flori de pe palierul de la jumătatea scărilor trebuia împrospătată.

Cinci uși închise îl așteptau la etaj. Era, așadar, o casă în care intimitatea fiecăruia era strict respectată. Dormitorul matrimonial, baia mare, apoi biroul. Toate întunecate, nedezvăluindu-și secretele. A patra ușă s-a deschis spre ceea ce îl interesa. Înainte de a aprinde lumina, a tras pentru o clipă în piept parfumul vieții private a lui Jennifer – piersică dulce cu o vagă aromă de citrice.

Dormitorul semăna dezarmant de mult cu camera propriei lui fiice. Dacă ar fi avut bani și i-ar fi permis lui Lily să-și facă toate poftele, probabil că ar fi ales același tapet și mobilier roz cu alb și cu nuanțe pastel. Postere cu formații de băieți și de fete, un talmeș-balmeș de cosmeticale pe măsuța de toaletă, în încercarea de a obține machiajul perfect, o mică etajeră cu romane pe care le văzuse zăcând și în livingul casei lui, împrăștiate peste tot. A presupus că ușa din celălalt capăt al încăperii dădea spre o garderobă ticsită cu tot felul de obiecte de îmbrăcăminte, unele practice, altele răspunzând mai degrabă cerințelor modei, fără a fi neapărat utile. Legiștii urmau să aibă tot timpul să le cerceteze. Pe el

nu îl interesau decât măsuța de toaletă și micul birou înghesuit într-un colț.

Și-a tras pe mâini o pereche de mănuși din latex și a început să răscolească sertarele. Perechi de chiloți și sutiene înzorzonate și pline de volănașe, și totuși atât de înduioșătoare în inocența lor. Dresuri și câteva perechi de șosete făcute ghem, fără ca înăuntru să se ascundă însă nimic. Camizole și topuri cu breteluțe subțiri, tricouri lucioase datorită amestecului cu fibre lycra. Cercei, brățări, pandantive și coliere ieftine puse în ordine într-o cutie. Un mănunchi de felicitări vechi primite de Crăciun și la zilele de naștere, pe care le strânsese și le pusese deoparte. Cineva urma să le ia la mână cu ajutorul doamnei Maidment, atunci când femeia avea să se poată concentra și asupra altor lucruri decât propria suferință.

Nimic altceva nu i-a trezit atenția, așa că a trecut la cercetarea biroului. Laptopul Apple, un obiect devenit indispensabil pentru toți adolescenții, părea închis, dar Patterson și-a dat seama după luminița indicatoare că era, de fapt, în stand-by, nu oprit. Un ipod ultimul răcnet era conectat la computer, și căștile cu firele încolăcite zăceau alături. Patterson a scos din priză cablul laptopului, a completat un formular de preluare în custodie a aparatului și l-a vârât sub braț. A mai aruncat iute o privire în jurul camerei pentru a se

asigura că nu ratase nimic altceva demn de luat în seamă, apoi a coborât la parter.

Doamna Maidment se oprise între timp din plâns. Stătea cu spatele drept, cu ochii fixați în podea, cu mâinile încleștate în poală și cu obrajii încă uzi de lacrimi. Fără să-și ridice ochii, a spus:

— Nu înțeleg cum de a fost posibil așa ceva.

— Nici noi nu putem înțelege, a răspuns Patterson.

— Jennifer îmi spunea întotdeauna ce planuri avea, a adăugat femeia pe un ton plat, cu vocea îngroșată de plâns. Știu că părinții își închipuie că nu sunt mințiți de copiii lor, dar în cazul lui Jennifer chiar așa stăteau lucrurile. Ea și Claire erau nedespărțite. Stăteau mai tot timpul împreună, aici, la Claire acasă ori în oraș. Pur și simplu, nu înțeleg.

Patel a bătut-o ușor pe umeri.

— O să aflăm ce s-a întâmplat cu Jennifer, Tania. Îți promit.

Patterson a invidiat-o pentru optimismul ei. Obosit și cu inima grea, s-a așezat, pregătindu-se pentru interogatoriul despre care știa că avea să fie aproape inutil. Totuși, întrebările trebuiau puse.

Iar unele răspunsuri aveau să reflecte adevărul, altele nu. Așa se întâmpla întotdeauna.

CAPITOLUL 3

Carol nu exagerase. Vinul Sancerre era, într-adevăr, delicios, tare și acrișor datorită aromei de agrișe, limpede și răcoros. Chiar și așa, Tony s-a mulțumit doar să-și înmoaie buzele în el. Carol alesese să-i ofere informații despre tatăl lui într-un mod destul de asemănător cu al unui câine care îi aduce stăpânului dimineața la picioare ziarul udat de ploaie, însă el, unul, dorea să-și păstreze mintea limpede.

Carol s-a așezat pe canapeaua din fața fotoliului în care ședea Tony.

— Deci nu vrei să știi ce anume am aflat despre tatăl tău?

Tony și-a ferit privirea.

— Carol, eu nu-l consider tatăl meu. Nu s-a purtat ca atare din niciun punct de vedere cât de cât semnificativ.

— Jumătate din moștenirea ta genetică provine de la el. Până și cel mai behaviorist dintre psihologi ar admite că asta valorează ceva. Am crezut că te-ar interesa să știi cât mai multe despre el.

A sorbit o gură de vin și l-a privit încurajator.

Tony a oftat.

— Până acum, am reușit să supraviețuiesc fără să știu nimic despre tata, cu excepția faptului că a decis să nu facă parte din viața mea. Dacă tu n-ai fi avut

prezența de spirit de a interveni atunci când mama a încercat să-și însușească partea mea din averea lăsată de el moștenire, n-aș fi aflat nimic în plus și, crede-mă, aș fi putut trăi la fel de bine în continuare.

Carol a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Vorbești de parcă ți-ar părea rău că am împiedicat-o pe Vanessa să te tragă pe sfoară.

Tony i-a aruncat o privire curioasă. Era, de departe, una dintre presupunerile cele mai inspirate pe care Carol le făcuse vreodată. În ziua aceea, la spital, când Carol dăduse în vileag șiretlicurile puse la cale de Vanessa, o făcuse din convingerea fermă că acționa în interesul lui Tony. A-i mărturisi acum că intervenția ei necugetată nu rezolvase problemele, ci, dimpotrivă, le adâncise însemna să o rănească. Iar el nu-și propusese să facă asta. Nu acum. Și nici altă dată.

— Ascultă, nu vreau să par nerecunoscător. Numai că nu sunt deloc sigur că vreau să știu mai multe despre el.

Carol a clătinat din cap.

— Adevărul e că nu vrei să demolezi zidurile de apărare cu care te-ai înconjurat de-a lungul anilor. Dar e OK, Tony, zău așa. Poate că Vanessa este un monstru, dar, din câte am aflat, tatăl tău era exact contrariul. Așa încât, sincer vorbind, nu cred că ai de ce să te temi.

Tony a învârtit paharul de vin în mână, cu capul ascuns, defensiv, între umeri. Un colț al gurii îi era întors în sus, într-un zâmbet amar.

— Carol, ceva s-a întâmplat, din moment ce m-a părăsit. Și nu numai pe mine, ci, întâmplător, și pe ea.

— Poate că n-a știut nimic despre tine.

— A știut însă destul cât să-mi lase o casă, o barcă și o grămadă de bani.

Carol a tăcut câteva clipe, gânditoare.

— Dacă intenționezi să accepți banii, atunci îi datorezi ceva.

Avea dreptate în felul ei, a recunoscut Tony. Dar, dacă pentru a-și păstra ignoranța trebuia să-și doneze averea unor organizații de caritate, atunci poate că merita să plătească prețul.

— Cred că i-a trebuit mult prea mult până să înceapă să se gândească la mine. Și, oricum, banii nu acoperă nici pe departe datoria lui ca părinte. Gândește-te că m-a lăsat întru totul la cheremul Vanessei.

A pus deoparte paharul și și-a strâns mâinile la piept. O mare parte din munca lui consta din a-i ajuta pe pacienți să depășească limitele înșelătoare ale propriilor emoții. Dar faptul că era obișnuit să-i asculte pe alții nu îi ușurase parcurgerea procesului atunci când era vorba despre el însuși. Învățase să-și

dezvolte reacţii adecvate la majoritatea situaţiilor de viaţă care îi erau povestite, dar încă nu avea încredere în capacitatea lui de a răspunde corect în contextele cu puternică încărcătură emoţională ale relaţiilor de ordin strict personal. Dacă era să se considere în vreun fel un ratat în ceea ce el numea încercarea de a fi om, atunci eşecul lui de aici provenea. Totuşi, Carol merita mai mult decât tăcere sau lipsă de respect din partea lui. S-a concentrat, încordându-şi umerii.

— Carol, amândoi ştim că viaţa mea e un dezastru. Nu o învinovăţesc pe Vanessa pentru ceea ce mi-a făcut. E victima mediului în care a trăit şi a genelor în aceeaşi măsură ca mine. Dar în mintea mea nu încape îndoială că a jucat un rol major în faptul că am ajuns un inadaptat.

— Eu nu cred că eşti chiar aşa de inadaptat, a intervenit Carol.

„E o remarcă făcută cu bunătate… sau poate chiar cu sinceritate”, s-a gândit Tony.

— Aşa o fi, dar nu ştiu dacă să te iau în serios. La urma urmei, ai băut mai mult de o sticlă de vin, a adăugat Tony cu o umbră de umor, într-o încercare neizbutită de a umple prăpastia ce se adâncea între ei.

Carol i-a aruncat o privire tăioasă, şi Tony a ridicat din umeri în semn de scuză.

— Ar fi putut să atenueze impactul Vanessei asupra mea, dar n-a făcut-o. Banii veniți atât de târziu n-au cum să șteargă toate astea.

— A avut, probabil, motivele lui, bine întemeiate. Din câte știu, a fost un om cu adevărat cumsecade.

Tony s-a ridicat.

— Te rog, hai să lăsăm discuția asta pe altă dată! Nu mă simt pregătit pentru asta. Lasă-mi timp să mă gândesc la ceea ce mi-ai spus, Carol.

Zâmbetul lui Carol era forțat. Tony îi cunoștea toate expresiile feței, iar cea de acum trăda dezamăgirea. Faptul că obținuse nenumărate succese în plan profesional cu ajutorul lui nu conta câtuși de puțin în relațiile lor personale! Din acest punct de vedere, se temea că nu îi oferise niciodată altceva decât un șir nesfârșit de deziluzii.

Carol și-a golit paharul.

— O să păstrez sticla asta pentru data viitoare, a spus ea.

Tony a schițat o fluturare de mână în chip de rămas-bun și s-a îndreptat spre scara care despărțea apartamentul ei de la subsol de camerele lui, aflate deasupra. S-a întors spre ea ca să-i ureze noapte bună și i-a zărit zâmbetul, mult mai blând de această dată.

— Te cunosc eu, a spus ea. Mai devreme sau mai târziu, o să vrei să afli mai multe.

În timp ce se apropia de casă, Alvin Ambrose a scotocit după legitimația de polițist în buzunarul interior al hainei. Știa că statura lui impresionantă, culoarea pielii și faptul că era trecut de ora zece noaptea nu aveau să-l facă deloc simpatic în ochii celor care locuiau în acest „imobil tip directorial” din anii 1970. Era mai bine să aibă la îndemână legitimația.

Bărbatul care a deschis ușa s-a uitat încruntat la ceasul de la mână. După ce a întors, teatral, pe toate fețele documentul lui Ambrose, a întrebat pe un ton tăios:

— Aveți idee cât este ceasul?

Ambrose și-a înghițit replica zeflemitoare care îi stătea pe buze.

— Domnul David Darsie? Sergentul Ambrose, de la West Mercia Police. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar trebuie să discut urgent cu fiica dumneavoastră Claire.

Bărbatul a clătinat din cap, mimând în mod exagerat uimirea.

— Nu-mi vine să cred! Atâta desfășurare de forțe pentru simplul fapt că Jennifer Maidment a întârziat și ea puțin! La urma urmei, nu e decât zece și jumătate.

Era momentul să-l pună la punct pe nenorocit.

— Nu, domnule. Motivul pentru care am îndrăznit să vă deranjez la ora asta este faptul că Jennifer Maidment a fost asasinată.

Expresia lui David Darsie a trecut iute de la iritare la oroare, de parcă ar fi fost plesnit peste față.

— Cum? Cum e posibil? S-a uitat peste umăr, ca și cum se aștepta ca de undeva din spate să se ivească un alt coșmar. Mama lui Jennifer a sunat la noi în urmă cu numai câteva minute. Și-a trecut degetele prin părul rărit, de culoare întunecată. Iisuse Hristoase! Ce… Ce…?

A înghițit cu greu.

— Trebuie neapărat să stau de vorbă cu fiica dumneavoastră, a repetat Ambrose făcând un pas spre ușa deschisă.

— Nu știu ce să zic… E incredibil. Cum de…? Doamne, Dumnezeule, Claire va fi, pur și simplu, distrusă. Nu puteți aștepta până mâine? Ca să-i dăm noi vestea, așa, cu menajamente?

— Îmi pare rău, domnule, dar nu cred că aveți cum să vă menajați fiica într-o atare situație.

Trebuie să discut cu ea numaidecât. E vorba despre anchetarea unei crime, și nu ne putem permite să pierdem timpul. Cu cât discut mai repede cu Claire, cu atât mai bine pentru mersul investigației. Nu am nimic împotrivă ca dumneavoastră și soția să asistați la discuție, dar n-am cum să o amân.

Ambrose era conștient că, pentru cei care nu îl cunoșteau și nu îi știau slăbiciunile, putea părea un om insensibil. Dar pentru bunul mers al anchetei era dispus să recurgă la orice mijloace îi stăteau la îndemână. Și-a coborât vocea, atât cât să acopere huruitul tomberoanelor rostogolite pe stradă de oamenii de la serviciul de salubritate.

— Așa că dacă nu vă deranjează…, a zis păşind peste prag.

Darsie n-a avut încotro și s-a dat deoparte, făcându-i loc să intre.

— Da, sigur, poftiți, a spus el gesticulând spre prima ușă din dreapta.

Ambrose a intrat în livingul cu atmosferă tihnită al familiei Darsie. Mobilerul părea destul de uzat, dar confortabil. Un corp de bibliotecă ticsit cu DVD-uri și cu jocuri de societate, un morman de jucării aruncate aparent la întâmplare care ocupau colțul dintre o canapea și televizorul cu ecran lat.

O măsuță de cafea plină de piese Meccano[3] și teancuri de cărţi pentru copii îngrămădite într-un capăt al celeilalte canapele. În încăpere nu era nimeni. Ambrose a aruncat o privire nedumerită spre Darsie.

[3] Sistem de piese metalice de asamblat şi de accesorii, precursorul Lego-ului, utilizat la confecţionarea de machete de avioane, nave, automobile etc. (n.tr.)

— Scuze pentru harababura din casă, a spus acesta. Patru copii… Plus că toată familia e dezordonată din naștere.

Ambrose s-a străduit să nu-l judece prea aspru pe bărbatul care părea preocupat de aspectul camerei când tocmai aflase că prietena cea mai bună a fiicei sale fusese asasinată. Știa din experiență că un asemenea șoc provoca la unii oameni reacții ciudate și de multe ori deplasate.

— Unde e fiica dumneavoastră?

Darsie a dat din cap cu hotărâre.

— Imediat. Mă duc acum să le chem pe ea și pe maică-sa.

A revenit atât de iute însoțit de fiica și de soția lui, încât Ambrose și-a dat seama că ticălosul, și laș pe deasupra, nu le dăduse el însuși vestea. Claire, o fetiță slăbănoagă, cu un aer de copil oropsit în halatul ei din prosop, alb și pufos, tras pe deasupra unei pijamale din flanel, și încălțată cu o pereche de Crocs[4] de un roz aprins, încerca să facă pe adolescenta distantă, în timp ce mama ei părea mai degrabă obosită decât speriată. Au rămas toți trei, nehotărâți, în dreptul ușii, așteptând ca Ambrose să preia ostilitățile.

— Vă rog, luați loc, a spus el lăsându-le un scurt răgaz pentru a se așeza pe canapea. Îmi pare rău că

[4] Marcă americană de încălțăminte concepută inițial pentru plajă, considerată extrem de comodă, ușor de întreținut, rezistentă la bacterii și mirosuri neplăcute (n.tr.)

sunt nevoit să vă deranjez la ora aceasta, dar e ceva extrem de important.

Claire a ridicat din umeri.

— Ei, nu-i nimic. Toate astea din cauză că Jen și-a făcut și ea de cap într-o seară și a întârziat acasă.

Ambrose a clătinat din cap.

— Nu, îmi pare rău, Claire. E ceva mult mai grav.

A urmărit cum pe fața fetei se instalează panica. Ținând cont de ceea ce vedeau pe internet și la televizor, copiii știau acum o groază de lucruri. Orice umbră de nepăsare a dispărut brusc de pe chipul ei înainte ca Ambrose să mai apuce să adauge ceva.

— O, Doamne, s-a tânguit fata. I s-a întâmplat ceva rău, nu-i așa? Și-a dus mâinile la față, zgâriindu-se pe obraji, și s-a aruncat în brațele mamei, care a cuprins-o, instinctiv, pe după umeri.

— Da, mi-e teamă că da, a spus Ambrose. Îmi pare tare rău, Claire, dar prietena ta a murit în seara aceasta.

Claire a scuturat din cap.

— Nu, nu se poate, nu vă cred!

— Din păcate, e adevărat. Încă o dată, îmi pare nespus de rău.

Și-a adunat toate forțele pentru a face față lacrimilor fetei.

— Vă rog, lăsați-ne singuri câteva clipe, a intervenit mama, albă la față din cauza șocului.

Ambrose s-a ridicat și a ieșit din cameră. S-a așezat pe scară și a așteptat. Oamenii își închipuiau că treburile polițienești se rezumau la acțiune și atât – urmăriri spectaculoase de mașini, prinderea infractorilor și izbirea lor de ziduri în timp ce îi încătușai. Nu înțelegeau că esența meseriei era răbdarea. Însă Patterson știa. Și acesta era unul dintre motivele pentru care lui Ambrose îi plăcea de șeful său. El nu transfera presiunea obținerii rezultatelor imediate venită dinspre superiori pe umerii echipei. Nu pentru că n-ar fi fost conștient de urgența unor anchete, ci pentru că era de părere că unele lucruri trebuie făcute pe îndelete.

Au trecut zece minute înainte ca David Darsie să se strecoare afară din cameră.

— Mai durează puțin. Pot să vă servesc între timp cu ceva?

— O cafea, vă rog. Fără lapte, două cuburi de zahăr.

Și-a făcut de lucru cu cafeaua alte zece minute, apoi doamna Darsie a ieșit din living și s-a apropiat de el.

— Claire e foarte afectată, a spus ea. Și eu sunt. Jennifer era un copil minunat. Fetele s-au împrietenit la cataramă încă din școala primară. Părinții ei au fost un fel de a doua familie pentru Claire, iar eu m-am purtat ca o mamă cu Jennifer. Ele două au fost

dintotdeauna de nedespărțit, aici ori la Jennifer acasă, la cumpărături sau oriunde se duceau în oraș.

— Tocmai de aceea fiica dumneavoastră e un martor atât de important pentru noi. Dacă cineva are vreo idee despre planurile lui Jennifer pentru seara aceasta, cel mai probabil Claire e acea persoană. Și să stea de vorbă cu mine este singurul lucru pe care îl mai poate face pentru prietena ei.

— Da, a înțeles asta. Acum încearcă să-și revină cât de cât, ca să poată discuta cu dumneavoastră. Doamna Darsie și-a dus o mână la față și și-a cuprins obrazul și bărbia în căușul palmelor. Doamne, Dumnezeule, sărmana Tania! Nu știu dacă ați aflat, dar Jennifer era copil unic.

Tania și Paul au încercat ani de-a rândul să aibă copii și o divinizau pe Jennifer. N-au răsfățat-o, nimic de genul acesta. Dimpotrivă, erau destul de severi cu ea. Dar era de ajuns să te uiți puțin la ei să îți dai seama cât de mult o iubeau.

— Ne întrebam unde e domnul Maidment, a spus Ambrose străduindu-se să profite cât mai mult de aparenta bunăvoință a interlocutoarei.

— E în India. Este proprietarul unei companii care fabrică mașini-unelte și a plecat într-o călătorie de afaceri, pentru a obține finanțare și a face față crizei creditelor. Ochii femeii erau scăldați de lacrimi.

Probabil că nu a aflat încă nimic despre Jennifer, nu-i așa?

— Nu știu. Colegii mei sunt acum acasă la ei și încearcă să o ajute pe doamna Maidment să treacă mai ușor peste nenorocirea care i-a lovit. O să găsească ei cea mai bună metodă de a-l pune pe domnul Maidment la curent cu situația. A întins mâna și a prins-o ușor de cot pe doamna Darsie. Credeți că fiica dumneavoastră este gata să discute cu mine?

Claire stătea ghemuită pe canapea, cu fața îmbujorată și cu ochii umflați de plâns. Se închisese în sine și părea mult mai tânără decât cei paisprezece ani ai săi.

— Ați spus că Jennifer e moartă, a rostit ea imediat ce Ambrose a intrat în cameră. Asta înseamnă că a fost ucisă, nu-i așa?

— Mi-e teamă că da, a răspuns Ambrose și s-a așezat în fața fetei, în timp ce mama adopta din nou o postură protectoare. Îmi pare foarte rău.

— Dar a fost… vreau să zic, au… i-au făcut rău? Adică, sigur că da, doar au ucis-o, nu? Dar au torturat-o? a întrebat într-o încercare disperată de a-și domoli propriile temeri.

Lui Ambrose nu îi plăcea să-i mintă pe martori, dar în unele cazuri aceasta era soluția cea mai indicată.

— A fost, probabil, o moarte foarte rapidă, a spus, iar vocea lui tunătoare și joasă a sunat liniștitor.

— Când s-a întâmplat? a întrebat Claire.

— Deocamdată, nu știm cu certitudine. Când ai văzut-o ultima dată?

Fata a inspirat adânc.

— Am ieșit împreună de la ore. Am crezut că o să vină încoace, fiindcă avem o temă de făcut la biologie, și de obicei ne facem lucrările astea aici. Tata, care e profesor de chimie, ne ajută uneori când ne blocăm. Dar mi-a zis că nu vine cu mine, pentru că tatăl ei urma să sosească mâine din străinătate și ea voia să-i facă o prăjitură. Așa, ca de bun venit.

— Foarte drăguț din partea ei. Obișnuia să-i facă des asemenea surprize?

Claire a ridicat din umeri.

— Chiar nu știu. Nu-mi amintesc s-o mai fi auzit până acum, dar adevărul e că n-am dat cine știe ce importanță. Tatăl ei călătorește foarte mult. Uneori nu lipsește decât câteva zile, dar în ultima vreme a fost plecat cu săptămânile.

— Asta din cauza boomului economic din China și din India, a intervenit doamna Darsie.

Încearcă să exploateze noile piețe, de aceea lipsește atât de mult de acasă.

Ambrose și-ar fi dorit ca mama fetei să nu se amestece. Întotdeauna preferase ca interogatoriile să decurgă sub forma unei conversații. Era cel mai bun mijloc de a-i face pe martori să divulge mai mult

decât intenționau. Nu-i convenea deloc când alții se băgau și întrerupeau firul discuției.

— Asta e tot ce știi despre planurile lui Jennifer din seara asta? Că voia să facă o prăjitură pentru tatăl ei?

Claire s-a încruntat, scotocind în memorie.

— Mda. M-am cam supărat că nu mă anunțase dinainte. Pentru că ne juraserăm să ne spunem totul. „Prietenii nu trebuie niciodată să se lase baltă unii pe alții” – știți, e un fel de slogan al nostru. Iar ea nici măcar nu m-a rugat să mă duc cu ea acasă și s-o ajut la bucătărie.

— Așadar, ți s-a părut ciudat, nu? Faptul că ți-a dat vestea așa, pe nepusă masă?

— Da, oarecum, a încuviințat Claire. Totuși, nu era mare scofală. Doar ceva neobișnuit din partea ei. Dar n-aveam de gând să mă cert cu ea pentru atâta lucru. Dacă voia să-și surprindă tatăl cu un gest drăguț, era treaba ei.

— Unde v-ați luat bun-rămas?

— Păi, de fapt, nu am apucat să ne luăm rămas-bun în adevăratul sens al cuvântului. Vedeți, lucrurile s-au întâmplat cam așa: am așteptat amândouă în stația de autobuz, a venit mașina, eu am urcat prima, pe urmă Jennifer. Și după aia o aud că-mi zice: „Am uitat, trebuie să cumpăr ciocolată pentru prăjitură, mă duc la Co-op”. Știți, avem un mic magazin Co-op la numai cinci minute de mers pe jos de școală. Eu eram

în autobuz și o văd cum își face loc să coboare și o ia spre magazin. Și îmi face cu mâna, toată numai zâmbete. Și zice: „Ne vedem mâine”, sau cel puțin așa mi s-a părut. Chipul lui Claire s-a schimonosit și lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Atunci am văzut-o ultima oară pe Jennifer, a adăugat.

Ambrose a rămas tăcut, în vreme ce o urmărea pe mama lui Claire cum o mângâia pe păr, încercând să o liniștească.

— Se pare că Jennifer nu era în apele ei în seara asta, a remarcat el. S-a purtat cam ciudat, nu crezi?

Claire a ridicat dintr-un umăr.

— Nu știu ce să zic. Tot ce se poate.

Ambrose, la rândul său tatăl unui fiu adolescent, a recunoscut în ezitarea fetei stilul de a spune „Absolut”, specific vârstei. I-a aruncat un zâmbet încurajator.

— Claire, știu că nu vrei să trădezi în niciun fel încrederea prietenei tale, dar în anchetarea unei crime nu încape loc de secrete. Spune-mi, crezi cumva că se ducea la o întâlnire? Poate cu cineva despre care nu voia să se afle?

Claire a pufnit și și-a șters nasul cu dosul palmei.

— Nu mi-ar fi ascuns așa ceva! Nu, nici vorbă. Cineva a acostat-o pe drumul spre Co-op. Sau mai târziu, către casă.

Ambrose nu a mai insistat. Nu avea nimic de câștigat dacă își atrăgea dușmănia lui Claire.

— Stăteați mult pe internet?

Claire a încuviințat.

— Sigur, dar mai mult la ea acasă. Are un computer mai bun decât al meu. Dar și când nu eram împreună stăteam tot timpul de vorbă. Pe chat și chestii de-astea.

— Foloseați vreo rețea de socializare?

Claire i-a aruncat o privire care părea să urle „Evident!”, apoi a dat din cap.

— Da, foloseam Rig.

„Cred și eu.” Cu câțiva ani în urmă, fusese în vogă Myspace. Pe urmă apăruse Facebook. Și după aceea Rigmarole îl detronase, propunând o interfață și mai prietenoasă pentru utilizatori și oferind, în plus, descărcarea gratuită a unui software de recunoaștere a vocii. Acum nu mai trebuia nici măcar să știi să tastezi pentru a avea acces într-o comunitate internațională de oameni cu preocupări similare printre care se puteau strecura cu mare ușurință violatori bine camuflați. Ambrose se străduia să-și țină sub supraveghere copiii și prieteniile pe care și le făceau aceștia online, deși era conștient de faptul că era o bătălie pierdută din start.

— Știi cumva parola lui Jennifer? Ne-ar fi de mare folos dacă am reuși să avem cât mai repede acces la profilul ei și la mesajele primite și trimise.

Claire a aruncat iute o privire furișă spre mama ei, ca și cum ar fi avut ea însăși propriile secrete pe care nu dorea să le dezvăluie.

— Eu și Jennifer stabiliserăm un soi de cod, imposibil de spart. Parola ei era formată din inițialele mele, plus ultimele șase cifre de la numărul meu de telefon mobil. Este CLD435767.

Ambrose și-a notat parola în telefonul său mobil.

— Claire, ne-ai fost cu adevărat de mare ajutor. Nu vreau să te mai rețin mult. Dar trebuie să-ți mai pun totuși o întrebare. Ți-a povestit cumva Jennifer despre cineva de care îi era teamă? De care se simțea amenințată? Un adult? Sau poate cineva de la școală ori dintre vecini? Oricine?

Claire a scuturat din cap. Fața i se schimonosise din nou într-un rictus de deznădejde.

— Nu, nu mi-a povestit niciodată despre așa ceva, a spus ea pe un ton vrednic de milă și cu o expresie de suferință întipărită pe chip. Toată lumea o plăcea pe Jennifer. Cine să fi dorit s-o ucidă?

CAPITOLUL 4

Lui Carol nu îi venea să creadă cât de repede fusese ștearsă amprenta personalității lui John Brandon din biroul pe care îl ocupase. Îl decorase într-un mod discret, nebătător la ochi, o singură poză de familie și un automat modern de făcut cafea fiind singurele indicii ale personalității lui. James Blake era însă, în mod cert, plămădit dintr-un cu totul alt aluat. Fotoliile din piele, biroul în stil antic și dulapuri din lemn pentru dosare creau acum o ambianță ca de conac de țară. Pereții fuseseră împodobiți cu mărturii de netăgăduit ale succesului profesional al șefului celui nou – diploma înrămată de la Exeter[5], fotografii cu doi prim-miniștri, cu Prințul de Wales, cu mai mulți miniștri de interne și cu câteva celebrități de mai mică anvergură. Carol nu știa dacă să interpreteze decorul ca pe o dovadă de vanitate din partea lui sau ca pe un avertisment adresat vizitatorilor. S-a decis să amâne verdictul până când avea să îl cunoască mai bine pe Blake.

Spilcuit în uniforma lui de gală imaculată, Blake a invitat-o să ia loc pe unul dintre scaunele reglabile din fața biroului. Spre deosebire de Brandon, nu i-a oferit ceai sau cafea. Și a scutit-o și de amabilități, după cum avea să descopere.

— Voi trece direct la subiect, Carol, a informat-o.

[5] Colegiu din cadrul Universității Oxford, al patrulea ca vechime din această prestigioasă unitate de învățământ, întemeiat în anul
1314 de către Walter de Stapledon, episcop de Exeter (n.tr.)

Deci așa aveau să decurgă lucrurile de acum încolo. Fără încercări prefăcute de a stabili punți de comunicare, fără pretenția că între ei ar exista puncte comune de interes. Pentru Carol era de-acum clar că apelativul folosit de el – numele ei mic – nu însemna primul pas către consolidarea unor relații de camaraderie, ci o tentativă cât se poate de explicită de a o umili prin refuzul de a i se adresa potrivit rangului.

— Foarte bine, domnule.

A rezistat impulsului de a-și încrucișa brațele și picioarele, alegând să imite atitudinea lui aparent sinceră. Nu degeaba petrecuse atâția ani în compania lui Tony! Câte ceva mai învățase și ea.

— Ți-am studiat dosarul. Ești un ofițer de poliție strălucit, Carol. Și ți-ai construit o echipă de prima mână.

A tăcut, expectativ.

— Mulțumesc, domnule.

— Și tocmai aici este problema.

Colțurile gurii lui Blake s-au ridicat într-un zâmbet care arăta cât de mulțumit era de propria ingeniozitate.

— Noi nu am considerat niciodată că succesele noastre pot reprezenta o problemă, a spus Carol, conștientă că nu era tocmai răspunsul așteptat din partea ei.

— Înțeleg că misiunea echipei tale este aceea de a investiga infracțiunile majore care nu intră sub jurisdicția altor instituții la nivel național.

Carol a dat aprobator din cap.

— Așa este.

— Dar, atunci când nu aveți de-a face cu astfel de delicte, vă ocupați de dosare clasate? a continuat el fără a-și ascunde disprețul.

— Da. Și am înregistrat succese notabile și în această direcție.

— A, nici nu mă îndoiesc. Nu sunt sigur însă că talentele tale sunt cel mai bine valorificate în astfel de situații, Carol.

— Sunt cazuri importante, domnule. Acționăm în numele celor uciși. Rezolvându-le, aducem liniștea în familii și vinovații în fața justiției, chiar dacă au reușit să se sustragă ani de zile.

Nările lui Blake s-au umflat, ca și cum ar fi detectat în aer un miros neplăcut.

— Asta e părerea prietenului tău, doctorul Hill?

— Așa credem cu toții, domnule. Pentru noi, cazurile acestea contează. Iar impactul lor asupra publicului nu este nici el neglijabil. Așa îi facem pe oameni să înțeleagă cât de mult se implică poliția în rezolvarea delictelor majore.

Blake a scos o bomboană mentolată dintr-o cutiuță și și-a vârât-o în gură.

— Sigur că ai dreptate, Carol. Dar, sincer vorbind, cazurile vechi sunt pentru țânci. Pentru mârțoage, nu pentru cai de curse pursânge ca tine și ca membrii echipei tale. Sunt chestiuni care se rezolvă prin perseverență, atât și nimic mai mult, nedemne de abilitățile profesionale ale tale și ale oamenilor tăi.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu pot fi de acord. Carol nu-și dădea seama ce anume o înfuriase atât de tare. Știa doar că era teribil de iritată. Dacă ar fi fost atât de simple, ar fi fost soluționate cu mult înainte, a adăugat. Intervenţia noastră nu se referă numai la aplicarea noilor tehnici criminalistice la cazurile vechi. Este vorba despre abordarea lor din perspective inedite – mergem cu gândul cât mai departe, până la limita imposibilului. Și ne pricepem foarte bine la asta.

— Tot ce se poate. Însă nu constituie o modalitate productivă de folosire a bugetului. Am văzut că s-a investit enorm în această echipă a ta. Dispuneți de cunoștințe și de abilități la cel mai înalt nivel, care pot fi mult mai bine exploatate în rezolvarea cazurilor noi. Nu numai a delictelor majore, dar și a altor chestiuni complicate ajunse în atenția celor de la omucideri. Scopul nostru este să asigurăm populației servicii de calitate. Iar sarcina mea este de a face acest lucru cu un randament cât mai mare. Așa încât trebuie să te previn. Pe moment, o să las lucrurile așa

cum sunt, dar tu și membrii echipei veți fi supravegheați îndeaproape. Va fi o perioadă de probă de trei luni. După care, pe baza unei examinări riguroase a numărului de cazuri care v-au fost atribuite și a rezultatelor obținute, voi lua decizia. Dar te avertizez: toate instinctele mele merg către reîncadrarea voastră în brigada de omucideri.

— Se pare că deja v-ați hotărât, domnule, a remarcat Carol pe un ton voit degajat.

— De tine depinde. De data aceasta, zâmbetul lui Blake era, incontestabil, infatuat. A, și mai e ceva… dacă tot discutăm despre buget. Am impresia că-i plătiți doctorului Hill sume consistente pentru consultanță.

Iritarea lui Carol amenința să ia proporții.

— Doctorul Hill a fost unul dintre elementele-cheie care au contribuit la succesele noastre, a răspuns răspicat, incapabilă să-și mascheze nemulțumirea din voce.

— Este psiholog clinician, nu legist. Și nu este singurul care poate oferi asemenea servicii. Blake a deschis un sertar din care a scos un dosar. S-a uitat spre Carol ca și cum ar fi fost surprins că se mai afla în încăpere. La Academia Națională de Poliție se predau de mai mulți ani cursuri de științe comportamentale și de profiling. Putem apela la

ofițeri specializați și economisim astfel o grămadă de bani.

— Nu au expertiza doctorului Hill. Și nici experiența lui. Doctorul Hill este unic. Domnul Brandon a fost întotdeauna de aceeași părere.

S-a lăsat un moment lung de tăcere.

— Domnul Brandon nu mai e aici ca să te protejeze, Carol. Poate că el a considerat potrivit să aloce o parte importantă din bugetul poliției din Bradfield pentru… *proprietarul* casei unde locuiești, a adăugat insinuant după o pauză. Eu însă nu. Așa că, dacă vei avea nevoie de un profiler, apelează, te rog, la unul mai ieftin, ca nu cumva să fim acuzați de corupție.

Patterson simțea cum începea să-i bubuie capul. Nimic de mirare, din moment ce abia apucase să ațipească vreo două ore. Cu părul său grizonant și cu pielea cenușie de oboseală, telespectatorii care îl văzuseră în dimineața aceea pe micul ecran puteau fi iertați pentru că își închipuiseră că aparatele lor se transformaseră brusc în unele alb-negru. Numai ochii roșii le dovediseră contrariul. Băuse suficientă cafea cât să pornească o motocicletă Harley Davidson din pedală, dar, chiar și așa, nu reușise să creeze imaginea polițistului infailibil, căruia să-i încredințezi liniștit investigarea unei crime. Nimic nu era mai frustrant

decât să fii nevoit să ții o conferință de presă când tot ce puteai oferi era o înșiruire de fapte.

Poate că aveau totuși noroc. Poate că mass-media urma să scoată la iveală vreun martor care să o fi văzut pe Jennifer Maidment după ce se despărțise de cea mai bună prietenă. Dar asta ar însemna să fie prea optimist și să facă abstracție de îndelungata sa experiență. Mult mai probabil, anchetatorii aveau să fie asaltați de un șuvoi de fantasmagorii, majoritatea furnizate cu bună-credință, dar la fel de inutile ca poveștile celor care țineau cu tot dinadinsul să ajungă în centrul atenției sau ale nenorociților care jubilau la gândul că aveau să facă poliția să-și piardă vremea.

În timp ce reporterii ieșeau din sală, a plecat în căutarea lui Ambrose. L-a găsit aplecat asupra computerului la care lucra analistul cu care colabora echipa lor, un tip extrem de răbdător. Gary Harcup fusese trezit și luat din pat imediat după miezul nopții, după care i se pusese în brațe laptopul lui Jennifer. Ambrose i-a aruncat o privire scurtă șefului său, apoi și-a mijit ochii căprui și încercănați, în încercarea de a-i focaliza pe display.

— Deci vrei să spui că mesajele astea au fost trimise de pe computere diferite? Deși sunt ale uneia și aceleiași persoane?

— Exact.

— Cum se poate așa ceva? a întrebat Ambrose nedumerit.

— Presupun că persoana care discuta cu Jennifer folosea computerele din internet cafe-uri sau din biblioteci. Niciodată aceleași.

Gary Harcup era la fel de solid ca Ambrose, dar asemănările se opreau aici. În timp ce Ambrose era îngrijit, chiar spilcuit, și musculos, Gary era rotofei, purta haine mototolite și ochelari și avea părul castaniu zbârlit și o barbă de aceeași nuanță. Părea un urs din filmele de desene animate. S-a scărpinat în cap și a adăugat:

— Folosește o adresă de e-mail gratuită, imposibil de depistat. Niciuna dintre sesiuni nu durează mai mult de o jumătate de oră, așa că nimeni nu a avut motive să-i acorde atenție.

Patterson și-a tras un scaun mai aproape.

— Ce faceți, băieți? Ai găsit ceva, Gary?

Ambrose a răspuns în locul lui:

— Claire Darsie mi-a spus că ea și Jennifer foloseau foarte des Rigmarole. Și Gary a reconstituit o bună parte din ceea ce se discuta în camerele de chat și în sesiunile de mesagerie instantanee[6].

— Și e ceva folositor aici? Patterson s-a aplecat pentru a vedea mai bine monitorul.

---

[6] Instant messaging (IM) – tip de comunicare în timp real folosită la transmiterea prin computer de texte între două sau mai multe persoane (n.tr.)

Dinspre Ambrose a venit un parfum proaspăt de săpun, și Patterson s-a simțit pentru o clipă rușinat de murdăria lui. Nu făcuse duș, ci doar își trecuse iute peste obraji aparatul de ras electric.

— O mulțime de prostii, a răspuns Gary. Pălăvrăgeala obișnuită între adolescenți despre *X Factor*[7] și *Big Brother*. Staruri pop și actorii din serialele TV. Bârfe despre colegii de școală. În general, discută cu alți copii din clasă, dar apar și intruși din rețeaua Rigmarole. De obicei, fete de aceeași vârstă interesate de aceleași formații muzicale de băieți.

— Am impresia că urmează un „dar”, a remarcat Patterson.

— Cam așa ceva. Unul dintre intruși pare puțin diferit de ceilalți, a spus Ambrose. Încearcă să se plieze pe specificul conversațiilor, dar din când în când iese în evidență cu câte o remarcă mai specială și are mare grijă să nu lase să transpară niciun indiciu legat de locul de unde trimite mesajele. Poți să ni le arăți, Gary?

Degetele lui Gary au zburat pe tastatură, și un șir de schimburi de mesaje a început să se deruleze pe ecran. Patterson le-a citit cu atenție, fără să știe exact ce căuta.

[7] Emisiune-concurs de interpretare de muzică pop (n.tr.)

— Crezi că e vorba despre un pedofil? Ambrose a scuturat din cap.

— Nu, nu pare. Acest cineva, oricine ar fi, încearcă să se apropie de Jennifer și de amicii ei, să se împrietenească. De obicei, pedofilii urmăresc să-i izoleze pe copii, să-i scoată din gașcă. Profită de nesiguranța lor, de temerile pe care le au referitor la propria înfățișare, greutate, personalitate, la faptul că nu sunt suficient de cool. Aici nu este însă vorba despre așa ceva. E mai degrabă o chestiune de solidaritate. De apartenență la un grup. A bătut cu degetul în monitor. Nicio tentativă de exploatare.

— Și uite, aici devine chiar interesant, a intervenit Gary, derulând mesajele atât de repede, încât totul s-a transformat într-un șir nebulos de litere printre care se intercalau fețe zâmbitoare. Schimbul acesta de mesaje a avut loc acum cinci zile.

Jeni: C vrei sa zici, zz?

ZZ: k toata lumea are secrete, lucruri de care ii e rushine. K ar prefera sa moara decat sa afle ceilaltzi.

Jeni: Eu nu. Prietena mea shtie totul despre mine. ZZ: asha zicem totzi, da mintzim.

— Acum ceilalți intervin și ei, și conversația se extinde, a spus Gary. Pe urma, ZZ o atrage însa iar pe Jennifer într-o discuție privata. Uite!

ZZ: Am vrut sa vorbesc numai cu tine. Jeni: D c?

ZZ: pt k shtiu k ai un secret MARE. Jeni: Atunci shtii mai mult k mine.

ZZ: uneori nu ne shtim propriile secrete. Eu shtiu un secret p care nu vrei k lumea sa il afle.

Jeni: Nu shtiu despre c vorbeshti.

ZZ: sa fii maine online la aceeasi ora shi o sa mai vorbim d asta.

— Și aici se încheie discuția, a adăugat Gary.

— Bine, dar ce s-a întâmplat în ziua următoare? a întrebat Patterson.

Gary s-a lăsat pe spate în scaun, trecându-și mâna prin părul ciufulit.

— Tocmai aici e buba. Orice i-a spus ZZ lui Jennifer a doua zi, fata a șters conversația.

— Credeam că n-ai cum să ștergi ceva din memoria unui computer decât dacă dai cu ciocanul cât poți de tare în hard disk, a remarcat Patterson.

Durerea de cap se instalase acum, o pulsație adâncă și surdă între urechi. Și-a apăsat cu putere degetele la rădăcina nasului, încercând să atenueze durerea.

— Asta cam așa e, a răspuns Gary. Totuși, n-ai cum să refaci ce s-a șters cu un simplu clic.

Presupun că fetița habar n-avea cum să curețe ceva din memoria computerului. Chiar și așa, va trebui să descarc o groază de programe în drăgălașul ăsta ca să recuperez ce a încercat să șteargă.

— Fir-ar al dracului, a mormăit Ambrose. Și cât o să dureze?

Gary a ridicat din umeri, mișcând scaunul sub greutatea lui.

— Chestie de noroc, nu-i așa? Poate să ia câteva ore, dar, la fel de bine, și câteva zile. Și-a ridicat brațele în semn de neputință. Ce-aș putea să vă spun? Nu e ca o reparație la mașină. N-am cum să aproximez.

— Bun, am înțeles, a intervenit Patterson. Putem să revenim acum la ceea ce discutați când am intrat? Îi spuneai lui Alvin că mesajele au fost trimise de pe computere diferite. Există vreo modalitate de a afla locația computerelor?

Gary a ridicat din nou din umeri, și-a împreunat mâinile și și-a trosnit degetele.

— Teoretic, da, dar nu putem avea nicio garanție. Sunt site-uri care țin evidența datelor de identificare ale computerelor. Numai că mașinile astea trec dintr-o mână într-alta. Colțurile gurii i-au coborât, și pe față i-a apărut o expresie de clovn trist. Există însă șansa să depistați măcar o parte dintre ele.

— În felul ăsta, vom afla pe unde își face veacul individul, a spus Patterson. Și asta trebuie să devină o prioritate pentru noi. Poți să te ocupi și de asta, Gary, în afară de căutarea datelor șterse din computerul lui Jennifer? Sau mai chem pe cineva să ne ajute?

Dacă Gary ar fi fost câine, părul de la ceafă i s-ar fi zbârlit în momentul acela.

— Mă descurc, a spus el. În timp ce derulez software-ul de căutare a informațiilor șterse din laptopul lui Jennifer, o să încep să caut datele de identificare ale computerelor folosite de tip.

Patterson s-a ridicat de pe scaun.

— Bun. Dar, dacă o să dureze prea mult, să știi că o să chem pe cineva care să facă munca asta de rutină, a ripostat el.

Gary i-a aruncat o privire tăioasă.

— Nimic din ceea ce fac eu aici nu e muncă de rutină.

Patterson s-a abținut să nu-și dea ochii peste cap.

— Nu, sigur că nu. Scuze, Gary. N-am vrut să te jignesc. A rezistat tentației de a-l mângâia pe cap, așa cum făcea cu corcitura de câine a familiei. S-a întors apoi spre Ambrose: Alvin, vreau să-ți spun două vorbe.

Au ieșit pe coridor, și Patterson s-a rezemat de perete. Ancheta nu părea să înainteze, și asta îi apăsa ca o povară pe umeri.

— A naibii treabă, pare că n-o să ajungem nicăieri, a zis. N-avem nici măcar un martor. Fata a coborât din autobuz, dar n-a ajuns la Co-op. Ca și cum ar fi dispărut pur și simplu în ceață, undeva între stația de autobuz și magazin.

Alvin și-a frământat buzele.

— Asta dacă a pornit-o, într-adevăr, spre Co-op.

— Cum adică? Tu i-ai luat declarația lui Claire Darsie. N-a spus ea că Jennifer voia să cumpere ciocolată ca să-i facă o prăjitură tatălui ei? Și că a văzut-o cum îi făcea cu mâna în vreme ce se îndrepta în direcția aceea?

— Poate că Jennifer a mințit-o, a replicat Ambrose impasibil. Faptul că a pornit în direcția aceea nu înseamnă că și-a continuat drumul înspre magazin. Claire a spus că Jennifer s-a purtat destul de ciudat. Așa că poate își făcuse, de fapt, alte planuri. Planuri care n-aveau nimic de-a face cu o vizită la Co-op. Sau cu prepararea unei prăjituri. Poate că nici nu intenționa să facă o prăjitură.

— Crezi că se ducea la o întâlnire?

Ambrose a ridicat din umeri.

— Ar trebui să ne punem în locul ei și să ne gândim ce anume ar face-o pe o adolescentă să-și mintă cea mai bună prietenă. De obicei, e vorba despre un băiat.

— Deci bănuiești că intrusul de pe Rig e un tip?

— Nu știu. Mă îndoiesc însă că Jennifer era atât de emancipată. Mai degrabă, îmi închipui că și-a dat întâlnire ca să afle mai multe despre acel „secret”.

Patterson a oftat din rărunchi.

— Și, până nu termină Gary vrăjile lui, n-o să avem habar despre ce este vorba.

— Așa e. Dar, între timp, poate ar fi util să discutăm cu părinții lui Jennifer și să încercăm să aflăm dacă fata intenționa într-adevăr să-i facă tatălui ei o prăjitură.

CAPITOLUL 5

Daniel Morrison avusese noroc cu carul încă de dinainte de a se naște. Cu greu ai fi găsit un copil mai dorit decât el, și niciun efort sau vreo cheltuială nu au fost precupețite pentru a-i face viața cât mai bună. În timpul sarcinii, mama lui, Jessica, nu se atinsese de alcool și de grăsimi saturate; mai mult, refuzase să folosească fixativ pentru păr, produse de curățare uscată, deodorante și spray-uri contra insectelor. Tot ce era considerat la vremea aceea cu potențial carcinogen fusese îndepărtat din preajma ei. Iar dacă Mike venea de la cârciumă mirosind a tutun, era obligat să se dezbrace în baie și să facă duș înainte de a se apropia de soție.

Și când, după operația de cezariană, Daniel a venit pe lume cu un scor Apgar maxim, Jessica a avut confirmarea tuturor măsurilor preventive pe care și le luase. Nu a ezitat să-și împărtășească părerea tuturor

celor dispuși s-o asculte, dar și altora, mai puțin binevoitori.

Dorința de a atinge perfecțiunea nu s-a oprit însă aici. Fiecare stadiu în dezvoltarea lui Daniel a fost însoțit de jucării educative potrivite vârstei, precum și de alte forme de stimulare intelectuală. La vârsta de patru ani, a fost înscris la cea mai bună grădiniță particulară din Bradfield și încorsetat în pantaloni scurți din flanel gri, cu cămașă și cravată asortate, sacou maroniu și un model de șapcă la modă în anii 1950.

Totul a continuat în aceeași notă. Haine de firmă și tunsori ultramoderne; vacanțe la Chamonix în timpul iernii și la Chiantishire vara; costume de crichet și echipament de rugby; Cirque du Soleil, concerte de muzică clasică și spectacole de teatru. Jessica îi punea la dispoziție orice dorea sau își închipuia ea că-și dorea. Orice alt bărbat ar fi pus piciorul în prag. Numai că Mike își adora soția – și fiul, evident, dar nu la fel de mult ca pe ea –și nu voia decât să o facă fericită. Așa cum Jessica îl răsfăța pe Daniel, la fel și Mike o răsfăța pe Jessica. Avusese norocul să se numere la începutul anilor ’90 printre pionierii telefoniei mobile. Uneori i se părea că domeniul în care lucra era o adevărată fabrică de bani. Iar faptul că Jessica știa cum să-i cheltuiască rapid n-avea absolut nicio relevanță.

În schimb, ceea ce începuse să-l preocupe era senzaţia că fiul său de paisprezece ani nu era o persoană prea drăguţă. În ultimele luni, devenise tot mai clar pentru el că Daniel nu se mai mulţumea să accepte tot ce hotăra Jessica în numele lui. Avea acum propriile năzuinţe, şi sentimentul că i se cuvenea orice, sădit de mamă încă din fragedă copilărie, luase proporţii: nu era fericit decât dacă dorinţele i se împlineau imediat şi în totalitate. Avuseseră loc şi câteva certuri aprinse, la finalul cărora Jessica izbucnea în lacrimi, iar Daniel se refugia în camera lui, de unde refuza uneori să iasă zile în şir.

Dar nu aceste dispute îl frământau pe Mike, în ciuda frustrării şi a supărării Jessicăi. Îşi amintea foarte bine de propriile neînţelegeri cu părinţii, de pe vremea când şi el era adolescent şi încerca să îşi impună punctul de vedere. Ceea ce îl neliniştea cel mai tare era o bănuială ce devenea certitudine pe zi ce trecea, şi anume aceea că nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce se întâmpla în capul fiului său.

Îşi amintea că, pe când avea el paisprezece ani, preocupările lui erau dintre cele mai simple şi mai banale. Fotbalul, atât ca jucător, cât şi ca spectator; fetele, atât reale, cât şi imaginare; care formaţie era mai bună, Cream sau Blind Faith; şi cât trebuia să mai aştepte până să poată merge la petreceri cu alcool şi

droguri. Nu fusese un copil prea cuminte și ascultător, dar era convins că învățase ceva din relația cu propriii părinți și că acele lucruri aveau să-i fie de folos atunci când Daniel ajungea și el la vârsta adolescenței.

Dar se înșelase amarnic. Daniel a răspuns încercărilor de apropiere ale tatălui său cu nepăsare, cu dispreț, refuzând categoric orice implicare. După mai multe tentative eșuate, Mike a fost nevoit să admită că nu știa nimic despre ceea ce gândea Daniel sau despre felul în care își imagina el viața.

Visele și dorințele lui, temerile și fanteziile, pasiunile și aspirațiile rămâneau un mister pentru tatăl său.

Mike nu putea decât să-și închipuie cu ce se ocupa fiul său în orele lungi când nu erau împreună.

Și, pentru că nu-i plăceau roadele imaginației sale, încerca să evite să facă speculații pe această temă. Iar asta era cât se poate de în regulă pentru Daniel.

Ceea ce nu i-ar fi trecut însă cu niciun chip prin cap lui Mike era faptul că la fel de în regulă i se părea și ucigașului fiului său.

Unele ședințe erau mai bine de ținut în afara locului de muncă. Carol știuse dintotdeauna asta din instinct, însă Tony îi oferise o explicație rațională: „Scoate-i pe oameni din matca lor, și toate ierarhiile sar în aer. Se vor simți ușor debusolați la început, dar vor încerca să compenseze dându-și aere. Și asta îi va

face să devină mai creativi, mai inventivi. Fapt esențial dacă vrei să te menții în frunte. Perspectivele noi și viziunile proaspete se numără printre lucrurile cel mai dificil de obținut, mai ales în organizații puternic ierarhizate precum forțele de poliție”.

Într-o echipă ca a ei, a fi cu un pas înaintea celorlalți era chiar și mai important. Așa cum James Blake punctase atât de clar, unitățile de elită erau ținute continuu sub lupă și sub o supraveghere mai strictă decât departamentele polițienești obișnuite. Dezvoltarea unor inițiative care se dovedeau eficiente era unul dintre mijloacele cele mai directe de a-i dezarma pe critici. Acum, presiunea crescuse mai mult ca oricând, dar Carol avea încredere că echipa urma să-și apere poziția cu aceeași dârzenie ca ea. Și tocmai de aceea se ocupa acum de strângerea comenzilor de băutură pentru oamenii săi în salonul privat de karaoke al restaurantului ei favorit cu specific thailandez.

În plus, era o ocazie minunată de a pune în practică un alt exercițiu sugerat de Tony, care o învățase că opțiunile, chiar și cele mai mărunte, puteau să aibă uneori semnificații revelatoare. Așa încât acum profita de moment pentru a-și pune în balanță percepțiile cu informațiile și a verifica în ce măsură ceea ce cunoștea cu privire la oamenii din echipă se

potrivea cu băuturile pe care le alegeau ei și cu modul în care dădeau comanda.

Din acest punct de vedere, Stacey Chen nu fusese niciodată o enigmă. În cei trei ani de când lucrau împreună, acest geniu al ICT[8] nu fusese văzut bând altceva decât ceai Earl Grey. Avea întotdeauna în geanta ei elegantă din piele pliculețe sigilate individual. În barurile și în cluburile în care meniul de băuturi nu includea ceai, cerea apă fiartă și și-l prepara singură. Era o femeie care știa exact ce își dorea și, odată ce își stabilea ținta, nu făcea niciun compromis pentru a o atinge.

Consecvența de care dădea dovadă era și unul dintre motivele pentru care era dificil să-i judeci starea de spirit. Atunci când cineva nu oscila nicio clipă în preferințe, era imposibil să ghicești dacă era stresat sau, dimpotrivă, în culmea fericirii, mai ales în cazul unei persoane atât de pricepute în a-și ascunde sentimentele precum Stacey. Era un lucru la fel de frustrant ca stereotipiile rasiale, dar Carol nu putea tăgădui că Stacey reușise să rămână pentru ea mai impenetrabilă ca oricine altcineva dintre cunoscuții săi.

Și acum, după atâta timp, abia dacă avea ceva de adăugat la informațiile seci din CV-ul lui Stacey. Era

[8] Information and communication technologies – tehnologiile informației și comunicării (n.tr.)

fiica unor părinți chinezi din Hong Kong, antreprenori de succes în comerțul de alimente angro și cu amănuntul. Se zvonea că Stacey însăși adunase milioane vânzând software de concepție proprie. Adevărul era că se îmbrăca în stil de mare bogătașă, cu haine făcute la comandă care îi veneau perfect. Ocazional, avea câte o ieșire mai arogantă ce lăsa să se întrevadă o altă fațetă a personalității ei în general liniștite. Carol recunoștea că, dacă Stacey n-ar fi fost o expertă în domeniul tehnologiei, nu i-ar fi convenit să lucreze atât de îndeaproape cu o ființă ca ea. Cumva însă, între ele se cuibărise un sentiment de respect reciproc, iar colaborarea lor era una fructuoasă. Carol nici nu-și putea imagina acum echipa ei fără aportul și flerul lui Stacey.

Comisarul Paula Mcintyre studia cu atenție lista, cântărindu-și opțiunile. Carol s-a întrebat dacă urma să îndrăznească să comande alcool. Probabil că nu, având în vedere că își dorea o părere favorabilă a șefei mai mult decât o băutură. *Bingo!* Paula a ales Coca-Cola. Între Carol și Paula exista un soi de legătură tainică; munca le afectase pe amândouă într-o măsură mult mai mare decât experiența uzuală a unor ofițeri din prima linie. În cazul lui Carol, dauna consta în faptul că fusese trădată de oamenii pe care ar fi trebuit să se bazeze. Și asta îi lăsase un gust amar și o înfuriase teribil, aducând-o la un pas de a-și da

demisia. Și Paula se gândise să renunțe la slujbă, dar nu din motive de trădare, ci dintr-un sentiment inexplicabil de culpabilitate. Aveau în comun faptul că Tony Hill le ajutase pe amândouă să revină la gânduri mai bune în privința profesiunii alese. Sprijinul acestuia fusese acordat în calitate de prieten pentru Carol și de terapeut neoficial pentru Paula. Iar Carol i-a rămas recunoscătoare lui Tony pentru ambele, nu în ultimul rând pentru că nimeni nu o întrecea pe Paula în abilitatea de a extrage informații în cadrul interogatoriilor. Și totuși, în adâncul sufletului, simțise un ghimpe de gelozie față de Paula. „Ce jalnic”, s-a dojenit ea.

Apoi mai era și Kevin. Carol și-a dat seama că acum, după retragerea lui John Brandon, sergentul Kevin Matthews era omul cu care lucra de cel mai mai mult timp. Colaboraseră la investigarea primului caz de crime în serie al poliției din Bradfield. Ca urmare, cariera lui Carol luase un avânt spectaculos, în timp ce a lui Kevin făcuse implozie. Atunci când se întorsese în Bradfield pentru a înființa MIT[9], Carol îl cooptase și pe Kevin, oferindu-i o a doua șansă. „Și nu mi-a iertat-o niciodată.”

[9] Major Incident Team – Brigada de Infracțiuni Majore, departament din cadrul poliției britanice care se ocupă de delicte cu impact puternic în rândurile opiniei publice, de genul răpirilor și uciderii de minori, colaborând de multe ori cu brigăzile de investigații criminale (n.tr.)

După atâția ani de când se cunoșteau, tot nu îi putea face cinste cu un pahar fără a-l întreba mai întâi ce dorea. Într-o săptămână alegea Coca-Cola dietetică, într-alta cafea neagră sau ciocolată caldă. Iar dacă mergeau într-un pub, bere nefiltrată draft, bere nemțească rece ca gheața sau șpriț de vin alb. Nu era sigură dacă variația în opțiuni se datora plictiselii sau nehotărârii.

Doi dintre membrii echipei nu erau prezenți. Sergentul Chris Devine zăcea la soare pe o plajă din Caraibe alături de partenerul ei. Carol nu putea decât să spere că gândurile subalternei sale nu stăruiau câtuși de puțin asupra unor crime, deși știa că, dacă Chris ar fi avut și cea mai vagă idee despre ce se întâmpla acum în Bradfield, ar fi sărit în primul avion pentru a se întoarce acasă. Ca toți ceilalți din brigadă, Chris își iubea munca.

În fine, detectivul Sam Evans absenta pe motive necunoscute. Carol îi informase pe toți, fie personal, fie prin mesaje, cu privire la întâlnire, dar nimeni dintre cei de față nu știa unde era Sam. Sau ce învârtea în clipa aceea. „A primit un telefon dis-de-dimineață, și-a luat haina și a dispărut”, a relatat Stacey. Pe Carol o mirase chiar și faptul că aceasta îi remarcase plecarea precipitată.

Kevin a rânjit.

— Ăsta-i Sam, nu-i așa? Ar putea câștiga aurul olimpic în întrecerea celor care își văd numai de propriile treburi.

„Nu e deloc momentul să demonstrăm că nu suntem o echipă, ci o colecție de indivizi căpoși care sfârșesc uneori, numai accidental, prin a dansa în același ritm”, și-a spus Carol în sinea ei cu un oftat.

— Merg să aduc băuturile. Să sperăm că o să ajungă și el cât de curând.

— Ia-i o apă minerală. Drept pedeapsă, a sugerat Kevin.

În clipa aceea, ușa s-a deschis și Sam a năvălit înăuntru purtând o unitate centrală de procesare sub braț și un zâmbet de automulțumire pe față.

— Scuze c-am întârziat, șefa. A strâns carcasa gri voluminoasă la piept precum trofeul întrecerii de simplu bărbați a turneului de tenis de la Wimbledon. *Ta-da!*

Carol și-a dat ochii peste cap.

— Ce-i cu asta, Sam?

— Pare o carcasă de calculator cât se poate de banală, probabil de pe la jumătatea anilor 1990, având în vedere că are două unități pentru dischete, una de cinci inchi și cealaltă de trei și jumătate, a răspuns Stacey. Memorie cam mică după standardele actuale, dar suficientă pentru funcțiile de bază.

Paula a mârâit spre el:

— Nu asta a întrebat șefa, Stacey! Ci care-i treaba.

— Mersi, Paula, dar sosirea lui Sam nu m-a făcut să-mi înghit limba, a intervenit Carol mângâind-o ușor pe umăr pentru a atenua duritatea vorbelor. Deci, cum bine a zis Paula, care-i treaba, Sam?

Sam a trântit computerul pe masă și a bătut cu palma în caracasă.

— Drăgălașul ăsta este mașinăria despre care Nigel Barnes a jurat că nu există. Și tu ai acum șansa să-l bagi după gratii pentru uciderea soției, a adăugat arătând cu degetul spre Stacey.

Și-a încrucișat brațele pe pieptul lat și a rânjit.

— Tot nu am habar despre ce vorbești, a declarat Carol, conștientă că toți așteptau ca ea să spună asta și deja pe jumătate convinsă că trebuia să-i ierte lui Sam întârzierea.

Știa că tendința lui Sam de a lucra pe cont propriu era periculoasă și dăunătoare pentru solidaritatea echipei, dar, în același timp, îi era greu să-și argumenteze supărarea. O mare parte dintre trăsăturile care îl diferențiau pe Sam de restul colegilor erau chiar cele care o ajutaseră pe Carol, atunci, la începuturi, să își lanseze cariera. Pe de altă parte, spera ca Sam să depășească stadiul de ambiție pură în care se complăcea de prea mult timp și să înțeleagă că nu ajungeai întotdeauna mai departe mergând de unul singur.

Sam și-a azvârlit haina pe un scaun și s-a cocoțat pe masă, lângă computer.

— E un caz vechi, șefa. Dispariția Danutei Barnes și a fiicei ei în vârstă de cinci luni a fost raportată în 1995. S-au evaporat, pur și simplu, fără a fi văzute de niciun martor. La vremea aceea, opinia generală a fost că soțul, Nigel, le-a lichidat.

— Îmi amintesc cazul, a intervenit Kevin. Familia Danutei a fost ferm convinsă că Nigel le-a ucis, pe ea și pe fetiță.

— Exact. Nigel nu își dorise copii, și cei doi soți se certau frecvent pe tema banilor. Ofițerii de la brigada omucideri au întors casa cu fundul în sus, dar nu au dat peste nicio urmă de sânge.

Cadavrele nu au fost niciodată găsite. Iar din dulap lipseau câteva haine, ceea ce susținea declarația lui Nigel cum că femeia plecase la cumpărături cu fetița. Sam a ridicat din umeri. Nu-i putem învinovăți pe anchetatori. Practic, au acoperit toate pistele.

— Nu pe toate, din câte se pare, a spus Carol strângând din buze. Hai, Sam, știu că arzi de nerăbdare să ne spui toată povestea.

— Dosarul a ajuns pe biroul meu acum șase luni, o reverificare de rutină. M-am dus acasă la Nigel Barnes și am descoperit că dosarul nu fusese actualizat. Vânduse casa cu mai bine de un an în urmă. Așa că i-am întrebat pe noii proprietari dacă nu

cumva dăduseră peste ceva neobișnuit atunci când făcuseră curățenie, înainte de mutare.

— Știai ce anume cauți? a întrebat Kevin.

Sam s-a bătut cu degetul peste tâmplă.

— Întâmplător, da. În 1997, un criminolog cu spirit de observație a sesizat că monitorul și tastatura nu se potriveau cu computerul. Mărci diferite, culori diferite. Nigel Barnes a jurat pe toți Dumnezeii că așa îl cumpărase, dar omologul lui Stacey și-a dat seama că mințea, pentru că monitorul și tastatura fuseseră comandate prin poștă și proveneau de la un producător care nu livra decât sisteme complete. Așadar, trebuia să existe și o unitate de bază de aceeași marcă. M-am întrebat dacă hard diskul nu se afla încă în casă, dar noii proprietarii m-au asigurat că făcuseră ordine peste tot și nu dăduseră de el. Nenorocitul scosese până și becurile și bateriile de la sistemul de alarmă înainte de a pleca. Așa că mi-am zis că totul se isprăvise, a murmurat Sam cu o față tristă.

— Asta până azi-dimineață, când ai primit telefonul acela misterios, i-a suflat Paula.

După atâta timp petrecut împreună, ajunseseră cu toții capabili să completeze frazele neterminate ale celorlalți.

— Corect. Ideea e că noii proprietari s-au decis să zugrăvească beciul, iar pentru asta au îndreptat tencuiala. Ghici ce au găsit sub cofraj?

— Nu cumva vechiul computer? a răspuns Paula ridicându-și brațele în aer cu o uimire prefăcută.

— Vechiul computer. Sam s-a uitat spre Stacey și i-a făcut cu ochiul. Și, dacă mașinăria asta ascunde vreun secret, știm noi cine îi va da de capăt.

— Nu-mi vine să cred că nu l-a distrus, a spus Kevin scuturându-și cârlionții portocalii ca morcovul care sclipeau în lumină.

— Probabil și-a imaginat că era de-ajuns că șterse informațiile de pe hard disk, a remarcat Stacey. Pe vremea aia, oamenii nu știau câte date rămân în computer după ce îl reformatezi.

— Și totuși, te-ai fi așteptat să-l ia cu el. Să-l arunce la gunoi. Sau să-l doneze uneia dintre organizațiile de caritate care se ocupă cu recondiționarea computerelor vechi și cu expedierea lor în Africa.

— Lene sau aroganță, oricare din ele, nu contează. Slavă Domnului, astea sunt aliatele noastre cele mai de nădejde. Carol s-a ridicat. Bună treabă, Sam! În următoarele trei luni, trebuie să adunăm cât mai multe astfel de reușite. A privit în jur. Expresiile celor prezenți variau de la uimire la resemnare. Noul comisar-șef consideră MIT un soi de lux. Zice că nu ne meritățm leafa pentru că obținerea rezultatelor în

cazurile vechi de care ne ocupăm printre picături e la îndemâna oricui. Că abilităţile noastre ar fi mai bine valorificate dacă am fi reîncadraţi la omucideri.

Reacţia imediată a fost un cor de exclamaţii, niciuna în sprijinul opiniilor lui Blake. Vocile s-au stins apoi pe rând, numai cea a lui Sam s-a făcut auzită:

— Of, fir-ar al dracului!

Carol a clătinat din cap.

— Sam, asta nu ne ajută cu nimic. Și eu îmi doresc la fel de puțin ca voi să revin la rutina departamentului de omucideri. Îmi place să lucrăm împreună și îmi place felul cum ne structurăm investigațiile. Mă încântă faptul că putem fi creativi și inovatori. Dar nu toată lumea apreciază aceste lucruri.

— Asta e problema când lucrezi într-o organizație care pune accent pe ierarhie. Individualismul, oricât de legitim ar fi, nu e văzut cu ochi buni, a punctat Paula. Și cei care nu se potrivesc tiparului, așa, ca noi, sunt întotdeauna ținte sigure.

— Ai crede că ar trebui să arate puțin respect ținând cont de rata noastră de cazuri rezolvate, s-a plâns Kevin.

— Nu și dacă asta îi face *pe ei* să pară mai puțin eficienți, a spus Carol. Bun, să trecem mai departe! Avem la dispoziție trei luni pentru a demonstra că MIT este cea mai eficientă variantă de organizare

pentru a atinge țelurile pe care ni le-am propus. Știu că fiecare dintre voi se va dărui sută la sută în anchetele care vor urma, dar mai am nevoie de ceva în plus pentru a ne justifica existența.

S-au uitat unii la alții. Kevin s-a ridicat și a împins scaunul la o parte.

— Să lăsăm bătutul pe altă dată, șefa! Mai bine am trece imediat la treabă, nu-i așa?

CAPITOLUL 6

Continua să toarne cu găleata când Alvin Ambrose a ajuns la morgă pentru a-și lua șeful cu mașina după examinarea post-mortem a lui Jennifer Maidment. Toate eventualele indicii de la locul crimei fuseseră de mult șterse de ploaie, și singura sursă de informații fizice cu privire la fată era cadavrul. Patterson a tropăit spre mașină, cu capul plecat și vârât între umeri pentru a se adăposti cât de cât de rafalele biciuitoare, apoi s-a trântit pe scaunul pasagerului. Avea fața schimonosită de dezgust și ochii albaștri aproape complet ascunși sub pleoapele umflate de nesomn. Ambrose nu și-a putut da seama dacă sila care se citea pe fața șefului său era provocată de vreme sau de autopsia la care asistase. A făcut un

semn spre paharul de carton așezat în suportul special din mașină.

— Cafea cu lapte degresat, a spus.

Nu că Patterson avea nevoie de ceva pentru a fi și mai slab decât era deja.

Patterson s-a cutremurat.

— Mersi, Alvin, dar în clipa asta nu mă simt în stare să bag nimic în gură. Bea tu cafeaua.

— Cum a decurs autopsia? a întrebat Ambrose în vreme ce conducea încet pentru a scoate mașina din parcare.

Patterson și-a prins centura de siguranță.

— Cum să decurgă? Întotdeauna e îngrozitor, mai ales atunci când e vorba despre un copil.

Ambrose a înțeles că nu avea niciun rost să insiste. Patterson avea nevoie de câteva clipe pentru a-și reveni și pentru a-și aduna gândurile, și abia mai târziu urma să-i împărtășească omului său de încredere ceea ce considera că trebuia să afle. Când au ajuns la șoseaua principală, Ambrose a oprit mașina.

— Încotro? a întrebat.

Patterson nu s-a grăbit cu răspunsul, așa cum nu o făcea niciodată.

— A intervenit ceva important cât timp am asistat la autopsie?

Se întâmplaseră tot felul de lucruri, nimicuri care adunate laolaltă nu însemnau cine știe ce.

Fuseseră examinate mărunțișuri pe care ofițerii de rang inferior aveau să le dea deoparte ca nerelevante pentru caz până spre după-amiază. Una dintre sarcinile principale ale lui Ambrose în cadrul parteneriatului lor era aceea de a cerne datele obținute și de a decide care dintre ele meritau să ajungă în atenția șefului. Era o responsabilitate de care se temuse la început, atunci când Patterson îl alesese drept mâna lui dreaptă, dar în scurt timp ajunsese să aibă încredere în propriile judecăți.

Faptul că Patterson își dăduse seama înaintea lui de potențialul pe care îl avea nu făcuse decât să-i întărească respectul față de acesta.

— Nu, nimic demn de interes, a răspuns Ambrose.

Patterson a oftat din rărunchi, umflându-și obrajii.

— Atunci hai să le facem o vizită părinților!

Ambrose s-a avântat în trafic, stabilindu-și în cap traseul cel mai scurt. Înainte de a face primul viraj, Patterson a început să-i povestească. „Mai devreme decât de obicei”, s-a gândit Ambrose.

Dovadă a faptului că era un caz care îl măcina cu adevărat.

— Cauza morții este asfixierea. Sacul de polietilenă care i-a fost tras peste față era strâns legat la gât. Niciun semn că s-ar fi zbătut. Nu a primit nicio

lovitură în cap. Niciun fel de zgârieturi sau de vânătăi ori urme de sânge sau resturi de piele sub unghii.

Vorbea cu o voce joasă, încet, măsurându-și cu grijă cuvintele.

— Se pare că a fost drogată.

— Da. Expresia de pe chipul lui Patterson a trecut de la depresie la furie. Două pete de un roșu-închis i s-au ivit pe față și dinții i s-au încleștat. Desigur, o să așteptăm săptămâni bune până vom primi rezultatele toxicologice definitive. Îți spun, Alvin, în țara asta modul în care funcționează medicina legală e o glumă. Până și mizerabilul de NHS[10] lucrează mai repede. Dacă te duci la medicul de familie să-ți faci un set complet de analize ale sângelui, în cât timp ai rezultatele? Cam în patruzeci și opt de ore, nu? Însă pentru testele toxicologice îți trebuie chiar și șase săptămâni. Dacă nenorociții de politicieni și-ar dori cu adevărat să-i prindă pe infractori și să reducă rata criminalității, ar băga banii în serviciile criminalistice. E nebunie curată faptul că nu ne permit să apelăm la ele decât într-un număr atât de mic de cazuri. Și, atunci când contabilii ne dau în sfârșit undă verde, durează de îți vine acru în gură. Când obținem rezultatele, în nouă cazuri din zece testele nu fac decât să confirme ceea ce noi am descoperit deja prin tehnici învechite. Scopul expertizelor criminalistice ar

[10] National Health Service – Serviciul Public de Sănătate din Regatul Unit (n.tr.)

fi sprijinirea investigațiilor, nu doar confirmarea faptului că am arestat pe cine trebuia. *Waking the Death?* Sau *CSI*[11]? Parcă mă uit la o comedie neagră de cea mai joasă speță atunci când le urmăresc la televizor. Într-un singur episod cheltuiesc tot bugetul meu pe un an.

Era una dintre temele favorite abordate de către Patterson ori de câte ori se simțea frustrat de vreun caz. Ambrose înțelegea că scopul șefului său nu era de a critica sistemul, cât mai degrabă de a-și vărsa năduful atunci când ancheta nu înainta într-un ritm suficient de alert pentru a aduce rapid alinare familiilor îndoliate. Era o chestiune de vulnerabilitate. Și niciun comentariu de-al lui nu ar fi îmbunătățit situația.

— Așa e, s-a mulțumit să spună.

A urmat o pauză lungă, în care i-a lăsat timp lui Patterson să se liniștească.

— Și ce altceva a mai zis legistul?

— Mutilarea organelor genitale pare să fi fost opera unui amator. A folosit un cuțit cu lama lungă, foarte ascuțită. Nimic special, probabil un cuțit pentru carne. Patterson nu a încercat să-și ascundă repulsia. A băgat vârful în vagin și l-a răsucit. Doctorul crede că a

[11] Seriale TV având în prim-plan criminaliști care cercetează cu tehnici și aparatură ultramoderne cazuri de crime mai vechi sau mai noi (n.tr.)

încercat să taie tot – vaginul, colul uterin, uterul. Dar n-a avut suficientă îndemânare.

— Așadar, nu e vorba despre cineva care are cunoștințe medicale, a remarcat Ambrose pe un ton calm, la fel de imperturbabil ca întotdeauna. Însă această detașare era numai de suprafață, pentru că undeva, în adâncul ființei sale, simțea cum creștea un sentiment familiar, o furie oarbă pe care învățase să o struneasca încă din adolescență, atunci când toată lumea își închipuia că un negru, și solid pe deasupra, era întotdeauna gata să se ia la bătaie. Și asta pentru că, fiind un negru solid, dacă ar fi cedat impulsului, ar fi dat în mod inevitabil de belele. Mai bine lăsa focul să ardă pe dinăuntru decât să le dea satisfacție celor care erau convinși că avea să riposteze violent. Printre aceștia numărându-se și profesorii și părinții lui. Așa încât învățase să boxeze și să-și canalizeze furia în lupta din ring. Și ar fi putut ajunge departe, sau cel puțin așa credea toată lumea. Numai că nu îi plăcuse niciodată sentimentul pe care îl avea când își dobora adversarul suficient de mult încât să facă din asta o meserie.

— Doctorul a zis că nu ar apela la serviciile individului nici ca să-i taie un curcan, a răspuns Patterson cu un oftat.

— Vreun semn de agresiune sexuală?

Ambrose a semnalizat pentru a vira spre strada pe care locuia familia Maidment. Știa că Patterson își adora fiica, pe Lily, și că nu avea să dea dovadă de niciun strop de milă sau de înțelegere dacă ucigașul își violase victima.

— Imposibil de aflat. Nu există traume la nivelul anusului, nici spermă în gură sau în gât. Dacă avem noroc, poate se va găsi ceva în probele prelevate și duse la laborator pentru analize. Deși n-aș miza prea mult pe asta.

Mașina s-a oprit. Reporterii care își făceau de lucru prin preajmă s-au trezit brusc din apatie și i-au înconjurat din toate părțile în fața ușii de la casă.

— O luăm de la capăt, a mormăit Patterson. Toți sunt o apă și un pământ. Și-a croit drum prin mulțime, cu Ambrose pe urmele lui. Nu am nimic de declarat, a anunțat sec.

— Aveți un pic de respect pentru familie, le-a cerut Ambrose și și-a deschis larg brațele pentru a-l proteja pe șeful său. Nu mă faceți să pierd timpul aducând forțele de ordine pentru a vă ține la distanță. Dacă vă retrageți, vă promit că o să încercăm să organizăm mai târziu o conferință de presă, OK?

Știa că nimeni nu avea să dea curs cererii lui, dar spera ca ziariștii să fie ceva mai puțin insistenți. În plus, era una dintre acele situații când silueta lui masivă chiar îi era de folos.

În momentul în care a ajuns și el la ușă, Patterson era deja pe jumătate intrat. Bărbatul care le deschisese ar fi putut fi considerat chipeș în alte circumstanțe. Părul său des și întunecat la culoare era înspicat cu fire argintii. Avea trăsături regulate și ochi albaștri cu colțurile ușor trase în jos, lucru care părea să placă, de regulă, femeilor. Numai că Paul Maidment avea acum privirea pierdută și hăituită a unui om desprins de treburile lumești. Nebărbierit, cu părul ciufulit și cu hainele boțite, s-a uitat undeva, pe deasupra capetelor lor, cu ochii săi injectați, ca și cum ar fi devenit dintr-odată nepăsător în fața regulilor de comportament social. Ambrose nici nu putea să-și imagineze cum ar fi să cobori din avion cu gândul la familia pe care urmează să o revezi și să te trezești că întreaga ta viață a fost zdruncinată din temelii.

Shami Patel stătea în spatele lui Maidment. Ea a fost cea care a făcut prezentările. Apoi a adăugat:

— Îmi cer scuze că nu v-am deschis eu. Eram în bucătărie, preparam ceaiul.

Ambrose ar fi putut să îi spună că șefului său nu îi plăceau scuzele, însă acum nu era momentul pentru asemenea nimicuri.

Au intrat cu toții în living și s-au așezat.

— Cred că ne-ar prinde bine tuturor o ceașcă de ceai, a zis Ambrose.

Shami a dat din cap și a ieșit din cameră.

— Îmi pare rău că nu am venit eu însumi la aeroport să vă întâmpin, a spus Patterson. Din păcate, am fost prins cu alte treburi. Legate de moartea lui Jennifer, bineînțeles.

Maidment a scuturat din cap.

— Nu știu ce intenționați să faceți, însă vreau ca totul să se termine cât mai repede. Să îl găsiți pe ucigaș, ca să nu mai poată distruge și alte familii.

Vocea i-a fost gâtuită de tuse și a încercat să-și dreagă zgomotos glasul.

— Cum se simte soția?

Maidment a tușit din nou.

— E… Doctorul a trecut pe aici. I-a dat niște sedative. Până să vin eu, a reușit să reziste, dar după aceea… În fine, e bine că acum doarme. Bărbatul și-a ascuns fața în mâini și și-a încleștat degetele, ca și cum ar fi vrut să își sfâșie fața. A continuat să vorbească ușor înăbușit: Aș vrea să doarmă și să tot doarmă. Dar, la un moment dat, o să se trezească. Și atunci va descoperi că n-a fost un vis urât.

— Domnule, nici nu știți cât de rău îmi pare, a spus Patterson. Am și eu o fată, cam de aceeași vârstă cu Jennifer. Și știu ce înseamnă ea pentru mine și pentru soția mea.

Maidment și-a trecut degetele peste față și i-a privit în ochi, în vreme ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Era singurul nostru copil. Și n-o să mai avem alții, având în vedere vârsta Taniei. Pentru noi, totul s-a terminat. Am fost o familie, însă acum nu mai suntem decât un cuplu, a spus cu o voce spartă și tremurândă. Nu știu cum vom trece peste asta. Nu știu ce o să se aleagă de noi. Nu înțeleg cum s-au întâmplat toate astea. Cum de a putut cineva să-i facă așa ceva fiicei mele?

Shami a revenit în cameră cu o tavă cu căni aburinde, lapte și zahăr.

— Ceaiul, a spus și-a început să împartă cești.

O intervenție oportună, care i-a adus pe toți cu picioarele pe pământ și i-a permis lui Patterson să continue seria întrebărilor.

— Potrivit lui Claire, Jennifer ar fi intenționat să vă prepare o prăjitură de bun venit. Și urma să se ducă la Co-op pentru a cumpăra ciocolată. Obișnuia să vă întâmpine cu prăjituri de câte ori veneați dintr-o deplasare mai lungă? l-a chestionat el pe un ton blând.

Maidment l-a privit încurcat.

— N-a făcut niciodată așa ceva. Habar n-aveam că știa să facă prăjituri. Și-a mușcat buzele. Of, Doamne, ce bine ar fi fost dacă nu i-ar fi venit o asemenea idee! Dacă s-ar fi dus cu Claire, acasă la ea, așa cum ar fi trebuit…

— Nu suntem siguri că i-a spus adevărul lui Claire, domnule, a intervenit Patterson pe același ton blând.

Ambrose era mereu impresionat de modul în care șeful său se purta cu familiile victimelor unor morți violente. În sinea lui, el numea asta „tandrețe”. Ca și cum era conștient de pierderea suferită și nu dorea să sporească acea durere. Putea să fie și dur, să adreseze întrebări pe care Ambrose abia dacă ar fi reușit să le pună. Dar undeva, în adâncul sufletului său, păstra considerație pentru suferința celor pe care îi interoga. Patterson a lăsat liniștea să-i învăluie un timp, dându-i răgaz lui Maidment să absoarbă ceea ce îi spusese, apoi a continuat:

— Ne întrebăm dacă nu cumva a inventat povestea aceasta cu prăjiturile ca să evite alte întrebări din partea lui Claire. Și tocmai de aceea trebuia să verific. Ca să aflu dacă era un gest obișnuit din partea ei.

Maidment a clătinat din cap.

— Nu, nu a făcut niciodată așa ceva. Dacă lipseam mai multe zile, când mă întorceam, ieșeam în oraș să sărbătorim. Toți trei. De cele mai multe ori, la câte un restaurant chinezesc. Lui Jennifer îi plăcea mâncarea chinezească. Nu mi-a făcut niciodată prăjituri. Și nici n-o să-mi facă, a murmurat el și s-a cutremurat.

Patterson a tăcut preț de câteva clipe.

— Ne-am uitat în computerul lui Jennifer, a spus într-un final. Se pare că ea și Claire petreceau mult

timp pe internet, atât împreună, cât și separat. Erați la curent cu asta?

Maidment a cuprins cana de ceai în mâini ca și cum i-ar fi fost frig. A încuviințat din cap.

— Da, toți copiii fac asta. Și n-ai cum să-i împiedici. Așa că ne-am sfătuit cu familia Darsie și am stabilit să instalăm aplicații de control parental pe computere. Ca să le restricționăm accesul.

„Până la un punct”, și-a spus Ambrose.

— Folosea foarte des Rigmarole, a intervenit el, preluând șirul întrebărilor.

El și Patterson lucrau de atâta vreme împreună, încât nu era necesar să stabilească dinainte vreo tactică de interogatoriu. Fiecare știa instinctiv când să se retragă și să-i lase celuilalt controlul.

— Este un site de socializare. Ați discutat vreodată cu ea despre asta?

— Da, a răspuns Maidment. Eu și soția mea suntem oameni deschiși la nou. Am încercat să nu fim îngușți la minte în relația cu Jennifer. Să discutăm totul cu ea în amănunt și să îi explicăm de ce îi interzicem să facă anumite lucruri sau de ce nu suntem de acord cu altele. Să avem comunicare în familie. Cred că vorbea cu noi mai mult decât majoritatea adolescenților. Sau cel puțin așa mi se pare, judecând după relatările prietenilor și ale colegilor în legătură cu copiii lor.

Așa cum se întâmpla adesea cu cei care pierduseră de curând o persoană dragă, discuția despre fiica lui îl scosese pe moment pe Maidment din starea de suferință.

— Și ce v-a povestit Jennifer despre Rigmarole? a întrebat Patterson.

— Mi-a spus că și ei, și lui Claire le plăcea foarte mult. Își făcuseră o mulțime de prieteni online, care aveau aceleași preferințe în materie de programe TV și muzică. Și eu am o pagină pe Rigmarole, știu cum funcționează. E o modalitate extrem de directă de a intra în contact cu persoane care îți împărtășesc interesele. Și au filtre foarte bune. E ușor să elimini pe cineva din comunitate în cazul în care nu se potrivește cu restul membrilor sau dacă încalcă regulile stabilite.

— A menționat vreodată o persoană cu porecla Zed Zed? Poate cineva cu numele Zee Zee? a întrebat Ambrose.

Maidment și-a trecut degetul mare peste pleoape, apoi peste vârful nasului. A inspirat adânc, după care a dat drumul aerului din piept.

— Nu, nu cred. Sunt aproape sigur că n-am auzit un astfel de nume. Ar fi însă mai bine să o întrebați pe Claire. De ce vă interesează? Credeți cumva că o urmărea?

— Deocamdată nu știm, a răspuns Ambrose. Am recuperat însă parțial un schimb de mesaje între ei doi. Se pare că acest ZZ susținea că știa un secret al lui Jennifer. V-a spus dumneavoastră sau soției ceva despre asta?

Maidment l-a privit uluit.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți. Jennifer a fost un copil cuminte. Am avut grijă să o ferim de necazuri, atât cât am putut, și să o supraveghem îndeaproape. Nu ne-a făcut niciodată probleme. Știu că ați mai auzit asta înainte și că mulți părinți încearcă să-și prezinte copiii ca pe niște îngeri. Eu nu spun că a fost un înger, ci doar că era stabilă emoțional. Și copilăroasă pentru vârsta ei. Dacă a avut un secret, atunci nu era de genul la care vă gândiți, droguri, sex sau mai știu eu ce. Poate să fi făcut o pasiune pentru vreun băiat, o chestie nevinovată. În niciun caz nu genul de lucruri pentru care să fii ucis.

Cuvântul rostit cu atâta forță l-a readus la realitate, strivindu-l sub greutatea sa. Maidment a izbucnit din nou în lacrimi. Fără un cuvânt, Shami s-a întins după o cutie cu bastiste din hârtie și i-a îndesat câteva în mână.

Nu mai aveau ce altceva să-l întrebe, și-a dat seama Ambrose. Nu pe moment. Și poate niciodată.

I-a aruncat o privire lui Patterson, care a dat, aproape imperceptibil, din cap.

— Încă o dată, îmi pare nespus de rău, domnule, a spus Patterson. Acum noi ne retragem. Dar vreau să știți că vom face tot ce ne stă în putință pentru a rezolva cât mai repede cazul. Vom avea însă nevoie în continuare de cooperarea dumneavoastră. Poate încercați să o întrebați pe soție dacă Jennifer a menționat vreodată numele ZZ. Sau vreun secret de-al ei. S-a ridicat. Dacă aveți nevoie de ceva, ofițerul Patel se va ocupa de toate. Rămânem în legătură.

Ambrose a ieșit din casă în urma șefului său, întrebându-se cât timp urma să treacă până când Maidment avea să reușească să nu se gândească, măcar pentru cinci minute, la fiica lui ucisă.

CAPITOLUL 7

Tony a aruncat o privire prin living, gândindu-se că acesta reflecta în mod edificator al doilea principiu al termodinamicii, legat de creșterea entropiei. Nu știa cum de se întâmpla, dar lucrurile păreau să se adune grămezi ori de câte ori întorcea spatele. Cărți, hârtii, DVD-uri și CD-uri, jocuri pentru consolă, controllere pentru jocuri video și reviste. Toate astea aveau cât de cât o noimă. Dar habar n-avea cum de aterizaseră

acolo toate celelalte nimicuri. O cutie cu cereale. Un cub Rubik. O grămăjoară de elastice roșii. Șase căni. Un tricou. O sacoșă de la o librărie în care nu era sigur că pusese piciorul vreodată. O cutie de chibrituri și două sticle de bere goale pe care nu își amintea să le fi cumpărat.

O clipă, a meditat asupra ideii de a face curățenie. Dar ce rost ar fi avut? Majoritatea lucrurilor care zăceau împrăștiate în cameră nu aveau un loc anume, așa încât nu ar fi făcut altceva decât să mute dezordinea dintr-o parte în alta. Și fiecare încăpere avea deja propriul stil de dezordine. Biroul, dormitorul, camera de oaspeți, bucătăria și livingul erau cu toate depozitarele unui aspect anume al frământărilor sale. Baia era însă chiar în regulă. Dar asta pentru că nu petrecuse niciodată acolo mai mult timp decât era strict necesar. Nu obișnuia să citească pe WC sau să lucreze în cadă.

Atunci când cumpărase casa, fusese convins că era suficient de mare pentru a-i absorbi toate lucrurile, fără ca ele să zacă în neorânduială răspândite peste tot. O zugrăvise complet într-o nuanță albicioasă ca de os, ba chiar cumpărase o mulțime de fotografii alb-negru înrămate ce înfățișau orașul Bradfield, pe care le găsea deopotrivă liniștitoare și interesante. Timp de vreo două zile, casa păruse să aibă un oarece stil. Acum ajunsese să se întrebe dacă exista un soi de

lege parkinsoniană a termodinamicii: entropia crește până când umple fiecare colțișor.

Fusese atât de sigur că dispunea de suficient spațiu, încât prima decizie pe care o luase după ce se mutase fusese aceea de a transforma subsolul surprinzător de luminos și de încăpător într-un apartament de sine stătător. Își imaginase că avea să-l poată închiria profesorilor veniți să petreacă un an sabatic la Universitatea Bradfield sau doctorilor rezidenți care făceau un stadiu de șase luni la spitalul Bradfield Cross. Nimic pe termen lung, nimeni care să îi influențeze viața.

În schimb, se alesese cu Carol Jordan drept chiriașă. Nu fusese ceva planificat. La vremea aceea, Carol locuia în Londra, într-un apartament elegant din cartierul Barbican, la mare modă, și se ținea la distanță de toată lumea. Cu câțiva ani în urmă, când John Brandon o determinase să revină în prima linie a forțelor de poliție, Carol ezitase să-și vândă apartamentul londonez și să se atașeze atât de mult de Bradfield încât să-și cumpere o locuință aici. Mutarea în subsolul casei lui Tony fusese privită ca o soluție temporară. În timp, se dovedise însă un aranjament care le convenea amândurora. Fiecare din ei încerca să nu-l deranjeze pe celălalt. Dar faptul că erau atât de aproape unul de altul părea să le aducă ambilor un strop de confort. Sau cel puțin așa credea el.

S-a hotărât să nu mai facă deloc curățenie. Dezordinea avea să se reinstaleze oricum în câteva zile. În plus, avea lucruri mai bune de făcut. Teoretic, angajarea cu jumătate de normă la spitalul Bradfield Moor Secure ar fi trebuit să îi ofere lui Tony timpul necesar pentru a colabora cu poliția și pentru a citi și a scrie articole și cărți care să îl ajute să mențină contactul cu comunitatea profesională. În realitate, orele nu îi ajungeau niciodată, mai ales că își petrecea o parte din timpul liber cu jocurile pe calculator, un răsfăț pe care și-l îngăduia convins că îl ajuta să își descătușeze creativitatea. Incredibil câte lucruri aparent de nerezolvat își găseau răspuns după o oră de aventuri alături de Lara Croft sau după construirea unui regat medieval chinezesc.

Lucrurile o luaseră razna în ultima vreme, și asta datorită lui Carol. Ea avusese ideea genială că un Wii[12] ar putea să îl ajute să scape de șchiopătatul căpătat cu mai mult timp în urmă, când un pacient îl atacase, rănindu-l la un genunchi. „Stai prea mult timp cocârjat la computer”, declarase ea.

„Trebuie să te menții în formă. Și știu că n-are rost să încerc să te conving să te duci la sală. Un Wii te va face măcar să te scoli de pe scaun.”

[12] Consolă de jocuri produsă de Nintendo, ce permite o implicare mai dinamică a utilizatorului, care, în timp ce joacă tenis, golf etc., face anumite mişcări specifice acestor sporturi (n.tr.)

Avusese dreptate. Prea mare dreptate, din păcate. Chirurgul său ar fi fost, probabil, de acord cu timpul pe care Tony îl petrecea acum mișcându-se greoi de colo-colo prin cameră jucând tenis, bowling și golf sau distrându-se cu jocuri fanteziste în care lupta contra unor iepuri îmbrăcați ciudat. Tony bănuia însă că entuziasmul lui nu ar fi fost împărtășit și de editorii ale căror termene de predare a manuscriselor risca să nu le respecte.

Tocmai era pe cale să îl distrugă pe iepurele-șef într-un schimb de focuri pe străzile din Paris, când a fost întrerupt de bâzâitul interfonului instalat de Carol între apartamentul său și cel de la subsol.

— Știu că ești acasă, se aude cum sari, a venit o voce dinspre aparatul care pârâia. Pot să urc la tine sau ești prea ocupat să faci pe marele tenismen din Bradfield care joacă împotriva lui Rafa Nadal?

Tony s-a îndepărtat de ecran fără prea multe ezitări și a apăsat pe butonul interfonului, pentru a deschide ușa. Până să apuce Carol să intre, pusese controllerele la încărcat și turnase apă gazoasă în două pahare. Carol a luat un pahar în mână și l-a privit sceptică.

— Altceva nu ai?

— Nu, a răspuns Tony. Trebuie să îmi păstrez echilibrul fluidelor în corp.

A trecut pe lângă ea către camera de zi mergând cu pași măsurați, pregătit să îi opună rezistență.

— Eu însă nu vreau să-mi păstrez echilibrul. Am avut o zi grea și merit o băutură cumsecade, a insitat Carol.

Tony nu s-a întors spre ea, ci a continuat să meargă spre living.

— Și totuși, ai venit la mine, deși știi că încerc să te fac să nu mai bei așa mult. Acțiunile tale intră în contradicție cu vorbele. S-a uitat peste umăr și a rânjit pentru a atenua duritatea contraatacului. Hai, vino încoace, stai jos și vorbește-mi!

— Greșești, a replicat Carol, pe un ton de-a dreptul țâfnos, dar l-a urmat și s-a trântit pe canapeaua din fața scaunului lui. Am venit pentru că am ceva important să-ți spun. Nu pentru că în adâncul ființei mele mi-aș dori să nu mai beau.

— Atunci ai fi putut să mă inviți la tine sau la un local, a replicat Tony.

Găsirea de argumente era un lucru dificil, dar o ajuta pe Carol să revină la punctul în care nu mai avea cu adevărat nevoie de alcool și era pentru Tony cel mai bun mijloc de a-i demonstra cât de mult ținea la ea.

Carol și-a ridicat brațele, exasperată.

— Mai scutește-mă, Tony! Chiar am lucruri importante de discutat cu tine.

Părea, într-adevăr, ceva serios la mijloc.

Un alt motiv pentru care Tony își dorea să o vadă renunțând la alcool. În spatele acestei nevoi a ei de a bea se ascundeau întotdeauna alte lucruri – ceva important de împărtășit, o zi grea la serviciu –, iar asta o făcea pe Carol greu de descifrat, fapt care îl scotea din sărite pe Tony. S-a rezemat mai bine în scaun și i-a zâmbit, cu ochii lui albaștri strălucitori în raza de lumină aruncată de veioză.

— Dă-i drumul! Uite, îți promit, n-o să mai fac pe prietenul cicălitor, o să fiu colegul tău profund interesat de o discuție pe teme profesionale. Ia zi, povestea asta are cumva legătură cu întâlnirea de azi-dimineață cu noul șef?

Carol i-a zâmbit sardonic.

— Drept la țintă, a spus. I-a vorbit rapid despre ultimatumul dat de James Blake ei și echipei. E așa de nerealist, a zis ea cu chipul schimonosit de furie. Adică depindem întru totul de ceea ce se ivește în următoarele trei luni. Ce vrea de la mine? Să ajung să-mi doresc o crimă suculentă ca să-i pot demonstra cât de bună e echipa? Sau să falsific dovezile pentru a rezolva cine știe ce dosar clasat care a făcut cândva vâlvă? Nu poți evalua o brigadă de investigații speciale pe baza unui studiu de rentabilitate.

— Nu, nu poți. Numai că nu despre asta e vorba. Omul a luat deja o decizie. Perioada de probă e doar un pretext, exact din motivele pe care le-ai enunțat.

Tony s-a scărpinat în cap. Cred că ai cam încurcat-o. Așa că mai bine ți-ai vedea de treabă, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

A văzut cum umerii lui Carol se încovoaie. Știa însă că femeia din fața lui aștepta un răspuns onest. Dacă avea să îi ascundă adevărul, atunci toată încrederea pe care o construiseră de-a lungul atâtor ani avea să se sfărâme mai repede decât niște prăjiturele lăsate prea mult în cuptor. Și, cum niciunul dintre ei nu avea pe nimeni mai apropiat pe lumea asta, nu își puteau permite așa ceva.

— De asta îmi era și mie teamă, a murmurat Carol sorbind din apa gazoasă. Dar asta nu e tot.

S-a uitat în jos spre pahar, cu chipul ascuns de părul des și ciufulit.

Tony și-a închis ochii pentru o clipă și și-a masat ușor baza nasului.

— Ți-a cerut să nu mai lucrezi cu mine.

Surprinsă de intuiția lui, Carol și-a îndreptat spatele și i-a aruncat o privire mirată.

— De unde știi? A discutat și cu tine Blake?

Tony a scuturat din cap.

— Nu, e chestia aceea cu câinele care nu latră.

Carol a încuviințat, începând să înțeleagă.

— N-a vorbit cu tine. Eu te-am prezentat, el s-a ferit să te abordeze.

— Ceea ce mi-a dat de înțeles că nu mă înscriu în bugetul său ori în planurile pe care și le-a făcut. Tony a zâmbit. Nu-ți face griji pentru mine, sunt o mulțime de alți asemenea inspectori care consideră că merită să dea banii pe serviciile mele.

— Nu pentru tine îmi fac eu griji. Pentru mine. Și pentru echipă.

Tony și-a aruncat brațele în aer într-un gest de resemnare.

— E greu să lupți împotriva cuiva care e pornit să reducă la minimum cheltuielile pentru a se încadra în buget. Adevărul este că eu nu reprezint opțiunea cea mai ieftină, Carol. Au apărut acum profileri și din rândurile poliției. Șefii voștri preferă tot mai mult să adopte metodele americane – să-și instruiască oamenii în psihologie – decât să apeleze la specialiști ca mine, care nu știu nimic despre realitățile din stradă.

Numai cineva precum Carol, care îl cunoștea bine pe Tony, putea sesiza nota subtilă de ironie din tonul lui.

— Mda, cât plătești, atâta capeți.

— Adevărul e că unii dintre ei sunt destul de buni.

— Dar tu de unde știi?

Tony a chicotit.

— Pentru că sunt unul dintre cei care i-a instruit.

Carol l-a privit șocată.

— Nu mi-ai spus asta niciodată.

— Pentru că era un program presupus a rămâne confidențial.

— Atunci de ce îmi spui acum?

— Fiindcă, dacă vei fi nevoită să lucrezi cu ei, ar fi bine să știi că au beneficiat de pregătirea asigurată de unii dintre cei mai buni profileri din țară. Nu numai din partea mea, ci și a altor oameni din domeniu pentru care am cel mai mare respect. Și acestor tineri ofițeri strălucițiți cunoștințele nu le-au fost vârâte cu sila în cap în ideea eficientizării activității polițienești. Sunt oameni specializați în anumite aspecte ale psihologiei și nu sunt deloc proști. Așa că dă-le o șansă! Nu renunța la ajutorul pe care ți-l pot acorda pe considerentul că mi-au furat mie slujba.

Vorbele lui Tony aveau și o altă semnificație, mai ascunsă, pe care amândoi o înțelegeau însă prea bine. Din păcate, nu era momentul potrivit să îi amintească lui Carol de legătura personală dintre ei, care stătuse la baza colaborării lor profesionale.

Carol și-a acoperit ochii cu mâna, ca și cum s-ar feri de soare.

— Blake s-a purtat ca o jigodie, Tony. A insinuat că am ales să lucrez cu tine din motive josnice și venale. Știe că sunt chiriașa ta și a făcut aluzie la faptul că ar putea fi și altceva la mijloc, o relație sordidă pe care vrem să o ținem ascunsă.

Și-a întors capul și a sorbit din nou din pahar.

Era greu de înțeles de ce un om ajuns într-o astfel de funcție ca Blake ar vrea să-și umilească unul dintre cei mai buni ofițeri înainte chiar de a vedea de ce era capabil. Și totuși, exact asta făcuse, o umilise și, în plus, o supusese unei presiuni mai eficiente decât dacă ar fi discutat el personal cu Tony. În cazul oricărei alte perechi cu un trecut ca al lor, Blake ar fi putut miza fără a da greș pe prezumția unei relații sexuale. Numai că legătura emoțională care se formase între ei doi încă de la prima colaborare profesională nu se transformase niciodată într-o relație fizică. Încă de la început, el îi vorbise deschis despre impotența care îi afectase constant relațiile amoroase. Iar Carol avusese bunul-simț de a nu se considera femeia în măsură să îl lecuiască. Dar, în ciuda acordului tacit de a-și ține sentimentele în frâu, existaseră momente când forțele care îi apropiaseră păruseră suficient de puternice pentru a-l face pe el să-și înfrângă teama de umilință și pe ea să-și alunge groaza de a nu-și putea ascunde dezamăgirea. Dar, de fiecare dată, ceva intervenise între ei. Și, având în vedere atrocitățile atât de des întâlnite în lumea în care trăiau, obstacolele pe care le întâmpinaseră nu erau deloc ușor de trecut. Tony nu avea să uite niciodată momentul acela unic în care Carol lăsase garda jos din cauza lui și întunericul care urmase. Un

timp, avusese senzația că nu avea să mai poată ieși niciodată din abisul în care se cufundase atunci. Faptul că reușise să revină totuși la normal nu i se datora lui, își închipuia Tony, ci forței pe care i-o dădea meseria de polițist. Tony se îndoia că Blake știa ceva concret despre trecutul lor comun, dar era conștient că fabrica de zvonuri funcționa suficient de bine pentru ca Blake să încerce să îl folosească pe el împotriva lui Carol. Și detesta faptul că îi oferise, fără să vrea, argumente.

— E un ticălos și un prost, a spus el. Ar trebui să-și atragă oamenii de partea lui, nu să-și facă dușmani din cei ca tine. A zâmbit slab. Nu că ar fi mulți ca tine.

Carol s-a foit pe canapea. Tony a presupus că își dorea probabil să fumeze, pentru a-și ține cumva mâinile ocupate.

— Poate c-ar trebui să mă mut. Amândoi știm că a fost ceva temporar. Sau cel puțin așa am zis la început. Până mă hotăram dacă voiam să mă întorc în Bradfield. A ridicat ușor dintr-un umăr. Până îmi dădeam seama dacă îmi doream să mai fiu polițist.

— Se pare că ai decis asupra ambelor probleme, a spus Tony, încercând să își alunge sentimentul de tristețe provocat de spusele ei. Înțeleg de ce ți-ai dori un loc care să fie cu adevărat al tău. Și poate mai mult spațiu. Dar nu trebuie să pleci din cauza mea. I-a

aruncat un zâmbet pieziș. În plus, abia m-am obișnuit să am pe cineva prin preajmă, de la care să pot împrumuta oricând o cană de lapte.

Carol a afișat un zâmbet mâhnit.

— Asta sunt eu pentru tine, Tony? Vecina de la care să ceri lapte în toiul nopții?

S-a așternut o tăcere lungă. Într-un târziu, Tony a spus:

— Uneori, îmi doresc ca lucrurile să fie atât de simple. Pentru binele tău și al meu. A oftat.

Carol, nu vreau să te muți. Mai ales acum, că nu vom mai lucra împreună. Dacă o să te muți, abia dacă ne vom mai întâlni. Eu nu prea mă pricep să mențin relațiile la distanță, și tu muncești de multe ori până noaptea târziu. S-a ridicat. Și acum, ce-ai zice de un pahar de vin?

Gary Harcup s-a lins pe degete și apoi s-a șters pe mâini de blugi. Pizza se răcise de mai bine de trei ore, dar n-avea nicio importanță. Mânca din obișnuință, ca să facă o pauză de gândire și pentru că îi era la îndemână. Plăcerea de a mânca nu intra în discuție. Era fericit că trăia într-o lume în care mâncarea îți era adusă la ușă la orice oră din zi și din noapte, șapte zile pe săptămână, fără să fii măcar nevoit să pui mâna pe telefon. Cu un clic puteai comanda mâncare chinezească, indiană, thailandeză sau pizza. Uneori,

lăsa computerul să finalizeze comanda și se ducea să facă un duș.

Stilul acesta de viață nu era câtuși de puțin neobișnuit în comunitatea lui. Majoritatea oamenilor pe care îi cunoștea trăiau în mare parte la fel ca el. Din când în când, erau forțați să iasă – nu fără eforturi – la lumină, pentru a discuta față în față cu diverși clienți, dar, dacă puteau să evite asemenea situații, o făceau. Dacă ar fi reprezentat o specie aparte, cu siguranță ar fi pierit după vreo câteva generații.

Gary își adora mașinăriile. Îi plăcea la nebunie faptul că se putea deplasa cu cea mai mare ușurință în timp și în spațiu fără să-și părăsească apartamentul micuț și urât mirositor. Găsea motive de mare satisfacție în rezolvarea problemelor cu care îl abordau clienții, deși simțise din când în când și gustul amar al înfrângerii.

De pildă, însărcinările primite de la West Mercia Police. De cele mai multe ori, era vorba despre procesarea unui mare număr de date, nimic mai mult. De genul depistării locației unor computere. O chestie pentru care introduceai datele în calculator, alegeai software-ul potrivit și așteptai cu brațele încrucișate. Ceva pe măsura abilităților unui puști de cinci ani.

Dar scotocitul prin rămășițele unor fișiere șterse era cu totul altceva. Refacerea fragmentelor, identificarea locurilor de unde proveneau, punerea lor cap la cap ca

într-un puzzle distrus – asta da, era o treabă demnă de un bărbat. După o primă explorare în fugă, a fost nevoit să admită în sinea lui – și fără pic de tragere de inimă – că software-ul său nu era suficient de performant. Avea nevoie de ceva mai bun – și știa unde să caute. În cursul anilor petrecuți în această zonă crepusculară, Gary își formase o rețea puternică de aliați și de contacte. Pe majoritatea nu i-ar fi recunoscut dacă s-ar fi întâmplat să călătorească în același compartiment de tren, dar îi știa după numele de utilizator și după identitatea luată în spațiul virtual. Pentru ceea ce îi trebuia acum, omul potrivit era Warren Davy.

Warren, cel care putea aproape întotdeauna să furnizeze rapid informațiile solicitate. În rândul maeștrilor spațiului virtual, Warren se număra printre cei mai buni. Se cunoșteau de mult timp, încă dinaintea apariției internetului, când adolescenții de genul lor nu puteau comunica în eter decât prin intermediul câtorva camere de discuții online, înțesate de hackeri și de tot felul de ciudați. Da, Warren era omul potrivit.

A trimis repede un e-mail, apoi a făcut un duș. Trecuse o zi – dacă nu chiar două – de când se spălase ultima dată, și observase că apăruseră mâncărimi în locurile care se încingeau inevitabil la

cineva care își petrecea tot timpul tuflit pe un scaun în fața computerului.

Când s-a întors la treabă, îmbrăcat în haine curate – o pereche de boxeri și un tricou –, răspunsul era deja afișat. Te puteai baza întotdeauna pe Warren. Nu numai că era unul dintre cei mai buni în meserie, dar era, totodată, și mână-largă. Mulțumită lui, Gary dispunea de o mulțime de programe care îi permiteau accesul în computerele altora.

Mă bucur să am vesti de la tine, Gary. Sunt blocat in Malta, cu o problema de securitate, dar cred că am ceva care te-ar putea ajuta. Contra cost. Se cheama Ravel si il poti descarca de pe site-ul DPS. Foloseste pentru a te inregistra codul TR61UPK. Plata o faci la sfarsitul lunii, ca de obicei.

Ai dreptate, a aparut ceva nou si interesant la orizont la SCHEN, dar te va costa cam de trei ori mai mult decat Ravel. Stiu ca politia din Bradfield face acum testari betatermen folosit pentru a desemna testarea înaintea lansării pe piață, pe utilizatori selecționați, a unor noi programe sau fragmente de software (n.tr.) pe el, asa ca poate cei din West Mercia te vor ajuta sa obtii un pret mai bun atunci cand programul va fi functional.

Succes la cautare!

Gary s-a bucurat de această victorie fără a se ridica însă din fața monitorului, ușurat că acum putea, în

sfârșit, să se dea puțin mare în fața lui Patterson. Warren își făcuse treaba, așa cum se așteptase. Dar, chiar dacă Warren era la curent cu tot ce mișca în domeniul programelor, era mult prea optimist când venea vorba despre cooperarea cu poliția. Indiferent de înțelegerea existentă între SCHEN și poliția din Bradfield, Gary era convins că cei din West Mercia nu aveau să accepte rolul de cobai. Compania SCHEN era recunoscută pentru prudența cu care-și juca de fiecare dată cărțile – foarte scumpe, de altfel. Gary o urmărea de ani de zile. Știa că omul ei folosea Hexadex drept nume de utilizator. Nu reușise încă să intre în contact direct cu el. Nu aflase decât că individul dezvoltase de-a lungul anilor un program analitic al dracului de bun și că firma avea un soi de înțelegere cu poliția din Bradfield, care făcea testările beta ale tuturor aplicațiilor SCHEN ce luptau împotriva infracțiunilor de orice tip, ale aplicațiilor noi de software sau ale componentelor SCHEN.

Gary a oftat. El, unul, nu dăduse niciodată dovadă de acel gen de creativitate care îi făcuse pe cei de la SCHEN să obțină sume impresionante și care-i adusese lui Warren un succes chiar mai mare. Dar măcar reușise să-și formeze o clientelă stabilă, care habar nu avea că el nu se număra printre geniile în domeniu. Și, mulțumită unor amici precum Warren,

oamenii nici nu aveau să afle, din fericire, vreodată acest lucru.

Daniel Morrison stătea aplecat în fața computerului, privind ursuz în gol cu ochii săi albaștri, având gura mare, cu buze pline, schimonosită într-o grimasă de dispreț. Ducea o viață îngrozitor de plicticoasă. Părinții lui păreau din altă lume. Tatăl se purta de parcă trăia în Epoca de Piatră și n-avea nimic altceva mai bun de făcut decât să meargă să vadă meciuri de fotbal și alte prostii sau să asculte discuri. Discuri, pentru numele lui Dumnezeu! OK, unele viniluri reveniseră acum la modă și erau cool, dar nu cele de genul preferatelor tatălui său. Și modul în care discuta despre fete… Daniel și-a dat ochii peste cap și a ridicat resemnat din umeri. De parcă fetele ar fi fost niște păpușele inocente. Daniel se întreba dacă tatăl lui avea chiar și cea mai vagă idee despre cum stătea treaba cu fetele în secolul XXI. Probabil că, dacă ar fi bănuit, ar fi luat-o pur și simplu razna.

Putea paria că oricare dintre fetele cu care ieșise uitase mai multe chestii legate de sex decât știuse vreodată tâmpitul ăla de taică-său. Nu știa dacă să râdă sau să plângă atunci când tatăl îl trăgea deoparte și încerca să-i țină lecții despre „respectul” sau „responsabilitatea” cu care trebuiau tratate fetele. N-o făcuse încă, dar avea la îndemână o mulțime de prezervative divers colorate și cu cele mai variate

arome, gata să fie oricând folosite. N-avea de gând să se înghesuie în vreun colț cu o puștoaică pusă pe plâns și pe urlat. Nu, mersi frumos! Doamne! Tot încercase să-i explice tatălui că știa ce avea de făcut când sosea momentul, dar bătrânu' nu părea dispus să îl asculte. Nu îl lăsa să meargă în cluburi sau la petreceri cu prietenii. Zicea că îi dădea voie numai dacă mergea și el. Ca și cum l-ar fi cărat pe taică-său, cu ochii ăia triști ai lui, la cine știe ce petrecere! Da, sigur, s-aștepte el mult și bine! Asta n-avea să se întâmple niciodată!

De obicei, mama îl lăsa să facă tot ce voia. Numai că în ultima vreme o luase tot mai mult pe urmele tatălui. Îl tot bătea la cap cu temele, și ca să-și vadă de școală, și alte tâmpenii de genul ăsta.

Daniel nu se omorâse niciodată cu învățătura. Fusese dintotdeauna suficient de isteț pentru a nu fi nevoit să se strofoace prea mult. Și, chiar dacă la unele materii nu îi fusese întotdeauna ușor să treacă așa, ca gâsca prin apă, urma să-și ia în curând certificatele de absolvire a gimnaziului, cu rezultate chiar mai bune decât mulți dintre colegii obligați să învețe pe brânci.

Pentru ceea ce voia el să facă nici nu avea nevoie să dea examene. Daniel știa deja ce destin îl aștepta. Avea să devină comediantul genial al epocii. Să fie mai inteligent, mai sumbru și mai amuzant decât

actorii din *Mica Britanie, Gavin & Stacey* sau *Peep Show*[13] luaţi laolaltă. Cu el, comedia avea să ajungă pe culmi nemaivăzute. Toţi colegii îl considerau cel mai haios tip pe care îl cunoşteau. Atunci când încercase să le spună părinţilor despre ambiţiile pe care le nutrea, ei râseseră, dar nu cu bunăvoinţă. Aşa că se alesese praful de promisiunea lor că „o să fim totdeauna alături de tine, indiferent ce vei alege să faci în viaţă”. Da, sigur!

Oftând de parcă ar fi fost apăsat de toate grijile de pe lume, Daniel şi-a dat bretonul de pe frunte şi s-a conectat la Rigmarole. De obicei, acesta era cel mai bun moment al zilei pentru o discuţie cu KK. Deveniseră amici online cu mai multe luni în urmă. KK era cool. Îl considera pe Daniel un tip al naibii de amuzant. Şi, deşi nu era decât un puşti, la fel ca toţi ceilalţi, îi ştia personal pe unii dintre cei mai buni comedianţi din ţară. Îi spusese lui Daniel că îl putea ajuta să cunoască oameni care aveau să-l lanseze în stil mare în lumea comediei. Iar Daniel avusese inspiraţia de a nu-l bate prea tare la cap, aşa că până la urmă KK făcuse primul pas. Cât de curând, aveau să se întâlnească, şi atunci viaţa lui Daniel urma să se schimbe radical. După ce hibernase atâta timp în întuneric, venise în sfârşit vremea să iasă în lumina reflectoarelor.

[13] Seriale TV comice britanice (n.tr.)

Merita deci să-i suporte lui KK momentele de ciudăţenie, chiar dacă uneori îi dădeau fiori. De exemplu, în ultima vreme tot trăncănea despre nu ştiu ce secrete. Când dechideau o cameră de discuţii privată, insista că ştia secretele lui Daniel. Că ştia cine era el cu adevărat. „Numai eu shtiu cine eshti”, aşa îi spusese. De mai multe ori. Ca şi cum Daniel nu ştia cine era. Ca şi cum KK avea acces la tot ce se petrecea în sufletul lui. Într-un fel, chestia asta îl speriase puţin pe Daniel. Ce dacă îi povestise multe despre el însuşi, despre visele lui, despre dorinţa de a da lovitura? Asta nu însemna că individul ştia totul despre el.

Totuşi, dacă KK reprezenta cheia lui spre succes, atunci n-avea decât să-l lase să îndruge verzi şi uscate despre nu ştiu ce secrete. Ca şi cum asta ar mai fi contat în clipa în care Daniel avea să fie la toate televiziunile şi pe internet.

Nici prin cap nu-i trecea că avea să ajungă, într-adevăr, celebru, dar din cu totul alte motive.

CAPITOLUL 8

O săptămână mai târziu.

Deşi le parcurgea pentru a treia oară, Alvin Ambrose era încă total absorbit de studierea

declarațiilor martorilor în cazul Jennifer Maidment. Prieteni de școală, profesori, alți copii cu care stătuse de vorbă pe Rigmarole. Ofițeri din locuri atât de îndepărtate precum Dorset, Skye, Galway, precum și dintr-un orășel din Massachusetts discutaseră cu adolescenți ale căror reacții variaseră de la șoc la șoc total la auzul a ceea ce i se întâmplase corespondentei lor. Ambrose trecuse deja de două ori prin informațiile strânse, cu toate instinctele în alertă, în căutarea unui indiciu cât de mic care să-l pună pe o pistă și total neatent la zumzetul și la zgomotul de fond din camera rezervată brigăzii sale. Deocamdată, nimic nu îi atrăsese atenția.

Ofițerii însărcinați cu luarea declarațiilor fuseseră instruiți să ceară informații cu privire la misteriosul ZZ, dar nici de aici nu apăruseră noutăți. ZZ părea să nu existe decât pe Rig; profesorii, familiile sau prietenii care nu obișnuiau să acceseze acest site de socializare nici nu auziseră de el.

Iar cei care îl cunoscuseră pe internet nu știau mai multe despre el decât ce descoperise poliția din conversațiile lui Jennifer. ZZ reușise să-și facă loc în rețeaua lui Jennifer fără a lăsa niciun fel de urme care să poată duce la identificarea lui. Era mai frustrant decât puteau exprima în cuvinte.

O umbră a căzut pe biroul lui. Și-a ridicat ochii pentru a o vedea pe Shami Patel prefăcându-se că bate la o ușă inexistentă.

— Cioc, cioc, a spus ea cu un zâmbet stângaci.

Din moment ce se ostenise să dea de el însemna probabil că avea ceva important să-i spună. În plus, cu rotunjimile ei apetisante și cu părul ondulat și lung, era o plăcere să o privești. Ceea ce era mai mult decât se putea spune despre majoritatea femeilor din brigada omucideri. Ambrose a arătat cu un gest larg spre scaunul fragil așezat în capătul biroului.

— Ia loc, a invitat-o. Cum merg treburile cu familia Maidment?

În momentul când pentru anchetatori devenise clar faptul că părinții lui Jennifer constituiau una dintre puținele lor surse de informații, Ambrose o verificase pe Patel luând legătura cu foștii ei colegi din comitatul West Midlands. Voia să se asigure că aceasta nu avea să scape din vedere ceva important. Cei pe care îi consultase îl liniștiseră însă imediat. Patel era, probabil, cel mai bun ofițer de la Protecția Familiei pe care îl avuseseră vreodată. „Dacă mă întrebi pe mine, e prea al naibii de isteață ca să o folosim doar ca să-i consoleze pe oameni”, îi mărturisise unul dintre ofițeri. „Nu știu de ce ne-a părăsit pentru voi, prostănacilor.”

Patel s-a așezat și și-a încrucișat picioarele frumos conturate. Gestul nu avea niciun pic de cochetărie, a sesizat Ambrose, aproape cu regret. Era un bărbat cu o căsnicie fericită, dar îi plăcea să creadă că era suficient de arătos încât să devină ținta unui flirt.

— Sunt epuizați, a răspuns Patel. Parcă au trecut în stadiul de hibernare, pentru a conserva ce le-a mai rămas. Femeia și-a privit mâinile așezate în poală. Am mai văzut așa ceva. Când vor ieși din letargie, cel mai probabil o să îndrepte tunurile asupra noastră. Suntem singurii pe care îi pot învinovăți de ceva, așa că vom fi nevoiți să ne ținem bine pe poziție. Asta dacă nu reușim să dăm de urma ucigașului până atunci.

— Ceea ce nu se va întâmpla, a spus Ambrose.

— Mda, așa se pare. Care mai e treaba cu legiștii? Au descoperit ceva?

Ambrose și-a ridicat umerii masivi, iar cămașa i-a pârâit la cusături.

— Avem niște probe. Nu de genul celor care duc la o pistă, care te ajută să construiești un caz atunci când ai un suspect. Încă mai așteptăm rezultate de la specialistul în computere, dar omul e din ce în ce mai puțin optimist pe măsură ce timpul trece.

— De asta îmi era și mie teamă. Patel și-a mușcat buzele, încruntându-se ușor.

— Ai prins vreun fir util cât ai stat cu familia Maidment? De asta ai venit aici?

Femeia a clătinat iute din cap.

— Nu. Voiam să… M-am gândit că… S-a foit în scaun. Prietenul meu e sergent în West Midlands. Jonty Singh.

A tăcut pentru câteva clipe, dar Ambrose a înțeles imediat motivele mutării intempestive a lui Patel în Worcester. O hindusă provenind dintr-o familie bună, religioasă, care o pregătise pentru o căsătorie cu un băiat drăguț din aceeași castă. Și pe urmă ea se îndrăgostește de un șiit. Fie părinții aflaseră și astfel izbucnise un scandal, fie ea se hotărâse să plece de acasă înainte să fie zărită de vreun cunoscut giugiulindu-se cu Jonty în ultimul rând la cinematograf. Faptul că se mutase la Worcester îi permitea să ducă un trai liniștit, fără să fie nevoită să se uite tot timpul peste umăr.

— OK, a spus Ambrose prudent, întrebându-se unde voia Patel să ajungă.

— Îți amintești de cazul acela de anul trecut din Bradfield? Fotbalistul ucis și bomba de pe stadion?

De parcă era un eveniment care putea fi dat ușor uitării! Treizeci și cinci de morți și peste o sută de oameni răniți ca urmare a exploziei unei bombe plasate în lojile închiriate de diverse companii la un meci din Premier League, pe stadionul din Bradfield.

— Sigur că-mi amintesc.

— Jonty a fost și el implicat, deși marginal. Pentru ceva petrecut înaintea exploziei propriu-zise.

Unul dintre primii suspecți în acest caz a fost un individ arestat de el mai demult. Pe parcursul investigației, Jointy a rămas în contact cu un tip pe nume Sam Evans. Lucrează la MIT, în Bradfield.

I-am povestit lui Jonty cât de mâhniți suntem cu toții pentru că nu reușim să înaintăm cu ancheta. Știu că n-ar fi trebuit să-i dezvălui nimic, dar e unul de-ai noștri și știe să-și țină gura…

— E în regulă, a liniștit-o Ambrose. Avea încredere în judecata femeii. Și ce a spus domnul Singh?

— Mi-a zis că MIT din Bradfield lucrează cu un profiler care s-a dovedit un element decisiv în succesele pe care le-au înregistrat.

Ambrose a încercat să-și mascheze scepticismul, dar Patel i-a observat expresia. A început să turuie, mitraliindu-și vorbele:

— Individul ăsta pare genial. Sam Evans i-a spus lui Jonty că a salvat vieți și a rezolvat cazuri la care nimeni nu știa de unde să înceapă. E omul de care avem nevoie.

— Șeful crede că toată chestia asta cu profilerii e o mare porcărie, a bombănit Ambrose cu voce joasă.

— Dar tu? Tu ce crezi?

Ambrose i-a aruncat un zâmbet.

— Când o să ajung șef, o să-mi formez o opinie. Deocamdată, nu văd rostul.

Patel părea dezamăgită.

— Ai putea măcar să discuți cu Sam Evans din Bradfield. Să asculți ce are de zis.

Ambrose s-a holbat la mormanul de hârtii de pe birou, peste care își încolăcise, ca niște cochilii goale, mâinile mari. Nu îi plăcea să lucreze pe la spatele lui Patterson. Totuși, uneori era necesar să o iei pe căi mai puțin bătătorite. Cu un oftat, s-a întins și a luat un pix.

— Așa, și cum ziceai că-l cheamă pe profiler?

În dimineața aceea, când Carol a intrat în sala de ședințe a brigăzii, echipa era deja adunată în jurul mesei, iar ea i-a privit pe toți cu sentimente amestecate. Era mândră că oamenii ei încercau să facă tot ce le stătea în putință pentru a-și păstra statutul și totodată supărată fiindcă simțea că eforturile lor erau absolut inutile.

— Ce se petrece aici? a întrebat îndreptându-se spre automatul de cafea. S-a schimbat ora și eu nu m-am prins?

— Știi că ne place să te ținem mereu în priză, șefa, a spus Paula invitându-și colegii să se servească dintr-o cutie cu pateuri.

Carol s-a așezat, suflând în cafeaua fierbinte.

— Exact de asta aveam nevoie. Nimeni n-a înțeles dacă se referea la cafea sau la faptul de a fi ținută în priză. Așadar, ceva nou peste noapte?

— Da, a rostit Kevin.

— Nu! a zis Sam în același timp.

— Ei bine, care din două?

Sam a pufnit.

— Știți cu toții că, dacă puștiul ar fi fost un negru cu părinte unic și dintr-un cartier de locuințe sociale ieftine construit de primărie, nici n-ar fi fost dat în urmărire.

— Dar nu e, și a fost dat în urmărire, a punctat Kevin.

— Nu facem decât să capitulăm în fața anxietăților tipice clasei mijlocii, a rostit Sam cu dispreț.

Băiatul e cu vreo fată sau s-a săturat până peste cap de mămica și de tăticul și a decis să-și ia zborul.

Carol i-a aruncat o privire mirată. Sam era cel mai ambițios om din echipă, mereu pe față atunci când mirosea vreo ocazie de a-și demonstra abilitățile și de a se face remarcat în ochii superiorilor.

Faptul că îl auzea acum exprimându-și o poziție ce părea să izvorască dintr-un conflict de clasă i se părea lui Carol la fel de ciudat ca o discuție savantă despre teoria relativității a lui Einstein purtată în casa Big Brother.

— Vrea cineva să-mi explice și mie despre ce este vorba? a intervenit ea cu blândețe.

Kevin a consultat foile așezate în fața sa.

— Am primit dosarul de la Divizia de Nord. Daniel Morrison. Paisprezece ani. Dispariția lui a fost raportată de părinți ieri-dimineață. Lipsise toată noaptea, și părinții au fost morți de îngrijorare, dar s-au gândit că brava, că voia să le demonstreze că s-a făcut băiat mare. Au sunat la toți prietenii lui, însă n-au aflat nimic, așa că și-au închipuit că e cu cineva pe care ei nu îl cunoșteau. Poate cu o prietenă despre care nu le povestise nimic.

— O presupunere bine întemeiată, a spus Carol. Cel puțin din ceea ce știm noi cu privire la adolescenți.

— Exact. Au sperat să dea de el ieri-dimineață, la școală. Numai că Daniel nu s-a prezentat la ore. Așa că au luat legătura cu poliția.

— Să înțeleg că n-a mai intervenit nimic nou de atunci? Și de-asta cei de la Divizia de Nord ne-au pasat nouă dosarul? a întrebat Carol și a întins mâna pentru a lua foile de la Kevin.

— Nimic. Nu răspunde pe mobil și nici la e-mailuri și nu a mai intrat de atunci pe Rigmarole.

Mama lui a declarat că Daniel nu s-ar rupe niciodată în asemenea hal de lume, decât dacă ar fi răpit sau ar zăcea mort pe undeva.

— Sau dacă nu ar vrea ca mămica și tăticul să-l surprindă dându-se în bărci cu vreo gagicuță, a mârâit Sam strâmbând din nas cu indignare.

— Nu știu ce să zic, a spus Kevin pe un ton gânditor. Băieților le place să se laude cu cuceririle lor. Mi-e greu să-mi închipui că a rezistat tentației de a le vorbi amicilor despre ce punea la cale. Și, în zilele noastre, asta înseamnă că ar fi trebuit să își anunțe reușita pe Rigmarole.

— De acord, a spus Carol. Cred că Stacey ar trebui să verifice dacă telefonul mobil al băiatului e deschis și să încerce să-l localizeze.

Sam s-a întors cu spatele la masa de conferințe și și-a încrucișat picioarele.

— Incredibil! Un puști alb răzgâiat o ia razna într-o noapte și noi ne dăm de ceasul morții să-l găsim. Am ajuns atât de disperați să dovedim cât de indispensabili suntem?

— Cam da, a răspuns Carol pe un ton tăios. Stacey, fă verificările! Paula, ia legătura cu cei de la Divizia de Nord, vezi ce au mai pus la cale și dacă au nevoie de ajutorul nostru! Poate ne trimit declarațiile pe care le-au luat. Și, apropo, Sam, cred că greșești. Dacă ar fi fost un copil negru dintr-un cartier amărât și cu un singur părinte care ar fi luat în serios dispariția lui, am fi procedat exact la fel. Nu știu ce te-a apucat și de unde îți vin ideile astea, dar las-o, te rog, mai moale!

Sam a oftat zgomotos, dar a dat totuși din cap a încuviințare.

— Cum zici tu, șefa.

Carol a pus deoparte paginile pentru a le studia mai târziu și a privit de jur împrejurul mesei.

— Altceva?

Stacey și-a dres glasul. Avea un colț al gurii ușor ridicat. Carol s-a gândit că, la oricine altcineva, asta ar fi putut însemna un rânjet de autosatisfacție.

— Am eu ceva, a spus Stacey.

— S-auzim!

— E vorba despre computerul găsit de Sam în fosta casă a familiei Barnes, a zis Stacey dându-și o șuviță de păr pe după ureche. Am lucrat destul de mult la el în ultima săptămână. Și cu folos. A apăsat câteva taste pe laptopul din fața ei. Unii oameni sunt îngrozitor de proști.

Sam s-a aplecat nerăbdător în față, astfel că lumina care îi cădea acum pe chip îi accentua suprafețele plane și curbele pielii sale netede.

— Ce-ai găsit? Hai, Stacey, arată-ne!

Stacey a dat clic pe un laser pointer și tabla albă de pe perete a prins viață. Avea afișată un text incomplet, cu litere și cuvinte lipsă. Un alt clic și spațiile goale s-au umplut cu litere de altă culoare.

— Am folosit un program care reconstituie cuvintele lipsă, a spus ea. După cum vedeți, textul

cuprinde diverse variante de ucidere a Danutei Barnes. De la sufocare la înfășurarea în folie alimentară și de la strangulare la aruncarea într-o apă adâncă.

Paula a fluierat.

— O, Doamne! Ai dreptate. Cât de prost să fii?

— Toate bune și frumoase. Dar orice avocat cu ceva minte-n cap o să susțină că astea sunt, în cel mai bun caz, dovezi circumstanțiale. O fantezie. Sau notițe pentru scrierea unui thriller, a subliniat Carol.

— Rămân dovezi circumstanțiale doar până când vom găsi cadavrul și vom compara cauza morții cu variantele din computer, a spus Sam, agățându-se de posibilitățile oferite de descoperirea sa.

— Sam are dreptate! Stacey a ridicat vocea pentru a acoperi murmurul declanșat de reacția lui Sam. Și tocmai de aceea fișierul acesta este atât de important.

A dat din nou clic și pe perete a apărut o hartă a Lake District. Următoarea hartă înfățișa Wastwater[14], cu cotele de adâncime.

— Crezi că a fost înecată în Wastwater!

Carol s-a ridicat și s-a apropiat de perete.

— Cred că merită cercetat, a răspuns Stacey. Dacă e să ne luăm după textul din computer, Barnes intenționa să-și care soția cu mașina într-un loc destul de îndepărtat și pustiu. Și Wastwater se potrivește

[14] Cel mai adânc lac (79 m) din Anglia, aflat în parcul național Lake District (n.tr.)

descrierii. Din câte văd eu pe hartă, nu sunt prea multe case pe mal.

— Corect. Eu știu, pentru că am fost acolo, a intervenit Paula. Cu niște amici, într-un weekend, acum câțiva ani. Nu cred că am văzut pe altcineva, cu excepția patroanei pensiunii la care am stat.

Mie îmi plac liniștea și izolarea, dar acolo a fost cam prea de tot.

— Barnes avea un caiac, a spus Sam. Îmi amintesc acum că am citit asta în dosar. Ar fi putut să o care până la caiac și pe urmă să vâslească în larg și s-o arunce în apă.

— Excelentă treabă, Stacey. Sam, ia legătura cu unitatea de scafandri din Cumbria. Spune-le celor de acolo să organizeze o căutare, a cerut Carol.

Stacey a ridicat o mână.

— Poate că n-ar strica dacă i-am întreba pe cei de la Facultatea de Geografie de la universitate dacă au cumva acces la ETM+.

— Asta ce mai e? a întrebat Carol.

— Landsat Enhanced Thematic Mapper Plus. Este o arhivă internațională de fotografii obținute cu ajutorul sateliților, administrată de NASA și de Institutul American de Prospecțiuni Geologice, a răspuns Stacey. Ar putea fi de mare folos.

— Pot să vadă un cadavru din spațiu? a întrebat Paula. Am crezut că ne oprim la a urmări programele

TV de acasă și când suntem în străinătate. Acum vrei să zici că Facultatea de Geografie de la Universitatea din Bradfield poate să vadă ce e sub apă mulțumită unui satelit? Asta e prea mult, Stace. Prea mult.

Stacey și-a dat ochii peste cap.

— Nu, Paula. N-am spus că pot vedea neapărat cadavrul cu ajutorul satelitului. Dar pot mări atât de mult imaginile, încât să vadă o mulțime de detalii. Și pot restrânge aria de căutare eliminând locurile unde în mod cert nu e nimic de interes.

— E o nebunie.

— Nu, e doar tehnologie. O facultate de geografie din SUA susține că a descoperit locul unde se ascunde Osama bin Laden studiind fotografiile luate din satelit.

— Glumești!

— Câtuși de puțin. E vorba despre o echipă de la UCLA[15]. În prima fază, au aplicat principiile geografice dezvoltate în scopul previzionării distribuției vieții sălbatice – teoria curbei de amortizare a valurilor și teoria insulei biogeografice…

— Cum ai zis? a intervenit Kevin.

— Teoria curbei de amortizare a valurilor… Uf, uite cum stă treaba: începi cu un loc cunoscut, care îndeplinește toate criteriile care permit supraviețuirea

[15] University of California, Los Angeles (n.tr.)

unui anumit organism. Ca, de pildă, peșterile din Tora Bora. Pe urmă, pornind de aici, trasezi cercuri concentrice – cu cât te îndepărtezi de centru, cu atât este mai puțin probabil să întâlnești condiții de viață identice. Cu alte cuvinte, cu cât cineva se îndepărtează mai mult de casă, cu atât crește probabilitatea de a întâlni oameni care nu îi înțeleg și nu-i acceptă principiile de viață, și, prin urmare, îi este tot mai greu să se ascundă. Cât despre teoria insulei biogeografice, ea se referă la alegerea unui loc ce dispune de anumite resurse utile. Deci, dacă e să rămâi blocat pe o insulă, în mod cert ai prefera Isle of Wight[16] și nu Rockall[17].

— Tot nu înțeleg ce e cu sateliții, a punctat Paula încruntată.

— Tipii de la UCLA au început prin a se întreba unde anume s-ar putea ascunde Bin Laden, apoi au pus cap la cap tot ce se știe despre el. Înălțimea, faptul că face dializă și deci trebuie să stea într-un loc conectat la electricitate, nevoia de a fi permanent apărat de oamenii lui. Pe urmă, au luat cea mai detaliată imagine de satelit din zona respectivă și au restrâns aria de căutare la trei clădiri dintr-un anumit oraș, a explicat Stacey cu răbdare.

[16] Comitat şi totodată cea mai mare insulă englezească, situată în Canalul Mânecii, renumită pentru peisajele încântătoare şi staţiunile de vacanţă, celebre încă din epoca victoriană (n.tr.)

[17] Insuliţă stâncoasă, nelocuită şi îndepărtată, din partea de nord a Oceanului Atlantic (n.tr.)

— Atunci cum se face că încă nu l-au găsit? a întrebat Kevin, cu o uimire oarecum justificată. Stacey a ridicat din umeri.

— Eu am spus doar cum au judecat cei de la UCLA. Nu am susţinut că au şi reuşit să-l găsească. Nu încă. Dar imaginile din satelit devin tot mai detaliate pe zi ce trece. Înainte, fiecare fotografie acoperea o suprafaţă de treizeci pe treizeci de metri. Acum, s-a ajuns undeva la circa o jumătate de metru. Nici nu v-ar veni să credeţi cu ce detalii lucrează acum experţii analişti! E ca şi cum am avea o hartă detalită a întregii lumi.

— Opreşte-te, Stacey! Simt că mi se învârte capul. Dar, dacă vom putea valorifica tot ce ne-ai spus, îţi rămân pe veci recunoscătoare, a zis Carol. Ia legătura cu cei cu satelitul, de la universitate. Deocamdată însă, haideţi să ne concentrăm pe mobilizarea la faţa locului a echipei de scafandri din Cumbria. Altceva?

Privirile întunecate din jurul mesei i-au dat răspunsul. Nu i-a plăcut deloc ce vedea. Aveau nevoie de ceva important, spectaculos, de prima pagină. Singura problemă era că acel caz, care putea reprezenta salvarea lui Carol şi a echipei ei, avea să însemne pentru altcineva cea mai rea veste pe care ar fi putut-o primi vreodată. Iar ea văzuse prea multe nenorociri la viaţa ei pentru a-şi mai dori încă una.

Așadar, tot ce le rămânea de făcut era să strângă din dinți și să rabde.

CAPITOLUL 9

Chiar și după ce ajunsese la adolescență, Seth Viner continuase să fie la fel de sincer ca până atunci în relația cu părinții. Nu își dorise niciodată să le ascundă ceva celor două mame ale sale. Sigur, uneori îi era mai ușor să discute cu una decât cu cealaltă. Julia era mai practică și mai cu picioarele pe pământ. Își păstra cumpătul în momentele de criză și avea răbdarea să asculte până la capăt tot ce avea el de zis. Cântărea bine lucrurile și nu îi dădea întotdeauna lui dreptate. Kathy era mai sentimentală și mai repezită. Dar era mereu de partea lui – el era copilașul ei, orice ar fi făcut. Totodată, era cea care îl îndemna permanent să persevereze și nu îl lăsa să aleagă calea ușoară atunci când dădea de greu. Lui Seth nu i se întâmplase niciodată să regrete că le povestise ceva uneia sau celeilalte, chiar și lucruri jenante. Ele îl învățaseră că nu încape loc de secrete între oamenii care țin unii la alții mai mult decât la orice pe lume.

În ecuația relațiilor dintre ei mai exista și un alt aspect: faptul că îl ascultau întotdeauna cu atenție și se străduiau să găsească răspunsuri la întrebările lui.

La toate, de la „De ce e cerul albastru?” la „De ce se bat oamenii ăia în Gaza?” Nu încercau niciodată să-i evite întrebările. Uneori, chestia asta îi scotea din minți pe profesorii lui și îi făcea pe colegi să se uite la el pieziș, dar Seth ajunsese să știe o mulțime de lucruri pentru simplul motiv că îi venise ideea să întrebe, iar Juliei și lui Kathy nici nu le trecuse prin cap să nu-i răspundă. Bănuia că asta avea de-a face cu hotărârea lor de a fi cinstite cu el și de a nu-i ascunde nimic în legătură cu situația în care se afla, aceea de a avea două mame.

Nu-și amintea când anume înțelesese că a avea două mame era o chestie mult mai ciudată decât alte tipuri de relații familiale mai convenționale, ca de pildă o mamă și un tată, sau un tată vitreg, sau doar o mamă și două perechi de bunici, o grămadă de unchi și multe bone. Toți credem la început că trăim în familii normale pentru simplu motiv că nu avem contraexemple. În momentul în care se dusese la școală Seth, își dăduse seama că familia lui era altfel. Și asta nu numai din cauza culorii pielii lui Kathy. Destul de surprinzător, copiii nu păreau să acorde importanță unor astfel de diferențe. Seth își amintea că Julia venise la un moment dat să îl ia de la școală, când era în clasa întâi. Kathy se ocupa de obicei de asta, pentru că lucra de acasă, era designer de pagini web, numai că atunci fusese nevoită să plece din oraș

pentru o întâlnire de afaceri, așa că Julia se învoise de la serviciu și venise la el la școală. Tocmai îl ajuta să se încalțe, când Ben Rogers o întrebase:

— Tu cine ești?

Emma White, care locuia pe aceeași stradă, răspunsese în locul Juliei:

— E mama lui Seth.

Ben se încruntase.

— Nu, nu e. O cunosc pe mama lui Seth și arată altfel.

— Asta e cealaltă mamă a lui Seth, precizase Emma.

Plictisit, Ben luase enunțul ca atare și atacase un alt subiect de conversație. Și lucrurile rămăseseră așa, suspendate – parte a peisajului înconjurător, a lumii în care trăia, nimic deosebit în asta – până când Seth împlinise nouă sau zece ani și, din cauza pasiunii lui pentru fotbal, intrase în contact direct cu mai mulți copii care nu fuseseră crescuți în spiritul acceptării cu ușurință a posibilității existenței a două mame într-o familie.

Vreo doi dintre băieții mai mari încercaseră să se folosească de situația familială mai puțin obișnuită a lui Seth pentru a obține un avantaj asupra lui. Curând, își dăduseră seama că nu-și aleseseră bine ținta. Seth părea să se miște dezinvolt în interiorul unei bule de invulnerabilitate.

Răspundea insultelor cu o bună dispoziție uimitoare. Iar ceilalți copii îl plăceau tare mult, așa că agresarea lui fizică era exclusă. Confruntați cu încrederea lui în sine, bătăușii dăduseră înapoi și porniseră în căutarea unei victime mai sigure. Chiar și atunci, Seth continuase să li se împotrivească. Avea un fel al lui de a-i înștiința pe adulții aflați în poziții de autoritate atunci când lucrurile o luau razna, fără a putea fi acuzat vreodată că ar fi pârâcios. Era, din câte se părea, un bun prieten și un adversar inofensiv.

Așa încât a crescut și a ajuns, aproape pe nesimțite, la vârsta adolescenței, rămânând la fel de blând, de popular și de direct în relațiile cu ceilalți copii. Singura lui problemă părea să fie teama de a nu da greș. Julia și Kathy l-au urmărit pe tot acest parcurs cu sufletul la gură, așteptându-se din clipă în clipă ca inevitabilul să se producă. De fapt, așteptaseră momentul încă din clipa când Julia acceptase inseminarea artificială. Mulți „binevoitori” își exprimaseră de-a lungul anilor reticența. Dar Seth fusese un copil fericit, care nu le crease probleme. Avusese colici o dată. O singură dată. Dormise toată noaptea, fără să se trezească din somn, încă de la șapte săptămâni, lucru de-a dreptul incredibil. Nu se îmbolnăvise aproape niciodată, cu excepția unor banale răceli. Când începuse să meargă, nu își exasperase mamele, probabil și pentru că, atunci când

încercase prima oară să se dea în spectacol în public, Kathy se îndepărtase și îl lăsase singur, roșu la față și zbierând, în mijlocul supermarketului. Sigur, îl urmărise de după rafturile cu cereale pentru micul dejun, dar el nu știuse. Spaima de a fi abandonat îl lecuise definitiv de istericale. Din când în când, se mai smiorcăia, ca orice copil, dar, cum Kathy și Julia nu îl luau în seamă, cu timpul renunțase aproape de tot și la crizele de plâns.

Trăsătura de caracter care îl împiedicase să fie un copil perfect era acel șuvoi de vorbe care părea să izvorască din el imediat ce făcea ochi dimineața și nu se oprea decât când era dus la culcare. Seth era atât de fascinat de lumea înconjurătoare și de locul lui în univers, încât nu vedea niciun motiv pentru a nu împărtăși tuturor, în cele mai mici amănunte, tot ce făcea sau gândea ori pentru a nu relata în detaliu acțiunea ultimului film văzut pe DVD. Și, cu cât povestea era mai banală, cu atât mai bine. Uneori observa – ce-i drept, cu întârziere – ochii dați peste cap sau privirea fixă a auditoriului care aștepta ca istorisirea să ajungă, în sfârșit, la punctul culminant. Dar asta nu îl făcea să ezite. Își continua neabătut trăncăneala până la capăt, chiar și atunci când Kathy, epuizată, își punea capul pe masa din bucătărie și gemea încetișor.

Una peste alta, nu era cel mai mare defect de pe lumea asta. Cele două mame observaseră că prietenii lui nu reacţionau ca ele la vorbăria lui Seth. Şi erau mulţumite că, odată ajuns la adolescenţă, fiul lor cel frumos nu se transformase într-o huidumă ursuză şi taciturnă. Mulţi dintre amicii lui din copilărie le dădeau acum fiori. Băieţi drăguţi şi iubitori, cu care Seth îşi petrecuse timpul când erau mici, absorbiţi în tot felul de jocuri fanteziste, ajunseseră acum nişte creaturi mârâitoare şi urât mirositoare pentru care comunicarea cu părinţii nu însemna altceva decât un act de-a dreptul jenant. Era, aşa cum pe drept cuvânt remarcase Kathy, aproape un miracol faptul că Seth al lor reuşise cumva să se sustragă acestor ritualuri specifice trecerii de la copilărie la maturitate.

— Are gusturi îngrozitoare în materie de muzică, subliniase Julia în mai multe rânduri, ca şi cum acest defect punea în umbră toate calităţile sale.

Nu ştia de unde îi venea pasiunea pentru grunge[18], mai ales cel timpuriu, însă era bucuroasă că nu se extinsese prea mult şi asupra garderobei lui Seth.

— Ar putea fi şi mai rău, îi atrăsese atenţia Kathy. Ce te făceai dacă îi plăceau musicalurile? Fiindcă Seth nu le ascundea nimic, Julia şi Kathy nu îşi făceau griji în privinţa utilizării computerului.

[18] Stil de rock alternativ care încorporează elemente de hardcore punk, heavy metal şi indie caracterizat prin folosirea chitarelor electrice distonante şi prin versuri care exprimă de multe ori nihilism, nemulţumire sau apatie. (n.tr.)

Instalaseră totuși toate aplicațiile de control parental, plus alte mijloace de securizare folosite de Kathy pentru a-și proteja designurile pentru paginile web. Nu i se uitau însă peste umăr, deși Kathy îi verifica periodic pagina de pe Rigmarole, în căutare de ciudați și de persoane rău intenționate.

Nu că ar fi fost cu adevărat nevoie. Pentru Seth, discuțiile din timpul mesei se axau pe Rigmarole: cu cine stătuse de vorbă, ce avusese cutare de zis despre nu știu cine care apăruse pe Twitter în săptămâna aceea, ce nouă aplicație fascinantă descoperise recent.

Necazul atunci când turui întruna vrute și nevrute este că, la un moment dat, ceilalți ajung să nu te mai bage în seamă, ăsta fiind modul lor de a se autoproteja. Julia și Kathy nu mai ascultau acum decât cu o singură ureche atunci când Seth le punea la curent cu ce se întâmpla în lumea lui. O bună parte dintre vorbele sale se pierdeau în vârtejul discuțiilor din jurul mesei de bucătărie. Prima dată când îl menționase pe JJ, un nou prieten de pe Rig, Kathy reținuse numele și îl căutase mai târziu pe pagina lui Seth. Părea un adolescent obișnuit, un împătimit al computerului care perora, plin de un amestec de infatuare și furie, despre versurile celor de la Pearl Jam și Mudhoney[19]. Nimic îngrijorător.

[19] Formații americane de rock alternativ (n.tr.)

Și astfel JJ a devenit parte a zgomotului de fond, un alt nume care le trecea pe lângă ureche. Și atunci nu e de mirare că nu li s-a părut nimic ciudat în momentul în care Seth a pomenit, în treacăt, că avea să îl întâlnească pe JJ la unul dintre puținele evenimente muzicale organizate în magazinul de CD-uri second hand din Bradfield.

Când ești obișnuit cu sinceritatea, nu are cum să-ți treacă prin cap că uneori ceea ce auzi nu este tocmai adevărul.

Tony a căutat pe Google site-ul agenției imobiliare din Worcester și a dat clic pe butonul „Proprietăți noi”. I se păruse că angajata cu care discutase se asemăna cu unul dintre pacienții lui bipolari aflați într-o fază maniacală, dar fără a beneficia de medicație. Îi promisese cu două zile în urmă că fotografiile aveau să fie făcute chiar în acea după-amiază și că urmau să fie postate, împreună cu textul explicativ, pe pagina web „în câteva ore”. De abia acum reușise să-și adune tot curajul de care era în stare pentru a verifica informațiile apărute pe site cu privire la casa pe care intenționa să o vândă fără a o fi văzut vreodată.

Având în vedere prețul sugerat de agenta imobiliară, își dăduse seama că era vorba despre o proprietate importantă, dar, chiar și așa, nu era pregătit pentru impunătoarea vilă care apăruse acum

pe monitor. Era o clădire cu două frontoane din cărămidă într-o nuanță discretă de roșu, cu ferestrele boltite retrase și cu ușa de la intrare impozantă vopsite contrastant în galben pal. Fâșii de draperii grele erau vizibile la marginile ferestrelor, iar grădina părea opulentă și proiectată cu mare grijă la detalii de către un arhitect peisagist. „Șansă unică de a achiziționa un conac superb, cu vedere spre Sheluvelt Park”, așa suna anunțul din capul paginii. „Patru dormitoare, trei camere de oaspeți, trei băi. Atelier complet echipat, conectată la rețeaua electrică.” Tony s-a încruntat și a strâmbat din nas.

Un spațiu al naibii de mare pentru cineva care locuia singur. Poate că îi plăcuse să dea petreceri. Sau doar să arate lumii cât de bine îi mergea. Oricare era adevărul, Edmund Arthur Blythe nu dusese, în mod cert, lipsă de bani.

Tony și-a dat seama că vânzarea locuinței avea să-l ducă și pe el în aceeași poziție. Deja avea 50000 de lire sterline în contul bancar, moștenirea primită, dar care nu reprezenta decât o mică parte din averea pe care urma să o dobândească prin înstrăinarea casei. Nu își închipuise niciodată că avea să dispună de o asemenea sumă și deci nu se gândise nici cum să o cheltuiască. Nu avea gusturi scumpe. Nu colecționa obiecte de artă, nu conducea mașini rapide și nu obișnuia să-și achiziționeze haine la prețuri

exorbitante. Nu se pricepuse niciodată să-și facă vacanțele în cea mai bună perioadă a anului și nu îl atrăgeau destinațiile exotice, cu climă prea caldă și cu instalații sanitare de o calitate îndoielnică, pentru care, înainte de a te îmbarca în avion, trebuia să faci vaccinuri în brațe și în fund.

Întâmplător, ceea ce îi plăcea cel mai mult pe lumea aceasta erau exact lucrurile pentru care era plătit: să trateze pacienți și oameni cu nervii zdruncinați. Curând însă, cu sau fără voia lui, avea să devină bogat.

— Pot oricând să donez totul, și-a spus cu voce tare.

Multe organizații caritabile ar fi știut, într-adevăr, ce se putea face cu o asemenea sumă picată din senin. Și totuși, ideea nu îi surâdea atât de mult pe cât ar fi crezut. Cyndi Lauper avea probabil dreptate atunci când sublinia într-un cântec faptul că banii schimbă totul[20]. Nerăbdător, și-a întors atenția spre ecranul computerului.

Cu un clic, puteai vedea și alte fotografii ale casei. Tony a șovăit cu degetul pe mouse. Nu era foarte convins că voia să știe totul. Se ferise în mod deliberat să viziteze domeniul bărbatului responsabil pe jumătate de moștenirea lui genetică. Refuzase să

[20] Este vorba despre melodia **Money Changes Everything** scrisă de Tom Gray și lansată în 1984 (n. Red.)

audă povești despre o viață fericită și împlinită, să descopere un bărbat plăcut de ceilalți și echilibrat sufletește, să afle că fusese complet ignorat de un om care ar fi putut să îi transforme copilăria marcată de suferințe atroce în ceva cât de cât apropiat de normalitate. Descoperirea unui astfel de adevăr nu ar fi făcut decât să-i alimenteze resentimentele și gândurile și așa amare. Ca fiu al Vanessei, fusese predestinat nefericirii.

Atât mama, cât și bunica lui, cea care purtase în cea mai mare măsură pe umeri povara creșterii sale, îl făcuseră să creadă, dincolo de orice îndoială, că nu era bun de nimic, un fruct al păcatului, și că nu putea să spere să ajungă altceva decât un nenorocit. Mai târziu, ca psiholog, își dăduse seama că experiențele sale din copilărie erau emblematice pentru pacienții ale căror profiluri ajunsese să le alcătuiască. Le semăna în toate mai mult ca oricine. Până și Carol înțelegea asta. Pacienții lui vânau victime; el îi vâna pe ei. Ei trasau profilurile victimelor; el le trasa pe ale lor. La mijloc era aceeași necesitate acută – sau, în orice caz, așa presupunea el.

Și-ar fi dezvoltat cu totul alte nevoi dacă Blythe ar fi ales să facă parte din viața lui. Dar nu voia să zăbovească prea mult speculând pe marginea implicațiilor acestei idei. Așa că se ocupase de aranjamente numai prin telefon și prin e-mail și îi

ceruse avocatului lui Blythe să trimită cheile casei direct la agenția imobiliară. Avocatul se purtase ca și cum solicitarea lui ar fi fost perfect normală, dar Tony știa că lucrurile nu stăteau așa. Era conștient că procedase astfel pentru a ridica un zid între el și bărbatul care nu dorise să îi fie tată. Nu avea niciun rost să-și riște propria fragilitate pentru cineva care nu își adunase curajul de a-și recunoaște fiul decât după moarte.

Undeva însă, în adâncul ființei sale, o voce sâcâitoare îl prevenea că urma să vină o vreme când avea să regrete faptul că păstrase distanța.

— Poate că greșesc, și-a spus din nou cu glas tare. Numai că în momentul ăsta nu pot să fac altfel.

Preț de o clipă i-a trecut prin cap că ar putea amâna punerea în vânzare a casei lui Blythe pentru a o păstra așa cum era și a o cerceta atunci când avea să fie pregătit pentru asta. A alungat însă ideea înainte ca aceasta să i se cuibărească în minte. Era posibil să nu se simtă niciodată suficient de pregătit și, în plus, era o nedreptate din punct de vedere moral să ții o casă nelocuită când atâția oameni aveau nevoie de un cămin.

Supărat de propriile stări contradictorii, a închis site-ul agenției imobiliare și a tras mai aproape dosarul unui pacient. Aici putea să-și pună amprenta, să intervină în viețile unor oameni al căror

comportament deviase în chip dezastruos de la ceea ce societatea considera normal. Experiența cu propria mamă îl făcuse să înțeleagă din interior cât de diferită putea fi lumea atunci când era privită dintr-o perspectivă dramatic distorsionată. Cunoștea mult prea bine sentimentul neapartenenței și știa cât de terifiantă putea fi încercarea de a ajunge la pace cu o lume ale cărei reguli și convenții erau atât de relative în raport cu cele care făceau posibilă supraviețuirea. Tony învățase pe cont propriu cum să facă să pară un om normal și credea că îi putea ajuta și pe alții să-și depășească defectele.

Pentru prea mulți dintre pacienții săi nu mai putea face nimic, dar pe unii se străduia să-i salveze, să-i reabiliteze și să-i readucă mai aproape de o viață relativ normală.

Lectura i-a fost întreruptă de țârâitul telefonului. Cu gândul pe jumătate în altă parte, a ridicat receptorul.

— Alooo?

Carol îi atrăsese atenția în repetate rânduri că modul în care răspundea la telefon denota uimire și prudență, de parcă ar fi fost surprins de faptul că o bucățică de plastic suna și apoi se pornea să vorbească atunci când o luai în mână. „Îmi amintești de o poezie învățată la școală”, îi spusese ea.

„Se numea *Un marțian trimite o carte poștală acasă*.”

Persoana de la celălalt capăt al firului era ezitantă. Părea să corespundă, cel puțin parțial, personajului descris de Carol.

— Alo? Doctorul Hill? Doctorul Tony Hill?

— Da. Cu cine vorbesc?

— Sunt inspectorul-șef Stuart Patterson de la brigada omucideri, West Mercia Police.

— Nu ne cunoaștem, nu-i așa?

Tony începea întotdeauna prin a lămuri acest detaliu. Avea memoria fețelor, dar nu și pe cea a numelor.

Nu ar fi fost pentru prima oară când s-ar fi înșelat, considerând că discuta cu un străin, pentru a afla apoi că stătuseră față în față la un dineu, cu o lună în urmă.

— Nu. Mi-ați fost însă recomandat ca profiler.

— Mda, mă număr printre ei, a zis Tony, rânjind larg cu receptorul la ureche. Vreau să spun că am ceva experiență în domeniu.

— Avem de-a face cu un caz unde cred că ne-ar prinde bine expertiza dumneavoastră.

— West Mercia? Adică Worcester, nu-i așa?

De data asta, tonul întrebării i s-a părut până și lui prea reținut.

— Da, Worcester și zona limitrofă. Dar crima la care mă refer s-a comis la periferia orașului.

Poate că ați citit despre ea? Ăsta e motivul pentru care întrebați?

Patterson mitralia cuvintele, dar Tony depistase un accent anume și acel tip de rârâit pe care îl asocia de obicei cu comitatul Borsetshire[21] din serialul *The Archers*.

— A, nu, doar că nu eram sigur… Știți, geografia nu e punctul meu forte. În fine, ce anume în acest caz vă face să credeți că ați avea nevoie de serviciile unui om ca mine?

Patterson a inspirat adânc.

— Este vorba despre o fetiță de paisprezece ani, ucisă, agresată și mutilată sexual. Lucrăm la caz de peste o săptămână, și până acum nu am dat de niciun fir. Am acoperit toate pistele posibile, dar nu am găsit nimic de care să ne agățăm. Suntem disperați, doctore Hill. Vreau să rezolv cazul cât mai repede cu putință, dar n-am reușit prin metodele clasice. Am nevoie de o perspectivă nouă. Patterson a făcut o pauză.

Tony nu l-a întrerupt, convins că mai urmează ceva.

— Și mi s-a spus că dumneavoastră ați fi omul potrivit pentru asta.

Era pentru a doua oară când Patterson făcea referire la o recomandare primită de la alții. Așadar, nu apela la Tony din convingere proprie, ci pentru că se afla sub presiune. Confruntați cu o crimă de o asemenea natură, Carol Jordan și alți câțiva detectivi de la

[21] Ținut rural fictiv din serialul radiofonic BBC *Familia Archer*, difuzat fără întrerupere începând cu anul 1950 și care deține recordul mondial în materie de longevitate (n.tr.)

omucideri care lucraseră în trecut cu Tony i-ar fi cerut ajutorul la câteva ore după descoperirea victimei. Asta pentru că aveau încredere în el. Atunci când un profiler era pus în situația de a colabora cu polițiști sceptici, efortul pe care era obligat să-l depună se dubla. Pe de altă parte însă, asta însemna că era nevoit să aducă dovezi solide, probe ce nu puteau fi contestate. Și în meseria lui era întotdeauna util să nu scapi din vedere lucrurile elementare.

O altă idee i-a trecut brusc prin cap. „Worcester”, și-a spus Tony. „Aici e mâna lui Carol. A văzut că nu mă poate convinge să mă interesez de moștenirea lăsată de Blythe, așa că vrea să îmi vâre pe gât cazul din Worcester. Știe că, dacă îl accept, voi fi nevoit să mă duc acolo și, odată ajuns, n-o să rezist să nu-mi bag nasul și în treaba asta cu proprietatea.”

— Dacă nu vă supărați, v-aș ruga să-mi spuneți cine anume v-a sugerat să mă contactați, a zis, convins că știa răspunsul.

Patterson și-a dres glasul.

— E o poveste puțin cam complicată.

— Vă ascult, nu mă grăbesc.

— Ei bine, ofițerul nostru de la Protecția Familiei… Știți, iubitul ei e polițist în West Midlands.

Iar unul dintre ofițerii de la MIT, de acolo, din Bradfield, pe nume Sam Evans, a fost omul de legătură al iubitului ei în cazul acela cu explozia

bombei de pe stadion, de anul trecut. În fine, cei doi au păstrat legătura, întâlnindu-se când și când să ia masa împreună. Iar acest Evans v-a ridicat osanale. Sergentul meu l-a sunat și așa a aflat numărul dumneavoastră de telefon. Patterson a tușit ușor, ca să-și dreagă vocea. Și el este cel care m-a convins că e momentul să abordez cazul dintr-o altă perspectivă.

— Nu ați discutat cu inspectorul-șef Jordan?

Lui Tony nu îi venea să creadă.

— Nu cunosc niciun inspector-șef Jordan. E cumva superiorul lui Evans?

O presupunere care, în alte circumstanțe, l-ar fi deranjat pe Tony, dar care acum îi confirma faptul că Patterson nu mințea. Așadar, Carol nu îi întinsese o capcană.

— Care a fost cauza morții? a întrebat el.

— Asfixierea. Fata a fost găsită cu capul înfășurat într-o folie de plastic. Nu se zbătuse. Era căzută cu fața la pământ și drogată cu GHB[22].

— GHB? Cum ați aflat? Credeam că nu poate fi depistat, având în vedere că se găsește în mod normal în sânge.

— Nu în asemenea cantități. Am descoperit victima la scurt timp după crimă, astfel că prezența în exces a substanței a fost cu atât mai evidentă, a rostit

[22] Gamma-hidrobutirat sau acid gamma-hidrobutiric, tip de calmant care, adăugat în cantități mari în mâncare sau băutură, poate fi folosit ca sedativ (n.tr.)

Patterson cu greutate. Încă mai așteptăm rezultatele toxicologice complete, dar se pare că a ingerat suficient GHB cât să-i facă treaba ușoară criminalului.

Tony începuse să ia, automat, notițe.

— Ați spus cumva că a fost „mutilată sexual”?

— Da, a tăiat-o cu cuțitul. Cu un cuțit cu lamă lungă, din câte am înțeles. A făcut totul harcea-parcea înăuntru. Ce ziceți, doctore? Vreți să ne ajutați?

Tony a lăsat pixul din mână și și-a împins ușor ochelarii pentru a se scărpina la baza nasului.

— Nu știu. Puteți să-mi trimiteți prin e-mail fotografiile de la locul crimei și rapoartele preliminare? O să arunc o privire, și rămâne să vă contactez eu mâine-dimineață, la prima oră. Până atunci, o să îmi dau seama dacă pot sau nu să vă fiu de folos.

— Mulțumesc. Dacă răspunsul va fi afirmativ, credeți că va fi nevoie să vă deplasați până aici?

„E deja îngrijorat să nu-și depășească bugetul.”

— Trebuie să văd cu ochii mei locul crimei. Și, probabil, să discut cu părinții. Maximum două zile. Poate o să rămân peste noapte. Sau cel mult două nopți, a răspuns Tony, dându-i de înțeles că a priceput dedesubturile întrebării.

I-a dictat adresa de e-mail, și-a notat numărul de telefon al lui Patterson și l-a asigurat încă o dată că avea să-l sune a doua zi dimineață.

A pus apoi telefonul în furcă și s-a rezemat de spătarul scaunului, cu ochii închiși. West Mercia Police apelase la el pentru a merge la Worcester chiar în ziua când se hotărâse să scoată la vânzare casa lui Edmund Arthur Blythe, aflată în aceeași localitate. Pornind de aici, unii dintre cunoscuții săi ar fi putut construi un întreg scenariu bazat pe povești despre predestinare. El, unul, nu punea însă mare preț pe coincidențe. Avea pacienți care găseau tot felul de înțelesuri profetice în fapte întâmplătoare. În scurta sa carieră de profesor universitar, el îșiprevenise studenții să nu se lase furați de asemenea fantezii. Cum de se întorsese la ele?

„Ni se întâmplă tuturor. În vacanță, într-un sat uitat de Dumnezeu, pe o plajă care nici măcar nu e inclusă în vreun ghid sau într-un mic restaurant fabulos cu fructe de mare, recomandat de localnici. Și acolo ne pomenim deodată față în față cu cineva cunoscut – colegul din echipa de fotbal a fratelui, sau persoana cu care ne urcăm zilnic în același autobuz, sau cel care își plimbă câinii în parcul unde îl ducem și noi pe al nostru. Și rămânem muți de uimire. Și povestim asta tuturor atunci când ne întoarcem acasă: «N-o să-ți vină să crezi cu cine m-am întâlnit…» Dar ia

gândiți-vă puțin! Gândiți-vă la milioanele de secunde de vacanță când nu ați dat peste vreun cunoscut. Și apoi, gândiți-vă la miile de clipe dintr-o singură zi în care nu v-a ieșit în cale vreun cunoscut. Matematic, există șansa de a da peste cineva cunoscut în aproape orice loc v-ați duce. Lumea este o zonă de contact din ce în ce mai mică. Cu fiecare an ce trece, crește probabilitatea acestor întâlniri aparent semnificative. Numai că ele nu sunt deloc semnificative. Evident, cu excepția cazului în care sunteți urmăriți de cineva, și atunci nu luați în seamă ce v-am spus și sunați la poliție. Așa încât, atunci când pacienții voștri vă vor prezenta orice fel de versiune a unei misiuni de-a lor ce are la bază conferirea de înțelesuri unor evenimente aleatorii, amintiți-vă că nu există nicio semnificație în coincidențe. Lucrurile pur și simplu se întâmplă. Luați totul ca atare și vedeți-vă de treabă.”

Computerul a scos un bip, semn că primise un e-mail. Patterson părea un tip hotărât, care nu lăsa să-i scape ocaziile. Tony s-a aplecat în față, cu ochii deschiși, și a mormăit în sinea lui: „Luați totul ca atare și pe urmă vedeți-vă de treabă”.

CAPITOLUL 10

Când a intrat în sala de conferințe a departamentului omucideri din cadrul Diviziei de Nord, Paula și-a dat seama în mai puțin de treizeci de secunde că șeful era singura persoană care considerase necesar să solicite sprijinului celor de la MIT în cazul dispariției băiatului. I se ceruse să ia legătura cu sergentul Franny Riley și să participe la o scurtă ședință. Însă, când își făcuse apariția și întrebase de Riley, persoana chestionată ridicase din umeri, ca și cum n-ar fi știut nimic, și arătase cu degetul, zicând:

— Tipul ăla mare de acolo, cu țigara în gură.

Fumatul fusese, bineînțeles, interzis în sediile poliției din Bradfield cu mulți ani în urmă. Dar detectivul mătăhălos pe care îl căuta Paula ținea o țigară atârnată în colțul gurii. Nu era aprinsă, însă în ochii lui negri, care o priveau cu răutate, a sesizat amenințarea sfidătoare a unui om gata să folosească bricheta la cea mai mică provocare. Arăta ca o fantomă din perioada cea mai întunecată a ligii de rugby, a observat Paula în timp ce traversa încăperea. Nas strâmb și prost pus la loc, urechi care nu semănau una cu cealaltă și nici urmă de gât.

— Sunt detectivul Mcintyre, a spus ea. Paula Mcintyre.

A întins mâna.

Franny Riley a ezitat o clipă, apoi i-a scuturat-o. Avea o strânsoare puternică, dar palma îi era surprinzător de moale.

— Franny Riley. Înțeleg că faci parte din brigada aceea de elită. Habar n-am ce naiba e în capul șefului. Ne face să ne pierdem timpul și să părem niște imbecili, a adăugat el din ce în ce mai furios.

Paula s-a întrebat cum Dumnezeu putea să vadă ceva prin deschizăturile acelea dintre fruntea puternic bombată și pungile de sub ochi.

— Să sperăm că da.

Bărbatul și-a răsucit capul, privind-o uimit.

— Ce-ai spus?

— Am spus că aș fi foarte fericită dacă s-ar dovedi pentru noi amândoi că nu a fost decât o pierdere de vreme, iar Daniel Morrison ar apărea acasă teafăr și nevătămat, cu o expresie dintr-aceea de „tocmai m-am regulat” pe față. Nu ți-ar conveni și ție? Punându-și la bătaie tot farmecul personal, Paula a scos din jachetă pachetul de țigări. Deci unde se poate fuma aici?

Acoperișul sediului Diviziei de Nord a Poliției din Bradfield oferea una dintre cele mai frumoase panorame ale orașului. Cocoțată pe vârful dealului Colliery, clădirea domina împrejurimile. În zilele senine, de aici se puteau vedea construcțiile emblematice din centru, precum și îndepărtatul

stadion și parcurile care serveau drept plămânii verzi ai orașului încă de la începuturile revoluției industriale.

Spre nord, colinele mlăștinoase de turbă se întindeau până la linia orizontului, străbătute de șosele care se încolăceau ca niște panglici în jurul vârfurilor lor rotunjite. Un adăpost de stație de autobuz, făcut din plexiglas, ajunsese cine știe cum pe terasa clădirii, protejându-i pe fumători de rafalele de vânt și de ploaie și oferindu-le, probabil, cel mai spectaculos loc pentru fumat din Bradfield.

— Drăguț, a remarcat Paula cocoțându-se pe balustrada îngustă de plastic care înconjura adăpostul. A depus cineva vreo plângere privind dispariția adăpostului din stația de autobuz?

Riley a pufnit în râs. Era un sunet neobișnuit, ca o scurgere înfundată pe care cineva încerca să o desfunde.

— Asta ne-ar mai lipsi. A tras adânc din țigară, ca și cum ar fi fost geamandura de care se agăța pentru a rămâne în viață. Șeful are rău de înălțime, așa că presupun că n-o să urce niciodată până aici. Suntem în siguranță. Deci cu ce îți pot fi de folos, Mcintyre?

— M-am gândit că ai putea să mă pui la curent cu stadiul cercetărilor în cazul dispariției lui Daniel Morrison. Ca să evit să fac ce ați făcut deja.

— Credeam că exact așa procedați voi, detașamentele de elită, a mârâit el. Luați totul de la capăt, inclusiv pistele care au fost deja acoperite, și pe urmă revendicați succesul.

— Am impresia că te referi la niște diletanți, nu la noi, sergent.

Paula s-a întors ca să adăpostească flacăra brichetei cât și-a aprins țigara. S-a relaxat în timp ce nicotina a început să i se unduiască în creier. Era tare pricepută în a intra pe sub pielea celor pe care îi audia, prinzându-i deseori cu garda jos. Știa că acesta era principalul motiv pentru care Carol Jordan o aprecia atât de mult, dar încerca să nu dea prea mare credit talentului său, pregătindu-se pentru cazul în care acesta avea să se evapore într-o bună zi. Așa că acum i-a aruncat un zâmbet complice lui Riley, fără să stea prea mult pe gânduri.

— Presupun că tu te ocupi de treaba asta.

A sesizat că Riley se destinde în mod vizibil.

— Ești o fătucă isteață foc, a zis el.

— Nu pari prea îngrijorat de soarta lui Daniel. Crezi că a fugit de acasă?

Riley a ridicat din umerii săi masivi.

— Nu cred că a fugit. Mai degrabă, pare să fi pornit în căutarea aventurii. Așa cum bine ai zis, bănuiesc c-o să se întoarcă în cele din urmă acasă, după o experiență sexuală de neuitat.

— Și de ce crezi asta?

Riley a tras cu putere din țigară, vorbind în timp ce dădea fumul afară din piept:

— E un ticălos mic și răsfățat. Băiețașul mamii și al lui tăticu'. N-are niciun motiv s-o șteargă de acasă, atâta timp cât ei îi fac toate poftele.

Paula a preferat să nu mai insiste pentru moment. Din experiența ei, de obicei nu îți puteai face o imagine corectă a ceea ce se întâmpla într-o familie în primele zile de după o dispariție. Aparent, Daniel nu ducea lipsă de nimic acasă, dar, pe de altă parte, asta putea să însemne, oricât ar fi părut de surprinzător, că era nevoit să facă față mai multor greutăți.

— Ați exclus ipoteza răpirii?

— Dacă ar fi fost răpit, părinții fie nu ne-ar fi contactat, fie ar fi primit până acum o cerere de răscumpărare. În plus, tatăl nu e tocmai genul care poate fi șantajat pentru a stoarce ceva de la el. Are destui bani, dar nu suficient de mulți încât să merite efortul.

Riley a tras un ultim fum din țigară, a aruncat mucul pe jos și l-a strivit hotărât cu pantoful pentru a-și sublinia spusele.

— Unde a fost văzut băiatul ultima oară?

Riley a căscat și s-a întins, apoi a scotocit în buzunar după o altă țigară.

— Daniel e elev la școala William Makepeace. Luni, după ore, s-a întors în oraș cu autobuzul.

Era singur, dar câțiva colegi de an se aflau și ei în autobuz. Au coborât cu toții la Bellwether Square.

Ceilalți băieți au intrat în magazinul de jocuri pentru computer. Au declarat că l-au văzut pe Daniel traversând piațeta și luând-o în direcția opusă.

— Spre Temple Fields?

Fără să vrea, Paulei i s-a zbârlit părul pe brațe. Și asta nu avea nimic de-a face cu vântul rece care bătea dinspre mlaștini.

— Exact.

— Și după asta?

Riley a ridicat din umeri.

— Ei bine, încă nu am apelat la mass-media pentru a-i anunța dispariția, așa că deocamdată n-am fost sunați de sute de tembeli, din Land's End până la John O'Groats[23], care vor să ne facă să ne pierdem timpul bătând câmpii despre cum l-au văzut ei pe Daniel.

Bărbatul s-a îndreptat spre capătul adăpostului și a privit în zare, dându-i de înțeles că-i zisese tot ce avea de zis. Tocmai când Paula era pe cale să-l eticheteze drept leneș incurabil, a surprins-o adăugând:

[23] Expresie ce înseamnă de-a lungul insulei britanice, din capătul sud-vestic până la cel nord-estic (n.tr.)

— Am verificat înregistrările camerelor de supraveghere din centru. Puștii au avut dreptate.

Daniel a traversat, într-adevăr, piațeta și s-a făcut nevăzut pe o alee lăturalnică spre Temple Fields.

S-a întors spre Paula și a cântărit-o din ochi. Și tu știi mai bine decât mine ce înseamnă Temple Fields. Sau poate mă înșel?

Pentru o clipă, Paula l-a privit contrariată, nesigură dacă se referea la orientarea ei sexuală.

— Poftim? a întrebat pe un ton tăios, sugerându-i că nu avea de gând să înghită nicio aluzie homofobă.

— Tu ești aia, nu-i așa? Cea care a fost prinsă în schimbul de focuri atunci când agentul vostru sub acoperire din Temple Fields a fost demascat?

Paula aproape că ar fi preferat sexismul pe care i-l atribuise lui Riley în mod eronat. Fusese cât pe ce să-și piardă viața într-un nenorocit de apartament din labirintul ăla de străzi și alei înguste din cauza unui ucigaș mai deștept decât bănuise Tony Hill. Revenirea de pe buza prăpastiei însemnase pentru ea un efort dureros și riscant, de care era conștientă că nu ar fi fost capabilă fără sprijinul lui Tony. Chiar și acum, când se putea considera vindecată, ura să-și amintească episodul respectiv.

— Da, eu sunt, a spus. Și știu că sistemul de supraveghere video din Temple Fields e și acum un dezastru.

Riley a dat din cap în semn de încuviințare.

— E o porcărie. Acum îi zicem cartierul homosexualilor și ne prefacem că e o zonă respectabilă datorită barurilor la modă și restaurantelor cu pretenții, dar amândoi știm că nu e așa. Patronii sex shopurilor, prostituatele, peștii și traficanții de droguri care bântuie pe acolo nu vor să-și vadă clienții surprinși de camerele de supraveghere. Așa că, dacă Daniel a dispărut în Temple Fields, ne-am ras.

— Nicio șansă să aflăm dacă a plecat de acolo?

Riley s-a scărpinat pe burtă.

— N-aș prea crede. Prea multe ieșiri. Și asta ar însemna să mobilizăm prea multe persoane pentru căutarea unui adolescent dispărut. Știi și tu cum stă treaba. În plus, și dacă am trimite o mulțime de oameni, tot n-am avea nicio garanție. E posibil să se afle și acum acolo, drogat într-un nenorocit de apartament amenajat în incinta vreunui depozit părăsit. Sau poate a fost scos din zonă ascuns pe bancheta din spate a unei mașini.

— Nu e bine.

Paula s-a ridicat și s-a apropiat de Riley, scrutând și ea orașul care se întindea la picioarele lor.

Undeva, acolo, exista un indiciu cu privire la dispariția lui Daniel Morrison. Ar fi putut însă la fel

de bine să fie și în Islanda, că tot nu le-ar fi fost de ajutor. Nu e bine deloc, a sublinat ea.

— Ce ai de gând să faci în continuare? Să discuți cu părinții?

Paula a scuturat din cap.

— Nu eu sunt factorul de decizie. Dar o să-mi sfătuiesc șefa s-o lase mai moale până se va ivi ceva nou. Se pare că ați acoperit toate pistele preliminare.

Riley a părut nedumerit.

— Ai dreptate, a spus, incapabil să-și ascundă surpriza din voce. Dacă până mâine-dimineață nu descoperim ceva, o să le solicităm părinților să facă o declarație televizată. O să te anunț din timp.

Paula și-a stins țigara.

— Mulțumesc, sergent.

I-a simțit privirea fixată asupra ei în timp ce traversa terasa, îndreptându-se spre scara de incendiu. Presupunea că își făcuse un nou prieten. Așa că ziua nu fusese complet irosită.

Tony s-a uitat de jur împrejurul aglomeratului local specializat în preparate curry. El și Carol frecventau același restaurant indian de la marginea cartierului Temple Fields încă de la primul caz la care colaboraseră, și, în ciuda schimbărilor de decor și a bucătarilor care se perindaseră de-a lungul anilor, rămăsese unul dintre cele mai bune, un preferat al

localnicilor. Cândva, crezuse că mesele erau prea apropiate și oamenii aveau să fie distrași de la savurarea mâncării de discuțiile dintre el și Carol, dar constatase că zgomotul de fond era atât de puternic, încât nu se putea trage cu urechea. Așa că mesele servite la restaurantul indian deveniseră o obișnuință. Tony presupunea că de vină era neutralitatea localului, faptul că era un fel de ținut al nimănui în care, odată ajunși, niciunul dintre ei nu putea pretinde că deținea vreun avantaj teritorial asupra celuilalt în acel hățiș complicat al relației lor.

S-a uitat din nou la ceas și, de data aceasta, când a ridicat privirea, a văzut-o pe Carol croindu-și drum printre mese. Avea obrajii rozalii din cauza aerului răcoros al serii și ochii îi păreau de un albastru mai intens. Părul des și blond ar fi avut nevoie de o foarfecă – șuvițele aspre îi stăteau în dezordine. Ca să fie sincer, Tony prefera aspectul ei ușor neglijent în detrimentul perfecțiunii unui păr proaspăt tuns. Dar, cel mai probabil, nimeni nu avea să îi ceară părerea în această privință – Carol mai puțin ca oricine.

Carol s-a trântit pe scaun cu un oftat șuierat și și-a scos haina în timp ce se întindea după sticla de bere Cobra brumată. A ciocnit-o de cea a lui Tony și a sorbit lung din ea.

— Acum mă simt mai bine, a spus. Mi s-a făcut sete cât m-am grăbit să-ajung aici la timp.

— Ai avut o zi bună?

Tony știa deja răspunsul. Ea îi trimisese un mesaj și-l invitase aici pentru a sărbători împreună.

— Așa aș zice.

Chelnerul s-a oprit la mică distanță și amândoi au dat repede comanda fără să se obosească să consulte meniul.

— Cred că am descoperit un indiciu-cheie într-un dosar clasat acum paisprezece ani. I-a vorbit despre probele noi apărute în cazul Nigel Barnes. Vestea bună e că Stacey a reușit să restrângă aria de căutare a eventualului cadavru aruncat în lac, așa că echipa de scafandri din Cumbria ne-a anunțat că este gata să se pună pe treabă. L-am trimis pe Sam acolo pentru a lua legătura cu ei.

— Bravo! Asta o să-ți asigure titlurile de prima pagină de care ai nevoie pentru a-l face pe Blake să nu mai stea pe capul tău.

Carol și-a coborât colțurile gurii.

— Nu știu ce să zic. Bănuiesc că o să încerce să ne minimalizeze succesul declarând că e un caz vechi și că oricine s-ar fi ocupat de el ar fi ajuns, mai devreme sau mai târziu, la același rezultat.

Numai că nu e așa. Vezi tu, majoritatea detectivilor, dacă ar fi aflat că Nigel Barnes s-a mutat, nu s-ar fi obosit să urmărească firul problemei, așa cum a procedat Sam. Ar fi considerat asta o ocazie pentru a

lăsa totul baltă. Echipa mea este însă formată din oameni deosebiți. Ei gândesc tangențial, nu liniar. E greu să explici unui om ca Blake ce înseamnă asta pentru un polițist care face muncă de teren.

— Mai ales dacă nici nu vrea să înțeleagă, a subliniat Tony.

Carol a zâmbit strâmb.

— Cam așa ceva. Dar hai mai bine să nu ne gândim la asta acum, ci să ne bucurăm că echipa e la un pas de o nouă reușită!

— Faceți cu toții o treabă bună. E îngrozitor să fii nevoit să le confirmi familiilor cele mai negre bănuieli, dar voi măcar puneți capăt incertitudinilor. Și faptul că îi dați pe criminali pe mâna justiției e, fără îndoială, extrem de important. Știu că nu fac decât să reiau un clișeu, dar ăsta e adevărul. Voi vorbiți și acționați în numele celor uciși.

Tony i-a aruncat un zâmbet, iar ochii i s-au încrețit la colțuri. Era mulțumit că seara debutase sub auspicii atât de favorabile. Și totuși, ceva îi spunea că nu avea să continue la fel de liniștit.

Le-a fost adus un platou cu pește și legume *pakora*[24], și amândoi s-au servit. Cât timp au mâncat, între ei s-a așternut tăcerea, în semn de respect față de

[24] Gustare indiană ce constă din ceapă, vinete, cartofi, spanac, conopidă, roşii etc. Tăvălite prin făină şi prăjite la foc mare (n.tr.)

eforturile bucătarului. Într-un târziu, Tony a răsuflat satisfăcut.

— Nu-mi dădusem seama cât îmi era de foame.

— Mereu spui asta, a murmurat Carol în vreme ce ronțăia ultima bucățică de conopidă în aluat crocant.

— Pentru că așa e.

— Bine, ziua ta cum a fost?

Tony și-a ales cu grijă cuvintele.

— Mă bucur să te informez că, deși James Blake nu mă mai vrea, sunt alții care îmi solicită serviciile. Azi am primit un telefon și mi s-a cerut să acord consultanță într-un caz de crimă, deci pot zice că sunt încă la mare căutare.

— Asta e grozav. Cineva cunoscut?

Carol părea cu adevărat încântată. Tony bănuia însă că starea ei de spirit urma să se schimbe după explicațiile pe care avea să i le ofere.

— Inspectorul Stuart Patterson.

Carol s-a încruntat și a scuturat din cap.

— Numele nu-mi spune nimic.

— Din West Mercia.

O licărire de surpriză a trecut peste fața lui Carol, înghețându-i surâsul.

— West Mercia? Te duci la Worcester?

Acuzația la care se așteptase Tony era, fără îndoială, prezentă în vocea ei.

— Acolo e nevoie de mine, Carol. Nu eu am căutat cazul. El m-a găsit pe mine.

Nu voia să pară defensiv, dar știa că așa suna.

— Nu erai obligat să accepți.

Tony și-a ridicat brațele în aer.

— Niciodată nu sunt obligat să accept. Și întotdeauna trebuie să accept. Știi asta. Așa cum am spus, noi suntem singurii care putem vorbi în numele celor uciși.

Carol a aprobat din cap.

— Scuze. Ai dreptate. Doar că… Nu știu. Atunci când am încercat să te provoc la o discuție despre tatăl tău, m-ai repezit. N-ai vrut să auzi nimic. Și acum, poftim, cum s-a ivit prima ocazie, te repezi în orașul în care acesta și-a petrecut cea mai mare parte a vieții de adult. O să te plimbi pe străzile pe care a mers el, o să vezi clădirile pe lângă care a trecut, poate chiar o să intri într-unul dintre puburile frecventate de el.

— Carol, n-am ce să fac. Nu eu m-am dus în Worcester și am ucis și mutilat o adolescentă cu gândul că aș putea fi chemat ulterior acolo ca profiler. Este lucrul la care mă pricep cel mai bine, care mă face să mă simt viu. Este ceea ce știu să fac, și încă bine, și pot să fiu de ajutor oamenilor.

S-a oprit din vorbit când chelnerul le-a adus felul principal. Imediat după ce acesta s-a retras, Carol a spus:

— Și deci, odată ajuns acolo, o să te prefaci că n-ai nicio legătură cu orașul ăla?

— N-o să pretind nimic. Chiar n-am nicio legătură.

Carol a râs sec și și-a îndesat niște bucăți de pui *karachi*[25] în *naan*[26].

— Cu excepția faptului că ai acolo o casă și o barcă.

— Asta e o întâmplare, nu o legătură.

Carol l-a privit lung, înțelegătoare și tandră.

— N-o să reziști tentației, Tony. Și, dacă o să încerci, o să dai de necaz.

— Asta e o remarcă destul de melodramatică ținând cont că vine din partea ta, a spus el în glumă, încercând să-i alunge grijile. Unde e inspectorul meu șef atât de pragmatic?

— Încearcă să te facă să-ți recunoști propriile nevoi, măcar o dată în viață. Treaba ta este să repari stricăciunile. Și faci asta pentru pacienți. Și pentru noi, când apelăm la tine ca profiler. Și pentru oamenii la care ții. Ca Paula. Și ca mine. Tot ce vreau e să fii și tu o dată egoist și să faci ceva pentru binele tău. S-a aplecat peste masă și și-a așezat mâna peste mâna lui.

---

[25] Rețetă de mâncare de pui din Punjabi, Pakistan, preparată cu ghimbir și usturoi (n.tr.)

[26] Tip de lipie nedospită, foarte populară în Asia de Sud-Est, în special în India, Afghanistan, Iran și Pakistan (n.tr.)

Tony, ne cunoaștem de multă, foarte multă vreme. Amândoi știm câte probleme are celălalt. Ori de câte ori ai avut ocazia, ai încercat să mă ajuți. De ce nu mă lași să te ajut și eu?

Tony a simțit cum îi ia foc gâtul, de parcă înghițise un întreg ardei iute. A clătinat din cap și a împins farfuria deoparte.

— Nu vreau decât să-mi fac treaba ca lumea, a rostit cu dificultate.

— Știu. Carol vorbea acum încet, și vocea ei abia răzbea până la el în hărmălaia generală. Dar cred că ți-ar fi mai bine dacă ai reuși să te împaci cu propriul trecut.

— Poate. Tony a sorbit din sticla de bere și și-a dres glasul. Poate că ai dreptate. A zâmbit chinuit. Deci n-ai de gând s-o lași baltă, nu-i așa?

Carol a clătinat din cap.

— Nu, cum aș putea? N-aș vrea să te văd suferind pentru că te complaci într-o stare de negare.

Tony a izbucnit în râs.

— Scuză-mă, dar eu ar trebui să fiu psihologul, nu tu!

Carol i-a împins farfuria în față.

— Da, dar eu sunt un bun învățăcel. Acum, pune mâna de mănâncă, și eu o să-ți povestesc tot ce știu despre Blythe.

— Bine, mă dau bătut, a spus Tony spășit, luându-și furculița.

— Să nu-ți închipui cumva că am descoperit tot ce era de aflat, l-a prevenit Carol. Avem însă niște puncte de plecare. Primul lucru demn de menționat, și încă unul esențial, e că nu a avut cazier.

Până și permisul de conducere e curat, deși a plătit vreo două amenzi pentru depășirea vitezei în 2002. Probabil în perioada când s-au instalat primele camere video de supraveghere a celei mai apropiate șosele.

— Și pe urmă a învățat să conducă prudent, a completat Tony și s-a apucat să mănânce încet, bucată cu bucată.

— Al doilea lucru bun pe care l-am aflat – bun cel puțin pentru el, dacă nu și pentru cei apropiați e faptul că a avut o moarte rapidă. Nu a zăcut bolnav, nu a avut perioade lungi de slăbiciune și de neputință. Cauza morții a fost un atac de cord. Participase la un fel de regată pe un canal și tocmai se întorcea pe mal la barca sa, când s-a prăbușit. Ambulanța a ajuns prea târziu pentru ca medicul să mai poată face ceva.

Tony și-a imaginat scena. Gheara paralizantă din piept și durerea atroce și bruscă. Pierderea controlului. Înțelegerea agonizantă a sfârșitului inevitabil. Bezna în care se scufundase. Singurătatea

îngrozitoare, absența celor dragi. Imposibilitatea de a le spune adio. Sau de a le cere iertare.

— Știa că risca un atac de cord?

— Nu tocmai. Fusese, într-adevăr, diagnosticat cu boală ischemică, dar asta pare să nu îi fi afectat stilul de viață. Juca golf, petrecea mult timp hoinărind pe canale într-o luntre îngustă și mergea la muncă. Fuma câte o țigară de foi aproape în fiecare seară, dădea gata câte o sticlă de vin roșu pe zi și îi păcea să iasă în oraș, la restaurante scumpe, de câteva ori pe săptămână. Nu e chiar genul de dietă pe care o adopți dacă îți propui să ai o viață cât mai lungă și mai sănătoasă.

Tony a clătinat din cap.

— Și cum ai aflat tu toate astea?

— Sunt polițistă, în caz că ai uitat. Am dat și eu câteva telefoane unde trebuia.

— Și ai aflat toate astea? Nu s-a mirat nimeni că pui asemenea întrebări? Tony știa că statul avea tendința să nu protejeze intimitatea cetățenilor, dar uneori nu se putea abține să nu se revolte atunci când descoperea cât de ușor era să obții informații presupuse a fi confidențiale. Ai fi putut fi oricine, nu polițist, a insistat el.

— E adevărat că am ridicat câteva semne de întrebare. I-am asigurat că nu avem niciun motiv de suspiciune în privința cauzei morții lui Edmund

Blythe și că ne preocupa doar posibilitatea ca unul dintre suspecții noștri să-i fi furat identitatea. Așa că, evident, avem nevoie de detalii suplimentare, a încheiat Carol rânjind și servindu-se cu o lingură de *tarka daal*[27].

— Ești tare șireată. Eu, unul, nu m-aș fi gândit la asta.

Carol a ridicat din sprâncene.

— Uite cine vorbește! Te-am văzut cum îi răsucești pe pacienți pe degete, mai ceva ca un tirbușon, și niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap să recurg la subterfugiile care ție ți se par perfect normale atunci când încerci să intri în mintea cuiva.

Tony s-a lovit ușor cu degetul în tâmplă în semn de apreciere a justeței afirmațiilor ei.

— Așa e. Ei bine, îți mulțumesc pentru informații. Ai dreptate, nu e un capăt de țară că am aflat toate astea.

— Mai am și altele. Ești pregătit?

Tony a simțit din nou acea lehamite familiară, și stomacul i s-a strâns ghem.

— Nu sunt sigur.

— Nu vred că o să te deranjeze ceea ce mai am de zis, a spus Carol prudentă. Nu te-aș presa în halul ăsta

[27] Fel de mâncare originar din nordul Indiei, un fel de supă de linte groasă și foarte condimentată (n.tr.)

dacă aș bănui că dezvăluirile mele te-ar putea da peste cap.

Tony s-a uitat de jur împrejurul restaurantului înțesat de oameni. Judecând după fețele mesenilor, localul era o lume întreagă în miniatură. Idile, afaceri, certuri, prietenie, bucurie, tristețe, întruniri de familie, prima întâlnire amoroasă. Fiecăruia dintre cei prezenți i s-ar fi potrivit oricare dintre aceste aspecte ale relațiilor interumane. De ce îi era atât de teamă? Ce rău putea să-i facă un bărbat mort care nu se obosise, cât fusese în viață, să afle nimic despre el? Și-a întors privirea spre Carol, care părea să nu-și fi dezlipit nicio clipă ochii de pe chipul lui. Era norocos că o avea alături, și-a dat el seama, chiar dacă uneori insistența ei îl scotea din minți.

— OK. Te ascult, a spus.

— Tatăl tău a fost un tip foarte inteligent, să știi…

— Nu a fost tatăl meu, a întrerupt-o Tony, brusc iritat. Carol, te rog! Ideea asta e inacceptabilă pentru mine, oricât ai insista.

— Scuză-mă, Tony. Te rog să mă ierți. N-am vrut să te presez. Mi-a scăpat. Cum vrei să-i zic?

Tony a ridicat din umeri.

— Nu știu. Edmund? Blythe?

— Prietenii îi spuneau Arthur.

— Atunci așa să rămână. Arthur. Tony s-a uitat în jos, spre picioarele ascunse sub masă. Scuză-mă, n-

am vrut să mă răstesc la tine. Dar nu pot să mă gândesc la el ca la tatăl meu. Pur și simplu, mi-e imposibil. Așa cum ți-am spus de nenumărate ori, „tată” implică existența unei relații – bună sau rea, onestă sau necinstită, de iubire sau de ură, dar o relație. Și între noi nu a existat așa ceva.

Chipul lui Carol părea extrem de sugestiv, așa că scuzele erau inutile.

— Ca să revin, Arthur era un tip inteligent. Și-a fondat propria firmă, Surginc, la câțiva ani după nașterea ta. Nu știu exact cu ce s-a ocupat înainte de asta. Femeia cu care am discutat lucrează la Surginc de circa treizeci de ani, dar nu cunoaște nimic despre viața lui Arthur de dinainte de a se stabili în Worcester, cu excepția faptului că a venit aici de undeva din nord.

Gura lui Tony s-a încrețit într-un zâmbet.

— Cel mai probabil, din Halifax, având în vedere că acolo a locuit mama. Cu ce se ocupă firma asta, Surginc?

— Deși am întâmpinat niște dificultăți de ordin tehnic, am înțeles că, în esență, fabrică instrumente chirurgicale de unică folosință. Arthur a fost un fel de deschizător de drumuri: a avut ideea producerii de instrumente reciclabile dintr-un amestec de materiale plastice și metal. Așa încât produsele lui nu sunt numai de unică folosință, ci și reciclabile și

reutilizabile. Nu mă întreba ce anume e așa special în procesul lui de fabricație; știu doar că e unicat. Arthur l-a brevetat. Și mai are și alte brevete. Carol a zâmbit, și trăsăturile feței i s-au îndulcit, amintindu-i lui Tony de motivul pentru care mulți oameni nu și-o puteau imagina drept o persoană dură. Prin urmare, nu ești primul gânditor inovator din familie, a adăugat ea.

Fără să vrea, Tony a primit informația cu încântare.

— Știi, în ciuda tuturor defectelor ei, și mama e la fel. Mă simt însă mai bine acum că știu că nu toată creativitatea mea se trage de la ea.

Carol s-a încordat când l-a auzit pomenindu-și mama. Antagonismul dintre ea și Vanessa ieșise la iveală chiar de la prima lor întâlnire. Tony era în spital, după un atac violent al unui pacient de la spitalul Bradfield Moor. Starea fizică nu îi permisese să acționeze ca tampon între cele două femei, iar intervenția lui Carol, care o împiedicase pe Vanessa să pună mâna pe întreaga moștenire lăsată de Arthur Blythe, îi unise apoi în ura pe care i-o purtau amândoi mamei lui Tony.

— Mă rog, a spus Carol, există totuși o mare diferență între Arthur și Vanessa. Din câte am aflat, Arthur era un om bun la suflet. Nu numai un tip inteligent, ci și un patron de treabă – a mers până acolo încât a implementat în firmă un program de împărțire a profitului cu angajații. A fost un om

sociabil și generos, o companie plăcută. Avea cam douăzeci și cinci de angajați, și le cunoștea la toți familiile. Știa cum îi cheamă pe copiii salariaților și alte chestii de genul ăsta. Când a vândut firma, acum doi ani, a invitat într-un weekend tot personalul și partenerii de afaceri la un hotel la țară și a dat o petrecere pe cinste, fără să se uite la bani.

Carol a tăcut, în expectativă.

Tony i-a sesizat ezitarea și a venit cu o completare banală:

— Atunci nu mă mir că toată lumea îl plăcea.

— Singurul lucru pe care nimeni nu l-a înțeles este de ce a rămas necăsătorit. Femeia aceea care, ți-am zis, a lucrat atâția ani pentru el mi-a spus că nu l-a văzut niciodată la braț cu vreo femeie la evenimentele organizate de firmă. Unul sau doi dintre salariați și-au dat cu părerea că ar fi fost homosexual, dar ea nu era de acord. Aprecia prea mult femeile pentru a fi gay, așa mi-a zis. Bănuia, mai degrabă, că rămăsese văduv sau divorțase de foarte tânăr. Așa încât am verificat la registrul stării civile. Nu a fost niciodată căsătorit.

Tony a râs.

— Se pare că era la fel de priceput să întrețină relațiile ca mine.

„Și probabil din aceleași motive. Vanessa ne-a distrus pe amândoi.”

— Mda, există un factor comun în viețile voastre, a spus Carol, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Tony s-a întins după sticla de bere.

— Vanessa e un personaj toxic, asta-i adevărat. Dar nu pot da vina pe ea pentru toate.

Carol nu părea dispusă să-i dea dreptate.

— Nu știu ce să zic, dar e clar că, odată ce Arthur a ieșit din orbita Vanessei, viața lui a luat-o pe un drum ascendent. Știu că n-ai cum să treci cu vederea faptul că ți-a ignorat existența, dar, din câte am aflat despre el… E ceva, nu știu cum să mă exprim, am senzația că a avut motive întemeiate să dispară din viața ta. Și bănuiesc că motivele acestea sunt legate de Vanessa.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci totul va rămâne un mister. Pentru că n-am de gând să iau legătura cu ea în viitorul cât de cât apropiat. Tony a dat farfuria deoparte și i-a făcut semn chelnerului. Spera ca gestul să fie corect interpretat de Carol: voia să schimbe subiectul. Ce zici, mai bem o bere?

— Sigur, de ce nu? Când ai de gând să pleci la Worcester?

— Probabil mâine sau poimâine. Mâine-dimineață o să vorbesc din nou cu Patterson, dar, înainte de asta, trebuie să mai citesc o dată rapoartele pe care mi le-a trimis. Nu cred să lipsesc mai mult de două, trei zile. Nicio secție de poliție nu mai are acum bugete atât de

mari încât să mă țină mult timp pe aproape. Am ajuns un lux, a adăugat pe un ton sec.

— E vorba despre adolescenta aceea, nu-i așa? Am văzut cazul la emisiunile de știri. Cum se descurcă poliția locală?

Tony a dat comanda de bere, apoi s-a întors spre ea cu un zâmbet strâmb întipărit pe față.

— Cum îți închipui că se descurcă din moment ce au apelat la mine? Asta spune totul, nu?

— Deci n-au descoperit mai nimic până acum?

— Cam așa ceva.

— Nu te invidiez.

— Nici n-ai de ce. Cu un singur cadavru e întotdeauna greu să tragi concluzii. Știi cum merge treaba. Cu cât sunt mai mulți morți, cu atât șansele mele de a găsi ceva sporesc.

„Ăsta e lucrul cel mai rău la a fi profiler”, s-a gândit Tony. Obțineai o serie de indicii care-ți erau de folos în meserie de pe urma nefericirii altora. Reușise cu greu să accepte faptul că slujba lui era singura în care criminalii în serie erau de un real folos.

Iar constatarea asta nu îl ajutase nicicum să doarmă bine noaptea.

CAPITOLUL 11

Paula a păşit pe dreptunghiurile de plastic care formau poteca autorizată de poliţie pentru a face legătura dintre marginea spaţiului îngrădit şi locul crimei. Era o zonă a naibii de deprimantă. S-a întrebat ce atu putea să fi avut acea colină golaşă de atrăsese atenţia unui dezvoltator imobiliar care băgase banii în afacere. Chiar şi unui iubitor de natură i-ar fi venit tare greu să-i descopere farmecul. Undeva, în depărtare, se ţea un pâlc de copaci prin care se zărea ceva ce părea a fi o casă din piatră. O fermă, probabil, având în vedere oile care păşteau pe panta dealului, mai sus şi mai jos de clădirea devenită centru al unei activităţi intense.

— Bine măcar că nu mai plouă, a zis Franny Riley când Paula a ajuns la grupul de oameni strânşi în capătul potecii.

Ţigara neaprinsă îi sălta în gură în timp ce vorbea.

— Bună dimineaţa, sergent, i-a răspuns Paula.

Doi detectivi aflaţi şi ei la faţa locului i-au aruncat o privire curioasă, dar medicii legişti, îmbrăcaţi în alb, nici nu s-au obosit să-şi ridice ochii. Pentru ei, morţii erau mai importanţi decât viii.

— Mersi că m-ai anunţat.

Paula nu fusese deloc încântată când ziua ei liberă, rezervată somnului, fusese întreruptă de ţârâitul insistent al telefonului mobil, dar vestea dată de

Franny Riley merita, cu siguranță, efortul de a se scula din pat.

„Credem că l-am găsit pe băiat”, o informase Riley pe un ton sumbru care îi sugerase Paulei că nu fusese o descoperire deloc plăcută. „O să-ți trimit prin SMS indicații cum să ajungi aici.”

Paula o sunase pe Carol, făcuse un duș în patru minute și după alte douăzeci de minute se prezentase în fața ofițerului însărcinat cu supravegherea accesului la locul crimei. Omul știa de venirea ei, fapt care i-a confirmat ceea ce doar bănuise până atunci – și anume, că Franny Riley era un polițist eficient. Și iată-i acum unul lângă altul, la câțiva pași de șanțul în care se presupunea că zăcea trupul lui Daniel Morrison.

— Cine a găsit cadavrul? a întrebat Paula.

— Am primit un telefon anonim. Cineva care părea speriat de moarte. Riley a arătat cu degetul mare spre macadam. Pe șosea sunt niște urme proaspete de pneuri de camion. Se pare că un autovehicul a oprit acolo de curând, probabil după ce cadavrul a fost aruncat în șanț. Am găsit și o mulțime de urme de cizme. Toate făcute de ieri după-amiază încoace, când s-a oprit ploaia. Cel puțin așa spun specialiștii. Ei cred că e vorba despre un idiot care a oprit în speranța de a da peste ceva demn de furat, și când colo a avut parte de o surpriză neplăcută.

— Știm cu certitudine că e vorba despre Daniel Morrison?

— Șansele sunt mari. Riley a ridicat din umerii masivi acoperiți de un hanorac. Hai să ieșim din perimetru și să tragem un fum cât te pun la curent.

Fără să-i aștepte răspunsul, s-a îndreptat glonț spre potecă, asemenea unui om aflat în misiune.

Imediat ce au trecut de benzile întinse de poliție și-a aprins țigara. Paula i s-a alăturat, sesizând în treacăt privirile dezaprobatoare ale unor ofițeri în uniformă. Mai noi, fumatul părea să fie, alături de abuzul asupra minorilor, pe lista de infracțiuni sociale. Paula intenționa de mult să se lase, dar, dintr-un motiv sau altul, nu reușise deocamdată să facă din asta o prioritate. Se mai lăsase o dată, dar, după ce pierduse un coleg și totodată prieten, ucis la datorie, și văzuse și ea moartea cu ochii, se agățase de nicotină ca de un iubit regăsit după multă vreme. Era un drog mai bun în vremuri de criză decât multe altele în care se complăceau unii dintre prietenii și colegii ei. Măcar fumatul nu îți întuneca judecata și nu te punea în situații compromițătoare, la mâna unor traficanți nenorociți.

— Deci peste ce ați dat în șanț? a întrebat ea.

— Un puști care corespunde descrierii lui Daniel. Îmbrăcat în tricoul ce face parte din uniforma școlii.

— Nu aveți fotografii după care să-l identificați?

Riley a scos pe nas un fir subțire de fum.

— Ba da. Dar, până nu ducem cadavrul în sala de disecție, fotografiile nu ne sunt de prea mare ajutor. Are o pungă de plastic trasă peste față. Legată strâns pe după gât. După cum arată cadavrul, se pare că asta și e cauza morții. A clătinat din cap. Mai e însă și altceva, mult mai urât.

Paula a simțit cum stomacul i se face ghem. Văzuse destule în cariera ei pentru a înțelege semnificația scurtului enunț.

— E mutilat?

Riley a privit peste umăr spre pâlcul de copaci aflat în depărtare, cu o expresie amenințătoare pe fața sa plină de cicatrici.

— În locul penisului și al testiculelor nu e decât o afurisită de gaură. Nu le-am zărit lângă el în șanț, dar n-o să știm asta cu certitudine decât după ce mutăm cadavrul.

Paula era fericită că nu fusese nevoită să vadă trupul. Cunoștea mult prea bine sentimentele de milă și de groază care însoțeau întotdeauna descoperirea victimelor unor morți violente, mai ales dacă era vorba despre tineri. Vulnerabilitatea lor i se părea întotdeauna acuzatoare, iar nedreptatea ce li se făcuse – greu de suportat.

— Ce face șeful tău? a întrebat. Pare un caz al naibii de grav.

Riley a pufnit.

— Face pe el, asta face. Cred că e momentul să vă predăm cazul. O să continuăm cu luarea amprentelor și cu procesarea datelor de la locul crimei, dar poți să-ți suni șefa și să-i spui că preluați dosarul. O să am grijă ca toate hârtiile să fie în ordine și o să vi le trimit cât pot de repede.

— Mersi, a spus Paula, scotocind în geantă după telefon.

Asta era șansa lor de a-i dovedi lui Blake cât de buni erau. O șansă pentru care Daniel Morrison plătise un preț mult prea mare. Și familia lui nici nu apucase încă să achite prima rată.

Carol fusese dintotdeauna motivată de dorința de a face dreptate. Asta îi marcase atât viața personală, cât și cea profesională. Față de oamenii pe care îi iubea, simțise mereu că avea datoria de a repara nedreptățile suferite. În cazul lui Tony, se simțea mai degrabă neputincioasă, pentru că la el rădăcinile răului erau mult prea adânci chiar și pentru a le găsi, darămite pentru a le smulge. Dar întâlnirea cu Vanessa Hill îi deschisese noi posibilități. Nu conta că femeia era o javră superficială și egoistă, de genul celor care nu merită să fie mame. Carol ar fi fost dispusă să-i înghită toate insultele și insinuările dacă ar fi fost convinsă că astfel îl putea ajuta pe Tony. Dar, când descoperise tertipul pus la cale de Vanessa pentru a-și

văduvi fiul de moștenirea lăsată de tatăl pe care acesta nu îl cunoscuse niciodată, înțelesese că femeia distrusese orice punte de comunicare.

Și totuși, nu îi venea să renunțe. Chiar dacă Tony se împotrivea, ea trebuia să facă în continuare ceea ce considera că era mai bine pentru el. Nu îi venea ușor să acționeze contrar dorințelor manifestate fățiș de Tony, dar reacția lui din seara precedentă îi dovedise că făcuse bine înăbușindu-și propriile îndoieli. Era sigură că informațiile pe care reușise să le strângă cu privire la Arthur Blythe însemnaseră ceva pozitiv pentru Tony. Mai rămâneau însă atât de multe de descoperit! Voia să afle unde trăise și ce făcuse Blythe înainte de a se stabili în Worcester. Presupunea că locuise în Halifax, acolo unde Tony își petrecuse copilăria, în casa bunicii. Afacerea Vanessei, firma ei de recrutare și de instruire a forței de muncă, era și acum înregistrată tot în Halifax. Carol s-a întrebat cum de se descurca Vanessa pe o piață care se restrângea pe zi ce trecea, pe măsură ce recesiunea globală lovea din plin în tot mai multe domenii de activitate. Dar dacă cineva putea să supraviețuiască, ba, mai mult, să prospere în asemenea vremuri grele, aceea era, cu siguranță, Vanessa Hill.

Confruntarea cu Vanessa nu îi surâdea deloc lui Carol. Totuși, nu putea trece cu vederea faptul că

mama lui Tony constituia sursa primară de informații cu privire la Arthur Blythe. Orice detectiv cu ceva intuiție ar fi plasat-o în fruntea listei de oameni cu care să discute despre trecutul lui Arthur. Sigur, orice afla din gura ei trebuia privit cu rezerve, dar, în orice caz, era o ocazie pe care nu-și permitea s-o ignore.

Așa încât primul lucru pe care l-a făcut a fost să-l roage pe Kevin Matthews să-i acopere spatele în caz că Blake ar fi întrebat de ea, apoi s-a urcat în mașină și a pornit prin munții Pennine spre Halifax. N-a luat-o pe autostradă; era, probabil, o variantă mai comodă, dar și aproape de două ori mai lungă decât drumul de țară. Nu era sigură nici că putea fi considerat un drum plăcut; peisajul pitoresc era punctat de prea multe mărturii ale trecutului industrial poluat ca să merite o asemenea etichetă. Pe de altă parte, nu avea cum să nu remarce cât de spectaculoase erau locurile pe măsură ce se apropia de Halifax, acolo unde drumul cobora dinspre înălțimile mlăștinoase spre întinderea întunecată a adâncului văii.

Sediul companiei Vanessei Hill era într-o clădire mică și înghesuită, undeva la periferia orașului. Carol a parcat într-un spațiu rezervat vizitatorilor. Abia oprise motorul, când telefonul mobil a sunat. Pe ecran era afișat numele lui Matthews. „Fir-ar să fie”, și-a spus preluând apelul.

— Kevin, ce s-a întâmplat?

— Tocmai m-a sunat Paula. E la locul unei crime, împreună cu cei de la Divizia de Nord. Au primit un telefon anonim. Se pare că e vorba despre Daniel Morrison. Vor să ne predea nouă cazul.

Potrivit procedurilor polițienești în astfel de situații, Carol ar fi trebuit să pornească mașina și să o ia imediat înapoi spre Bradfield. Numai că se afla deja în Halifax și, în plus, nu se aștepta ca discuția cu Vanessa Hill să dureze mult. Și zona de care răspundea Divizia de Nord era situată în partea „curată” a orașului.

— OK, Kevin. Trimite-mi coordonatele prin SMS. O să ajung acolo cât pot de repede. Și spune-i Paulei să se ocupe ea de toate până vin eu. Du-te și tu! Ținem legătura. Și, după ce se termină cu identificarea, vreau să mergi împreună cu ofițerul de la Protecția Familiei să discuți cu părinții.

— Am înțeles. Vrei să-l anunț și pe Tony?

O întrebare de rutină, căci toată echipa știa că Tony prefera să vadă cadavrul la fața locului, asta în situația în care s-ar fi dovedit un caz în care aveau nevoie de expertiza lui. Numai că de data aceasta nu puteau apela la Tony. Se afla, probabil, în drum spre West Mercia, pentru a colabora cu cineva căruia i se permisese să beneficieze de serviciile sale.

— Nu, e în regulă. Ne vedem curând.

Conștientă că timpul o presa, Carol a trecut de ușile din oțel și sticlă, după care s-a oprit, nevoită să-și anunțe sosirea prin interfon. Era ceva la care nu se așteptase. În cazul ăsta, mai bine se prezenta formal, potrivit rangului polițienesc.

— Inspector-șef Carol Jordan. Vreau să vorbesc cu doamna Hill, a spus.

A urmat o tăcere lungă. Carol și-a imaginat consternarea celor din spatele ușii, urmată de un schimb rapid de replici despre ce ar trebui să facă.

— Aveți o întâlnire programată? s-a auzit o voce feminină.

— Noi, polițiștii, nu prea obișnuim să facem programări, a ripostat pe un ton cât mai rece posibil. Altă tăcere, apoi ușa s-a deschis cu un bâzâit. S-a trezit într-un vestibul care dădea într-o sală de primire de mici dimensiuni, mobilată confortabil, dar nu ostentativ. Femeia din spatele biroului avea un aer uimit. Carol s-a uitat la ecusonul prins în pieptul ei și i s-a adresat zâmbind:

— Bună dimineața, Bethany. Aș dori să discut cu doamna Hill.

Bethany a aruncat o privire iute peste umăr la ușa care dădea spre birourile companiei.

— Puteți să-mi arătați legitimația, vă rog? a cerut cu un zâmbet strâmb întipărit pe chip.

Carol a scotocit după legitimație în poșetă, apoi a ridicat-o pentru a i-o arăta lui Bethany. Înainte ca aceasta să apuce să reacționeze, ușa a fost dată de perete și Vanessa Hill a năvălit înăuntru. La prima vedere, nu părea să se fi schimbat foarte mult de la ultima lor întâlnire. Nu-și arăta vârsta, și asta mulțumită unei coafeze pricepute la alegerea unei nuanțe discrete de vopsea aurie-maronie, dar și propriei capacități de-a stabili cantitatea de machiaj potrivită. Rămăsese zveltă, și silueta îi era bine pusă în valoare de un taior impecabil croit de sub a cărui fustă strâmtă i se iveau picioarele încă frumoase. În plus, ridurile de pe față, care îi trădaseră firea deloc generoasă, păreau acum ceva mai estompate. „Botox”, și-a spus Carol, minunându-se pentru a nu știu câta oară de faptul că existau femei atât de vanitoase încât să își închipuie că injectarea de otravă în față era o decizie înțeleaptă.

— E de la poliție și vrea să discute cu dumneavoastră, a explicat Bethany, la fel de temătoare ca o liftieră aflată la menopauză, luată la întrebări de paznicul magazinului în care lucra.

Gura Vanessei s-a încrețit într-un rânjet disprețuitor.

— Nu e de la poliție, Bethany. E iubita fiului meu. N-ai de ce să-ți faci griji.

Prinsă pe picior greșit, Carol s-a străduit în zadar să găsească o replică. Încântată că o pusese în încurcătură, Vanessa a continuat:

— Hai, vino cu mine! Să nu discutăm probleme de familie în fața salariaților.

Bethany a părut să răsufle ușurată. Era mulțumită că nu făcuse, fără să vrea, cine știe ce gafă de proporții. Carol a urmat-o pe Vanessa; au trecut de o ușă și au intrat într-un birou mare necompartimentat, în care fiecare își vedea de treabă. Nu se zărea nici țipenie de bărbat și niciuna dintre femei n-a catadicsit să-și ridice ochii din computer sau să-și întrerupă convorbirea telefonică în timp ce ele au străbătut culoarul.

Biroul Vanessei era situat în celălalt capăt. Era mai mic și mai funcțional decât se așteptase Carol. Singurul obiect mai extravagant era o pernă de masaj electric atașată la fotoliul din spatele biroului.

— Nu sunt iubita lui Tony, a spus Carol imediat ce Vanessa a închis ușa în urma ei.

Vanessa a oftat.

— Sigur că nu. Și e mare păcat. A trecut pe lângă Carol și s-a așezat în fotoliu, făcându-i semn spre un scaun inconfortabil plasat de cealaltă parte a biroului. Să nu ne prefacem că murim una de dragul celeilalte, Carol. Așadar, cu ce treburi pe aici?

— Edmund Arthur Blythe.

La auzul numelui, Vanessa a strâns din buze și și-a mijit ochii. Carol a continuat, fără să se lase intimidată:

— Tony vrea să știe mai multe despre el. Cum v-ați cunoscut, ce făcea el în Halifax, chestii de genul ăsta.

— Nu, nu Tony vrea să știe, poate tu. Pe Tony nu îl interesează astfel de lucruri. Și ar fi fost mai bine pentru el dacă nu ți-ai fi băgat tu nasul. Dacă ar fi semnat actul de donare a proprietății lui Eddie în favoarea mea, ar fi fost mai câștigat.

Vanessa și-a îndreptat umerii și și-a încrucișat mâinile deasupra biroului.

— Ar fi fost mai câștigat dacă pierdea… cât? O bagatelă, nu-i așa? În jur de o jumătate de milion?

Vanessa a scos un sunet care se voia a fi un hohot de râs.

— Dacă îți închipui cumva că lui Tony îi pasă de bani, atunci nu îl cunoști nici pe departe atât de bine pe cât mi-am închipuit. Crede-mă, faptul că ți-ai vârât coada în treburile noastre nu i-a făcut decât rău lui Tony. Nu știi nimic despre el. Orice ți-o fi povestit despre mine, eu sunt singura care știe ce e mai bine pentru el, ce anume contează pentru el. Și asta pentru că eu l-am crescut și l-am format, nu tu. S-a ridicat în picioare. Și acum, dacă numai pentru asta ai venit, cred că e cazul să te retragi.

— De ce nu vrei să-mi spui? Doar sunt lucruri care s-au petrecut de mult. Care nu mai contează acum pentru tine. Și, oricum, n-ai putea să cobori mai jos de atât în ochii mei. Spune, ce ascunzi?

Care e marele secret? Tony merită să afle de ce tatăl său nu a dorit să facă parte din viața lui.

— Iar eu merit să fiu lăsată în pace. Discuția s-a încheiat, Carol. Vanessa a trecut pe lângă ea și s-a îndreptat spre ușă, deschizând-o. Și, data viitoare când mai vii pe aici, ai face bine să te înarmezi cu un mandat de percheziție.

Carol a ieșit din încăpere furioasă la culme, dar cu capul sus. Își pierduse vremea de pomană și, în plus, fusese umilită. Și, cu toate acestea, în timp ce trântea portiera mașinii, și-a jurat să nu se lase înfrântă de Vanessa. Acum primise un nou impuls pentru a continua cercetările și a încerca să descifreze întreaga poveste a lui Edmund Arthur Blythe. Era motivată nu numai de credința că astfel îl ajuta pe Tony, ci și de dorința de a-i face în ciudă mamei acestuia. Și, pe moment, nu știa care din cele două impulsuri era mai puternic.

CAPITOLUL 12

Ar fi fost o idee bună să ia trenul până la Worcester. Astfel, ar fi avut ocazia să recitească dosarul. Și să ajungă odihnit, nu epuizat din cauza efortului de a găsi autostrada bună în încrengătura de șosele care formau centura Birminghamului. Ar fi scăpat de bătaia de cap. În mod normal, Tony n-ar fi stat pe gânduri. Dar, fără mașină, avea să fie la mila celor din West Mercia. Și, dacă i-ar fi venit cheful să treacă pe lângă reședința lui Arthur Blythe sau să arunce o privire fabricii lui, ar fi fost nevoit să dea o serie de explicații penibile cine știe cărui șofer de la poliție. Iar dacă ar fi simțit nevoia să revadă locul crimei în toiul nopții, când oricum nu prea reușea să doarmă, n-ar fi făcut decât să pară și mai ciudat decât era în realitate în ochii oficialităților locale. Libertatea de mișcare justifica, așadar, alegerea celei de-a doua variante.

În momentul în care a oprit în fața hotelului din Worcester, se blestemase deja de nenumărate ori pentru propria stupiditate. De ce nu-i trecuse prin minte să vină cu trenul și să închirieze o mașină în oraș? Estimase o călătorie de două ore care durase de fapt trei ore și jumătate și îl făcuse să se simtă vlăguit ca după un antrenament extrem de dificil. Tony și-a sprijinit capul de volan, încercând zadarnic să-și relaxeze mușchii gâtului și umerii. Într-un târziu, s-a

târât afară din mașină și a făcut formalitățile necesare pentru a se caza la hotel.

Imediat ce a închis ușa în urma lui, s-a simțit cuprins de o depresie adâncă. Știa că existau hoteluri ale căror camere îi binedispuneau pe oaspeți. De-a lungul anilor, stătuse și el în câteva de genul ăsta, de obicei atunci când fusese angajat de niște firme care avuseseră falsa impresie că el putea contribui la motivarea echipei manageriale. Camera în care se afla acum nu aducea nici pe departe cu acele încăperi plăcute. Decorul – dacă putea fi numit așa – consta din diverse nuanțe moarte de maroniu, de la cea de ciocolată cu lapte ieftină și proastă la cea de tutun. Fereastra era prea mică și dădea spre parcare. Televizorul nu prindea decât șapte canale, iar patul semăna mai degrabă cu un pat de paie. Era conștient de bugetele limitate ale poliției, dar sigur ar fi putut găsi ceva mai bun.

Tony și-a aruncat oftând sacul de voiaj și s-a așezat pe pat, cu fața la un afiș ce înfățișa savana africană. Nu vedea legătura dintre Worcester și antilopele gnu. Și-a scos telefonul mobil și l-a sunat pe Stuart Patterson.

— Sunt la hotel, l-a anunțat fără niciun preambul.

— Nu știu cum obișnuiți să procedați, a spus Patterson. Presupun că vreți mai întâi să vedeți locul crimei.

— Exact. E un punct de plecare numai bun. Și pe urmă aș vrea să vorbesc cu părinții fetei, dacă se poate.

Patterson s-a oferit să-l trimită pe Ambrose să-l ia de la hotel. Tony ar fi preferat să stea față în față cu Patterson însuși, dar știa din experiență că, atunci când era solicitat de echipe cu care nu mai lucrase, trebuia să-și ajusteze programul în funcție de rutina lor. S-a mulțumit pe moment cu omul de încredere al inspectorului Patterson, așteptând răbdător să vadă cum aveau să decurgă lucrurile.

Avea la dispoziție o jumătate de oră liberă, așa că s-a hotărât să facă o plimbare. Hotelul era situat la marginea centrului orașului și, după cinci minute de mers pe jos, a ajuns pe o stradă mărginită de sedii de bănci, agenții imobiliare și lanțuri de magazine care înlocuiseră treptat prăvălioarele tradiționale și care ofereau aceleași tipuri de ciocolată, pantofi, felicitări, alcool și servicii de curățătorie ca toate arterele principale din celelalte orașe din țară. A continuat să înainteze agale, uitându-se distrat în vitrine, până când a văzut numele familiar al agenției imobiliare la care apelase și s-a oprit brusc.

În centrul vitrinei, la loc de mare cinste, erau afișate fotografii și texte ce prezentau casa pe care intenționa să o vândă.

— Cam multe coincidenţe pentru cineva ca mine, care nu crede în ele, şi-a zis. Probabil ar trebui să mă obişnuiesc cu situaţia.

Şi-a auzit propriul glas şi, înainte să apuce să se răzgândească, s-a pomenit că intră în agenţie.

— Bună dimineaţa, a spus vesel. Cu cine pot să vorbesc despre casa aceea din afişul din vitrină?

Paula nu se simţise în viaţa ei mai uşurată să-şi vadă şefa. Legistul şi echipa de criminalişti voiseră să mute cadavrul lui Daniel Morrison, dar ea insistase, susţinută şi de Franny Riley, să nu fie mişcat până la venirea lui Carol. „Nu puteţi muta cadavrul fără permisiunea ofiţerului superior care conduce ancheta”, protestase. „Nu-mi pasă dacă şeful vostru vrea să scape de el. Rămâne pe loc până la sosirea inspectorului-şef Jordan”.

Kevin Matthews se ivise şi el la ţanc pentru a o susţine. Atmosfera devenea însă tot mai încordată pe măsură ce timpul trecea şi Carol întârzia să-şi facă apariţia. Într-un târziu, a văzut-o înaintând cu paşi mari dinspre şosea, într-o ţinută în mod cert mai şic decât de obicei. Indiferent de unde venea, era clar că se străduise să impresioneze.

— Scuze că v-am făcut să aşteptaţi, a spus Carol punându-şi la bătaie tot farmecul. M-am blocat pe Barrowden Road din cauza unui accident, chiar în

vale, și n-am avut semnal la telefonul mobil. Vă mulțumesc tuturor pentru răbdare.

Atunci când era în formă, nimeni n-o întrecea pe Carol Jordan. Avea un fel de a fi numai al ei care îi făcea pe oameni să se dea peste cap pentru a-i intra în grații și a se alege cu o privire aprobatoare din partea ei. Sigur, înfățișarea ei plăcută n-avea cum să-i dăuneze, dar modul în care își ținea buzele când se uita direct în ochii celorlalți era cel care sugera că nu putea fi luată drept fraieră. Paula era conștientă că era un pic îndrăgostită de șefa ei, dar se obișnuise cu situația și privea totul ca pe un exercițiu de stăpânire de sine.

— Pe aici, șefa, a spus luând-o înainte spre șanț și prezentându-i-l în drum pe Riley. Sergentul Riley a fost omul nostru de legătură cu Divizia de Nord. Cred că ar fi util să-l păstrăm în echipă, a adăugat într-o manieră codificată, ce însemna „e unul de-ai noștri, deși nu pare”.

Au stat umăr la umăr, privind în jos spre trupul cumplit de desfigurat care zăcea pe fundul șanțului. Hainele băiatului erau murdare de praf și de sânge, iar capul, vârât în punga de plastic transparentă, părea ireal, ca o făcătură hidoasă realizată pe calculator pentru un film de groază conceput spre a fi difuzat exclusiv pe DVD.

— Doamne! a exclamat Carol și și-a ferit privirea.

Paula a observat cum buzele îi tremurau ușor.

— OK, hai să-l scoatem de aici, a spus, după care s-a dat la o parte și le-a făcut semn legiștilor să ia cadavrul. Plecăm de la prezumția că avem, într-adevăr, de-a face cu Daniel Morrison, a continuat ea. Corespunde descrierii băiatului dispărut și poartă sub jachetă un tricou cu emblema școlii William Makepeace. Asta înseamnă că au trecut șaizeci de ore din momentul în care Daniel a fost văzut ultima oară în viață de cineva cunoscut. Trebuie să recuperăm acest timp. De îndată ce vom afla ora aproximativă a morții, vom ști câte ore avem de acoperit. Vreau să aflu exact ce s-a petrecut în acele ore. Paula, vei ține în continuare legătura cu sergentul Riley! Asigură-te că ne dau dosarul complet. Kevin va merge împreună cu ofițerul de la Protecția Familiei pentru a le da vestea părinților, dar vreau ca tu să revizuiești apoi interogatoriul. Carol s-a întors spre perimetrul locului crimei, urmată de echipă. Paula, tu te ocupi deocamdată de școală. Profesori și prieteni. E o școală particulară, așa că o să dai peste o grămadă de netoți. Nu vreau să te lași aburită de balivernele lor. Trebuie să afli exact ce fel de copil era Daniel Morrison. Stacey va cerceta computerul lui. A, și încă o chestie, Paula. Vreau o examinare milimetru cu milimetru din capătul pasajului până la șosea. Spune-i sergentului Riley că am cerut expres acest lucru. A

ajuns la ultimele bucăți de plastic ale potecii improvizate și s-a întors spre oamenii ei zâmbind obosită. Îi datorăm lui Daniel Morrison găsirea ucigașului. Hai să ne punem pe treabă!

— Să mă duc să-l iau pe Tony de la spitalul Bradfield Moor? a întrebat Paula.

A văzut apoi, peste umărul lui Carol, cum Kevin îi făcea semn, trecându-și un deget peste gât, ca și cum l-ar tăia cu un cuțit.

Mușchii de pe fața lui Carol s-au încordat.

— De data asta, va trebui să ne descurcăm fără Tony. Dacă vom considera necesar ajutorul unui profiler, vom apela la cineva de la Academia Națională de Poliție.

Șefa ei își ascundea cu abilitate disprețul, a observat Paula. Trebuia să o cunoști bine ca să-ți dai seama cât de puțin se bizuia pe băieții și pe fetele cu ochi albaștri din Ministerul de Interne.

— Încă ceva, a spus Carol. Trebuie să-i verificăm pe cei care știu de acest loc. Kevin, de îndată ce termini cu celelalte îndatoriri, ia legătura cu constructorul și cere-i lista completă a celor care au lucrat aici, precum și pe cea a arhitecților, a șefilor de șantier… În fine, toată șleahta. O să aranjez eu cu cei de la Divizia de Nord să facă ei verificările preliminare și să ia primele interviuri, pe urmă o să

vedem rezultatele și o să decidem ce avem de făcut mai departe.

A tăcut și și-a trecut mâna prin păr. Paula a recunoscut ticul – era un gest prin care șefa ei încerca să tragă de timp.

— Am uitat ceva? a întrebat Carol fără să primească vreun răspuns.

Paula visa ca într-o bună zi să vină cu o idee remarcabilă, ceva la care Carol și ceilalți să nu se fi gândit. S-a întors cu spatele și și-a aprins o țigară. Din păcate, asta nu avea să se întâmple în acea zi.

În realitate, casa arăta mult mai bine decât în fotografii. La fața locului, îi descopereai proporțiile, modul în care se integra în ansamblu, alături de grădină, contextul în care fusese gândită structura solidă și impunătoare. Tony a deschis poarta și a pornit pe alee, cu pietrișul scârțâindu-i sub picioare și conștient de șchiopătatul ușor de care nu scăpase nici acum, la atâta timp după ce făcuse cunoștință cu un pacient neaflat sub medicație și cu un topor de genul celor folosite de pompieri în intervenții. Doctorii îi recomandaseră să facă operație, dar refuzase. Urâse perioada aceea de suferință neputincioasă, gândul că își pierduse controlul asupra vieții în momentul în care capacitatea de a se mișca îi fusese afectată. Dacă putea să trăiască fără operație, atunci așa avea să facă.

Ajunsese înainte de ora stabilită cu agenta imobiliară, așa că a dat ocol clădirii și s-a trezit într-o grădină de trandafiri convențională. Tufișurile nu erau în acest moment al anului decât niște rămurele golașe și răsucite, dar își putea imagina cum aveau să arate în vara următoare. Nu știa nimic despre grădinărit, dar n-aveai nevoie de cine știe ce cunoștințe pentru a-ți da seama că aranjamentul floral, bine întreținut, fusese conceput pentru a oferi plăcere privitorului. S-a așezat pe o bancă de piatră și s-a uitat în depărtare, dincolo de straturile de trandafiri. Arthur Blythe ar fi făcut și el, probabil, același lucru.

Gândurile lui Blythe s-ar fi îndreptat însă în cu totul alte direcții. N-ar fi fost nevoit să-și petreacă după-amiaza într-o parcare noroioasă de pe marginea șoselei încercând să pătrundă în mintea unui criminal care alesese acel loc pentru a se descotorosi de victima lui adolescentă. Alvin Ambrose, omul bun la toate trimis de Patterson, îi fusese de ajutor, oferindu-i informații utile cu privire la zonă și la starea în care fusese găsit trupul. Mutilarea se petrecuse post-mortem.

— Dar nu aici, spusese Tony. Ucigașul a avut nevoie de un loc mai liniștit și mai ferit.

— Nu trebuie să uităm condițiile atmosferice, adăugase Ambrose. A plouat în averse și vântul a bătut cu putere. Vremea s-a stricat în ziua aceea pe la

sfârșitul după-amiezii, cam la ora la care Jennifer s-a despărțit de prietena ei, Claire. Sincer vorbind, a fost o vreme dintr-aceea de nu-ți vine să scoți nici măcar câinele din casă, darămite… știi ce vreau să spun… să faci ce-a făcut individul.

Tony privise în sus și în jos de-a lungul parcării.

— Ar fi avut nevoie de un loc adăpostit, care să-l ferească de ploaie și de ochii curioși. Fata era însă deja moartă la momentul acela, așa că nu avea de ce să se teamă că țipetele ei aveau să fie auzite de cineva. Presupun că ar fi putut să o mutileze și aici, în spatele unei dubițe sau a unui camion.

Închisese ochii și încercase să-și imagineze cum arăta parcarea noaptea. Și pe urmă a așteptat momentul propice pentru a o abandona, continuase. Era o variantă mai sigură pentru el decât să își vadă de drum cu cadavrul în mașină, în căutarea unui loc potrivit pentru a-l arunca.

Glasul i se stinsese, și începuse să se cațăre printre tufișuri spre pâlcul de copaci. Mirosea a humă, a rășină de pin și a urină. Locul nu îi zisese nimic, așa că se întorsese și pornise spre Ambrose, care îl așteptase răbdător lângă mașină.

— Fie a folosit locul și înainte, fie l-a ales acum deliberat, spusese Tony. N-avem cum să știm care din două. Și, chiar dacă a mai fost pe aici și înainte, n-avem niciun motiv să credem că a făcut-o în scopuri

criminale. La fel de bine ar fi putut să se oprească pentru a se ușura sau pentru a trage un pui de somn.

— Venim în fiecare zi și discutăm cu toți șoferii ale căror mașini le găsim parcate aici, întrebându-i dacă au observat ceva neobișnuit, spusese Ambrose, conștient că ceea ce făceau oamenii legii nu era nici pe departe de ajuns.

Lui Tony îi plăcea că sergentul nu manifesta disprețul sau aroganța atât de tipice pentru polițiștii de genul lui. Părea un bărbat impasibil și cam nesimțitor, dar nu se complăcea în tăceri idioate.

Vorbea, însă numai când avea cu adevărat ceva de spus, iar ceea ce rostise până în acel moment fusese demn de interes.

— Nu știu ce ar putea părea neobișnuit pentru niște camionagii, mormăise Tony. Zona asta în care criminalul s-a debarasat de cadavru reprezintă totuși o problemă. Cel mai probabil, individul nu este de prin părțile locului. Așa că audierea suspecților cunoscuți nu o să vă ducă prea departe.

— De ce crezi că nu e localnic?

Ambrose părea realmente curios să afle răspunsul.

— Îmi închipui că prin apropiere există locuri mai bune unde să arunci un cadavru, cunoscute de cei care locuiesc în zonă – mai ferite, mai puțin circulate. Și deci mai sigure pentru ucigaș. Parcarea asta comportă anumite riscuri. Cred că, și dacă o observase dinainte,

a fost mai degrabă o ocazie ivită la țanc pentru cineva care nu cunoștea un loc mai bun și nu era dispus să rișteă să conducă mai departe cu un cadavru în mașină.

— Are sens.

— Fac și eu tot ce pot, spusese Tony pe un ton încordat.

Ambrose rânjise, nepăsarea dispărându-i într-o clipă.

— Păi, tocmai de aceea am apelat la tine.

— Prima voastră greșeală.

Tony se întorsese și începuse să cerceteze din nou cu atenție zonele marginale ale parcării. De acum era clar, aveau de-a face cu un ucigaș care își planificase cu mare grijă mișcările. Petrecuse săptămâni în șir dându-i târcoale lui Jennifer, pregătind-o să-i muște momeala. Pusese apoi mâna pe ea, din câte se părea fără să fie văzut sau să stârnească suspiciuni. Și, potrivit lui Ambrose, nu lăsase în urmă niciun indiciu incriminator. După care abandonase cadavrul lângă șosea, fără să-i pese că avea să fie găsit destul de curând.

— Poate că nu e un individ prea solid și puternic, îi strigase Tony lui Ambrose. Poate că nu a fost în stare să care cadavrul mai departe. Se apropiase de sergent, continuând: Noi avem tendința de a atribui calități supranaturale unor astfel de criminali. Asta pentru că, în adâncul sufletelor, suntem convinși că sunt niște

monștri. Dar marea majoritate sunt oameni normali din punct de vedere fizic. Uite, tu nu ai avea, de exemplu, nicio problemă să cari în spate o fată de paisprezece ani până în pădurea aceea, unde ar putea să zacă săptămâni sau chiar luni înainte de a fi găsită. În timp ce eu ar trebui să mă strofoc și doar pentru a scoate cadavrul din mașină și a-l târî până la marginea șoselei. Așa că poate de aici vine această aparentă contradicție.

Era cea mai importantă concluzie trasă de Tony ca urmare a cercetării locului crimei. Spera să afle mai multe de la familia Maidment, numai că întâlnirea fusese reprogramată pentru seara aceea. Domnul Maidment avea niște probleme de rezolvat la serviciu și nu urma să se întoarcă acasă decât după ora patru după-amiaza. Dacă Tony ar fi crezut în semne și în premoniții, ar fi fost nevoit să accepte că asta era încă o dovadă în acest sens. Se așteptase să fie nevoit să anuleze aranjamentele făcute cu agenta imobiliară în cazul în care s-ar fi suprapus peste întâlnirea cu părinții lui Jennifer. Ora fixată se potrivise însă perfect cu planurile sale.

Ambrose îl lăsase la hotel. Era, probabil, convins că profilerul se cufundase în studierea declarațiilor martorilor și nici prin cap nu-i trecea că Tony stătea într-o grădină de trandafiri, așteptând ca un agent imobiliar să vină să-i arate o casă scoasă la vânzare

chiar de el. Nu era ceva normal, indiferent de normele de comportament luate în calcul. Nu era un gest la fel de nebunesc ca uciderea unei adolescente, dar era departe totuși de normalitate.

Și era preferabil ca Ambrose să nu știe adevărul.

CAPITOLUL 13

În momentele ei cele mai dificile, Carol își imagina cea mai urâtă soartă pe care James Blake ar fi putut să i-o rezerve. S-o promoveze. Dar nu acel gen de promovare care să-i permită să-și conducă trupele în focul bătăliei. Genul de promovare care să o oblige să stea la un birou și să trăncăne cât e ziua de lungă despre politică, în timp ce toate anchetele polițienești cu adevărat importante se desfășurau în altă parte.

Și acum era într-o situație oarecum similară – din fericire rară –, căci oamenii ei erau ocupați în prima linie, depunând eforturi pentru a-l prinde pe ucigașul lui Daniel Morrison, în timp ce ea stătea în biroul ei, încercând să-și omoare vremea până când avea să fie chemată să asiste la autopsia băiatului. De obicei, profita de asemenea momente pentru a rezolva diverse probleme administrative și pentru a se ocupa de hârțogăraie. Dar în ziua aceea avea ceva mult mai presant la care să se gândească.

Conducerea unor anchete care aveau drept scop soluționarea unor cazuri clasate îi îmbogățise arsenalul detectivistic. Carol Jordan se pricepuse dintotdeauna să sape în trecutul victimelor și al suspecților, dar acum învățase să-și direcționeze abilitățile de arheolog mergând mult înapoi în timp, în acele vremuri de dinaintea apariției înregistrărilor digitale și a facturilor detaliate ale telefoanelor mobile, care ușuraseră considerabil munca polițiștilor. Cam prin anii în care Edmund Arthur Blythe trăise și probabil lucrase în Halifax. Bibliotecile erau sursa cea mai fertilă, conducând-o de multe ori la experți în viață capabili să îi ofere detalii remarcabile cu care să umple golurile. Mai existau însă și alte căi electronice, mai obscure. Iar Carol avea acces la cele mai bune soluții.

Stacey era înconjurată de mai multe ecrane. Se baricadase practic în spatele mașinăriilor sale, separându-se de restul echipei. Începuse cu două computere, se extinsese la trei, și acum în fața ei se înșirau nu mai puțin de șase monitoare, fiecare procesând altceva. Deși în prezent se concentra asupra filtrării, cu ajutorul programului de recunoaștere facială, a imaginilor surprinse de camerele de supraveghere din centrul orașului, alte aplicații, necunoscute pentru Carol, rulau în paralel. La apropierea lui Carol, și-a ridicat privirea.

— Deocamdată, nimic, a spus ea. Necazul cu aceste camere video este că rezoluția nu e prea grozavă.

— Trebuie să avem răbdare, a răspuns Carol. Stacey, pot accesa pe internet cărți de telefon mai vechi?

A pariat în sinea ei că Stacey nu avea să fie mirată la auzul întrebării.

— Da, a spus Stacey, după care și-a întors privirea spre monitoare. Degetele i-au zburat pe tastatură, și pe unul din ecrane imaginea s-a schimbat, făcând loc unei hărți cu cursor strălucitor.

— Cum trebuie să procedez?

— Depinde ce perioadă te interesează.

— Începutul anilor ’60.

Mâinile lui Stacey s-au oprit pentru o clipă, apoi au reînceput să tasteze.

— Ai cele mai mari șanse dacă accesezi un site genealogic. În ultima vreme, au fost digitalizate o mulțime de informații ce țin de domeniul public: cărți de telefoane, registre de adrese, liste de votanți. Sunt site-uri prietenoase, pentru că au fost concepute pentru utilizatori…

— Idioți, așa ca mine? a completat Carol amuzată.

Stacey și-a permis să zâmbească.

— Profesioniști non-IT, asta voiam să spun. Caută pe Google „cărți de telefon vechi” și „genealogie” și

vezi ce găsești. Nu uita că în anii ’60 puțină lume avea telefon, așa că s-ar putea să n-ai noroc.

— Atunci nu-mi rămâne decât să sper, a spus Carol.

Își punea nădejdea în faptul că Blythe își făcuse apariția în Worcester ca antreprenor. Era deci posibil să-și fi început afacerea înainte, în perioada când o curta pe Vanessa.

După o jumătate de oră, a constatat încântată că avusese dreptate. Confirmarea presupunerilor ei era acolo, pe monitor, scrisă negru pe alb, în anuarul societăților comerciale din 1964. „Blythe & Co.

— Specialiști în finisaje metalice”. A verificat perioada de funcționare a companiei. Trei ani. Deci își încetase activitatea odată cu plecarea lui Blythe din oraș. Și, cu asta, părea să fi ajuns într-un punct mort. Ce șanse avea să dea peste cineva care lucrase într-o anumită firmă cu patruzeci și cinci de ani în urmă și, în plus, care să aibă încă mintea atât de limpede încât să-și amintească lucruri care i-ar fi putut fi ei utile?

Totuși, avusese de-a face cu situații și mai disperate. Acum era cazul să apeleze la biblioteci. A găsit repede numărul de telefon al bibliotecii locale. A sunat și a explicat că încerca să găsească un expert în istoria locală care să îi ofere informații cu privire la afaceri mici și mijlocii dezvoltate în oraș în anii 1960. Bibliotecara a oftat, a scos câțiva de „hmm” și de

„ah”, s-a consultat în șoaptă cu altcineva și într-un sfârșit a spus:

— Credem că ați putea discuta cu Alan Miles. A predat tâmplărie, acum e pensionar, dar a fost întotdeauna interesat de istoria industrială a regiunii. Așteptați o clipă, vă dau numărul lui.

Telefonul a sunat de aproape o duzină de ori înainte ca Alan Miles să răspundă. Carol tocmai voia să renunțe, când a auzit o voce suspicioasă spunând:

— Alo?

— Domnul Miles? Domnul Alan Miles?

— Cine e acolo?

Omul părea bătrân și morocănos. „Grozav, exact asta îmi trebuia.”

— Numele meu este Carol Jordan. Sunt inspector-șef la poliția din Bradfield.

— Poliția?

În vocea lui a apărut o notă de îngrijorare. La fel ca pentru majoritatea oamenilor, și pentru el contactul cu poliția însemna un stres, chiar dacă nu avea nimic de ascuns.

— Am aflat numărul dumneavoastră de la personalul bibliotecii centrale. Doamna de acolo a fost de părere că mă puteți ajuta cu niște cercetări de fond.

— Ce cercetări de fond? Nu știu nimic despre infracțiuni.

Omul părea pe punctul să-i trântească telefonul în nas.

— Încerc să dau de urma unui oarecare Edmund Arthur Blythe. A avut o firmă de finisaje metalice în Halifax la începutul anilor 1960. Bibliotecara v-a recomandat ca fiind cel mai în măsură să-mi furnizeze astfel de informații, a continuat Carol pe un ton cât mai flatant cu putință.

— De ce? Vreau să zic, de ce vă trebuie asemenea informații?

„Dumnezeu să te ferească de oamenii bătrâni și bănuitori.”

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă divulg motivele. Tot ce pot să vă spun este că echipa mea se ocupă cu dosare clasate.

Ceea ce era adevărat, deși nu tocmai întregul adevăr.

— N-am încredere în telefoane, a spus Miles. La telefon n-ai cum să-ți faci o idee despre persoana cu care vorbești. Dacă vreți să veniți la Halifax, sunt dispus să discutăm față în față.

Carol și-a dat ochii peste cap și și-a înăbușit un oftat.

— Vreți să spuneți că mă puteți ajuta cu informații referitoare la Blythe & Co.?

— Întâmplător, da. Vă pot arăta niște fotografii și alte chestii de genul ăsta.

Carol a căzut pe gânduri. La Bradfield totul părea sub control. Erau încă departe de a face o arestare sau măcar de a interoga suspecți. Dacă la autopsie nu apărea ceva cu adevărat neobișnuit, putea să dispară fără probleme din oraș pentru câteva ore, în cursul serii.

— Ce faceți în seara asta? a întrebat.

— În seara asta ziceți? Atunci rămâne la ora șapte. În fața gării din Halifax. O să port un hanorac cafeniu și o șapcă de tweed.

Convorbirea s-a întrerupt. Carol s-a holbat la telefon, apoi a văzut partea amuzantă a lucrurilor și a zâmbit în sinea ei. Dacă asta avea să o ajute în cercetările cu privire la „tatăl” lui Tony, atunci avea să îndure cu stoicism coversația cu țâfnosul domn Alan Miles.

Tony și-a ascuns cu greu ușurarea atunci când Ambrose a venit să-l conducă la casa familiei Maidment. După ce făcuse turul proprietății împreună cu agenta imobiliară, încercase să-și concentreze atenția asupra locului crimei, pe care îl vizitase cu puțin timp în urmă. Era conștient că ceva îl sâcâia în legătură cu ucigașul, dar nu-și dădea seama ce, și, cu cât se străduia mai mult, cu atât îi apărea mai pregnantă în minte imaginea casei lui Arthur Blythe. Tony se lăsa rareori influențat de ceea ce se afla în jurul lui. În conștiința sa nu exista noțiunea de design

interior. Așa că a constatat mai mult decât intrigat faptul că îl invidia pe Arthur Blythe pentru casa lui. Era ceva care depășea cu mult ideea de confort. Era un adevărat cămin, un loc care se dezvoltase în jurul concepției unui om despre ceea ce era cu adevărat important în viață. Și, deși îi venea greu să recunoască, fusese străfulgerat de ideea că Arthur Blythe îl părăsise pentru a-și construi un cămin ce părea desăvârșit, în autosuficiența sa. Nimeni nu putea să aibă o asemenea percepție despre casa lui. Nici măcar el. Tony nu experimentase niciodată acea conștientizare absolută a sinelui cu care fusese în mod cert înzestrat bărbatul pe care nu-l putuse numi niciodată „tată”.

Pentru el, sosirea lui Ambrose a fost deci un soi de eliberare de gândurile care îl frământau.

Sentimentul de ușurare nu a durat însă mult.

— Ai adus printurile cu discuțiile de pe Rigmarole? a întrebat imediat ce a intrat în mașină.

Aflase despre ZZ și îi ceruse lui Ambrose să scoată la imprimantă toate discuțiile private pe care reușiseră să le salveze de pe computerul lui Jennifer, pentru a le studia în liniște.

Ambrose se uita drept înainte, spre șosea.

— Șeful nu vrea ca hârtiile să iasă din birou. E mai mult decât încântat să vi le pună la dispoziție, dar va trebui să le examinați la sediu.

— Cum? N-are încredere în mine? Dar ce-și închipuie c-o să fac cu ele?

— Nu știu. Nu fac decât să transmit ce mi-a spus.

Ambrose strângea volanul în mâini. Stinghereala lui, mai mult decât vizibilă, plutea în aer.

— Asta nu pentru că ar fi îngrijorat că le-aș vinde informațiile celor de la *Daily Mail*, a spus Tony exagerat de iritat de ofensa adusă. E o chestie de control. Îi e teamă să nu piardă controlul asupra anchetei. Și-a aruncat brațele în aer, continuând: Nu pot să lucrez așa! Îmi irosesc timpul și energia dacă mă ocup cu lucruri dintr-astea, mărunte și meschine. Ascultă, Alvin, eu am stilul meu de lucru. Și nu mă pot concentra cum trebuie dacă cineva se uită peste umărul meu. Trebuie să am parte de liniște, să mă detașez de tot ce e în jur. Și trebuie să studiez textele alea, și s-o fac așa cum știu eu mai bine.

— Am înțeles, a spus Ambrose. Șeful nu e obișnuit să lucreze cu oameni ca tine.

— Atunci ar face bine să se obișnuiască, a replicat Tony. Și ar fi fost poate mai de ajutor dacă ne-am fi întâlnit față în față. Crezi că poți să rezolvi tu problema sau e cazul să vorbesc eu cu el?

— Las-o în seama mea, a murmurat Ambrose. O să văd ce pot face.

Au parcurs restul drumului în tăcere. Tony încerca să îngroape tot ce stătea între el și următoarea etapă a

procesului de descifrare a cazului. Deocamdată, nu conta decât să-i facă pe părinții lui Jennifer să-și depășească suferința, astfel încât să-i poată mărturisi lucrurile pe care avea nevoie să le afle.

Bărbatul care le-a deschis ușa părea țeapăn și fragil ca o trestie uscată. Ambrose le-a făcut cunoștință, apoi l-au urmat amândoi pe Paul Maidment în camera de zi. Tony auzise de multe ori spunându-se că oamenii își manifestă suferința în mod diferit. Nu era întru totul de acord. Poate că reacționau diferit în aparență, dar, dacă priveai în sufletul lor, vedeai că suferința le sfâșiase pur și simplu viața în două. Viața de dinainte și cea de după marea pierdere. Și între cele două jumătăți exista întotdeauna o ruptură. Unii oameni lăsau durerea să planeze asupra lor, alții o înfundau într-o gaură, adânc în suflet, și trânteau deasupra o piatră cât mai grea, în timp ce alții se prefăceau că nu se întâmplase nimic. Dar, dacă discutai cu ei după ani buni, toți își legau amintirile de pierderea suferită. „Tatăl tău încă mai trăia atunci” sau „Asta s-a petrecut imediat după moartea lui Margaret”.

Era ceva la fel de precis ca evenimentele catalogate drept înainte de Hristos și după Hristos. Și, dacă te gândeai mai bine, Biblia însăși nu era decât o poveste lungă despre suferințe și pierderi, și asta indiferent dacă credeai sau nu în Iisus, fiul lui Dumnezeu.

Ca profiler, avusese de multe ori de-a face cu oameni aflați de partea greșită a prăpastiei în care te aruncă durerea. Rareori afla despre ei date care să-l facă să știe ce fel de oameni fuseseră înainte ca viața să le fie sfâșiată în două. Putea însă, pe baza experienței profesionale, să presupună ce existase de cealaltă parte a prăpastiei. Conștiința pierderii suferite era o parte vitală a empatiei de care era capabil să dea dovadă în situații ca acestea, când era azvârlit într-un teritoriu necunoscut, în încercarea de a reconstitui o hartă cu ajutorul unei busole cu componente lipsă.

Prima impresie pe care i-a lăsat-o Paul Maidment a fost aceea a unui bărbat decis să tragă linie după moartea fiicei sale și să meargă mai departe. Era o hotărâre pe care lupta din greu să o respecte.

Numai că, observase Tony, omul era pe cale să eșueze pentru a treia oară.

— Soția mea… o să coboare și ea imediat, a spus Maidment uitându-se în jur ca și cum vedea încăperea pentru prima dată în viață, fără a reuși să-și dea seama cum ajunsese acolo.

— Astăzi ați reînceput munca, a remarcat Tony.

Maidment i-a aruncat o privire surprinsă.

— Da. M-am gândit că… Sunt foarte multe de făcut și nu le pot lăsa pe mâna nimănui.

Afacerile… nu merg prea bine. Și nu ne permitem să pierdem acum și fabrica, după ce că…

Vocea i s-a stins și a tăcut, confuz și istovit.

— Nu dumneavoastră sunteți de vină. Lucrurile s-ar fi petrecut la fel și dacă n-ați fi fost plecat, a spus Tony. Dumneavoastră și Tania nu aveți ce să vă reproșați.

Maidment s-a uitat furios la el.

— Cum puteți să susțineți așa ceva? Toată lumea spune că internetul e periculos pentru adolescenți. Ar fi trebuit să avem mai multă grijă de Jennifer.

— Orice ați fi făcut, n-ar fi contat. Prădătorii de genul acesta sunt oameni foarte determinați, care nu se lasă cu una, cu două. Ați fi putut să-l împiedicați doar dacă ați fi ținut-o pe Jennifer încuiată în casă și nu i-ați fi permis să intre niciodată în contact cu lumea exterioară. Tony s-a aplecat în față, atrăgându-l pe Paul Maidment în spațiul său. Trebuie să vă absolviți de orice vină.

— Să ne absolvim? Vocea feminină venea din spatele lui, ușor bâlbâită, poate din cauza băuturii sau a sedativelor. Ce naiba știi tu despre asta? Ai pierdut și tu un copil?

Maidment și-a îngropat fața în mâini. Soția lui a înaintat spre mijlocul încăperii, mergând cu grija exagerată a cuiva conștient că nu era complet stabil pe propriile picioare. I-a aruncat o privire lui Tony.

— Deci tu ești psihiatrul. Credeam că treaba ta e să faci profilul nenorocitului care mi-a ucis fiica, nu pe al nostru.

— Sunt Tony Hill, doamnă Maidment. Sunt aici pentru a afla ceva mai multe despre Jennifer.

— Ați ajuns un pic prea târziu. Femeia s-a prăbușit pe cel mai apropiat scaun. Fața îi era ca o mască perfect machiată, dar părul era încâlcit și nepieptănat. Prea târziu pentru a o cunoaște pe fetița mea.

Vocea îi tremura ușor în timp ce își articula cu grijă vorbele.

— Și îmi pare foarte rău pentru asta, a spus Tony. Poate că totuși mă puteți ajuta. Cum ați descri-o pe Jennifer?

Ochii Taniei Maidment s-au umezit.

— Frumoasă. Deșteaptă. Blândă. Așa își descriu toți părinții copiii morți, nu-i așa? Dar, în cazul lui Jennifer, era adevărat. Nu ne-a făcut niciodată probleme. Nu sunt atât de proastă încât să afirm că „eram prietene la cataramă” sau că „eram ca două surori”, pentru că nu e așa. I-am fost părinte, mamă. În general, ne împăcam bine. De obicei, îmi povestea ce facea și cu cine. Acum câteva zile, aș fi zis că îmi povestea totul. Dar, evident, m-aș fi înșelat. Așa că e posibil să mă înșel și în alte privințe. Cine știe?

Maidment și-a ridicat capul, iar lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— Jennifer era exact așa cum a descris-o soția. Și chiar mai mult. Am visat să avem o fiică precum Jennifer. Sclipitoare, talentată, amuzantă. Și asta am avut. Un copil de vis. Și acum, că visul s-a spulberat, e mai rău decât dacă nu ar fi existat.

A urmat o liniște adâncă. Tony nu găsea nimic de zis care să nu pară banal. Ambrose a fost cel care a rupt până la urmă tăcerea.

— N-avem cum să o aducem pe Jennifer înapoi la viață, dar suntem hotărâți să-l prindem pe ucigaș. Doctorul Hill se află aici tocmai din acest motiv.

Recunoscător pentru intervenție, Tony a spus:

— Știu că ați dat deja declarații poliției, dar aș vrea să vă întreb ce v-a povestit Jennifer despre Rigmarole. Cum vorbea despre site și la ce îl folosea.

— Povestea întruna despre Rigmarole, a spus mama. Știți cum sunt adolescenții. Mamă, toată lumea are… cutare sau cutare lucru. Și pe urmă tu, ca părinte, întrebi în dreapta și în stânga și nimeni nu are, de fapt, lucrul acela, dar toți îl vor cu disperare. Așa s-a întâmplat și cu Rigmarole. Jennifer era înnebunită să aibă contul ei personal. Claire la fel. Am discutat cu mama ei și apoi cu fetele. Și am fost de acord, cu condiția să instalăm toate programele de control parental.

— Ceea ce s-a și întâmplat, a intervenit Maidment cu amărăciune. Și, timp de câteva zile, au respectat

toate condițiile noastre. De ajuns pentru a ne convinge că erau fete responsabile.

— Erau responsabile în felul lor, Paul, a spus Tania. Numai că nu înțelegeau riscurile la care se expuneau. Nici n-aveau cum. La vârsta lor, te crezi invulnerabil.

Vocea i s-a spart și i s-a pus un nod în gât, ca și cum s-ar fi înecat cu o bucățică de pâine.

— V-a povestit vreodată despre anumite lucruri care o deranjaseră la Rigmarole?

Cei doi au scuturat din cap.

— Nu, îi plăcea Rig la nebunie, a spus Maidment. Ne-a zis că le-a deschis o lume nouă, ei și lui Claire. Și, desigur, noi am considerat că era un lucru bun.

— S-a întâmplat să-și dea întâlnire cu cineva după ce se cunoscuseră pe internet?

Maidment a clătinat din cap, dar Tania a încuviințat.

— Nu mi-ai povestit nimic despre asta, a spus soțul pe un ton vizibil acuzator.

— Asta pentru că a fost ceva complet nevinovat, a răspuns Tania. Ea și Claire s-au întâlnit cu două fete din Solihull[28]. Au fost împreună la Selfridges[29], în Birmingham. Înainte de asta, am vorbit la telefon cu mama uneia dintre fete. Ulterior, am aflat că s-au

[28] Oraș din comitatul West Midlands (n.tr.)
[29] Lanț britanic de magazine universale (n.tr.)

distrat foarte bine și au stabilit să se întâlnească din nou.

— Când s-a întâmplat asta? a întrebat Tony.

— Cu vreo trei luni în urmă.

— Și n-au fost decât ele patru? Sunteți sigură?

— Absolut. Și acum, după toate discuțiile astea despre Rigmarole, am întrebat-o din nou pe Claire. A jurat că nimeni n-a știut de întâlnire în afară de ele patru.

Numai că cineva ar fi putut să folosească mijloacele electronice pentru a afla de aranjament. O altă pereche de ochi ar fi putut urmări, cu intenții ascunse, discuțiile dintre fete. Pe Tony nu l-a lăsat însă inima să-și rostească temerile cu voce tare.

— Jennifer pare să fi fost o fată cu picioarele pe pământ, a spus în schimb.

— Așa e, a întărit Tania cu blândețe, mângâind brațul fotoliului ca și cum și-ar fi trecut degetele prin părul fiicei sale. Fără să fie anostă sau mironosiță. Era prea inteligentă pentru așa ceva. Știa însă că lumea putea fi un loc periculos. Fața doamnei Maidment s-a schimonosit din nou, femeia fiind gata să izbucnească în plâns. Am iubit-o atât de mult! Era singurul nostru copil. Și am avut grijă să o învăț că uneori e bine să fii prudent.

— Înțeleg, a spus Tony. Deci ce anume ar fi putut-o determina să meargă la o întâlnire fără a spune

nimănui despre asta? Ce ar fi putut să o facă să ignore glasul raţiunii pentru a se întâlni cu un străin? Ce ar fi putut fi atât de tentant încât să merite să-şi mintă cea mai bună prietenă? Ce vreau să spun este că toţi ne mințim din când în când părinții, e în firea lucrurilor. Dar adolescentele nu-şi mint prietenele cele mai apropiate decât în cazuri extreme. Și nu reușesc să-mi dau seama despre ce ar putea fi vorba. Vă puteți gândi la ceva – orice – pentru care Jennifer să fi fost dispusă să renunțe la precauții și la judecata ei sănătoasă?

Domnul și doamna Maidment s-au uitat siderați unul la celălalt.

— Nu-mi vine nimic în minte, a spus Tania.

— Cum stătea treaba cu băieții? Poate era îndrăgostită? Și băiatul a convins-o să păstreze secretul?

— Nu, a replicat Tania. I-ar fi povestit lui Claire. Știu că discutau mereu despre băieții de care le plăcea. Și, chiar dacă băiatul i-ar fi cerut să păstreze secretul, tot i-ar fi spus lui Claire; pentru ea, asta n-ar fi însemnat că își încălca promisiunea.

Tania avea probabil dreptate, observă Tony. Așa decurg în general relațiile dintre femei, în special în perioada adolescenței. S-a ridicat. Nu mai avea ce întrebări să pună. Poliția cercetase deja camera lui Jennifer. Și nu mai găsea nimic altceva de zis cu care să-i consoleze pe părinți.

— Dacă vă mai amintiți ceva, sunați-mă, a zis el, apoi i-a înmânat lui Paul Maidment o carte de vizită cu numărul telefonului său mobil. De asemenea, dacă vreți, pur și simplu, să mai discutăm despre Jennifer, vă stau oricând la dispoziție.

Cei doi au părut șocați de modul abrupt în care pusese el capăt conversației. Tony bănuia că se așteptau la o avalanșă de cuvinte pline de compasiune. Dar ce rost ar fi avut? N-ar fi putut să îi ajute cu nimic, chiar dacă ar fi vrut să o facă. Totuși, Tania Maidment nu era dispusă să lase lucrurile așa.

— Gata? Asta e tot? a întrebat ea. Ne-ai acordat cinci minute din timpul tău prețios și cu asta, basta? Cum Dumnezeu ai fi putut afla mai multe despre fiica mea în astea cinci minute?

Tony a privit-o surprins. Era obișnuit să-i vadă pe cei care pierduseră pe cineva drag vărsându-și năduful pe poliție, nu pe el. Deși o sprijinise mereu pe Carol în asemenea momente, nu fusese totuși nevoit să încaseze el însuși loviturile din plin.

— Fac asta de multă vreme, a spus încercând să nu dea impresia că se scuza. Acum o să mă duc să stau de vorbă și cu Claire. Și o să citesc e-mailurile lui Jennifer. Dumneavoastră nu sunteți decât una dintre sursele care mă ajută să-mi creez o imagine completă despre ea.

Tania arăta de parcă primise un pumn în figură. A scos un sunet care, în orice alte circumstanţe, ar fi putut părea un pufnet dispreţuitor.

— Deci asta am ajuns? O sursă de informaţii cu privire la fiica mea?

— Îmi pare rău, a spus Tony.

Orice alt minut în plus petrecut în compania celor doi nu ar fi făcut, din punctul lui de vedere, decât să le amplifice pe moment suferința. Le putea fi de folos, dar nu acolo. Așa că și-a înclinat capul în chip de rămas-bun și a ieșit din încăpere, lăsându-i cu Ambrose.

Detectivul l-a ajuns din urmă la jumătatea aleii.

— Te-ai purtat cam mitocănește, a remarcat el. Cred că li s-a părut că ești cam tăios.

— Nu prea mă pricep la pălăvrăgeală. Le-am spus ce aveam de spus. Și acum au la ce să se gândească. Poate că asta le va deștepta ceva în memorie. Știu că uneori atitudinea și vorbele mele par prea dure. Dar chestia asta dă rezultate. Mâine vreau să stau de vorbă cu Claire. E posibil ca Jennifer să-i fi mărturisit anumite lucruri. Promit să mă port frumos, a adăugat cu un zâmbet crispat.

— Ce ai de gând să faci acum? a întrebat Ambrose.

— Vreau să citesc mesajele pe care le-aţi recuperat din computerul ei. Lasă-mă la hotel și adu-mi printurile imediat ce îți convingi șeful că, dacă vrea să

nu arunce aiurea banii pe mine, atunci trebuie să mă lase să procedez așa cum vreau. Și-a dat seama de impolitețe și și-a așezat o mână pe brațul lui Ambrose. Ascultă, îți sunt recunoscător pentru ajutor. Nu e ușor să explici cuiva cum lucrează un profiler. În esență însă, este vorba despre a intra în pielea altcuiva. Și nu-mi place să fie alții prin preajmă atunci când fac asta.

Ambrose și-a trecut degetele peste craniul ras și l-a privit tulburat.

— Mda, îmi închipui. Adevărul e că toată treaba este e puțin cam ciudată pentru mine. Dar tu ești expertul.

Părea o constatare care îi făcea plăcere. Tony și-a ridicat privirea spre casa familiei Maidment, întrebându-se ce minte întortocheată le distrusese viețile. Cât de curând, avea să se strecoare înăuntrul acelei minți pentru a scoate adevărul la iveală. Iar perspectiva nu îl încânta deloc. Preț de o clipă, i-a simțit lipsa lui Carol atât de tare, încât aproape că l-a luat amețeală. S-a întors spre Ambrose.

— Da, cineva trebuie să fie expertul.

CAPITOLUL 14

Paula a urmărit cum un alt adolescent ieșea gârbovit din mica încăpere alocată de conducerea școlii pentru luarea declarațiilor.

— Și tu te purtai tot așa când aveai paisprezece ani? l-a întrebat pe Kevin.

— Glumești? Maică-mea mi-ar fi tras o bătaie zdravănă dacă aș fi îndrăznit să vorbesc așa cu un om mare. Nu-mi dau seama dacă e o chestie de generație sau de clasă socială. Mi se pare că și copiii proveniți din rândurile muncitorimii sunt la fel de obraznici, deși e ceva diferit la tâmpiții ăștia. Nu știu dacă au sentimentul că li se cuvine totul sau e vorba despre altceva, dar, în orice caz, mă calcă pe nervi.

Paula înțelegea foarte bine. Mai avusese ocazia să discute cu copii de școală după ce unul dintre ei murise înjunghiat și văzuse coșmarul în care se treziseră cu toții, ca din senin. Simțise șocul care cuprinsese coridoarele școlii, sesizase anxietatea de pe chipurile adolescenților care se întrebau dacă nu cumva ei aveau să fie următoarele victime, intuise spaima care se ascundea în spatele vocilor lor sfidătoare. Aici nu avea însă de-a face cu așa ceva. Era ca și cum moartea lui Daniel se petrecuse undeva departe – o știre oarecare, ceva despre care părinții lor discutau ca despre o amenințare prea puțin serioasă. Singura persoană care părea cu adevărat afectată era dirigintele lui Daniel. Până și directorul școlii se

purtase ca și cum totul nu ar fi fost decât un incident neplăcut, dar minor, nu o adevărată tragedie.

— Dacă aș avea copii, asta ar fi ultima școală de pe lume la care m-aș gândi să-i dau, a spus Paula.

— Te-ai gândit vreodată la asta? Adică… la ideea de a avea copii.

Kevin a privit-o pieziș.

Paula și-a umflat obrajii, apoi a lăsat ușor aerul să iasă.

— Sper că asta nu-i o cerere în căsătorie, nu-i așa, sergent? Sinceră să fiu, nu mi-am auzit niciodată ceasul biologic ticăind. Dar tu? Cum te descurci în rolul de tată?

Kevin a părut surprins că Paula îi întorcea întrebarea.

— E lucrul cel mai bun și totodată cel mai rău care mi s-a întâmplat în viață, a răspuns gânditor.

Îmi iubesc copiii – și în special pe Ruby – total, necondiționat și pentru totdeauna. Dar, pe de altă parte, este teama de a nu-i pierde. Uite, când văd cazuri dintr-astea, când părinții sunt nevoiți să-și îngroape copiii, mi se sfâșie inima.

O bătaie în ușă le-a întrerupt conversația, și un alt adolescent a intrat în cameră fără să fi fost invitat. Subțirel și cu tenul închis, părea cu câțiva centimetri buni mai scund decât toți ceilalți elevi pe care îi interogaseră în dimineața aceea. Pielea netedă, de

culoarea migdalei arse, părul bogat, întunecat și lucios, nasul lung, de forma unei prore de corabie vikingă, și gura cu buze trandafirii – toate alcătuiau un amestec ciudat care atrăgea imediat atenția.

— Sunt Asif Khan, a spus băiatul și s-a trântit pe un scaun. Își ținea mâinile în buzunare și picioarele întinse în față, încrucișate peste glezne. Și voi sunteți copoii.

„Iar o luăm de la capăt.” Kevin și-a spus și el numele, a prezentat-o pe Paula, apoi a trecut direct la subiect.

— Știi de ce te afli aici. Ai fost prieten cu Daniel?

Nu își punea cine știe ce speranțe în această discuție. Băieții identificați ca fiind apropiații lui Daniel, cam o jumătate de duzină cu toții, fuseseră primii interogați. După ei veniseră alți opt sau nouă care susținuseră că nu îl cunoșteau pe Daniel decât din vedere.

— Io cu el suntem frați, pă bune, a răspuns Asif.

Stând în continuare pe scaun, Paula s-a aplecat în față și și-a apropiat chipul de cel al băiatului.

— Știi ceva, Asif, fă-mi o favoare. Las-o moartă! Ești elev la William Makepeace, nu la o amărâtă de școală dintr-un cătun nenorocit din Kenton Vale. Taică-tău e doctor, nu negustor în piață.

Așa că las-o naibii de treabă cu așa-zisul jargon de stradă. Vorbește ca lumea, cu respectul care ni se

cuvine. Dacă nu, te ducem la secția de poliție, la noi acasă, și acolo o să discutăm în legea noastră.

Ochii lui Asif s-au mărit de uimire.

— N-aveți dreptul să-mi vorbiți așa! Sunt minor. Ar trebui să fie un adult de față. Am acceptat să discutăm cu voi numai pentru că directorul școlii ne-a zis că așa e mai bine pentru toată lumea.

Paula a ridicat din umeri.

— Bun. Dacă asta vrei, o să-l chemăm și pe tatăl tău la secție, să vedem cât de impresionat va fi de aerele pe care ți le dai.

Asif i-a susținut privirea preț de câteva clipe, apoi s-a întors pe jumătate cu spatele la ea, cu un umăr căzut.

— OK, OK, a mormăit. Eu și Daniel am fost prieteni.

— Nimeni altcineva nu pare să fi știut despre asta, a remarcat Kevin în timp ce Paula își relua locul, dreaptă, pe scaun.

— Eu nu m-am amestecat cu neisprăviții ăia cu care umbla Daniel, dacă la asta vă referiți. Eu și Daniel aveam alte lucruri în comun.

— Ce anume? a întrebat Kevin, cu mintea alergând în căutare de posibilități.

Asif și-a descrucișat picioarele și le-a vârât sub scaun.

— Comedia, a spus aparent stânjenit.

— Comedia?

Băiatul s-a foit pe scaun.

— Amândoi voiam să facem stand-up comedy.

Unul dintre băieții interogați menționase ceva despre interesul lui Daniel față de comedie, dar nu și despre ambiția de a face stand-up.

— E o chestie cam dificilă, nu-i așa? a întrebat Paula. Care nu e inclusă în programa școlară, pot să pun pariu.

Un zâmbet slab s-a ivit pe buzele lui Asif.

— Asta până când aveam să facem noi o serie la BBC3. Atunci i-am fi conferit respectabilitate, și ar fi ajuns să fie predată la cursurile de actorie.

— Deci tu și Daniel aveați aceeași ambiție secretă. Cum ați ajuns să aflați unul despre celălalt? a intervenit Kevin.

— Vărul meu e directorul unui club din oraș. O dată pe lună au spectacole de stand-up. Și vărul meu mă lasă să intru, deși n-are voie să o facă. Într-o seară, l-am văzut acolo pe Daniel – se certa cu tipul de la intrare, pretinzând că avea optsprezece ani. Oricum nu i-ar fi mers, chiar și cu un act de identitate fals. L-am întrebat ce se întâmpla și mi-a spus că își dorea să intre neapărat, că ascultase acel număr la radio și voia să îl vadă pe viu. Așa că l-am rugat pe vărul meu să-l lase înăuntru și am început să discutăm, și atunci am aflat că voia să devină comediant. Pe urmă, ne-am

făcut obiceiul să ne întâlnim la mine acasă, o dată la câteva săptămâni, ca să ne ascultăm unul pe celălalt și să ne testăm reacțiile. Asif s-a scărpinat pe față. Era un tip tare nostim. Născocise un act formidabil despre adulți și modul cum se poartă ei cu copiii. Și avea ceva deosebit… prezență de spirit. A scuturat din cap. Doamne, e îngrozitor ce s-a întâmplat!

— Din câte am aflat, Daniel s-a dus în Temple Fields marți, după ore, a spus Kevin. Ți-a zis cumva că vrea să se întâlnească acolo cu cineva?

Asif s-a încruntat.

— Nu.

— Nu pari foarte convins.

— Pentru că nu mi-a spus că avea fixată o întâlnire. Dar ultima oară când l-am văzut, săptămâna trecută, mi-a zis că navigase pe internet și cunoscuse pe cineva care voia să facă o emisiune de radio cu tinere talente. Copii prea mici pentru a fi admiși să susțină spectacole în cluburi. A ridicat din umeri. Așa, ca noi. L-am întrebat dacă putea să mă bage și pe mine în afacere și a zis că da, dar mai întâi voia să-l cunoască personal pe tip și să stea de vorbă cu el. M-am cam supărat pe el, a spus Asif pe un ton dintr-odată nefericit. M-am gândit că vrea să mă dea deoparte, să păstreze totul pentru el.

Mi-a spus însă că nu, nici nu poate fi vorba despre asta, eram în continuare prieteni și îmi rămăsese dator

pentru că îl ajutasem să intre la club. Nu voia decât să ia legătura cu individul, să se convingă că era o treabă serioasă și pe urmă să mă prezinte și pe mine. Un beculeț a părut să se aprindă brusc în capul băiatului și ochii i s-au mărit de groază. Rahat! Credeți că de aici i s-a tras lui Daniel?

— Deocamdată, e prea devreme ca să ne putem pronunța, s-a grăbit să răspundă Kevin. În stadiul în care ne aflăm, nu știm care amănunte sunt relevante și care nu. Așa că ne-ai putea fi de un real folos dacă ți-ai aminti tot ce ți-a spus despre individ. Știi cumva cum au intrat în contact?

Asif a dat afirmativ din cap.

— Pe Rigmarole. Cunoașteți site-ul, nu? Amândoi erau în *mosh pit*[30]-ul *Gavin and Stacey*[31] – așa numim noi un anumit grup de fani. Aveau aceleași interese, le plăceau aceleași lucruri și au ajuns să converseze în particular. Așa a aflat Daniel că tipul era producător de spectacole de comedie.

— Ți-a spus cum îl cheamă?

— Nu. Și ăsta e unul dintre lucrurile care m-au enervat cel mai tare. N-a vrut să-mi spună cum îl cheamă. Ca și cum tipul se temea că o să-și descarce

[30] Un fel de boxă a fanilor, un spațiu îngrădit, special creat în apropierea unei scene, de obicei la concerte de hardcore punk sau heavy metal, unde spectatorilor celor mai entuziaşti li se permite să danseze, să cânte şi să se agite frenetic (n.tr.)

[31] Serial TV britanic difuzat de BBC3 ce-i are în prim-plan pe Gavin şi Stacey, doi tineri care se cunosc şi ajung să se căsătorească şi să trăiască o viaţă fericită, în ciuda diferenţelor care îi despart (n.tr.)

careva arma în capul lui. Așa că nu i-am aflat niciodată numele. Doar că făcea programe la BBC în Manchester. Sau așa se presupune, a adăugat Asif.

— Nu ești sigur?

— Nu știu ce să zic, mi s-a părut cam ciudat. Nu-l auzise niciodată pe Daniel într-un număr de comedie. Cum să știe dacă era bun de stand-up? N-aveam însă cum să-l conving pe Daniel. O ținea una și bună pe-a lui.

— Ți-a spus unde stabiliseră să se întâlnească? Sau când? a insistat Kevin.

— Nu. Se purta de parcă era nu știu ce secret de stat. N-a lăsat să-i scape nimic. Asta e, v-am spus tot ce știu.

„E un început”, și-a zis Paula. Nu cine știe ce, dar măcar aveau un punct de pornire.

Ambrose s-a simțit ceva mai binedispus când a intrat în biroul lui Patterson și și-a găsit șeful cufundat într-o discuție cu Gary Harcup. Nu ardea de nerăbdare să-l ridice în slăvi pe ciudatul profiler din Bradfield. Însă prezența lui Gary îi putea distrage atenția lui Patterson. Și poate că, lucrând toți trei, aveau să dea și de ceva interesant.

Ambrose l-a privit pe Patterson și a văzut un om aflat cu disperare în căutarea unei vești bune.

Era palid și tras la față, cu pleopele grele și cu ochii umflați, iar părul aspru părea lipsit de strălucire. Așa

se întâmpla de fiecare dată când nu făceau suficient de repede progrese într-un caz.

Patterson lua asupra lui toată presiunea și durerea, dând impresia că în cele din urmă avea să cedeze.

Apoi ceva se petrecea înăuntrul său, în față i se deschideau noi oportunități și devenea brusc vesel și încrezător în sine. Era doar o chestiune de timp.

— Intră, l-a invitat Patterson cu o fluturare din mână și i-a indicat un scaun. Gary de-abia a sosit. Ambrose l-a salutat din cap pe dolofanul expert în computere care arăta la fel de neîngrijit ca întotdeauna. Păr ciufulit, tricou șifonat și o chestie prinsă în barbă pe care Ambrose nu voia să o privească prea de aproape. Una peste alta, nu inspira cine știe ce încredere. Le fusese însă suficient de util în trecut pentru ca lui Ambrose să nu-i pese de felul în care arăta. Poate c-ar fi mai bine să rămână în expectativă în privința lui Tony Hill. Să nu se pripească să tragă concluzii numai pentru că individul avea un mod neortodox de a aborda problemele. Să aștepte până vedea dacă nu cumva le putea deschide și el niște piste, așa cum o făcea Gary.

— Cum o mai duci, Gary? l-a întrebat.

Gary a dat din cap cu atâta vigoare, încât burta a început să-i salte.

— Foarte bine, Alvin. Foarte bine.

— Deci ce ai pentru noi? a întrebat Patterson.

S-a așezat pe scaunul lui, bătând ușor darabana în birou cu un creion.

Gary a scos din rucsac două dosare din plastic transparent, fiecare cu câteva foi de hârtie în el.

— E un fel de talmeș-balmeș. Aici, a spus și a lovit cu mâna în primul dosar, e o listă cu computerele pe care am putut să le identific. Sunt numai jumătate din câte a folosit. Celelalte sunt naiba știe pe unde, chestii la a doua sau a treia mână.

Patterson a scos hârtiile din dosar și și-a trecut privirea peste prima foaie. După ce a terminat, i-a întins-o lui Ambrose. Nu le-a luat mult până să parcurgă lista celor șaptesprezece computere identificate de Gary. Adrese de internet cafe-uri, biblioteci și un aeroport.

— Sunt răspândite peste tot, a constatat Patterson. Worcester, Solihull, Birmingham, Dudley, Wolverhampton, Telford, Stafford, Cannock, Stoke, Stone, Holmes Chapel, Knutsford, Stockport, aeroportul din Manchester, Oldham, Bradfield, Leeds…

— M-am înșelat când am spus că a folosit de fiecare dată alt computer, a recunoscut Gary. Când am revenit și am analizat toate mesajele pe care le aveam, am descoperit că în două sau chiar trei situații au fost trimise din aceleași locuri. De două ori din Worcester, Bradfield și Stoke. Și de trei ori din

aeroportul din Manchester. Toate sunt însă computere cu acces public.

— Localităţile astea sunt amplasate pe reţeaua de autostrăzi, a spus Ambrose în vreme ce revedea cu ochii minţii drumurile care se încrucişau precum venele de pe un braţ. M5, M42, M6, M60, M62. Se ajunge foarte uşor de pe autostradă la aceste computere. Dacă o urmărea pe Jennifer, Worcesterul era situat la capătul unuia din drumurile lui. Şi-a ridicat ochii care-i străluceau de entuziasmul descoperirii unei noi idei. Şi Leeds la celălalt capăt. Poate că acolo locuieşte, a adăugat.

— Sau poate că în Leeds se află următoarea victimă, a spus Patterson. A folosit de trei ori computerul din aeroportul din Manchester. Putem presupune că este aeroportul cel mai apropiat de locuinţa lui. Trebuie neapărat să iei legătura cu profilerul, să vezi ce zice şi el despre asta. N-au un program care restrânge aria în care locuiesc ucigaşii? Sunt sigur că am auzit de chestia asta atunci când a fost faza cu cei doi lunetişti din America, ăia care au împuşcat oameni la întâmplare.

Gary nu părea prea convins.

— Nu ştiu dacă restrângerea perimetrului poate fi făcută şi în situaţia de faţă. În plus, este o treabă extrem de dificilă. Nu o poate face oricine.

Brusc înviorat, Patterson s-a ridicat și a făcut un gest spre foile împrăștiate pe birou.

— Ambrose, du-te și adu-l încoace! Să arunce și el o privire. La urma urmei, pentru asta e plătit.

Ambrose a dat să spună ceva, apoi și-a dat seama că nu era cel mai bun moment pentru a pune în discuție solicitarea lui Hill de a-i fi aduse materialele la hotel. Avea să aștepte până după plecarea lui Gary.

— Ce-i cu celelalte chestii, Gary? a întrebat el.

— Ei, aici treburile n-au mers prea grozav, a răspuns Gary așezând al doilea dosar pe birou.

Părea destul de subțire. Dar, înainte de a ajunge la asta, vreau să vă spun despre un alt lucru care mi-a trecut prin cap. M-am gândit că, din moment ce ZZ folosise Rigmarole pentru a intra în contact cu Jennifer, probabil că are propria pagină pe site. Și, într-adevăr, am avut dreptate, numai că paginile au fost dezactivate în jurul orei patru după-amiaza, în ziua când a dispărut Jennifer. Și-a tăiat toate punțile de comunicare.

— Și n-ai cum să reconstitui ce anume se afla pe pagină?

Gary a ridicat din umeri în semn de neputință.

— Va trebui să luați legătura cu cei de la Rigmarole. Nu cred că vă vor permite accesul la date fără mandat. Și veți avea de rezolvat o grămadă de chestiuni legate de protejarea informațiilor. Nu ei

răspund de datele personale postate de utilizatori. După toate necazurile avute de Facebook cu drepturile de proprietate asupra textelor și asupra imaginilor folosite de membri, toate site-urile și-au luat măsuri speciale de protecție și au ridicat un zid între ei și utilizatori. Deci, dacă mai există resturi de informații pe serverele Rig, e posibil să nu puteți intra în posesia lor nici măcar dacă vă înarmați cu un mandat. Nu înainte de a avea de-a face cu avocații lor.

— Bine, dar asta e o adevărată nebunie, a protestat Patterson.

— Așa merg lucrurile acum. Companiile astea nu vor să dea raportul la cea mai mică presiune venită din partea poliției. În camerele de discuții private se întâmplă tot felul de treburi. Dacă poliția vine și obține imediat ce-și dorește, în următoarele cinci minute rămân fără clienți.

— Doamne ferește! a mormăit Patterson. Ai zice că îi încurajează pe criminali și pe pedofili să le folosească site-urile.

— Numai dacă au cărți de credit valabile și le place să facă cumpărături online, a intervenit Ambrose. Mulțumim oricum, Gary. O să vorbesc cu cei de la Rig, să văd ce alternative avem. Ce-ai făcut cu fragmentele de text de pe hard disk?

— Am reușit să pun cap la cap un fragment din ultima conversație dintre Jennifer și ZZ. Aceea pe care a șters-o fata. E incompletă, dar tot e ceva. Aveți aici două exemplare, a adăugat.

„Deci dosarul ăla și-așa subțire conține, de fapt, două exemplare.” Ambrose a luat cele două foi întinse de Patterson.

ZZ:… pentru… ca aici e privat shi… Jeni: vrei sa fii…

ZZ: cum am zis, secr… MARE Jeni: nu, n-am

ZZ: nu shtii… Jeni: nimic… ZZ: tău… real…

Jeni: al meu… treaba mea

ZZ: fiindca shtiu cum… caut date… acces la inform… pe care tu nu l… Jeni:… ca nu-l inventezi?

ZZ: fiindca atunci cand… shtiu ca e adev… Jeni: atunci baga

ZZ: trage aer in piept… Jeni: faci mare caz d… ZZ: nu… e real…

Jeni:… dus cu capu… ZZ: pot sa o dovedesc… Jeni: MINCINOSULE

ZZ:… cu mine main… la ca… pun sa itzi arăt… Jeni: sa t cred?

ZZ: fiindca asha trebuie… la shi 30 la… nu spui… Jeni:… fiu acolo. Ai face bine sa nu mintzi…

Patterson a privit foile încruntat.

— Nu prea înțeleg mare lucru. Parcă ar fi într-o altă limbă.

— Așa și e. Însă Lily a ta ar putea să-l citească fără mari bătăi de cap, a spus Ambrose. Pe scurt, ZZ declară că are cunoștință de marele secret al lui Jeni. Și mai zice ceva care o enervează la culme pe Jennifer. Ea îi spune că e dus cu capul, apoi îl face mincinos. Majusculele înseamnă că strigă la el.

— Ce tâmpenie! a mârâit Patterson.

— Pe urmă cred că el îi dă întâlnire pentru a doua zi. Fixează ora și locul și o avertizează să nu spună nimănui. Iar ea îi răspunde că o să fie acolo și că ar face bine să nu o mintă, a completat Gary.

— Și unde i-a dat întâlnire? a întrebat Patterson, roșu la față din cauza frustrării.

Gary a ridicat din umeri.

— Cine știe? Într-un loc care începe cu literele „ca”. Cafenea? Castle Street? Catedrală?

— Nu poți să îngustezi și mai mult aria?

Gary l-a privit ofensat.

— Habar n-ai cât am muncit la asta. Mi-a luat mai mult de o săptămână pentru a obține ce vedeți aici. A trebui să apelez la un amic, ca să fac rost de un program care nu e încă pe piață. Având în vedere resturile de date rămase în computer, e un adevărat miracol că am reușit să reconstitui și atâta lucru. Cel puțin acum veți putea elimina locurile unde știți cu certitudine că nu s-a dus Jennifer.

Încercând să-și stăpânească nervii, Patterson a început să-și roadă pielița de la degetul mare.

— Îmi cer scuze, Gary, a mormăit el. Știu că ai făcut tot ce ai putut. Mulțumesc. Să ne trimiți factura.

Gary s-a sculat cu greu de pe scaun și, cu un aer ce se voia demn, și-a luat rucsacul și s-a îndreptat spre ieșire.

— Noroc, a spus el din ușă.

— E un ticălos mic și enervant, nu-i așa? a comentat Patterson după ce ușa s-a închis în urma lui.

— Da, dar face treabă bună.

— Păi de ce altceva crezi că-l suport? Deci trebuie să identificăm toate locațiile din oraș care încep cu „ca” și să verificăm casetele înregistrate de camerele de supraveghere din centru acum nouă zile. Echipa va avea mult de lucru.

Patterson deborda acum de energie. Depășise faza disperării și trecuse în cealaltă extremă, optimistă. Ambrose s-a gândit că era ocazia perfectă pentru a-i aduce la cunoștință cererea lui Tony Hill.

— Din moment ce de acum încolo o să lucrăm contra cronometru, nu vrem să mai apară și alte cadavre, nu-i așa? a spus el.

CAPITOLUL 15

Carol pierduse șirul dăților când așteptase în sala de autopsie ca medicul legist să-și îndeplinească îndatoririle extrem de precise și de sumbre. Nu devenise însă niciodată imună la procedurile înfiorătoare pe care era nevoită să le urmărească. Vederea corpului uman redus la părțile sale componente nu înceta să îi provoace tristețe, o tristețe însă întotdeauna temperată de dorința de a-l aduce pe ucigaș în fața justiției. Dacă era ceva care să îi accentueze nevoia de a face dreptate, atunci morga era acel ceva, nu scena crimei.

Legistul de serviciu era un bărbat care îi devenise în timp prieten. Ca o reflexie a moștenirii sale eterogene, doctorul Grisha Shatalov conducea secția de patologie a spitalului Bradfield Cross cu un amestec paradoxal de autoritarism rusesc și moderație canadiană. Considera că morții merită să fie tratați cu același respect ca pacienții în viață și le preleva probe biologice pe care le analiza la microscop, fără a considera acest lucru o simplă formalitate. De la bun început, o primise pe Carol în lumea lui cu brațele deschise și o făcuse să se simtă parte a unei echipe al cărei țel era aducerea la lumină a celor mai tenebroase secrete.

În ultima vreme, Grisha căpătase paloarea specifică celor care constituiau obiectul său de studiu. Programul de lucru încărcat, combinat cu apariția în

familie a unui bebeluș, îi făcuse chipul cenușiu, iar ochii săi lungi și triunghiulari erau înconjurați de cearcăne care îl făceau să semene cu un raton. În ziua aceea, își recăpătase însă culoarea și părea aproape sănătos și în formă.

— Arăți bine, a remarcat Carol rezemându-se de peretele situat în lateral față de masa de disecție. Ai fost în vacanță?

— E ca și cum aș fi fost. Fiica mea a învățat, în sfârșit, să doarmă mai mult de trei ore în șir. Doctorul a rânjit spre ea. Uitasem ce minunat e să te trezești de bunăvoie.

În timp ce vorbea, și-a dus automat mâna spre tăvița de lângă el și a ales primul dintre instrumentele care aveau să dezvăluie privirii sale cercetătoare ce mai rămăsese din Daniel Morrison.

Carol și-a lăsat gândurile să zboare în voie în vreme ce doctorul își vedea de treabă. Știa din experiență că nu trebuia să fie prea atentă. Grisha avea să-i semnaleze dacă descoperea ceva important. Echipa ei ținea legătura cu Divizia de Nord, asigurându-se că toate rezultatele investigației de rutină desfășurate până în acel moment erau puse în ordine. Poate că avea să iasă ceva la iveală când luau din nou la mână primele declarații și interviuri. Și, cu priceperea lui Stacey la calculatoare, ar putea da de o nouă pistă. Dar asta numai dacă aveau noroc. Deocamdată, nu

mai puteau decât să aștepte ca informațiile să ajungă la brigada specială și ca aceștia să le reanalizeze, încercând să discearnă ceva ce nu se potrivea cu restul. N-aveai cum să știi unde avea să ducă acea bucățică nelalocul ei. Degeaba trasai planul de bătaie și alcătuiai liste de verificat, degeaba dispuneai de oameni bine instruiți. În final, totul era o chestiune de experiență și de instinct. O calitate anume, greu de definit, pe care fiecare dintre oamenii săi o avea – acesta reprezenta unul dintre principalele motive pentru care fuseseră selectați să facă parte din echipă. Fiecare avea un anumit domeniu de expertiză în care era brici, iar împreună însemnau mai mult decât suma lor luați individual. Era o mare pierdere dacă nenorocitul ăla de Blake avea să-și impună până la urmă punctul de vedere și grupul avea să se destrame.

Era atât de cufundată în gânduri, încât nici nu a observat când doctorul a terminat autopsia. Nu i-a venit să creadă că totul durase atât de puțin în momentul când Grisha a invitat-o în biroul său pentru a trece iarăși în revistă principalele concluzii.

— Din nou? a întrebat Carol urmându-l și aruncând în trecere o privire cadavrului întins pe masă.

Un asistent închidea incizia lungă făcută de doctor în pieptul lui Daniel. În ultima vreme, ori de câte ori putea, Grisha folosea așa-numita chirurgie „prin gaura cheii” în locul tradiționalei incizii în formă de

Y, care lăsa invariabil impresia unei opere create de Baron von Frankestein. Așa ceva nu era însă posibil cu victimele unei crime. Fără să vrea, Carol s-a simțit străbătută de un fior și și-a dorit, pentru o clipă, să fi fost totuși posibil.

„Așa e mai ușor pentru familii, îi explicase mai demult doctorul. Toată lumea are o imagine îngrozitoare despre modul în care arată un trup supus autopsiei, astfel că, dacă reușim să-i facem să înțeleagă că lucrurile nu stau chiar așa, atunci vor fi mai înclinați să accepte autopsia în cazuri medicale, care nu țin de criminologie.” Uitându-se acum la Daniel, Carol i-a dat dreptate.

A intrat după el în birou. Greu de crezut, dar părea și mai îngrămădit decât atunci când fusese aici ultima oară. Hârtii împrăștiate peste tot. Grafice, dosare, reviste de specialitate și teancuri de cărți înghesuite până la refuz pe rafturi, puse grămadă pe podea sau rezemate într-o rână de monitorul computerului. Carol a mutat un vraf de printuri pentru a se așeza pe scaunul destinat vizitatorilor, dar abia dacă îl zărea pe Grisha în spatele biroului.

— Trebuie neapărat să rezolvi chestia asta, a spus ea. Nu e niciun student în practică pe aici care n-are altceva mai bun de făcut?

— Jur pe Dumnezeu că am început să-i bănuiesc pe ceilalți că-și aruncă gunoaiele la mine în birou. Ori

asta, ori evaluările lucrărilor confraților și-au găsit taman aici locul pentru a face pui.

Grisha a tras deoparte un teanc de dosare ca s-o vadă mai bine pe Carol. Deci, în legătură cu băiatul ăsta al tău, Daniel… A clătinat din cap. Știi, mi-e întotdeauna greu să văd atâtea organe prea puțin folosite. N-ai cum să nu te gândești la lucrurile bune de care copilul ăsta n-a avut parte. Lucrurile acelea care ne fac plăcere și pentru care trebuie să plătim mai târziu în viață.

Lui Carol nu i-a venit în minte nicio replică potrivită care să nu pară sentimentală sau banală.

— Așadar, care e verdictul? Cauza morții?

— Asfixierea. Un sac gros de polietilenă înfășurat în jurul capului, care a blocat, pur și simplu, alimentarea cu oxigen. Nu sunt urme de sânge sau de piele sub unghii și niciun fel de vânătăi, cu excepția uneia mici, pe coapsă, veche probabil de trei sau patru zile și care, după părerea mea, nu are nimic de-a face cu moartea băiatului.

— Crezi că a fost drogat?

Grisha s-a uitat urât la ea pe deasupra ochelarilor.

— Știi că n-am cum să-ți răspund acum la această întrebare. N-o să aflăm decât în momentul când vom primi rezultatul analizelor toxicologice și, chiar și atunci, în caz că e vorba despre GHB, n-o să ne fie de prea mare ajutor, având în vedere că nivelul acestui

acid pe care îl avem cu toții în sânge crește după moarte. Dacă ar fi să mă hazardez, aș zice însă că băiatul a fost redus la incapacitatea de a reacționa prin administrarea de droguri. Nu amestecate într-o băutură, căci stomacul nu emana miros de alcool. Apropro, ultima lui masă a constat din pâine, pește, salată și ceva ce par a fi jeleuri în formă de bebeluși. Probabil un sendviș cu salată de ton, servit cu mai puțin de o oră înainte de a fi ucis.

— Și castrarea?

— Judecând după cantitatea de sânge pierdut, aș zice că a fost făcută post-mortem, dar la scurtă vreme după ce a fost ucis. Dacă ar fi fost castrat de viu, ar fi sângerat mult mai rău.

— Amator sau profesionist?

— Nu e opera unui chirurg. Și nici a unui măcelar, îndrăznesc s-o spun. Ucigașul a folosit o lamă foarte ascuțită, un scalpel sau ceva asemănător, cu tăișul mic. Totuși, nu a reușit să secționeze organele genitale dintr-o singură tăietură. Nu le-a hăcuit, dar i-au trebuit trei sau patru mișcări. Așadar, aș zice că n-avea cine știe ce experiență în domeniu.

— Crezi că a făcut prima oară așa ceva? Grisha a ridicat din umeri.

— N-am de unde să știu. Tot ce pot să spun e că a lucrat cu mare grijă, nu a retezat pur și simplu

organele. Ați găsit penisul și testiculele? Erau la locul crimei?

Carol a clătinat din cap.

— Nu.

— Trofee. Nu așa le-ar numi doctorul Tony al tău?

Carol a zâmbit obosită.

— Nu e doctorul Tony al meu și niciodată nu îmi permit să-mi dau cu părerea în legătură cu ce ar spune el. Mi-aș dori să fie și el aici, cu expertiza aia a lui de doi bani, numai că de data asta n-o să-și facă apariția, a adăugat pe un ton tăios.

Grisha și-a întins gâtul, dându-și capul pe spate, ca un om care tocmai a încasat o lovitură.

— Uau, Carol. Ce-a făcut de te-a supărat în halul ăsta?

— Nu el. Noul nostru comisar-șef, care crede că, dacă am nevoie de un profiler, atunci ar trebui să apelez la unul dintre ai noștri.

Grisha a privit-o cu gura căscată.

— Și chestia asta nu-ți convine?

Carol n-a apucat să răspundă, căci a fost întreruptă de o bătaie în ușă. Buclele roșcate, atât de familiare, ale sergentului Kevin Matthews s-au ivit în prag.

— Îmi cer scuze, a spus el aruncându-i un zâmbet doctorului.

— Pe mine mă cauți? a întrebat Carol și s-a ridicat de pe scaun.

— Mda. Avem un alt adolescent dat dispărut. Centrala ne-a trimis direct nouă datele.

Carol a simțit o greutate în stomac. Uneori, slujba asta era prea mult pentru ea.

— De cât timp lipsește de acasă?

— Părinții au crezut că s-a dus să doarmă la un prieten. Numai că n-a fost așa.

„A trecut deci destul timp”, s-a gândit Carol. „Chiar mai mult decât destul.”

CAPITOLUL 16

Julia Viner stătea în echilibru pe marginea unui fotoliu amplu, frământându-și mâinile în poală. Părul negru țepos, înspicat cu fire albe, era pieptănat pe spate, dând la iveală oasele fine ale feței și pielea măslinie, punctată de liniile subțiri ale unor riduri. Ochii ei negri scrutau totul în jur, ca ai unei păsări obișnuite mai degrabă cu întunecimea frunzișului decât cu lumina zilei. Purta o fustă cloș lungă și o bluză frumoasă din lână tricotată într-o nuanță de roșu-închis. Kathy Antwon era așezată pe brațul fotoliului, cu o mână pe după umărul Juliei și cu cealaltă vârâtă în buzunarul de la blugi. Prin material se vedea că ținea pumnul strâns. Avea privirea furioasă a unui om înspăimântat, dar care nu își

permite să își arate teama. Pielea ei cafenie era mai roșie în jurul pometilor înalți, și îți ținea buzele strânse.

— Ce vreți să știți? Cum vă putem ajuta să-l găsiți pe Seth? a întrebat Julia încordată.

— Vrem să fiți pe deplin sincere cu noi, a răspuns Carol. Uneori, părinții ne ascund anumite lucruri despre copiii lor dispăruți. Fie nu vor ca micuții să dea de belea din cauza lor, fie refuză să recunoască faptul că și la ei în casă, ca în toate familiile din lumea asta, au loc certuri. Prin urmare, cel mai bine pentru Seth este să ne spuneți tot ce știți.

— N-avem nimic de ascuns, a replicat Kathy pe un ton aspru din cauza emoției pe care încerca să și-o stăpânească. O să vă răspundem la toate întrebările.

Carol s-a uitat spre Kevin, care pregătise deja carnețelul și pixul.

— Vă mulțumim. Primul lucru de care avem nevoie este o fotografie cât mai recentă a lui Seth.

Kathy a sărit imediat în picioare.

— Am unele din weekendul trecut. Sunt pe laptop. Mă duc să-l aduc.

A ieșit grăbită din încăpere. Julia a privit în urma ei cu o expresie de suferință fără margini întipărită pe chip. Și-a revenit însă într-o clipă și s-a întors spre Carol.

— Ce vreți să știți? a repetat întrebarea.

— Când l-ați văzut ultima oară pe Seth?

— Ieri-dimineață, înainte să plec la serviciu. Nu s-a întâmplat nimic deosebit, totul a decurs la fel ca în fiecare dimineață. Am luat micul dejun împreună. Seth mi-a spus despre o temă pe care o avea la istorie, la care voia să-l ajut. Știți, am o diplomă în istorie. Și Seth crede că știu totul despre indiferent ce s-a petrecut pe lume înainte de jumătatea săptămânii trecute, a adăugat dintr-o răsuflare, într-o încercare timidă de a-și păstra umorul. Pe urmă am plecat la serviciu.

— Unde lucrați? a întrebat Carol.

— Conduc departamentul de educație din cadrul consiliului orășenesc.

Așa se explica, într-o oarecare măsură, cum de cele două femei își permiteau o casă atât de mare, situată în Harriestown, pe o parcelă dintr-un colț al cartierului cunoscut sub numele de Ville. În anii 1930, aici se înălța o uzină constructoare de mașini, un gigant care fabrica motoare de avioane, vehicule comerciale și mașini de curse. În anii 1980, ultimul membru al familiei sesizase noile oportunități pe plan mondial și mutase întreaga afacere în Coreea de Sud, vânzând terenul unui constructor local a cărui fiică tocmai se măritase cu un arhitect căruia îi merseseră

la suflet Frank Lloyd Wright[32] și sud-vestul american. Rezultatul fusese un cartier rezidenţial compus din patruzeci de clădiri care deveniseră dintr-odată subiectul favorit al revistelor de decoraţiuni din întreaga lume.

Incredibil, dar cei care își cumpăraseră din timp case în zonă se treziseră peste noapte proprietarii unora dintre cele mai căutate bunuri imobiliare din nordul Angliei.

— Iar eu sunt grafician, a spus Kathy revenind în încăpere cu laptopul deschis. Așa am ajuns să locuim aici. Am conceput designul primelor broșuri de prezentare a cartierului Ville și astfel am putut să cumpărăm casa înaintea celorlalţi.

A întors computerul spre Carol, dând la iveală o imagine care umplea tot ecranul, fotografia unui băiat cu părul negru care moștenise pielea măslinie și ochii întunecaţi la culoare ai mamei sale.

Părul lung, cu cărare pe o parte, îi cădea pieziș pe un ochi. Câteva coșuri pe bărbie, un dinte din față ciobit și nasul ușor coroiat completau portretul pe care Carol începuse deja să îl schiţeze în minte.

— Poza asta a fost făcută duminică.

[32] Arhitect american (1867–1959) de mare prestigiu, promotor al aşa-numitei „arhitecturi organice”, adept al simplităţii şi al adaptabilităţii stilistice, al materialelor folosite potrivit calităţilor lor naturale şi al ideii că orice construcţie trebuie să încânte ochiul(n.tr.)

— Puteți să ne-o trimiteți prin e-mail? E, probabil, calea cea mai rapidă de a transmite mai departe informația.

Carol a scotocit în geantă după o carte de vizită.

— Sigur, nicio problemă, a spus Kathy așezând laptopul pe o măsuță joasă și trecându-și degetele peste tastatură.

Carol i-a dat o carte de vizită. Au așteptat apoi cu toții în liniște până când fotografia a fost atașată și trimisă.

— Gata, a anunțat Kathy, întorcându-se la fotoliu și la partenera ei.

Vizibil deranjată de privirea lui Seth ațintită asupra ei, Carol a sperat ca imaginea de pe monitor să dispară cât mai repede.

— Inspectorul-șef Jordan tocmai m-a întrebat când l-am văzut ultima oară pe Seth, a pus-o Julia la curent pe Kathy, luând-o de mână.

— După ce Julia a plecat la serviciu, eu l-am condus pe Seth la stația de autobuz. De obicei, se duce singur – stația e la doar trei minute de mers pe jos. Numai că rămăseserăm fără pâine și m-am hotărât să mă duc să cumpăr de la supermarket. Așa că am ieșit împreună din casă. Autobuzul a sosit aproape imediat ce am ajuns în stație, Seth s-a urcat, iar eu i-am făcut cu mâna. Stabilise să rămână peste

noapte la prietenul lui, Will, și avea la el chiloți, șosete și cămașă curate.

— A stat la școală toată ziua?

— Astăzi, când nu s-a întors acasă la ora obișnuită, am dat telefon la școală, a răspuns Kathy. Mi-au zis că a lipsit de la toate orele. Așa că am întrebat dacă a lipsit și ieri. Însă ieri a fost prezent.

Recunosc, mi-a trecut prin cap că ar fi putut să se ducă undeva cu prietena lui și să-l fi rugat pe Will să îi acopere spatele. Nu e în firea lor să facă așa ceva. Sunt copii cuminți. Totuși, nu se știe niciodată.

— Așa e. Cu toții am fost adolescenți și știm cum e, a spus Carol. Eu, una, nu le spuneam părinților tot ce făceam.

— Am sunat la Will și la Lucie, prietena lui Seth. Și atunci am aflat că nu-și petrecuse noaptea la Will. Acesta mi-a spus că Seth l-a anunțat ieri-dimineață că trebuia să se ocupe de o treabă mai veche și că avea alte planuri.

— Și Will nu l-a întrebat despre ce era vorba?

Kathy și-a înălțat sprâncenele, încruntându-se.

— Mie n-a vrut să-mi spună. Poate că ar fi totuși dispus să coopereze cu cineva venit să-l chestioneze în calitate oficială.

— Nu e drept, Kathy, a protestat Julia. N-ai niciun motiv să-l bănuiești pe Will că îți ascunde ceva.

Kathy și-a dat ochii peste cap.

— Ești așa de naivă! Dacă Seth i-ar fi cerut să păstreze secretul, doar nu-ți închipui că Will mi-ar fi spus mie tot ce știa.

Carol a tăcut câteva clipe, așteptând ca femeile să se liniștească.

— Ce știți că s-a întâmplat cu Seth începând de ieri-dimineață, când a plecat la școală? Ați primit vreun mesaj, vreun e-mail sau vreun telefon de la el?

Cele două femei s-au uitat una la cealaltă, apoi ambele au negat.

— Nu, nimic, a răspuns Kathy. Nu că ar fi ceva neobișnuit din partea lui. În general, nu ia legătura cu noi decât când e absolut necesar. Ca de pildă atunci când are loc o schimbare de planuri. Numai că de data asta nu a procedat la fel.

Kevin și-a dres glasul.

— Prietena lui e acasă?

— Da, am vorbit eu cu ea la telefon, a spus Kathy. Ultima oară l-a văzut pe Seth ieri la prânz. Au luat masa împreună la cantina școlii – nu sunt în aceeași clasă, deci au programe diferite. Și Seth nu i-a spus că nu se mai duce să doarmă la Will. Așa că Lucie și-a închipuit că aranjamentul cu Will rămăsese valabil.

— Se întâmplă des să doarmă la prieteni în timpul săptămânii? a întrebat Kevin.

Kathy i-a aruncat o privire furioasă, ca și cum ar fi fost gata să-l plesnească.

— Sigur că nu. Nu suntem genul ăla de persoane care își lasă copiii de capul lor. Noaptea trecută a fost una cu totul specială. Will și Seth sunt mari amatori de muzică grunge, și una dintre formațiile lor favorite susținea un concert transmis live pe un site. I-am promis lui Seth că îl lăsăm să-l urmărească împreună cu Will – un fel de petrecere numai pentru ei doi. Kathy a părut că-și pierde răsuflarea și a început să tușească. După câteva clipe, și-a revenit, cu fața roșie scăldată în lacrimi.

A naibii petrecere! a adăugat icnind.

Julia a cuprins-o cu brațul pe după umeri și și-a rezemat capul de cel al partenerei sale.

— E OK, Kathy. O să fie totul bine, o să vezi.

— Știți vreo altă persoană la care ar fi putut merge în vizită sau cu care să se fi întâlnit? a întrebat Carol.

— Nu, a răspuns Kathy pe un ton sfârșit. Am vorbit cu toți prietenii lui de școală și nimeni nu l-a mai văzut de ieri încoace.

Carol s-a întrebat dacă exista vreo modalitate mai diplomatică de a aduce în discuție problema tatălui biologic al lui Seth. Și-a dat seama că nu reușea să găsească niciuna. Totuși, n-avea încotro, trebuia să întrebe.

— Care e situația cu tatăl lui Seth?

— Seth nu are tată, a spus Kathy, prea îngrijorată pentru a răbufni la auzul acestei întrebări care o irita peste măsură. Are două mame și atât.

— Seth a fost conceput prin inseminare artificială, a intervenit Julia strângându-și și mai tare brațul în jurul umerilor lui Kathy. Pe vremea donatorilor anonimi. Tot ce știm despre donator e că era un bărbat de un metru optzeci înălțime, zvelt, cu părul negru și ochii albaștri.

— Mulțumesc pentru explicații, a zis Carol cu un zâmbet.

— Asta e tot ce v-au spus? a întrebat Kevin. Am crezut că vă oferă un portret mai complet. Cu ce se ocupă, ce hobby-uri are, chestii de genul ăsta.

— Depinde de clinică. Cea la care am apelat noi nu furnizează decât informațiile absolut necesare, a răspuns Julia.

— Deci nu există nicio șansă ca tatăl lui Seth să fi dat de urma lui și să încerce să ia legătura cu el? Sau ca Seth să afle cine e tatăl său? a insistat Kevin.

— Nu e tată, e donator. Și nu, totul este anonim. Nici măcar clinica nu cunoaște numele donatorului. Nu e identificat decât cu un număr de cod.

Răbdarea Juliei părea să fi ajuns la limită.

— Și de ce ar fi vrut Seth să facă așa ceva? N-a fost niciodată curios să afle mai multe în legătură cu donatorul. Are doi părinți pe care îi iubește și care îl

iubesc la rândul lor. Ceea ce și-ar dori mulți copii, a spus Kathy, acum în mod clar enervată.

— Suntem convinși de asta. Numai că, în meseria noastră, trebuie să cercetăm orice pistă, să studiem orice posibilitate.

— Inclusiv homofobia, a mormăit Kathy. S-a aplecat apoi spre Julia: Ți-am spus eu.

S-a auzit soneria, și Carol nu a apucat să riposteze.

— Răspund eu, a zis Kathy și a țâșnit din încăpere. S-a auzit un murmur de voci, apoi Kathy s-a întors, urmată de Stacey Chen.

— E tot cineva de la poliție, a anunțat ea.

— Detectivul Chen este specialista noastră în ITC, a prezentat-o Carol. Cu permisiunea dumneavoastră, am vrea să examineze computerul lui Seth.

— E în camera lui. Vă conduc, a spus Kathy.

— Trebuie să schimb mai întâi două vorbe în particular cu inspectorul-șef Jordan. Vă rog să ne scuzați o clipă, a spus Stacey.

În timp ce ieșeau din cameră, Carol l-a auzit pe Kevin declarându-le celor două femei, cu toată loialitatea de care era capabil:

— Nici vorbă de homofobie. Doi dintre oamenii noștri din echipă, două colege bune de-ale noastre, sunt lesbiene. Inspectorul-șef Jordan le-a ales personal să facă parte din brigadă și are deplină încredere în ele.

„Drăguț din partea ta, Kevin. Pun pariu că asta n-o să-i schimbe însă părerea lui Kathy. Dacă le-ar cunoaște, le-ar eticheta probabil imediat pe Paula și pe Chris drept niște unchi Tom[33].“ Carol a închis ușa în urma ei și a ridicat întrebătoare din sprâncene spre Stacey.

— Ei?

— Vești proaste. Computerul lui Daniel Morrison nu este configurat pentru accesul la internet.

Nu-l folosește decât pentru jocuri și pentru teme școlare. Are însă un laptop de pe care intră pe net.

Și îl poartă cu el în rucsac atunci când pleacă de acasă. Așa că nu avem niciun punct de pornire.

— Nimic despre adresa lui de e-mail? Despre contul de pe Rigmarole? Cel de pe Facebook?

Stacey a ridicat din umeri.

— Poate c-o să reușim să găsim ceva. Dar gândește-te că ar fi putut să-și creeze zeci de adrese de e-mail și de conturi pe pagini web despre care nu avem habar. Șansele noastre sunt foarte mici.

Nu prea am ce face cu așa puține informații.

— Mai mult noroc cu camerele de supraveghere?

Stacey a scuturat din cap.

---

[33] Aluzie la personajul cu același nume din celebrul roman al scriitoarei americane Harriet Beecher Stowe (1881–1896), *Coliba unchiului Tom*. Expresia definește o persoană de culoare umilită sau tratată discriminatoriu de către albi (n.tr.)

— N-avem nimic după ce iese din Bellwether Square. După părerea mea, s-a urcat într-o mașină.

— OK. Pentru moment, concentrează-te asupra lui Seth. Mai bine să ne ocupăm de cei vii. „Deși, ținând cont de ce i s-a întâmplat lui Daniel, mă îndoiesc serios că puștiul mai trăiește.” Mama lui tocmai ne-a trimis pe e-mail o fotografie recentă de-a lui. Poți să o dai tu mai departe, astfel încât să ajungă la toate secțiile de poliție?

— Sigur.

— Mersi. Ține-mă la curent, a spus Carol, după care s-a întors în living, unde atmosfera rămăsese la fel de încordată. Îmi cer scuze. Acum, puteți, vă rog, să-i arătați detectivului Chen unde își ține Seth computerul? Și, fiindcă e minor, vom avea nevoie de acordul dumneavoastră în scris.

— Faceți tot ce trebuie făcut, a răspuns Julia în timp ce Kathy se îndrepta spre ușă. N-a vrut să vă jignească, inspectore-șef. Atâta doar că e foarte îngrijorată și, atunci când se supără, își cam iese din sărite.

Carol a zâmbit.

— Nu mă las eu intimidată prea ușor, doamnă Viner. Tot ce mă preocupă acum este să-l aduc pe Seth înapoi acasă, viu și nevătămat.

Cu un efort vizibil, Julia și-a adunat gândurile.

— Când veneam cu mașina spre casă… După ce m-a sunat Kathy să-mi spună despre Seth… Am auzit ceva la radio. Despre un adolescent care a fost ucis…

Și-a dus mâna la gură, mușcându-și încheieturile degetelor.

— Nu era Seth, doamnă Viner. L-am identificat și vă asigur că nu e fiul dumneavoastră.

Kathy a intrat în cameră exact în acel moment.

— Vezi, ți-am spus eu că nu e Seth.

— Ești o optimistă incurabilă, a replicat Julia și a prins-o de braț.

— O să discutăm cu Will, cu Lucie și cu ceilalți prieteni ai lui Seth. O să postăm fotografia lui pe pagina noastră web și o s-o distribuim în mass-media. Asta este pentru moment prioritatea noastră, a spus Carol și s-a ridicat. Kevin o să rămână aici, cu dumneavoastră. Dacă vă amintiți între timp ceva care ar putea să ne ajute să-l găsim pe Seth, comunicați-i lui. Iar pe mine mă puteți contacta la telefon.

Julia Viner și-a îndreptat ochii rugători spre ea.

— Aduceți-l pe Seth acasă! Nu-mi pasă ce-a făcut și de ce a dispărut. Nu vreau decât să-mi văd băiatul înapoi acasă.

Vorbele au răsunat ca un ecou în mintea lui Carol până când a ajuns la mașină. Asta era tot ce putea face, pentru moment, însă toate eforturile ei și ale echipei erau puse în slujba lui Kathy și a Juliei. Și

totuși, putea să vorbească la telefon și din mașină, nu trebuia să meargă neapărat la birou.

Mai era o persoană căreia îi datora ceva. A pornit motorul și s-a îndreptat spre ieșirea din oraș, pe drumul către Halifax.

CAPITOLUL 17

Sam nu s-a lăsat impresionat de măreția capricioasă a lacului Wastwater. Simțea cum munții care îl înconjurau îl sufocau, iar apele sale întunecate i s-au părut deprimante. Nu înțelegea cu niciun chip cum de cineva putea să-și aleagă un asemenea loc de vacanță. Mersul pe jos era în regulă atâta timp cât te aflai pe o plajă din Caraibe, așa cum se întâmpla acum cu Chris. Dar ploaia rece care se abătea, fără umbră de îndoială, foarte des pe aici transforma în mod cert plăcerea excursiei într-un chin. În plus, cum naiba îți puteai petrece serile? Lui Sam îi plăcea să danseze. Nu era pretențios – nu mergea la anumite cluburi private și nu se dădea neapărat în vânt după nu știu ce DJ sau stil de muzică. Însă îi plăcea să simtă ritmul făcându-l să vibreze, să se lase purtat de acordurile armonioase și să miște abandonându-se total muzicii, așa cum nu i se întâmpla în nicio altă situație. Ar fi băgat mâna-n foc că, pe o rază de treizeci de kilometri, nu se afla

niciun club sau vreun loc în care să se dansese. Doar dacă nu era cumva vorba despre cine știe ce dansuri populare, ceea ce ar fi fost echivalentul unei mese câmpenești în locul unei cine sofisticate.

Își petrecuse cea mai mare parte a zilei ghemuit în mașină sau în vehiculul echipei de scafandri care examina lacul. Le dăduse lista cu coordonate primită de la Stacey și urmărise apoi cum se adunaseră cu toții pentru a se uita pe o hartă și a marca pe ea secțiuni care, a presupus el, corespundeau ariilor de cercetare sugerate de Stacey după ce se consultase cu experții în imagini din satelit de la Universitatea din Bradfield. Unii dintre scafandri se echipaseră pe urmă cu costume speciale, își prinseseră tuburi de oxigen în spate și se îndreptaseră spre o barcă pneumatică mare, cu margini negre. Sam n-avea nici cea mai vagă idee cum intenționau să procedeze. Scufundările nu erau pasiunea lui. Era de părere că, dacă aveai chef să vezi niște pești tropicali, atunci n-aveai decât să închiriezi cu DVD cu un film de David Attenborough[34] și să-l urmărești în liniște, fără să fii nevoit să-ți părăsești confortul casei.

Ziua se târâse cu greu. Scafandrii plonjau în apă, vorbeau între ei prin stația radio, într-o limbă total necunoscută lui, cu echipa de control aflată în

[34] Cunoscut naturalist și om de televiziune britanic (n. 1926), realizator de filme documentare, printre care seria „Life” (n.tr.)

vehiculul de asistență tehnică, apoi ieșeau la suprafață pentru a se scufunda din nou, în altă parte. Din când în când, barca revenea la mal și scafandrii erau înlocuiți de o altă echipă. Aproape că începea să regrete că fusese atât de sârguincios în cazul Danuta Barnes.

Însă pe urmă, spre seară, totul s-a schimbat. Era, după socotelile lui, a cincea scufundare. Unul dintre scafandrii care se odihneau pe uscat s-a îndreptat spre mașina lui și a făcut un gest de victorie. Sam a coborât geamul.

— Se pare că am dat de ceva, amice, a spus scafandrul vesel.

— Ce anume?

— Un pachet mare, înfășurat în plastic. Băieții zic că e prins de o plasă de pescuit plină cu pietre.

Sam a rânjit.

— Și acum ce urmează?

— O să legăm o frânghie în jurul lui, o să plasăm perne de aer sub el și o să-l tragem afară. Apoi o să ne uită să vedem ce e înăuntru.

Procesul de recuperare a părut să dureze o veșnicie. Sam a încercat să-și stăpânească nerăbdarea, dar nu mai putea sta locului. S-a apropiat de țărm și s-a urcat pe o ridicătură de unde putea vedea mai bine barca aflată la câteva sute de metri în larg. Era însă prea departe pentru a putea observa ce se petrecea. Într-un

final, un obiect de mărimea unei toalete publice portabile a început să fie tras la suprafață, tăind apele în două.

— Hristoase, ce mare e, s-a pomenit Sam că zice cu voce tare, în vreme ce urmărea cu sufletul la gură eforturile scafandrilor de a urca obiectul în barcă fără a o răsturna.

Zgomotul motorului a spart liniștea, și Sam s-a grăbit să coboare spre pietrișul care forma mica plajă de unde plecase ambarcațiunea. Barca s-a lipit de mal, și Sam s-a dat într-o parte, nevrând să-și ude fără rost pantofii. A fost nevoie de cinci bărbați pentru a căra voluminosul pachet de la barcă până lângă vehiculul de asistență tehnică. Apa se scurgea în continuare din obiect.

— Și acum ce facem? a întrebat Sam.

Șeful echipei de scafandri a arătat spre unul dintre oamenii săi care scosese un aparat de fotografiat din mașină.

— O să facem poze. Și pe urmă tăiem sforile și deschidem pachetul.

— Nu trebuie mai întâi să-l ducem într-o zonă securizată?

— Nu-l ducem nicăieri până când nu știm care va fi destinația finală, i-a explicat răbdător individul. Poate să fie o legătură de paie ori un covor. Sau niște oi

moarte. Atunci, n-ar avea niciun rost să cărăm totul la morgă, nu-i așa?

Sam s-a simțit ca un idiot. A dat din cap și a așteptat ca scafandrul să facă vreo câteva zeci de fotografii ale pachetului îmbibat cu apă. În cele din urmă, omul s-a oprit, și un coleg de-al lui a scos dintr-o teacă prinsă la brâu un cuțit lung, cu care a tăiat sfoara. Sam și-a ținut răsuflarea până când plasticul a fost dat la o parte.

Apa rămasă înăuntru s-a revărsat dintr-odată. Plasticul negru adăpostea trei pachete învelite într-o folie de polietilenă devenită opacă din cauza timpului scurs și a apei, toate trei legate cu bandă adezivă.

Sam se aștepase să vadă cadavrul Danei Barnes și al fiicei sale în vârstă de numai cinci luni.

Ceea ce găsiseră îi depășea însă, în mod clar, așteptările.

Poate că lui Tony nu i-ar fi plăcut modul în care Carol îl caracteriza, drept un puști pierdut în lumea asta mare, deși vorbele ei nu erau, într-un fel, departe de adevăr. În ora care trecuse de când Alvin Ambrose îi adusese foile cu discuțiile recuperate din computer cu atâta dificultate, abia dacă reușise să-și adune gândurile. Cuplul din camera alăturată își încheiase cearta aprinsă cu o partidă de sex la fel de zgomotoasă. Dinspre peretele opus răzbăteau huruitul unor motoare și scrâșnetul unor cauciucuri – cineva

urmărea la televizor transmisiunea unei curse de mașini. Era insuportabil.

Aproape că îi venea să creadă în soartă.

Numai că, în adâncul ființei sale, știa că, dacă n-ar fi fost hărmălaia, s-ar fi găsit, cu siguranță, altceva. Și avea din ce să aleagă. Iluminatul slab. Patul prea tare. Scaunul de lângă birou, care nu avea înălțimea potrivită. Oricare dintre acestea ar fi justificat pe deplin hotărârea pe care era pe cale să o ia. Hotărâre pe care, sincer vorbind, o luase încă din după-amiaza aceea, când, după ce scăpase de agenta imobiliară, făcuse o vizită unei firme de avocatură aflate la mică distanță de hotel.

Tony a cules foile de hârtie de pe birou și le-a îndesat în geanta de voiaj rămasă nedesfăcută. Nu a făcut formalitățile de plecare din hotel. Asta putea aștepta până a doua zi dimineața. S-a urcat în mașină și a refăcut drumul parcurs mai devreme, cu doar câteva viraje greșite. Dar, ce naiba, în unele zile făcea mai multe erori de condus de la spitalul Bradfield Moor până în ușa casei.

A parcat pe strada din fața clădirii pe care presupunea că o putea considera a sa. Deși poate că, gândind așa, dădea dovadă de îngâmfare. Casa îi aparținea încă, indubitabil, lui Edmund Arthur Blythe. Totuși, Tony și-a zis că, în cazul în care binefăcătorul

său ar fi avut o fantomă, prezența ei nu l-ar fi deranjat.

Cheia pe care avocatul i-o înmânase s-a potrivit perfect în încuietoarea cu două caneluri și ușa s-a deschis fără să scârțâie. Înăuntru domnea o tăcere binecuvântată. Geamurile dublate discret amortizau zgomotul traficului și nici măcar ticăitul vreunui ceas nu spărgea liniștea. Tony a oftat mulțumit și și-a croit drum spre biroul pe care îl admirase mai devreme în acea după-amiază. Ferestrele boltite dădeau spre grădină, deși la acel ceas din zi nu prea avea ce vedea în întunericul care se așternea. De sus, de la etaj, se deschidea o panoramă frumoasă a parcului, dar de la acest nivel grădina părea retrasă și izolată, un spațiu privat al casei destinat să bucure exclusiv privirea proprietarului.

S-a întors și a zărit cu coada ochiului un dulap înalt, plin cu CD-uri. S-a apropiat, și lumina a inundat dintr-odată rafturile, făcându-l să tresară. A văzut un senzor de mișcare atașat în partea din față a dulapului. „Deșteaptă chestie”, și-a zis aruncând o privire colecției care cuprindea muzică clasică din secolul al XIX-lea, alături de mai melodiosul jazz al secolului următor. În mod cert, omul era adeptul muzicii armonice, a observat Tony. Curios, a dat drumul CD-playerului. Acorduri bogate, line, de saxofon, într-un ritm ușor cadențat, ultimele ascultate de Edmund

Arthur Blythe. Pe ecranul aparatului apăreau înscrise cuvintele „Stanley Turrentine[35]: *Deep Purple*”. Nu auzise de interpret, dar a recunoscut melodia, şi i-a plăcut starea pe care i-a dat-o aceasta.

S-a îndepărtat de dulap şi a aprins o veioză banală, perfect amplasată pentru a arunca lumină asupra unui fotoliu cu spătar înalt ce avea alături, la îndemână, o măsuţă joasă. Un aranjament convenabil pentru cineva obişnuit să citească şi poate, din când în când, să ia notiţe. A scos din geantă hârtiile şi s-a aşezat în fotoliu. A petrecut ora următoare cu transcrierile în faţă şi cu muzica discretă de saxofon în fundal, încercând să-şi facă o imagine despre ZZ şi să descifreze ultima lui conversaţie cu Jennifer. „tau… real…”, a citit şi recitit. „Ce anume e al tău? Ce eşti tu? Cine eşti tu? Eşti cu adevărat ce? Adevăratul tău ce?” A meditat asupra cuvintelor „pun sa itzi arat”. „Pun” însemna, evident, „să-ţi spun”. „O să fac mai mult decât să-ţi spun, o să-ţi arăt.” Sigur, asta era. „O să-i arăţi tu, nu-i aşa? Dar ce anume? Ce anume vrei să-i arăţi?”

S-a ridicat şi a început să se plimbe de colo-colo, încercând să construiască o ipoteză care să umple golurile imponderabile din enigmă. Cu cât reuşea să dezlege mai bine sensul schimbului de replici, cu atât

[35] Cunoscut saxofonist american (1934–2000), membru al unor formaţii de blues şi rhythm and blues şi mai târziu de soul jazz (n.tr.)

avea șanse mai mari să se apropie atât de victimă, cât și de ucigaș. „Să-ți spun că ești cu adevărat ce? Să-ți arăt că ești… Ce? Care e secretul? Secretul pe care fata nici măcar nu știe că îl are? Ce fel de secret ar putea fi acela pe care cineva nici măcar nu știe că îl are?”

Pașii l-au purtat până în fața unei măsuțe cu băuturi. Era plină nu cu acele previzibile pahare grele din cristal care s-ar fi potrivit cu mobilierul ușor demodat din încăpere, ci cu unele moderne, elegante, extrem se ușor de mânuit. A luat un pahar și l-a cântărit în palmă; senzația era plăcută. Sub impulsul momentului, și-a turnat câteva picături de Armagnac. Nu era ceea ce obișnuia el să bea, dar prezența pe măsuță a trei tipuri diferite din acest coniac l-a convins că era băutura preferată a lui Edmund Arthur Blythe. Și părea, la urma urmei, un gest normal să închine în memoria bătrânului un pahar cu licoarea lui favorită. Ei bine, nu neapărat în memoria lui, având în vedere că Tony nu avea niciun fel de amintiri cu Blythe. Poate în cinstea încercării lui de a îndrepta lucrurile de dincolo de mormânt. Chiar dacă tentativa era sortită eșecului.

A sorbit din pahar și a continuat să se plimbe prin încăpere, cu gândul la ceea ce aflase despre Jennifer Maidment și despre ucigașul ei. Ceva nu îi dădea pace. O idee care îi trecuse mai devreme, fugitiv, prin

cap. Ce anume? S-a dus spre geanta de voiaj și a scos din ea materialul trimis inițial de Patterson prin e-mail. Îl interesau fotografiile de la locul crimei și raportul autopsiei.

A studiat cu grijă fiecare poză în parte, acordând o atenție specială instantaneelor ce înfățișau trupul mutilat al lui Jennifer așezat pe masa de la morgă. Apoi a recitit primul raport criminalistic, notându-și orele. „Ultima oară a fost văzută la patru și un sfert. Dispariția este anunțată cu puțin după ora nouă. Și, dacă nu cumva camionagiii mint la unison, n-aveai cum să arunci cadavrul înainte de ora șapte și jumătate, când primii doi șoferi de tir au tras în parcare. Adevărul e că nu ai avut la dispoziție decât vreo două ore pe care să le petreci cu Jennifer.” A pus raportul pe masă și a început din nou să se fâțâie prin cameră, îndreptându-se spre șemineul ornamentat. S-a rezemat de poliță, uitându-se la căminul gol, și-a încercat să intre în mintea ucigașului lui Jennifer, să simtă ce simțise și el, să afle ce știa el.

„Așadar, ți-ai propus să o îndepărtezi de ceilalți, să o atragi într-un loc izolat, să o asfixiezi cu sacul de plastic, s-o mutilezi și să arunci cadavrul. Dar unde e plăcerea? Și care ți-e motivația? De ce ai făcut asta? Ca s-o posezi? Ca s-o controlezi?”

S-a întors și s-a apropiat de fereastră, încruntându-se la întunericul de afară. „Nu ai avut suficient timp.

Ai petrecut săptămâni în șir ademenind-o. Și pentru ce? Ca să stai două ore cu ea? Nu prea îmi vine să cred! Îi dedici atâtea planuri, atâta timp, atâta energie, n-ai cum să-ți dorești să te limitezi la două ore, și acelea pe fugă. Ai tânjit după ea. Trebuie să-ți potolești această sete. Și totuși, n-o faci. O omori, o tai și o arunci. Atât. Povestea asta n-are niciun sens…” Din experiență, știa că ucigașii prețuiesc fiecare clipă petrecută în compania victimelor. Își amenajează în cele mai mici detalii ascunzătorile, pentru a se feri de ochii curioșilor și pentru a-și satisface poftele nebune iar și iar. Nu își asumă riscurile răpirii pentru a da apoi cu piciorul posibilității de a-și prelungi la maximum plăcerea. Cei care preferă prăzile vii le țin cât mai mult captive, agresându-le în mod repetat, torturându-le și savurând șansa de a-și transforma fanteziile în realitate. Deseori depășind limitele a ceea ce poate îndura firea omenească. Pe de altă parte, sunt și dintre aceia cărora pasivitatea cadavrelor le convine mai mult. Aceștia fac de multe ori eforturi supraomenești pentru a păstra trupul proaspăt cât mai mult timp. Primele stadii de descompunere sunt rareori un impediment pentru asemenea minți pervertite.

Nu asta se întâmplase însă cu Jennifer. „O omori, o tai și o arunci. N-ai timp să te joci cu ea. Ceva te-a împiedicat. Dar ce?” Trebuie să fi apărut ceva

neprevăzut. Poate că nu mai avusese acces la locul unde plănuise inițial să o ducă. Sau poate apăruse ceva în cealaltă viață a lui, ceva care făcuse imposibilă ducerea planului la bun sfârșit. Orice se întâmplase, fusese, fără îndoială, ceva care îl constrânsese să ia această decizie. Numai asta îl putea opri pe un ucigaș să obțină satisfacția atât de râvnită, mai ales că pusese deja mâna pe victimă.

„Da, are sens”, s-a gândit Tony. Totuși, ceva nu îi dădea pace. „O omori, o tai și o arunci”, a repetat el în gând, cu răsuflarea tăiată, apoi s-a întors la măsuța cu băuturi și și-a turnat câteva picături din a doua sticlă de Armagnac. A sorbit din pahar și și-a reluat plimbarea agitată.

S-a oprit brusc. „O tai. O tai.” S-a lovit cu palma peste frunte. S-a repezit înapoi la fotografii, care i-au confirmat ideea. „I-ai tăiat vaginul, i-a sfâșiat colul uterin, i-ai ciopârțit uterul. Te-ai înfierbântat făcând toate astea. Și totuși, nu ai dat nicio atenție clitorisului”.

Și-a terminat băutura și s-a întors să-și mai toarne puțin coniac în pahar. Concluzia la care ajunsese și care acum îi bubuia în cap părea de-a dreptul inevitabilă. Orice expert în astfel de crime ar fi considerat-o însă absurdă și contrară oricărei logici. Dar lui nu îi fusese niciodată teamă să exploreze posibilități de care alții se fereau. Și acesta era unul

dintre motivele pentru care Carol Jordan îl prețuia atât de mult. Nu se aștepta însă la aceeași apreciere și din partea lui Stuart Patterson. Totuși, nu avea încotro. Era singurul lucru care avea sens și care explica cele două neconcordanțe pe care le sesizase.

— Nu e o crimă cu substrat sexual, a spus el tare, iar vocea i-a răsunat în încăperea goală. Nu e nimic de natură sexuală aici. Orice ar fi, n-avem de-a face cu dorința de a obține satisfacție sexuală.

Ceea ce a atras după sine o altă întrebare, și mai tulburătoare din punctul de vedere al lui Tony.

Dacă nu era vorba despre sex, atunci despre ce altceva?

CAPITOLUL 18

N-aveai cum să nu-l vezi pe Alan Miles. Era singura persoană care aștepta în fața clădirii gării din Halifax, în bătaia ploii mărunte venite dinspre munții Pennine care se strecura prin copertină. Carol a parcat într-un loc nepermis și s-a îndreptat iute spre silueta ușor cocârjată care se holba la lumea înconjurătoare printr-o pereche de ochelari de care ea nu mai văzuse de când Serviciul Public de Sănătate încetase să acorde rețete gratuite populației. Lentile groase cât fundul unei sticle, îmbrăcate în jumătatea de sus într-

un plastic negru, butucănos, și în rest în sârmă de oțel. O față ca a unei statui din Insula Paștelui. Și-l putea imagina cu ușurință făcându-le zile amare băieților din clasa a patra din cartier.

— Domnul Miles? a întrebat când s-a apropiat.

Omul și-a întors capul spre ea trosnindu-și articulațiile gâtului, ca o țestoasă aflată la senectute, și a cântărit-o din priviri. În mod cert, i-a plăcut ce vedea, căci un zâmbet surprinzător de cald i-a îndulcit brusc trăsăturile. Și-a dus mâna spre șapcă în semn de salut.

— Domnișoară Jordan, a spus. Ai venit la țanc. Ei, ăsta-i un lucru pe care îl prețuiesc nespus la o femeie.

În realitate, vocea lui părea o versiune mai joasă și mai profundă a glasului Thorei Hird[36].

— Mulțumesc.

— Sper că nu ți-am părut prea grosolan când am vorbit prima oară. Nu mă dau în vânt după discuțiile telefonice. Aparatul ăsta mă zăpăcește de-a binelea. Știu că vocea mea sună tare neplăcut la telefon. Soția mă tot bate la cap să o las pe ea să răspundă.

— Și eu, dacă aș avea de ales, aș lăsa pe altcineva să se ocupe de telefoanele primite de mine, a spus Carol.

[36] Actriță britanică (1911–2003), cunoscută în special pentru rolurile jucate în seriale comice de televiziune (n.tr.)

Nu mințea! Își petrecuse ultimele douăzeci de minute conducând mașina și discutând la telefon cu comandanți de divizii, ofițeri de presă și oamenii din echipa ei, încercând să se asigure că aveau să facă tot ce le stătea în putință pentru a da de urma lui Seth Viner. Și că nu aveau să ignore nici cazul Daniel Morrison. Se simțea vinovată față de el, ca și cum îl abandonase. Dar nu atât de mult încât să renunțe la cealaltă misiune pe care și-o asumase.

— Văd că ai venit cu mașina, ceea ce e minunat, a spus Miles. Dacă nu ți-e cu supărare, am putea să ne îndreptăm spre locul unde își avea sediul Blythe and Co. Asta o să te ajute să-ți faci o idee. Și există un local public foarte plăcut, la numai câteva străzi distanță, unde putem sărbători întâlnirea noastră în timp ce eu o să îți prezint datele pe care le-am adunat. Ce zici, ești de acord cu propunerea mea?

Carol s-a abținut cu greu să nu izbucnească în râs. Se simțea de parcă aterizase în mijlocul unor scene dintr-un serial BBC al unuia dintre ceilalți doi Alan – Bennett sau Plater[37] –, amândoi mari specialiști în excentrici din Yorkshire.

— E perfect pentru mine, domnule Miles.

[37] Scriitori britanici contemporani, autori de seriale TV comice în care personajele sunt de cele mai multe ori oameni simpli, confruntați cu evenimente neașteptate care le schimbă dramatic viața (n.tr.)

— Spune-mi Alan, i-a cerut bărbatul arborând un zâmbet șmecheresc.

„Dacă ar fi avut mustață, probabil că ar fi răsucit-o în timpul cât mi-a aruncat ocheade”, și-a spus Carol în vreme ce-l conducea spre locul de parcare.

Miles s-a așezat țeapăn pe locul pasagerului, o caricatură de om aplecat ușor în față pentru a vedea mai bine prin parbriz pe unde mergeau. La indicațiile lui, au luat-o pe străzi întortocheate cu sens unic, lăsând în urmă centrul orașului și urcând o pantă abruptă, flancată de case mici cu terase și cu fațade din piatră. Pe la jumătatea dealului au cotit și s-au avântat într-un labirint de alei înguste. Încă un viraj și au ajuns într-o fundătură. Pe o latură se zărea un șir de case din cărămidă cu uși care dădeau direct în stradă. Vizavi se înălța un zid care părea să împrejmuiască o incintă de depozite sau o făbricuță. Era o construcție veche din piatră, cu acoperiș din ardezie. Dincolo de clădire, se întindea un mic parc de mașini, mărginit de un gard de sârmă. Pe un indicator metalic stătea scris:

„Dealer de automobile performante – Yorkshire”.

— Asta e, a spus Miles. Aici a fost incinta firmei Blythe and Co.

O clădire cât se poate de prozaică și care nu i-a stârnit deloc entuziasmul, dar, oricum, era un pas mare înainte în investigația lui Carol.

— E ceva, Alan, să vezi o construcție așa de veche rămasă și acum în picioare.

„Dacă va dori, Tony va putea să vină și el până aici pentru a-și lăsa imaginația să zburde în voie, călătorind înapoi timp”, s-a gândit Carol. Deși ea, una, se cam îndoia că avea să o facă.

— Deci ce poți să-mi spui despre firmă și despre patronul ei?

— Ce-ar fi să ne întoarcem acum și să mergem la acel local public despre care ți-am spus?

— Cu cea mai mare plăcere, a răspuns Carol, întrebându-se ce o apucase de vorbea și ea ca într-un serial TV despre ținutul Yorkshire. „Te pomenești c-o să comand acum un vin de Porto cu lămâie.”

The Weaver’s Shuttle stătea cuibărit la capătul de jos al unei alei, lângă o veche moară victoriană transformată în apartamente de locuit. Era un pub fără pretenții, cu ziduri din piatră nefasonată în interior și grinzi joase care delimitau, cu o obstinație nedisimulată, un bar de modă veche în care cuplurile discutau în liniște, în timp ce niște bătrânei jucau domino și un grup de doamne între două vârste se angajaseră într-un concurs foarte decent de aruncat la țintă. Barmanul l-a salutat din cap pe Miles.

— Seara bună, Alan. Ca de obicei, nu-i așa? a întrebat și s-a întins după o halbă de o jumătate și spre mânerul din lemn al pompei de bere.

— Într-adevăr, patroane. Și pentru dumneata, domniță?

Miles și-a scos șapca și a dat la iveală o chelie strălucitoare, înconjurată de bucle argintii.

— Fac eu cinste, Alan, a zis Carol. Mă gândeam la un pahar de vin alb, a spus întrebându-se dacă vinul avea să se ridice la înălțimea sortimentelor de bere blondă ale căror pompe stăteau aliniate, fiecare cu marca ei, la îndemână pe tejghea.

— Am deschis în seara asta o sticlă de Sauvignon Blanc din Africa de Sud și una de Pinot Gris.

Și mai am la rece un Chardonnay chilian.

— O să iau un pahar de Sauvignon, a răspuns Carol dându-și brusc seama cât de mult tânjea după o băutură. Trecuse ceva vreme de la ziua în care nu băuse nimic până la orele serii. Poate că depășise, într-adevăr, momentul când alcoolul reprezenta singurul punct luminos din existența ei zilnică. O veste care avea să-i facă, mai mult ca sigur, plăcere lui Tony.

Vinul era rece și zglobiu, cu miros de iarbă și cu gust acrișor de agrișe. Alan Miles a urmărit-o cu atenție cât a sorbit prima gură. Apoi a chicotit. „Foarte nimerită reacție”, și-a zis Carol. „Mai sugestivă decât orice vorbe.”

— Nu te așteptai la asta, a spus bărbatul.

— În viață ai parte de o mulțime de lucruri la care nu te aștepți, a răspuns ea, surprinsă de propria sinceritate.

— Ei, dacă e s-o iei așa… mă rog… ar fi mare păcat, domnișoară Jordan. În fine, destul cu asta!

Ai venit ca să afli ce știu despre Blythe. Eddie Blythe era un flăcău de prin partea locului, s-a născut mai jos de aici, în Sowery Bridge. Un tânăr isteț foc. A făcut colegiul tehnic la Huddersfield, unde și-a demonstrat din plin aptitudinile în domeniul metalurgiei. Fie a avut noroc, fie a muncit din greu pentru asta, în orice caz, a inventat un proces nou de acoperire galvanică a metalelor care s-a dovedit foarte util pentru instrumentarul medical. Scalpele, forcepsuri și alte lucruri de genul ăsta, din câte am aflat. Și-a brevetat ideea și a înființat o fabrică pentru a le produce. Se pare că i-a mers foarte bine. Și, pe urmă, dintr-odată, în primăvara lui 1964, a închis fabrica și a vândut totul unei oțelării din Sheffield. În câteva săptămâni, aceasta a relocat producția în Sheffield. Cu tot cu muncitorii cei mai buni. Le-a plătit costurile de mutare și toate celelalte. Miles a făcut o pauză pentru a sorbi din halba de bere slabă.

— Un aranjament foarte generos, a subliniat Carol.

— Se pare că a fost o clauză a contractului de vânzare, impusă de Blythe. Bărbatul a scos un plic

subțire din buzunarul de la haină. Uite, ai aici o copie după un articol de ziar, a spus și i-a înmânat foaia.

„S-a vândut o companie locală” era titlul. Cele câteva paragrafe nu dădeau informații în plus față de cele furnizate de Miles. Era însă o fotografie mare, pe două coloane. Explicația suna așa:

„Domnul E.A. Blythe (stânga) dând mâna pentru a pecetlui înțelegerea cu domnul J. Kessock (dreapta) de la Rivelin Fabrications”. Carol a cercetat poza, ciudat de tulburată. I s-a părut că discerne o asemănare cu Tony în modul în care bărbatul ținea umerii ușor aplecați în față, în înclinarea capului, în forma feței. A scos un pix și și-a notat în carnețel data apariției articolului.

— A părăsit orașul la scurtă vreme după ce a vândut afacerea, a continuat Miles. Nu am găsit pe nimeni care să-l fi cunoscut personal, așa că nu știu ce l-a determinat să renunțe la fabrică și să plece.

Poate n-ar fi rău să cercetezi arhivele de la *Triplu H.*

— *Triplu H?*

— Scuze, am uitat că nu ești de aici. *Halifax and Huddersfield Herald*. Au „digitalizat” numerele vechi ale ziarului. Miles a rostit cu grijă cuvintele nefamiliare, ca și cum ar fi fost într-o limbă străină. Știi, eu, unul, sunt interesat în special de industria lânii, și am dat pe „motorul de căutare” de niște

lucruri cu adevărat interesante. Te trimit la alte „linkuri” și chestii de genul ăsta. Din păcate, în după-amiaza asta n-am avut timp să ajung la biblioteca publică. Acasă n-avem internet, a adăugat.

Carol a sesizat în glasul lui un regret pe care îl ascundea cu greu.

— Mulțumesc de sugestie. Asta o să și fac, imediat ce mă întorc acasă. „Dacă nu pentru altceva, măcar pentru a găsi o fotografie de mai bună calitate”, și-a spus privindu-l pe Miles cum îndoaie foaia de hârtie și o vârâ înapoi în plic. Mi-ai fost de mare ajutor, a spus.

Bărbatul s-a strâmbat un pic, de parcă nu punea mare preț pe ce făcuse.

— Ai fi descoperit toate astea și singură.

— Poate. Dar mi-ar fi luat mai mult timp. Crede-mă, le sunt întotdeauna recunoscătoare celor care mă scutesc de un efort.

— Probabil că ai o muncă tare grea. Grea și pentru un bărbat, darămite pentru o femeie. Voi, femeile, trebuie să dovediți mereu de ce sunteți în stare, nu?

Carol a zâmbit rece.

— Mda, cam așa ceva.

— Deci treaba asta te-a ajutat cu dosarul ăla clasat? a întrebat Miles și i-a aruncat o privire vicleană.

— A fost o vizită foarte instructivă. Carol și-a terminat băutura. Vrei să te duc undeva la plecare?

Miles a refuzat.

— Locuiesc la numai cinci minute de mers pe jos de aici. Noroc pe mai departe, cu ancheta! Sper din toată inima că, în cele din urmă „o să pui mâna pe omul tău[38]” .

Carol a clătinat din cap, întrebându-se pe unde umbla Tony și ce făcea.

— Mi-e teamă că va fi, oricum, prea târziu. Vezi, ăsta e necazul cu dosarele clasate. Uneori, nu mai avem cum să punem mâna pe criminal.

Nimănui nu-i place să identifice un mort la morgă. Și, indiferent de câte ori treci prin experiența de a urmări cum unui cadavru i se pune un nume, tot te simți îngrozitor de fiecare dată. Echipele de investigații criminale au propriile reguli în asemenea situații. Uneori, lasă sarcina în seama ofițerului de la Protecția Familiei; alteori, comandanții insistă să o facă ei înșiși. La brigada MIT aflată sub conducerea lui Carol Jordan se luase decizia ca și în aceste cazuri să se procedeze ca în toate celelalte privințe – se ocupa persoana cea mai potrivită. Așa se face că Paula era cea care își asuma, de obicei, responsabilitatea.

Având în vedere că nu putea să scape de aceste formalități neplăcute, Paula prefera să își

[38] Sloganul poliției regale călare canadiene (n.tr.)

îndeplinească îndatorirea singură. Astfel, nu avea de ce să-și facă alte griji decât cu privire la persoana chemată să identifice trupul fără viață și să declare apoi dacă rămășițele pământești aparțineau sau nu celui drag.

Ofițerul de la Protecția Familiei stătea cu soții Morrison încă de dimineață. Fuseseră informați de posibilitatea ca trupul găsit mai devreme să fie cel al băiatului lor. Paula știa însă că părinții se aflau și acum în stadiul de negare, convinși că la locul crimei se produsese cumva o confuzie sinistră și că un străin fusese identificat ca fiind iubitul lor fiu. Până când ajungeau să vadă cu propriii ochi cadavrul lui Daniel, aveau să se agațe de această speranță. Și Paula urma să fie cea care avea să le pună capăt iluziilor.

Ofițerul de la Protecția Familiei a condus-o în bucătărie, unde aerul era îmbâcsit de fumul de țigară. Jessica Morrison stătea la o masă cu blat din marmură și se uita în gol, la întunericul de afară.

O ceașcă de ceai zăcea neatinsă lângă mâinile încrucișate. Machiajul i se întinsese pe față ca o glazură de prăjitură. Avea ochii înroșiți și o privire pierdută, singurele indicii ale durerii care o măcina.

Soțul ei era cocoțat pe un taburet la barul de mic dejun, cu o scrumieră plină de mucuri așezată lângă telefonul mobil și cel fix. La intrarea Paulei, nu s-a putut împiedica să nu-i arunce o privire în care păstra

o urmă de speranță. Paula a clătinat ușor din cap. Bărbatul a deschis gura, incapabil să rostească vreo vorbă. A scos din buzunarul cămășii boțite un pachet de țigări și și-a aprins una.

— N-am mai fumat de douăzeci de ani, a spus. E uimitor cum poți să te apuci din nou, ca și cum nu te-ai fi lăsat niciodată.

Paula nu găsise încă nicio modalitate mai blândă de a da o asemenea veste.

— Mi-e teamă că unul dintre dumneavoastră va trebui să vină cu mine. Trebuie să fim siguri că trupul găsit îi aparține lui Daniel, a spus ea. Îmi pare rău, dar cineva trebuie să o facă.

Jessica s-a ridicat imediat deși se simțea anchilozată ca o bătrână.

— Vin eu.

— Nu! Mike a sărit de pe taburet, cu mâna în sus. Nu, Jess. Tu nu ești în stare. Mă duc eu. Tu stai aici. Nu trebuie să-l vezi în halul ăsta.

Jessica l-a privit de parcă era nebun.

— Dar nu e Daniel. Așa că nu contează. Mă duc.

Mike Morrison și-a privit uluit soția. Bărbatul era mai cu picioarele pe pământ, a observat Paula.

— Bine, dar dacă e el? Lasă-mă pe mine, Jess. Știi că asta nu e o treabă pentru tine.

Și-a pus o mână pe brațul ei.

Femeia și-a tras brațul, respingându-l.

— Dacă e, într-adevăr, Daniel, lucru de care chiar mă îndoiesc, atunci trebuie neapărat să-l văd.

Sunt mama lui. Nimeni altcineva nu are dreptul să-și ia adio de la el.

A trecut pe lângă soțul ei și a ieșit în hol, îndreptându-se spre ușă.

Bărbatul a privit-o rugător pe Paula.

— N-o să reziste, nu e suficient de puternică. Eu ar trebui să mă ocup de asta.

— Cred că ar fi bine să veniți cu noi, a spus Paula. Doamna va avea, probabil, nevoie de ajutorul dumneavoastră. Cred însă că are dreptate. Trebuie să vadă totul cu ochii ei.

L-a bătut ușor în trecere pe braț și a urmat-o pe Jessica, urcându-se în mașină.

Din fericire, familia Morrison locuia în apropiere de spitalul Bradfield Cross, unde doctorul Grisha Shatalov conducea departamentul de patologie. Au parcurs drumul într-o atmosferă tensionată; liniștea părea să umple fiecare colțișor al mașinii. Paula a parcat lângă locul rezervat dubei mortuare, și au intrat în clădire prin ușa din spate. Cei doi au urmat-o ca niște animale duse spre abator, la tăiere. I-a condus până într-o încăpere mică, zugrăvită în culori pale, cu o canapea lungă așezată vizavi de un monitor uriaș, care acoperea tot peretele.

— Luați loc, a spus. O să vedeți pe monitor imaginea, și după aceea o să vă rog să o identificați.

— Credeam c-o să ne arătați…

Glasul lui Mike Morrison s-a stins. Nu știa cum să denumească trupul presupus a fi al fiului său.

— Considerăm că așa e mai puțin traumatizant, a spus Paula, pe un ton convingător, deși nu își imagina cum putea să fie ceva mai puțin traumatizant într-o asemenea situație. A așteptat ca familia Morrison să se așeze. Mă întorc imediat, a adăugat.

A ieșit din încăpere și a luat-o pe hol, spre camera tehnicienilor.

— Suntem gata pentru identificarea lui Daniel Morrison. Cadavrul care a fost adus azi-dimineață.

— Totul e pregătit, a confirmat unul dintre tehnicienii criminaliști. Nu trebuie decât să aprindeți monitorul.

Paula s-a întors în sala de vizionare și a verificat dacă totul era în regulă cu familia Morrison. Pe urmă a aprins monitorul. Ecranul s-a luminat mai întâi în gri-argintiu, apoi a apărut fața lui Daniel.

Legiștii făcuseră o treabă bună, a observat Paula. Victimele asfixierii n-aveau cum să arate bine, dar ei reușiseră cumva să-l facă să pară mai puțin umflat și tumefiat. Avea ochii închiși și părul pieptănat. Expresia nu îi era în niciun caz liniștită, dar nu mai

arăta nici pe departe atât de mutilat ca atunci când îi găsiseră trupul.

— Ăsta nu e Daniel! a strigat Jessica. Nu e fiul meu!

Mike și-a petrecut brațul pe după umerii ei și a strâns-o cu putere la piept.

— E Daniel, a spus el pe un ton plat. E Daniel, Jess.

Femeia s-a zbătut să se elibereze din îmbrățișare, s-a ridicat, clătinându-se pe picioare și s-a apropiat de monitor.

— Nu e Daniel! a urlat.

Fața i s-a schimonosit de durere. Corpul i s-a contorsionat și gura i s-a deschis într-un strigăt mut de suferință. S-a prăbușit pe podea, zvârcolindu-se.

— Jess! a țipat Mike aruncându-se în genunchi lângă ea. Aduceți ajutoare! i-a strigat Paulei. Cred că face un atac de cord.

Paula a ieșit în fugă din sală și a dat de perete ușa camerei tehnicienilor.

— Femeia are un atac de cord. Chemați-i pe cei de la urgență!

Tehnicienii au privit-o cu ochi goi.

— Nu suntem racordați la sistem, a spus unul dintre ei.

— Atunci luați naibii o targă și duceți-o în sala de urgențe! a țipat ea. Acum!

Ulterior, cu greu și-a amintit succesiunea de evenimente. Alarmați, tehnicienii au urcat-o pe Jessica pe o targă cu rotile și s-au năpustit pe coridoare spre secția A & E[39], cu Paula și cu Mike pe urmele lor. Apoi medicii de la urgențe au intrat în acțiune fără să se precipite, și Paula și Mike au fost trimiși în sala de așteptare.

Paula s-a asigurat mai întâi că Mike era în regulă și că recepționera știa unde îl găsea și cum să dea de ea în caz de nevoie, apoi s-a îndreptat spre intrarea rezervată ambulanțelor pentru a-și trage sufletul și a fuma o țigară. Tocmai împingea ușa cu o mână, în vreme ce în cealaltă ținea pachetul de țigări, când a auzit o voce vag familiară.

— Detectiv Mcintyre?

S-a întors și s-a trezit în fața unor ochi cenușii și calzi și a unui zâmbet timid.

— Doctore Blessing, a exclamat Paula, incapabilă să-și ascundă rânjetul care i s-a lățit pe față.

Elinor, vreau să spun, s-a corectat, amintindu-și de privilegiul acordat de aceasta ultima oară când se întâlniseră.

— Mă bucur să te văd, a spus Elinor, strângându-și halatul alb în jurul corpului în timp ce pășeau amândouă în aerul rece de afară.

---

[39] *Accidents and Emergency*, departamentul spitalicesc ce se ocupă de cazurile de accidente și de urgențele medicale (n.tr.)

— Și eu.

Într-adevăr, nu mai avusese parte de mult de o asemenea surpriză plăcută. Atunci când lucraseră împreună la un caz și avuseseră ocazia să se cunoască, i se păruse că între ele se înfiripa ceva.

Crezuse chiar că Elinor flirta cu ea, dar trecuse mult timp de când nu mai fusese nevoită să decodifice asemenea semnale și, în plus, traversase o perioadă obositoare și dificilă. Își propusese să o caute mai târziu, dar viața îi dăduse peste cap planurile, așa cum se întâmplă mai mereu.

— Tot mai lucrezi cu inspectorul-șef Jordan la MIT? a întrebat Elinor.

— Da. Sunt legată ombilical de tot ce e mai rău în oameni. Dar tu? Tot în echipa domnului Denby?

— Deocamdată. Deși foarte curând o să mă mut la altă secție. Însă acum vreau să dau o fugă până la Starbucks. Cred că, dacă mai beau o cafea de la automatul ăla instalat pentru rezidenți, o să fiu nevoită să fac spălături stomacale. Nu vrei să vii cu mine? A zărit pachetul de țigări din mâna Paulei.

Să știi că au și mese afară.

Paula a simțit cum o străfulgeră deznădejdea.

— Mi-ar plăcea, numai că nu pot. A făcut un gest, spre secția A & E. Sunt în timpul serviciului.

Și trebuie să stau pe aproape.

Și-a ridicat brațele, resemnată.

— Nu-i nimic. E numai la două minute de mers pe jos de aici. Nu vrei să-ți aduc ceva?

O senzație de căldură a cuprins-o pe Paula. Nu, nu se înșelase, Elinor chiar era genul de femeie pe gustul ei.

— Mi-ar prinde bine o cafea cu lapte degresat.

— Imediat.

Elinor s-a grăbit să iasă pe alee, fluturându-și halatul alb în lumina felinarelor.

Paula și-a aprins țigara și a scos telefonul din buzunar. Identificare pozitiva Daniel Morrison.

Mama a facut atac de cord. Sunt la A & E cu tatal. I-a trimis mesajul lui Carol. Asta avea să-i dea răgazul să bea o cafea și să exploreze puțin situația cu încântătoarea doctoriță. Avea o muncă îngrozitoare, dar, din câte se părea, viața ei personală era pe cale să o ia într-o direcție mai bună.

CAPITOLUL 19

Nu îi ducea neapărat dorul când lipsea de acasă. Nu erau dependenți unul de celălalt. Atunci când erau amândoi prinși până peste cap cu munca, putea trece și o săptămână fără să petreacă o seară împreună. Dar, când Tony era plecat, Carol era mereu conștientă de golul care se instala în apartamentul de deasupra celui

în care locuia ea. Își vedea fiecare de viața lui, în spații private, ușile din capătul de jos și de sus ale scării interioare delimitându-și spațiul intim.

Și totuși… Carol își dădea imediat seama când Tony nu era acasă. Poate că exista o explicație logică; poate că undeva, la nivel subliminal, mișcările lui creau o vibrație anume în întreaga casă, a cărei absență îi deștepta instinctul reptilian. Sau poate că, așa cum insinuase Blake, erau prea apropiați. Carol a simțit cum gândul ăsta îi dă fiori. Sentimentele ei pentru Tony erau un păienjeniș complicat, ale cărui forță și totodată fragilitate nu îndrăznea să le pună la încercare.

Și-a spus deci că era mai bine că Tony lipsea, căci prezența sa ar fi stânjenit-o, într-un fel sau altul, în investigația pe care o întreprindea asupra trecutului său. Pe de altă parte, asta avea, probabil, să îi amplifice senzația aceea sâcâitoare de vină pentru că își continua cercetările pe la spatele lui și împotriva voinței sale exprimate fățiș. Cu toate acestea, s-a logat la internet și s-a trezit aproape instantaneu pe pagina principală a site-ului *Halifax and Huddersfield Tribune.* A tastat mai întâi „Eddie Blythe”, dar nu a obținut niciun rezultat. Apoi a înlocuit prenumele cu „Edmund” și a avut mai mult succes.

Prima pe listă și cea mai recentă în ordinea apariției era povestea pe care o auzise deja de la Alan Miles. A

constatat enervată că fotografia veche de câteva decenii nu fusese scanată. Urma un articol despre intenția lui Blythe de a vinde fima oțelăriei din Sheffield. Pe la jumătatea lui, un paragraf i-a atras brusc atenția: „Proprietarul fabricii, Edmund Blythe, nu a putut fi contactat pentru a face comentarii. Domnul Blythe se reface în prezent după un atac violent întreprins asupra sa, după cum a relatat ziarul nostru”.

Un atac violent? Alan Miles nu menționase așa ceva. Carol s-a grăbit să treacă în revistă celelalte titluri afișate, în căutarea unuia care nu se referea la fabrică. Puțin mai jos, a dat lovitura.

AGRESIUNE ÎN SAVILE PARK

Un om de afaceri din Halifax a fost internat în spital după ce ieri-seară a fost atacat cu brutalitate în Savile Park, pe când se îndrepta spre casă împreună cu logodnica sa.

Edmund Blythe, în vârstă de 27 de ani, director general la Blythe & Co, a fost înjunghiat de un hoț care a încercat să îl jefuiască amenințându-l cu cuțitul.

După ce a refuzat să îi dea portofelul, atacatorul a scos arma și l-a lovit pe domnul Blythe în piept. Potrivit personalului medical în a cărui îngrijire se află în prezent, lama cuțitului a pătruns foarte aproape

de inimă și numai datorită norocului urmările nu au fost fatale.

Domnul Blythe, a cărui reședință este situată pe Tanner Street, se întorcea împreună cu logodnica sa la casa părinților acesteia, după ce petrecuseră seara alături de câțiva prieteni care locuiesc de cealaltă parte a parcului.

Logodnica sa, aflată într-o stare de profundă durere și care a cerut să i se păstreze anonimatul, ne- a declarat: „Sunt extrem de șocată. Mergeam liniștiți braț la braț prin parc. Și, pe urmă, brusc, din niște tufișuri a apărut un bărbat care agita în mână un cuțit. Am văzut lama strălucind în lumina lunii.

M-am speriat îngrozitor. Bărbatul i-a spus lui Edmund să îi dea portofelul, dar el a refuzat. Pe urmă omul s-a năpustit asupra lui și s-au luat la bătaie. Eu am început să țip și individul a luat-o la fugă.

Era prea întuneric ca să-i pot vedea bine fața. Avea peste un metru optzeci înălțime și purta o căciulă trasă mult în jos, peste ochi. După vorbă, părea localnic, dar nu știu dacă aș putea să-i identific vocea. A fost o poveste absolut îngrozitoare“.

Inspectorul Terrence Arnold a declarat pentru ziarul nostru: „Avem de-a face, în mod evident, cu o persoană extrem de periculoasă. Îi sfătuiesc pe toți cetățenii să fie cu mare băgare de seamă atunci când

se aventurează în zone izolate din oraș după lăsarea întunericului”.

— Fir-ar să fie! și-a spus Carol cu voce tare recitind articolul.

De ce naiba nu menționase Vanessa acest incident atât de dramatic? Nu era stilul ei să rateze șansa de a apărea în lumina reflectoarelor. Ca să nu mai vorbim despre compasiunea pe care ar fi trezit-o în sufletele auditoriului implicarea sa într-o asemenea agresiune brutală.

Într-un fel, așa se explica decizia lui Blythe de a părăsi orașul Halifax pentru a se stabili în Worcester. Un asemenea atac neprovocat ar fi făcut pe oricine să-și pună întrebări serioase asupra locului în care trăia. Totuși, ar fi fost de așteptat ca Blythe să-și ia cu el logodnica atunci când se mutase. Deși, dacă Vanessa nu ar fi vrut să plece din Halifax, atunci nimeni și nimic nu ar fi făcut-o să se răzgândească.

Carol și-a turnat încă un pahar de vin. A parcurs și celelalte articole, fără a mai da peste nicio referire la agresiunea din parc. Era clar, poliția nu operase nicio arestare. Ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că nu dispusese de o descriere completă a atacatorului. Desigur, îi chemaseră la secție și îi luaseră la întrebări pe suspecții locali, fără a ajunge însă la vreun rezultat palpabil. Și, la fel de cert, Blythe nu fusese dispus să dea declarații presei. Din

câte se părea, se hotărâse imediat să-și vândă afacerea și să părăsească orașul. Totul se întâmplase suspect de rapid.

La orizont se profila o nouă întâlnire cu mama lui Tony. Numai că de data aceasta nu avea să mai accepte un refuz. Carol a fost însă împiedicată să plece imediat la Halifax, spre bârlogul Vanessei, de mesajul primit de la Paula.

— La dracu', și-a spus.

La drept vorbind, nu era obligată să se prezinte numaidecât. Totuși, faptul că își abandonase mai devreme îndatoririle o făcea să se simtă acum vinovată. Vin in jumatate de ora. Ramai pana atunci pe metereze, i-a răspuns Paulei.

Niall Quantick ura viața pe care o ducea. Își ura mama, care nu era bună de nimic. Ura străzile murdare din jurul apartamentului lor înghesuit. Ura faptul că nu avea niciodată bani în buzunar. Ura școala și faptul că trebuia să se ducă acolo zi de zi, și asta din cauza înțelegerii făcute de nenorocita de maică-sa cu directorul școlii, potrivit căreia, dacă nu se prezenta, nu mai primea de la ea nici măcar alocația aia jalnică. Așa că Niall își propusese să păcălească sistemul și să scape de maică-sa și de viața lui groaznică, numai că nu voia ca ea să afle. N-avea încotro, trebuia să se ducă la școală, dar mica sa revoltă împotriva sistemului din ultimul trimestru

meritase osteneala. Singurul lucru pe care nu-l ura la viața lui era acela că mintea îi mergea brici și că putea întrece în istețime pe oricine se punea cu el.

A tras un fum din țigara cu marijuana cu care se consola zilnic, după ore, când ieșea să-l scoată la plimbare pe tâmpitul ăla de cățel al lor în parcul ăla mizerabil din apropiere, plin de ace de seringă și de prezervative folosite, de aurolaci și de căcat de câine. Ce viață de rahat!

Cel mai mult își ura însă tatăl, un nenorocit care se dădea deștept și care îi distrusese viața. Poate că nu s-ar fi simțit atât de nefericit dacă nu ar fi avut amintiri mai plăcute. Ceilalți copii cu care umbla nu păreau la fel de scârbiți de viață ca el, și, după părerea lui, asta se datora faptului că nu aveau un termen de comparație. Sigur, toți își închipuiau că știau cum era să ai o mașină grozavă și o locuință mare și să-ți permiți să-ți petreci vacanța în locuri unde soarele strălucește tot anul. Pentru ei, asta nu era decât o fantezie. Dar nu și pentru Niall. El își amintea cum era să ai parte de toate acele lucruri.

Înainte să ajungă în apartamentul ăsta jegos, situat într-un cartier din Manchester atât de rău famat încât cei care își căutau un loc de muncă erau nevoiți să mintă cu privire la adresa lor, locuise într-o casă din Bradfield. Avusese propriul dormitor și o cameră separată de joacă. Avusese console PS3 și Xbox. O

sală de fitness și un ecran TV mare, în fața căruia tatăl său obișnuia să se destindă după o zi de muncă. Mercedesul tatălui stătea în garajul dublu alături de Audiul mamei. Aveau abonament la meciurile echipei Manchester United, mergeau în vacanță în străinătate de trei ori pe an, și Niall nici nu mai ținea minte câte cadouri grozave primise de Crăciun și de ziua lui.

Și apoi, cu trei ani în urmă, totul se dusese naibii. Mama și tata se certaseră luni în șir ca în *Eastenders*[40]. Nu înțelesese care erau motivele, dar nu trecea nici măcar o zi fără ca ei doi să nu țipe unul la celălalt. Într-un sfârșit, tatăl îi luase în vacanță în Florida, chipurile pentru a îndrepta lucrurile, dar în a treia noapte de ședere plecase din vila pe care o închiriaseră, după un nou scandal cu mama. Mama nu se sinchisise prea mult și se hotărâse să rămână, pentru a se bucura cu fiul ei de restul vacanței. După zece zile, când se întorseseră, găsiseră camerele goale, mașinile nu mai erau în garaj, iar încuietorile fuseseră schimbate. Tatăl vânduse casa lipsindu-i de tot confortul asigurat de aceasta, le împachetase hainele și le vârâse în valize pe care le abandonase apoi în fața casei din Manchester a părinților mamei.

Fusese un șoc teribil. Și încă mai era, sau cel puțin pentru Niall.

[40] Una dintre cele mai de succes drame britanice de televiziune, difuzată de BBC începând din anul 1985 (n.tr

Mama își luase avocat, dar fără niciun folos. Cu această ocazie a ieșit la iveală faptul că firma tatei deținea casa și toate celelalte lucruri. Pe hârtie, tata n-avea nimic pe numele lui, era sărac lipit pământului. Și așa deveniseră, în realitate însă, Niall și neisprăvita de maică-sa.

Niall era peste măsură de uimit de cât de rău putea fi tatăl său. Într-o după-amiază, maică-sa l-a târât până la reprezentanța auto a lui taică-său, în încercarea de a-și face soțul să le plătească mai mult decât amărâtele alea de cincizeci de lire săptămânal. Îl dăduseră afară din cameră pe Niall, lăsându-l în seama recepționerului care habar n-avea ce se petrecea, în timp ce ei s-au pus pe țipat.

El a auzit însă fiecare cuvânt pe care și l-au aruncat.

— Nici măcar nu e fiul meu! urlase la un moment dat tatăl, în culmea furiei.

Mama nu răspunsese, dar pe urmă răsunase un zgomot teribil, ca de sticlă spartă de un zid. Ușa fusese trântită de perete și mama ieșise valvârtej, iar el zărise pe jos cioburile vitrinei showroomului prin care se vedeau șirurile de mașini strălucitoare de afară.

—Hai, îi spusese ea luându-l de braț și împingându-l spre ieșire. N-avem noi nevoie de banii nenorocitului ăstuia mincinos.

„Poate tu n-ai”, se gândise Niall. Era, așadar, cu atât mai îndreptățit să îi ia banii mincinosului nenorocit. Cine dracu’ se credea el de zicea că maică-sa era o târfă care făcuse copilul cu un altul și apoi i-l pusese lui în brațe? Sigur, poate că maică-sa nu era decât o vacă proastă, dar nu o stricată, el era el convins de asta. Spre deosebire de taică-său, care ar fi făcut orice în afară de a băga mâna în buzunar pentru a-și întreține soția și fiul.

Așa că, mulțumită lui, erau acum vârâți în rahat până în gât, cel puțin până când Niall avea să crească. Avea de gând să fie băiat cuminte și să-și vadă de ale lui până când urma să ajungă cineva, și-atunci avea să-i arate el lui taică-său.

Între timp însă, era nevoit să ducă această viață mizerabilă, pe care o detesta din tot sufletul. O singură luminiță licărea la capătul tunelului. Se hotărâse să studieze rusa, pentru a putea lucra pentru vreun oligarh și a învăța să facă bani. Indivizilor ăstora nu le păsa pe ce cadavre călcau. Erau în stare să te ucidă doar pentru a-și ocupa timpul cu ceva. Dar niciun profesor de la școala aia de doi bani a lui nu știa rusa. Așa că Niall încercase să găsească în altă parte o sursă de lecții gratuite. Și apoi în viața lui apăruse DD, cu pagina lui de pe Rigmarole, oferindu-se să-l ajute.

Niall nu știa de unde veneau inițialele DD. Probabil de la prenumele și numele de familie, evident rusești, ale individului. DD era însă ceea ce îi trebuia. Îi dăduse câteva noțiuni de bază de rusă online, asta ca să se asigure că băiatul avea intenții serioase. Săptămâna aceasta aveau să se întâlnească însă pentru prima oară. Să îi predea prima lecție față în față, și pe urmă Niall avea să pornească pe drumul spre succes. Cine știe, poate chiar să aibă propria echipă de fotbal.

Da, avea să-i arate el în curând nenorocitului ăluia mincinos.

A pune o întrebare era un lucru. A găsi răspunsul era cu totul altceva. Dificultatea lui nu consta din faptul că se afla într-un loc străin; paradoxal, Tony se simțea total relaxat în casa lui Blythe. Îi provoca acea senzație de liniște organică pe care ar fi vrut să o poată simți și în propria casă, asta dacă ar fi reușit să deștepte în el vreun interes, cât de mic, față de lucrurile care îl înconjurau.

Ceea ce îl deranja era neputința de a veni cu un motiv plauzibil pentru agresiunea asupra lui Jennifer Maidment. Era greu să-ți imaginezi ce motivații personale ar fi putut să împingă pe cineva la uciderea unei adolescente de paisprezece ani. Dacă asasinul ar fi fost de aceeași vârstă cu fata și ar fi făcut parte din cercul ei de cunoștințe, ar fi înjunghiat-o pe stradă sau pe o alee lăturalnică. În acest caz, ar fi existat,

aproape cert, martori, sau măcar colegii ori membrii familiei ar fi putut să ofere informații relevante după atac. Avea însă de-a face cu o acțiune prea bine pusă la punct. Și cu o metodă de a ucide care dovedea maturitate. În plus, criminalul avusese acces la un vehicul. Și, dacă ar fi fost de vârsta lui Jennifer, nu i-ar fi măcelărit organele genitale.

Era posibil ca moartea lui Jennifer să fi fost concepută drept un mesaj brutal adresat unuia dintre părinți. Sau poate ambilor. Dar, cel puțin la prima vedere, îi venea greu să își închipuie vreo situație în care destinul doamnei și al domnului Maidment să se fi intersectat cu cel al unei persoane care nu privea uciderea și mutilarea unui adolescent ca o reacție disproporționată. Tatăl avea o fabrică de mașini-unelte, mama lucra cu jumătate de normă la o școală pentru copii cu nevoi speciale. Și totuși, dacă asasinul intenționase să le transmită un mesaj, atunci alesese o cale ciudată. O moarte relativ liniștită, urmată de o mutilare brutală. Nu, indiferent despre ce era vorba, crima nu izvorâse din dorința de constrângere sau de răzbunare și nu era niciun soi de avertisment.

În timp ce mintea îi era ocupată cu trecerea în revistă a tuturor posibilităților și cu respingerea lor aproape simultană, a hoinărit prin casă, trecând dintr-o cameră în alta fără să își dea seama ce făcea și să conștientizeze cât de în largul său se simțea în acest

decor. Când, într-un final, gândurile care se învolburau în capul său s-au mai potolit, s-a trezit că se afla în bucătărie și că îi era foarte foame. A deschis două dulapuri, în căutare de mâncare. Nu prea avea din ce să aleagă, dar Tony nu se considerase niciodată un gurmand. A găsit un pachet de turte de ovăz și o conservă de mâncare de fasole și s-a așezat la barul pentru micul dejun cu o lingură și o farfurie în față. Absent, a amestecat turtele de ovăz cu fasolea rece și a mâncat rezultatul, care era chiar mai gustos decât se așteptase.

Avea un sentiment inexplicabil de satisfacție – se simțea precum Hansel și Gretel cercetând în mare taină coliba vrăjitoarei. Numai că el nu cu o vrăjitoare trebuia să se confrunte.

Sătul, s-a întors în fotoliul lângă care își lăsase dosarele și a parcurs din nou hârtiile. S-a uitat peste lista cu locațiile computerelor de unde fuseseră transmise mesajele către Jennifer Maidment și și-a amintit vag că Ambrose menționase ceva despre utilizarea acestora pentru a restrânge aria de căutare a ucigașului. Nu prea acordase atenție spuselor lui, pentru că nu era genul de analiză la care recurgea el. Tony se bizuia mai ales pe propriile observații și pe capacitatea sa de empatie, pe experiența și pe instinctele lui. Nu îi surâdea ideea de a reduce comportamentul uman la un set de algoritmi, cu toate

că știa că în unele cazuri asemenea abordări duseseră la rezultate spectaculoase. Această metodă, pur și simplu, nu îi era la îndemână.

Cunoștea însă pe cineva care se pricepea la asta.

Numărul Fionei Cameron era salvat pe cartela telefonului său mobil. De-a lungul anilor, se întâlniseră cu ocazia unor conferințe de specialitate și, o dată, Fiona îl contactase pentru a-i cere opinia în legătură cu un caz la care lucra, undeva în Irlanda. Atunci nu avusese nimic să-i reproșeze, doar îi oferise câteva sugestii utile. Colaboraseră bine. Era o femeie inteligentă și muncitoare, asemenea lui Carol. Dar, spre deosebire de ea, reușise să îmbine cariera profesională, extrem de solicitantă, cu o relație de lungă durată. Tony s-a uitat la ceasul de la mână. Puțin peste ora nouă.

Fiona făcea, probabil, ceea ce fac toți oamenii în mod normal la o asemenea oră. Tony s-a întrebat ce anume. Oare terminase masa de seară? Se uita la televizor? Sorta rufele murdare sau pur și simplu stătea de vorbă cu partenerul ei, sorbind dintr-un pahar de vin? Orice ar fi făcut, apelul lui ar fi putut pica într-un moment prost.

Toate aceste gânduri i-au trecut iute prin minte, deși știa că nu îl împiedicaseră niciodată să facă întocmai ce considera el că trebuia făcut, și n-avea să se întâmple nici de această dată. A sunat. A așteptat

mult, și, tocmai când dădea să închidă, a auzit-o cum răspunde, un pic cam gâfâit.

— Tony? Tu ești?

— Bună, Fiona. Te deranjez cumva?

— Nu, nici vorbă. Sunt într-un hotel din Aberdeen. Deci nici ea nu ducea o viață de om normal.

La fel ca el. Singură și departe de casă. Tocmai scoteam pe hol tava cu mâncarea de la room service și aproape că m-am încuiat pe dinafară. Ce mai faci?

— Sunt în Worcester, a spus Tony, de parcă asta ar fi răspuns tuturor întrebărilor ei. A intervenit ceva într-un caz la care lucrez acum și am vrut să mă consult cu tine, să văd dacă tu crezi că poți aplica aici programul acela de profiling geografic al tău.

Fiona a chicotit și, în ciuda distanței care îi despărțea, Tony a sesizat căldura din glasul ei.

— Ai rămas același. Nu te încurci cu pălăvrăgeala, treci direct la subiect.

Avea dreptate, și-a dat seama Tony. Dar niciodată nu se obosise să încerce să pară altfel de cum era în fața unor femei atât de inteligente ca Fiona.

— Mda, știi tu cum stă treaba cu lupul care nu-și schimbă năravul.

— E OK, pe mine nu mă deranjează. Orice lucru care-mi animă seara plictisitoare care se anunță e bine-venit. Nu îndrăznesc să ies din cameră. Mâine susțin o prelegere, și jos la bar sunt vreo doi colegi pe

care aș vrea cu orice chip să-i evit. Așa că îmi convine să am cu ce să-mi umplu timpul.

Despre ce este vorba?

— O fată de paisprezece ani ucisă și mutilată. Și criminalul va lovi din nou dacă nu vom reuși să-l oprim. Avem un suspect încă neindificat care a discutat pe internet cu victima. Folosește computere publice din orașe răspândite pe o distanță de aproximativ 150 de kilometri. În general, alt computer de fiecare dată, deși în câteva ocazii a revenit în același loc. Deci nu mă interesează atacul în sine.

Ci locațiile folosite pentru a-și transmite mesajele. Crezi că poți să faci ceva?

— Nu știu până nu văd. Poți să-mi trimiți datele?

— Va trebui să le scriu eu însumi. Nu am primit decât un print.

„Și Patterson ar face o criză de nervi dacă i-aș cere fișierul ca să-l trimit cuiva asupra căruia nu deține controlul.”

— Bietul de tine! Sper că nu e o listă prea lungă.

— O s-o ai cam într-o oră.

— Bun, aștept. Ai grijă de tine. Mă bucur că te-am auzit.

Tony a scos laptopul și s-a logat, mulțumit să constate că legătura wireless la internet a lui Blake era în continuare funcțională. Nici nu avea cine știe

ce importanță dacă Fiona Cameron îl putea ajuta sau nu. Făcea un lucru pozitiv, și știa din experiență că, atunci când o apuca pe un asemenea drum, își elibera acea părticică din creier care în cele din urmă avea să îl conducă spre conexiunile inspirate ce stăteau la baza succesului său ca profiler.

Exista un motiv pentru care Jennifer Maidment murise în felul acela. Și Tony simțea că se apropia de adevăr.

CAPITOLUL 20

Paula știa că era cea mai pricepută din echipă în luarea declarațiilor de la martori. Totuși, nu se simțea niciodată în largul ei când avea de-a face cu puștoaice. Propria ei adolescență fusese atât de atipică, încât se temea că nu avea nimic în comun cu fetele. „Ce ironie”, și-a spus. Putea să găsească un punct de plecare pentru a sta de vorbă cu agresori sexuali violenți, cu pedofili, cu traficanți de carne vie cu inimile de piatră. Dar, când venea vorba despre adolescente, se simțea pierdută.

Din păcate, nu avea de ales. Carol Jordan apăruse la spitalul Bradfield Cross exact în clipa în care un funcționar îndurerat îi dădea lui Mike Morrison vestea că soția lui decedase. Deloc surprinzător, bietul

om părea acum un suflet rătăcit. Fiul și soția dispăruți brusc, tot eșafodajul solid pe care își construise viața făcut fărâme. Slavă Domnului că șefa se ivise la țanc și preluase problema, încredințându-i Paulei sarcina ingrată de a scoate informații de la prietena lui Seth Viner.

Într-un fel, n-avea de ce să se plângă. Își băuse cafeaua cu Elinor Blessing și stabiliseră să ia masa împreună cât mai curând posibil. Și se părea că atracția era reciprocă. Și totuși, ce clișeu! Polițiști, doctori și asistente medicale. Ei sfârșeau mereu prin a se combina. Și asta, cel puțin în parte, se explica prin faptul că singurii capabili să înțeleagă genul tău de muncă dementă erau cei care aveau parte, în viața lor profesională, de aceeași doză de nebunie. În plus, în afară de ticăloși, victime și asasini, ei erau singurii pe care ajungeai să-i cunoști. Un alt motiv era și faptul că mulți oameni alegeau să devină polițiști sau să lucreze în domeniul sănătății pentru că își doreau cu adevărat să își ajute semenii, și asta îi unea.

Indiferent de motivele care le aduseseră din nou împreună, Paula spera ca atracția să fie reciprocă. Nu mai avusese de mult o relație, dar abia de curând considerase că își depășise propriile probleme și că putea merge mai departe în viață.

„Inversează ordinea firească a lucrurilor”, și-a spus în timp ce se îndrepta de pe stradă pe mica alee care

ducea la casa lui Lucie Jacobson. O terasă din cărămidă semnala o ușoară schimbare față de clădirile din jur, neînconjurate de grădini. Între ele erau alei unduitoare ce porneau dinspre fațadă și mergeau până în curtea din spate, făcându-le să semene cu niște tractoare cu remorcă. Însă casa familiei Jacobson avea o mică verandă înghesuită lângă intrare, nu mai mare decât un dulap. Pe o latură părea ticsită cu ceea ce aducea, în întuneric, cu o masă de corpuri umane. Dar, când a sunat la ușă și lumina s-a aprins înăuntru, Paula a văzut că nu era nimic sinistru, ci o îngrămădeală de paltoane, haine de ploaie, șepci de baseball și căști de bicicliști. Și-a arătat insigna, iar femeia care stătea în pragul ușii a dat din cap și a lăsat-o să intre.

— Vă așteptam de ceva vreme, a spus ea cu o veselie resemnată pe care Paula nu prea o întâlnea de obicei la martori. Ați venit, probabil, în legătură cu Seth. Poftiți!

A invitat-o într-o cameră de zi aglomerată, în care fiecare lucru de maximă necesitate își avea locul său. Totul era organizat ca în cabina unui vas, cu rafturi și dulapuri înțesate de cărți, casete video, CD-uri și dosare aranjate în ordine și atent etichetate, purtând titluri gen „Utilități”, „Bancă” sau „Impozite”. Două canapele și câteva scaune desperecheate umpleau restul încăperii, aliniate în fața unui televizor cu ecran

mare, conectat la perifericeleobișnuite cu o încâlceală de cabluri.

— Luați loc, a zis femeia. Mă duc s-o chem pe Lucie. Frații ei sunt plecați cu tatăl lor să joace baschet, așa că o să avem parte de ceva liniște. Sunt gemeni. Au șaisprezece ani. Și sunt, pur și simplu, mult prea expansivi. A clătinat din cap și s-a îndreptat spre ușă. Lucie! a strigat. A venit cineva să discute cu tine despre Seth. A revenit în cameră, sprijinindu-se de tocul ușii. Apropo, eu sunt Sarah Jacobson. Am vorbit la telefon cu Kathy și cu Julia. Sunt disperate. A oftat și și-a trecut degetele prin buclele scurte, întunecate la culoare. Cine n-ar fi? Dumnezeule, și așa e greu să faci față perioadei lor de adolescență, darămite atunci când apare un coșmar ca ăsta!

În spatele ei s-au auzit pași pe scări și femeia s-a tras deoparte ca să-i facă loc fiicei sale. Lucie Jacobson îi moștenise părul cârlionțat, deși în cazul său buclele îi încadrau chipul, căzându-i pe umeri într-o cascadă uluitoare. De după plete s-a ivit o față îngustă, cu trăsături bine definite și cu ochi de un albastru adânc, puși și mai mult în evidență de straturile groase de fard aplicat pe pleoape. Era o apariție izbitoare, nu neapărat drăguță, deși Paula bănuia că avea să devină o femeie atrăgătoare. Blugii

închiși la culoare și tricoul negru completau această versiune de adolescentă *goth*[41] din clasa de mijloc.

— Aveți vreo veste despre Seth? a întrebat în vreme ce se uita acuzator spre Paula, ca și cum ar fi făcut-o direct răspunzătoare de dispariția lui Seth.

— Îmi pare rău. Nimic deocamdată. Paula s-a ridicat. Sunt detectiv Paula Mcintyre. Fac parte din echipa de polițiști însărcinată cu găsirea lui Seth.

— Detectiv? Nu e un grad cam mic? Ce poate face un simplu polițist pentru a da de Seth? Pentru că, vedeți, e cu adevărat important să-l găsiți, a spus Lucie intrând în încăpere și trântindu-se pe o canapea, în fața Paulei.

— Lucie, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai face pe nebuna! a exclamat mama ei. S-a întors spre Paula. Cu ce pot să vă servesc? Ceai? Cafea?

— Nu, mulțumesc.

Sarah Jacobson a dat din cap.

— Bun, atunci eu o să fiu în bucătărie, în caz că aveți nevoie de mine. I-a aruncat o privire dură fiicei sale. Lucie, te las singură cu domnișoara Mcintyre ca să îi poți spune în voie tot ce ai de zis, fără să-ți faci

[41] Curent apărut la începutul anilor 1980 în Marea Britanie și care s-a dezvoltat în primul rând ca gen muzical („gothic rock”), diversificându-se și în sfera esteticii și a modei. În domeniul vestimentației se remarcă prin stilul androgin, haine negre și ochii și gura puternic fardate în nuanțe întunecate (n.tr.)

griji de ceea ce aș putea crede eu despre tine. Ai înțeles?

Și cu asta s-a făcut nevăzută.

— Ca și cum mi-ar păsa de ce crede ea.

— Sigur că nu-ți pasă. Doar ești la adolescență, a comentat Paula sec. S-a hotărât brusc să nu o trateze pe fată cu mănuși. Uite care-i treaba. În momentul de față, nu mă interesează nimic altceva decât să dau de urma lui Seth. Deci acum e momentul să scoți la iveală toate micile secrete pe care le aveați voi doi – orice chestie despre care crezi că ar putea să vă bage în bucluc. Dacă ne ajuți să-l găsim, toate păcatele tale josnice, toate prostiile pe care le-ai făcut îți vor fi iertate. Să fim bine înțelese, mie nu-mi pasă de droguri, băutură, sex, chestii de genul ăsta. Tot ce vreau e să aflu dacă ne poți fi de folos. I-a susținut privirea provocatoare. Crede-mă, orice ați fi făcut voi doi, poți pune pariu că am auzit despre asta la viața mea, că am văzut sau am făcut-o și eu.

Lucie a oftat și și-a dat ochii peste cap.

— Asta nu te privește pe tine. Ceea ce facem noi n-are nicio legătură cu chestiile astea, OK? Eu și Seth suntem prieteni buni. Ceea ce vrei tu să afli e dacă Seth are vreun secret. Și răspunsul este da.

Paula a încercat să nu arate cât de mult o interesa ceea ce îi spusese Lucie.

— Și tu știi care e secretul?

— Sigur că da. Noi doi suntem ca unul.

— Deci despre ce e vorba?

Lucie a măsurat-o din cap până în picioare, ca și cum își cântărea opțiunile, încercând să ia o hotărâre.

— Ești lesbiană? Ca mamele lui Seth?

— Ca să te citez, „asta nu te privește”, a parat Paula.

— Asta înseamnă că ești, a zis Lucie zâmbind victorioasă, de parcă marcase un punct. Grozav! Nu avem încredere în oamenii care joacă după reguli. Deci n-aș avea încredere în tine dacă n-ai fi lesbiană. Și, având în vedere că ești polițistă, trebuie să compensezi cumva chestia asta cu lesbianismul.

Paula s-a abținut cu greu să nu răspundă cu acel „mă rog”, atât de tipic adolescenților.

— Trebuie să-mi spui care e secretul lui Seth.

Lucie s-a foit, agitată, pe canapea.

— Nu e cine știe ce. Pe bune.

— Cu atât mai mult.

— Seth compune cântece. În special texte, dar la unele și muzica.

Părea greu de crezut că cineva s-ar putea rușina cu așa ceva.

— OK, ăsta-i secretul?

— Pă da, știi, mai avea un pas până la a scrie poezii. Și ce poate fi mai jalnic de atât?

— Bun, am înțeles. Și a arătat cuiva muzica sau textele compuse?

— Da. Evident, mie. Vezi, s-ar putea ca de aici să i se tragă. Pentru că pe Rig… Știi ce-i aia, nu?

— Rigmarole? Mda, știu.

— Ei bine, a apărut pe Rig un tip, care i-a scris lui Seth ceva de genul: „Am aflat de micul tău secret murdar”, și Seth s-a speriat. Și l-a întrebat într-o discuție privată: „Cum de știi de cântecele mele?” și tipul i-a răspuns: „Trebuie să ai mai multă grijă la ce lași în urma ta”. Deci Seth a scăpat cumva vreo informație, și tipul a aflat, și pe urmă s-a dovedit că lucrează în domeniul muzicii.

Paula a simțit cum o cuprinde disperarea. Începea să-și dea seama cum se petrecuseră lucrurile.

Seth fusese ademenit să își dezvăluie singur secretul, și tipul se folosise de asta pentru a-i oferi un vis și a-l atrage pe băiat de partea sa.

— Și i-a promis că îi poate obține un contract?

Lucie a scos un țâțâit dezaprobator.

— Nu, nimeni nu-i așa naiv încât să creadă într-o asemenea escrocherie. Nu, i-a spus doar că avea să-l recomande unor băieți de la niște formații în ascensiune și care au melodii online, dar încă nu au scos vreun disc. Formații care ar putea dori să colaboreze cu el ca să dea lovitura. I-a spus că putea să aranjeze el ceva.

— Și cu el urma să se întâlnească Seth noaptea trecută?

Lucie și-a ferit privirea.

— Tot ce se poate. Urma să-mi spună și mie, dar n-a făcut-o. Mi-a zis că intenționa să petreacă noaptea la Will, dar că nu putea să mă sune pentru că aveau ceva de făcut, numai ei doi.

Paula a rămas câteva clipe tăcută, apoi a întrebat:

— Ce poți să-mi spui despre individ?

— Numele lui de utilizator pe Rig e JJ. Și chiar se pricepe la muzică. E un adevărat expert în grunge, ăsta-i genul preferat de Seth. Seth mi-a spus că știe lucruri pe care numai un om din interior ar fi putut să le afle.

„De unde să știe Seth ce e important și ce nu în muzica grunge? Tipul a inventat toate astea, și voi, ca niște mielușei ce sunteți, v-ați lăsat păcăliți.”

— Mai știi și altceva despre el? Unde locuiește? Unde lucrează?

Pentru prima oară în decursul conversației, Lucie a părut abătută.

— Nu, nu-i știu decât numele de utilizator. Și n-a povestit niciodată nimic despre el însuși pe site.

Nu voia să discute decât despre muzică, nu despre treburile lui personale.

— I-ai verificat pagina pe Rig?

Lucie s-a încruntat.

— Eu nu, dar Seth a făcut-o. Mi-a spus că era plină de muzică de calitate. S-a luminat la față.

Sigur. Abia acum îmi dau seama. Știu cum poți da de el. JJ, inițiale fără puncte.

— Așteaptă o clipă, a spus Paula ridicând un deget. Și-a scos telefonul și a sunat-o pe Stacey.

Alo, Stacey, Paula la telefon.

— Știu. Numele tău apare pe ecran. Asta în caz c-ai uitat.

„Dumnezeu să mă ferească de excentrici și de umorul lor.”

— Da, da. Ascultă, Seth Viner discuta despre muzică pe Rigmarole cu un tip. Nume de utilizator JJ, doar inițiale, fără puncte. E posibil ca acest JJ să-l fi atras într-o întâlnire. Poți să verifici, te rog?

— Stai puțin. Mă uit acum… Tăcere. Nu, nimic. Mă ocup de asta. Va trebui să fac *backdoor*[42].

— Și eu ar trebui să știu ce înseamnă chestia asta? a întrebat Paula.

— Nu.

Telefonul s-a închis.

— Mersi, Lucie, a spus Paula. Cred că ne-ai fost de mare ajutor. „Și-mi pare rău că nu ai spus nimănui imediat ce ai sesizat dispariția lui Seth.” Mai ai ceva de adăugat?

[42] Metodă prin care se eludează pașii de autentificare pe un computer (parola), asigurându-se accesul printr-un program sau printr-un dispozitiv anume creat în acest scop (n.tr.)

Lucie a clătinat din cap.

— Seth e un băiat bun. Trebuie să-l găsiți și să-l aduceți acasă. Nu e bine să umble de capul lui.

Mi-e teamă să nu i se întâmple ceva rău.

— Înțeleg. Și nu e un lucru rușinos să-ți arăți teama. Iar mama tare pare dornică să te ajute.

Lucie a pufnit.

— Lucrează la BBC. La radio. La chestii de genul *You and Yours* [43]. Al naibii de jenant, nu?

Virtutea întruchipată.

— Dă-i o șansă, a răspuns Paula ridicându-se iute. Poate că nu mă crezi, dar a fost și ea cândva la fel ca tine.

Fata a încuviințat din cap. Ochii îi erau umezi. Avea privirea cuiva care ar fi izbucnit într-un urlet dacă ar fi încercat să vorbească. Paula știa exact prin ce trecea. Nu cu mult timp în urmă, își pierduse unul dintre cei mai apropiați prieteni. Și de nenumărate ori de atunci simțise că suferința și teama aveau să o copleșească. A pescuit o carte de vizită din poșetă.

— Sună-mă dacă îți mai amintești ceva. Sau dacă vrei să stăm de vorbă despre Seth. OK?

După câteva minute, era deja în mașină, în drum spre secție, unde avea să-și petreacă noaptea

[43] Emisiune de mare audiență difuzată de BBC Radio 4 începând din 1970, în care se oferă răspunsuri la întrebări formulate de ascultători pe teme dintre cele mai diverse, de la chestiuni personale la subiecte de interes general (n.tr.)

urmărind-o pe Stacey în vreme ce lucra. Avea presimțirea îngrozitoare că, indiferent de ceea ce îi rezerva viitorul lui Lucie Jacobson, nu o aștepta o reîntâlnire veselă cu prietenul ei.

CAPITOLUL 21

Păsărelele cântau. Cântau din toate puterile. Sunetul scos de una semăna cu cel al unei roți care scârțâie, în vreme ce alta părea să aibă ceva înfipt în gât. Tony s-a deșteptat încet din somnul greu. Nu-și amintea de când nu mai dormise o noapte întreagă, netulburat de vise și de anxietăți. De ani de zile se lupta cu insomnia. La drept vorbind, cam de când se apucase să studieze ce se afla în mințile cu adevărat bolnave.

Mai întâi a savurat senzația aceea nefamiliară de a se trezi perfect odihnit. Pe urmă a trecut printr-un moment de uluială atunci când, deschizând ochii, și-a dat seama că nu știa unde se afla. Nu era acasă, nici într-o cameră de hotel și nici în sala de odihnă amenajată pentru angajați în spitalul Bradfield Moor… Apoi amintirile i-au revenit. Era întins în patul lui Edmund Arthur Blythe, omul răspunzător de jumătate din ADN-ul său, în dormitorul principal al

unei vile opulente, în mijlocul unei grădini din Worcester. „Ceva gen Goldilocks”[44], și-a spus.

Tony s-a uitat la ceasul de la mână, apoi și-a scuturat, mirat, brațul. Aproape ora nouă? Nu-i venea să creadă. Zece ore de somn continuu. Nu mai dormise atât de mult de pe vremea când era student, după nopți albe petrecute pentru a-și scrie referatele. Alți colegi petrecuseră anii de la universitate distrându-se. Tony învățase. S-a ridicat într-un cot și a scuturat din cap. Ce nebunie! Alvin Ambrose urma să vină să-l ia de la hotel în circa o jumătate de oră. N-avea cum să ajungă. Trebuia neapărat să-l sune și să amâne întâlnirea. Nu avea la dispoziție decât treizeci și două de minute pentru a veni cu o poveste care să nu-l facă să pară în ochii polițiștilor drept un individ care fugise de la un azil de nebuni.

Tocmai se întindea după telefon, când acesta a prins viață, făcându-l să tresară. L-a înhățat de pe noptieră și l-a dus la ureche.

— Da? Alo? Alo? a bolborosit.

— Te-am sculat din somn?

I-a luat o clipă pentru a recunoaște vocea.

---

[44] Principiul Goldilocks afirmă că ceva trebuie să se încadreze în anumite limite pentru a putea funcționa. Numele provine de la povestirea pentru copii *Goldilocks și cei trei ursuleți*, publicată de scriitorul britanic Robert Southey în anul 1837. O fetiță descoperă o casă locuită de trei urși, fiecare având propriile lucruri (alimente, pat etc.) și observă că unul dintre urși are lucruri care se încadrează într-o singură extremă (prea calde, prea mari etc.), altul în cealaltă extremă (prea reci, prea mici etc.), și ultimul – lucruri e*xact cum trebuie.* (n.tr.)

— Fiona. Nu, sunt treaz. Dar tocmai voiam să sun pe altcineva. M-ai luat pe neașteptate.

— Îmi pare rău, n-am vrut. M-am gândit să te anunț că am rulat programul de profiling geografic pe lista aceea de locații pe care mi-ai trimis-o.

— Formidabil! Dar știu că te miști repede…

Fiona a chicotit.

— Am făcut ceva progrese din epoca abacului și până acum, Tony. În zilele noastre, calculațiile se efectuează foarte rapid. Chiar și cu un laptop, într-o cameră de hotel.

— Da, știu. Totuși, explică-mi și mie cum vine chestia asta. Pentru mine, ceea ce faci tu este o adevărată vrajă.

— Nu e nimic magic. Oricum, ceea ce vreau să înțelegi de la bun început este că rezultatele nu sunt definitive, pentru că avem de-a face cu un mecanism al opțiunilor diferit de cel al unui infractor.

Locația crimelor depinde în mare măsură de disponibilitatea manifestată de victime. După cum prea bine știm amândoi, unii infractori lucrează cu criterii restrictive. De pildă, unui violator îi place un anumit tip de femeie. Un hoț nu poate da o spargere decât cel mult la etajul întâi…

— Da, înțeleg ideea, a spus Tony.

Știa că Fiona nu voia să fie prea pedantă, dar își dorea să ajungă mai repede în miezul problemei.

N-avea nevoie de o prelegere, ci de rezultate.

— Deci, din punctul lui de vedere, alegerea locației este mult mai limitată decât în cazul cuiva care caută pur și simplu acces la un computer public. Și asta, pentru că astfel de computere se găsesc acum peste tot. Bănuiesc că până și tu ai observat acest lucru.

— Mai mult decât atât. Chiar le-am și folosit, Fiona.

— Bravo, încă puțin și ajungi în secolul XX. Așadar, cu amendamentul că rezultatele mele nu sunt întărite de acel tip de analiză detaliată specifică profilingului geografic, pot totuși să afirm că persoana care a utilizat computerele locuiește în zona metropolitană de sud a Manchesterului, în apropiere de autostrada M60. Am pregătit o hartă pe care o să ți-o trimit imediat pe e-mail. E vorba despre aria hașurată în roșu, la interescția dintre Didsbury, Withington și Chorlton. Deși nu știu ce reprezintă asta din punct de vedere demografic.

— Sunt oameni care citesc *Guardian* și ascultă Radio 4. Își fac cumpărăturile la magazinele locale și devin melancolici când îl aud cântând pe John Lewis[45].

Fiona a izbucnit în râs, amuzată.

— Nu te afli, așadar, pe terenul tău familiar, de crime cu tentă sexuală, nu-i așa?

[45] Pianist şi compozitor american de jazz (1920–2001) (n.tr.)

— Nu. Și nici nu cred că e vorba despre așa ceva. Ci mai degrabă despre un criminal în serie.

Mai e însă ceva care nu-mi dă pace, deși nu pot să-mi dau seama ce. Cunoști sentimentul?

— Ba bine că nu! Nu e o senzație prea plăcută. Oricum, sună-mă dacă te mai pot ajuta cu ceva.

— Mersi, Fiona. Rămân dator cu o băutură data viitoare când ne vom întâlni. Vii cumva la conferința Europol de luna viitoare?

N-a aflat răspunsul Fionei. Ușa camerei s-a deschis pe neașteptate și în încăpere a pătruns agenta imobiliară cu care discutase în ziua anterioară, vorbind cu cineva care venea în spatele ei:

— Și cred că o să fiți de acord cu mine că dormitorul principal este nemaipomenit.

S-a întors și a dat cu ochii de Tony, care stătea în mijlocul patului și strângea pilota la piept.

— Trebuie să închid, Fiona, a spus el în telefon. Pe urmă a încercat să zâmbească, adresându-se femeii: Știu că pare ciudat, dar pot să vă explic.

Însă agenta imobiliară a început să țipe.

Bethany nu a îndrăznit să-i refuze lui Carol accesul în sediul firmei, dar se vedea clar că ezita să îi anunțe Vanessei sosirea ei.

— E foarte ocupată în acest moment, a spus secretara. Mă îndoiesc că o să vă poată primi astăzi,

fără programare. Data trecută ați avut noroc că a putut sta de vorbă cu dumneavoastră, a bolborosit ea.

Carol nu s-a obosit să îi răspundă cu aceeași politețe. Dacă fata lucra de ceva timp pentru

Vanessa, atunci frica reprezenta pentru ea o motivație mai solidă decât dorința de a se face plăcută.

— Este o treabă polițienească. Spune-i doamnei Hill că mă aflu aici în calitate de comandant al echipei care cercetează dosarele clasate. S-a întors apoi cu spatele, fără să-i dea lui Bethany altă opțiune decât să ia telefonul în mână.

— Îmi cer scuze, Vanessa, a auzit-o rostind cu o voce plângăreață. Polițista s-a întors. Zice că trebuie să discute cu tine. N-am înțeles prea bine, ceva cu un dosar clasat… A urmat o pauză lungă.

Apoi zgomotul receptorului pus în furcă. O să vă primească imediat ce se va elibera, a informat-o Bethany în cele din urmă pe tonul sumbru al cuiva care se știe prins între ciocan și nicovală.

Minutele au început să se scurgă. Carol s-a uitat la ceasul de la mână, apoi și-a verificat telefonul și e-mailul. Pe drum, se oprise în sala alocată anchetării cazului ei din cadrul Diviziei de Nord pentru a stabili rapid sarcinile fiecăruia pe ziua respectivă și a lăsa membrilor echipei mesajul că ședința se amâna pentru ora zece. Așa că aproape că nu îi venea nici ei să

creadă că își permisese să dea o fugă până în Halifax acum, când avea pe cap două infracțiuni majore, plus explorarea lacului Wastwater.

Dacă Blake descoperea cum își pierdea ea vremea, în loc să se ocupe îndeaproape de anchetele în curs, avea la dispoziție toate argumentele necesare pentru a-și duce planul la bun sfârșit. Dar nici măcar gândul acesta nu a putut-o opri. De parcă se săturase să tot joace rolul polițistului care își punea slujba mai presus de orice. De ani de zile, făcea numai ceea ce trebuia să facă, și chiar mai mult decât atât. Își pusese în pericol viața, riscase să fie retrogradată din funcție și să suporte consecințele, dar trăsese de ea și revenise în prima linie. Luptase din greu pentru a se întoarce în poliție, dar, odată revenită, nu ezitase să înfrunte orice tip de greutăți.

Acum era însă complet dată peste cap de amploarea sentimentelor pe care le nutrea pentru Tony.

Să fie din cauză că ținea la el mai mult decât la slujba care până atunci îi dăduse sens vieții? Sau poate că o făcea din dorința de sfidare, din încercarea de a-și demonstra dreptul de a-și face treaba așa cum crede ea de cuviință în fața unui șef care dorea s-o poată mânui ca pe-o jucărie cu cheiță?

Oricare ar fi fost răspunsul, avea să mai aștepte până să-l afle. Pentru că Vanessa se afla, într-un final,

în fața ei, în mod evident iritată. Bătea nerăbdătoare în covor cu vârful pantofilor ei cu toc înalt.

— Am crezut că am terminat discuția, a spus pe un ton jos, dar aspru.

Carol a clătinat din cap.

— Eu nu-mi termin treaba decât atunci când descopăr adevărul. O marfă cam rară la tine. A aruncat o privire spre Bethany. Nu cred că vrei să purtăm conversația asta aici și să dăm naștere unor bârfe care să circule printre angajați.

De data aceasta, în loc să o invite în biroul ei, Vanessa a condus-o într-o încăpere mică de lângă sala de recepție. Două canapele largi, frumos tapițate, erau așezate una în fața celeilalte, despărțite de o măsuță de cafea din granit. Pereții erau împodobiți cu reproduceri după picturile viu colorate ale lui Gustav Klimt. „O cameră concepută pentru a impresiona”, și-a zis Carol. Dar care n-avea niciun efect asupra ei.

Vanessa s-a așezat pe una dintre canapele.

— Am crezut că data trecută ți-am dat clar de înțeles că nu vreau să am nimic de-a face cu ancheta asta ciudată a ta, a spus pe un ton plictisit.

Carol n-a luat-o în seamă.

— O parte din munca mea de comandant MIT constă în verificarea dosarelor clasate. Am dat peste un caz mai vechi de agresiune în Sevile Park. Îți spune ceva?

Vanessa abia dacă a clipit.

— Vrei să fii mai exactă? i-a cerut ea.

— Erai împreună cu logodnicul tău, Edmund Arthur Blythe. Ai declarat la poliție că ați fost acostați de un bărbat care i-a cerut portofelul lui Eddie. Pe urmă, lucrurile au scăpat de sub control, și Eddie a fost înjunghiat. A scăpat cu viață ca prin urechile acului. Și după aceea a plecat din oraș.

— Ce te-a apucat să dezgropi chestia asta? Carol a sesizat o nuanță agresivă în tonul vocii Vanessei. Și-a amintit de cântecul[46] lui Bob Dylan despre femeia care nu se împiedică niciodată pentru că n-are unde să cadă. În cazul Vanessei, era însă mai degrabă vorba despre cineva care nu se împiedică pentru că nu concepe că ar putea să cadă.

— Pentru că tu n-ai suflat niciodată vreo vorbă despre incident. Tony merită să afle motivele pentru care tatăl său a ales să vă părăsească. Dacă n-o să-mi spui tot adevărul, o să redeschid cazul, și îți promit că de data asta cercetarea va merge până la capăt. Declarația pe care ai dat-o la poliție mi s-a părut a naibii de neconvingătoare. Așa că să-ți fie clar că am de gând să-ți fac viața un iad și să divulg faptul că ai încercat să-ți împiedici fiul să intre în posesia moștenirii. Și asta va fi de ajuns pentru redeschiderea cazului. Crede-mă, Vanessa, sunt la fel de dură ca

[46] Este vorba despre melodia *She Belongs to Me* (n. Red.)

tine, și te avertizez că nu mă deranjează câtuși de puțin să-ți stau ca un ghimpe în coaste dacă nu te hotărăști să-mi spui tot.

— Asta se cheamă hărțuire. O să depun plângere ca să fii dată afară din poliție dacă îndrăznești să mai continui.

Vanessa nu reușea să își stăpânească furia. Iar asta a făcut-o pe Carol să-și dea seama că o învinsese.

A ridicat nepăsătoare din umeri.

— Și cât timp crezi c-o să treacă până când vor fi verificate acuzațiile tale? Pentru că eu pot să-ți fac viața un iad mult și bine. Și nu cred că vrei așa ceva. Nu cred că vrei ca numele să-ți fie terfelit în noroi. Și, odată cu el, și cel al firmei. Nu în vremurile astea, când economia merge atât de prost și oamenii se gândesc de două ori înainte de a-și cheltui banii apelând la o firmă de recrutare și de instruire a forței de muncă.

— Ar fi trebuit să pună mâna pe tine și să nu te mai lase să pleci, a spus Vanessa. Dar e un bărbat lipsit de curaj. La fel ca tatăl său. Și-a pus picior peste picior, și-a încrucișat brațele la piept și a privit-o pe Carol cu o ură nedisimulată. Deci ce vrei să afli?

— Vreau să știu ce s-a petrecut în noaptea aceea de l-a făcut pe Eddie să plece din oraș. Și de ce nu i-ai povestit asta lui Tony.

Vanessa s-a uitat lung la Carol, cântărindu-și opțiunile.

— Cum te-ai simți dacă bărbatul cu care ai acceptat să te măriți s-ar dovedi un laș total lipsit de caracter? În clipa în care individul a scos cuțitul, Eddie s-a înmuiat tot. I-a dat portofelul și l-a implorat să ne lase în pace. A început să plângă. Spune, nu e incredibil? Îi curgeau lacrimile pe obraji și mucii din nas, ca la un puști. Vrednic de milă. Și hoțul s-a prins imediat cu cine avea de-a face. Râdea de el. Vanessa a tăcut câteva clipe. Piciorul stâng se mișca în sus și în jos, după un ritm lăuntric, iar pielea pantofului strălucea în lumină. Mi-a cerut să-i dau bijuteriile. Inelul de logodnă și o brățară de aur primită cadou de la Eddie. Așa că l-am pocnit în fluierul piciorului. Și, în clipa aceea, s-a întors spre Eddie. L-a înjunghiat și pe urmă a fugit.

— Și nu te-ai învinovățit pentru cele întâmplate? a întrebat Carol deși știa dinainte răspunsul.

— Să mă învinovățesc? Nu eu m-am târât în genunchi, cerșindu-i mila nenorocitului ăluia. Eu am fost cea care s-a opus, așa cum ar fi trebuit să facă Eddie. Numai că Eddie era un laș, și hoțul și-a dat seama de asta. Și nu m-a atacat pe mine, pentru că știa că o să ripostez. Singurul lucru de care mă învinovățesc este că nu am înțeles mai devreme ce pămpălău era Eddie.

Disprețul picura din gura Vanessei ca sângele de pe cuțitul unui măcelar.

— De ce a vândut Eddie afacerea și a plecat din oraș?

— Era distrus. Din cauza articolului din ziar, tot orașul aflase că nu se putuse apăra. Și că mă lăsase și pe mine de izbeliște. Ajunsese de râsul lumii. Marele om de afaceri care se lasă bătut de un hoț mărunt. N-a putut să suporte rușinea. Și tot atunci l-am părăsit și eu, așa că nu mai avea de ce să rămână în oraș.

— L-ai părăsit? Tocmai când era în spital?

Vanessa i-a aruncat o privire nepăsătoare.

— De ce să mai stau cu el? Nu se ridicase la înălțimea așteptărilor mele. Simplu ca bună ziua.

Femeia dădea dovadă de un egoism uluitor, a constatat Carol. Părea că nimeni și nimic nu o putea clinti din convingerea că avea întotdeauna dreptate. Cu o mamă ca ea, era un adevărat miracol că Tony ajunsese cineva.

— Nu s-a făcut nicio arestare, a remarcat Carol.

— Nu, erați și atunci, la fel ca acum, niște incompetenți. Sinceră să fiu, nici nu cred că și-au dat prea tare silința. Dacă hoțul ar fi încercat să mă violeze, poate că s-ar fi străduit mai mult. Dar așa, pentru ei, Eddie nu era decât un prăpădit de bogătan care nu știa să aibă grijă de el și care merita deci cu vârf și îndesat ce i se întâmplase.

Lui Carol îi venea greu să creadă asta. În anii 1960, când poliția se confrunta cu mult mai puține cazuri de violență, o astfel de agresiune ar fi fost tratată cu toată seriozitatea, chiar și în condițiile unui presupus conflict de clasă, infirmat însă de relatarea lui Alan Miles, potrivit căreia Eddie era un flăcău din zonă care își croise drum în viață prin propriile forțe. Dar varianta Vanessei îi dăduse apă la moară, așa că n-a rezistat să nu o împungă puțin.

— N-ai oferit poliției cine știe ce descriere a atacatorului. Vanessa a ridicat din sprâncene.

— Era întuneric. Și totul a durat foarte puțin. După accent, părea localnic. Tu știi mai bine ca oricine cât de puține lucruri sesizează martorii unui atac.

Avea dreptate în felul ei. Era o remarcă inteligentă, lucru, de altfel, de așteptat de la o persoană ca ea.

— De ce nu i-ai spus adevărul lui Tony? De ce l-ai lăsat să creadă că faptul că Eddie v-a părăsit avea de-a face cu el?

— N-am cum să controlez ceea ce crede și simte fiul meu, a răspuns Vanessa indiferentă.

— Dar ai fi putut să-i relatezi întâmplarea.

Un zâmbeț malițios a ridicat colțurile gurii Vanessei.

— Am încercat să-l protejez, ca să nu afle adevărul. Nu voiam să știe cât de laș era tatăl lui. În primul rând, pentru că nu avusese curajul să înfrunte un tânăr

care era, probabil, în seara aceea, la fel de speriat ca el. Și, în al doilea rând, pentru că îi păsa atât de mult de ceea ce credeau oamenii despre el, încât a preferat să fugă decât să le țină piept. Cu ce l-ar fi ajutat pe Tony să afle că tatăl lui era un laș? Că fusese abandonat de un bărbat comparativ cu care leul din *Vrăjitorul din Oz* putea fi considerat un erou?

— Cred că i-ar fi fost de mai mare folos decât să trăiască toată viața cu convingerea că tatăl lui îl părăsise pentru că nu voise să aibă nimic de-a face cu el. Spune-mi, Eddie a manifestat vreun interes față de fiul lui?

Vanessa a pufnit zgomotos.

— Nici n-am știu că aflase că avea un fiu. Eu, una, nu i-am spus niciodată. Habar n-am cum de a aflat.

Carol nu a putut să-și ascundă mirarea.

— Cum? Nu i-ai spus c-o să ai un copil? N-a știut că ești însărcinată?

— Nu eram decât în luna a treia atunci când a avut loc atacul. Nu se vedea. La vremea aceea, femeile nu obișnuiau să trâmbițeze că o să devină mame. Și, până la urmă, tot răul a fost spre bine.

Dacă Eddie ar fi aflat, m-ar fi convins să mă mărit cu el, și m-aș fi legat la cap cu un nenorocit de pămpălău. Și n-aș fi avut ceea ce am, a spus Vanessa cu convingere, arătând cu mândrie spre birouri.

Eddie ne-a făcut o favoare dispărând în ceață.

„Uite un exemplu dus la extrem în care încrederea în sine dă în autoamăgire”, și-a spus Carol.

— Nu crezi că avea dreptul să afle de fiul lui?

— În lumea în care trăim, nu ai parte decât de ceea îți iei singur. Și dreptatea n-are nimic de-a face cu asta. Și, cu aceste vorbe dure, Vanessa s-a ridicat de pe canapea. De data asta, Carol, am terminat cu tine definitiv. Nu mai am ce altceva să-ți spun. N-ai decât să-i povestești lui Tony. Sau poate nu. Cum vrei. Nu-mi pasă. A deschis ușa cu o fluturare a mâinii. Știi, ai putea să faci alegeri mai bune în privința bărbaților.

Carol i-a zâmbit în față în timp ce ieșea.

— Aproape că mi-e milă de tine. Nici nu știi ce pierzi, Vanessa.

CAPITOLUL 22

Vinerea era ziua cea mai bună pentru Pippa Thomas. De când își redusese săptămâna de lucru la secția de chirurgie la numai patru zile, își găsise timp și pentru ea. O zi întreagă în care nu era nevoită să vadă de treburile altora și să se dea peste cap ca să-i facă pe ceilalți să zâmbească. O zi întreagă singură și liberă, cu Huw la lucru și cu copiii la școală. Savura fiecare clipă.

Dar cel mai mult îi plăcea Clubul de Vineri Dimineața. Cu ea, erau în total cinci: Monica, cea care lucra după-amiezile și serile la Biroul de Consiliere a Cetățenilor; Pam, care își îngrijea mama suferindă de demență și care plătea pe cineva din puținii ei bani pentru a-și lua liber vineri dimineața; Denise, o femeie din înalta societate care se întâlnea cu doamne la fel de respectabile ca ea pentru a lua masa de prânz împreună în timpul zilelor de lucru, cu excepția celei de vineri; și Aoife, directoarea Teatrului Regal din Bradfield. Pe soare sau pe ploaie, se adunau în fiecare vineri în parcarea motelului Shining Hour, în ținutul mlaștinilor, între Bradfield și Rochdale. Și, indiferent de vreme, alergau aproape douăzeci de kilometri pe unul dintre cele mai accidentate terenuri din nordul Angliei. Se cunoscuseră în Grattan Park, cu ocazia unei curse de alergare de amuzament organizate pentru strângerea de fonduri în lupta împotriva cancerului de sân. „Al naibii oximoron”, mormăise Denise în timp ce toate cinci căutau în zadar o toaletă neîncuiată. „Cancerul de sân și amuzamentul! Ce să zic?!!” Sfârșiseră prin a se păzi una pe cealaltă în timp ce își goleau vezicile de femei între două vârste printre rododendroni, înainte de cursă. Iar până spre seară luase deja naștere Clubul de Vineri Dimineața.

Cerul era de un albastru strălucitor în vinerea aceea, dar un vânt tăios își croia drum dinspre nord-est spre mlaștinile din Pennine. Îmbrăcată cu o bluză subțire de trening, Pippa și-a strâns brațele la piept ca să se încălzească. Curând avea să fie învăluită de acea senzație extraordinară, lăsându-și trupul să se miște liber în peisajul minunat care le înconjura. Imediat ce au pornit în cursă, Pippa a preluat conducerea. Denise s-a plasat imediat lângă umărul ei. Au schimbat câteva vorbe. Peste puțin timp, aveau să fie însă nevoite să-și păstreze suflul ca să-și alimenteze cu oxigen mușchii și să poată urca panta lungă și lină până în vârful Bickerslow.

Pippa alerga cu capul plecat, dar simțea cum plutonul din spate se întindea și se lăbărța, împingând-o înainte. N-avea timp să admire priveliștea. Se concentra pe ideea de a ajunge la piatra de hotar marcată, unde aveau să o cotească spre vest și să-și găsească adăpost pe o bancă metalică – un scurt popas binemeritat după o alergare atât de grea. Abia porniseră pe drumul îngust, când Pippa s-a oprit brusc. Denise s-a izbit de ea, și aproape că au căzut amândouă din picioare.

— Ce naiba se întâmplă? a întrebat Denise.

Pippa nu i-a răspuns. S-a mulțumit să arate spre pachetul îmbibat de apă ce zăcea într-un șanț, lângă drum. În ciuda sacului care acoperea un capăt al

pânzei jegoase, înăuntru se afla, fără umbră de îndoială, un cadavru.

Și astfel, vinerile nu aveau să mai fie niciodată la fel.

Paula a sorbit din cana de cafea și s-a așezat la birou. Deși nu era decât nouă și jumătate și șefa îi anunțase că ședința se amâna pentru ora zece, toți membrii echipei erau prezenți deja. Mă rog, își închipuia că era și Stacey pe undeva pe acolo. Monitoarele ei străluceau atât de tare, încât o ascundeau aproape cu totul vederii. Doar faptul că bătea ușor darabana pe masă și clicul mouse-ului îi marcau prezența. Nimic neobișnuit în asta. Paula se întreba uneori dacă Stacey pleca vreodată acasă. Sau dacă avea, de fapt, o casă unde să se ducă. Nu lucrase în viața ei cu cineva mai secretos.

Într-un fel sau altul, Paula ajunsese în casele tuturor colegilor. Nu și în a lui Stacey. Nu pentru că n-ar fi fost prietenoasă din fire. Doar că părea de pe altă planetă. În ultima vreme, Paula remarcase însă că aceasta devenise ceva mai prietenoasă cu Sam. Nu cine știe ce. Atâta doar că, din când în când, se oferea să-i facă o cană de cafea sau le dădea membrilor echipei informații cu privire la locul unde se afla Sam și ce făcea el acolo. Fapt care nu se întâmpla și când venea vorba despre ceilalți.

Paula s-a dojenit în sinea ei; în dimineața aceea avea lucruri mai bune de făcut decât să speculeze pe marginea vieții personale a colegilor. Fiecare secție de poliție în care lucrase se dovedise o adevărată fabrică de zvonuri. Ca și cum compensau cu toții aspectul neplăcut al muncii lor cu o curiozitate excesivă față de secretele celorlalți. Imaginația lor înfierbântată o lua razna tocmai pentru că în viața profesională erau strict limitați la analiza faptelor concrete.

A pornit computerul, dar, înainte să apuce să verifice dacă apăruseră noi informații peste noapte, Sam Evans, proaspăt întors din Lake District, s-a cocoțat pe colțul mesei ei. Se așezase un pic cam prea aproape, invadându-i spațiul. „E o chestie pe care bărbații o fac în mod inconștient, ca să le umilească pe femei”, și-a spus Paula. „Ca să ne pună în inferioritate.”

Și totuși, asta nu o deranjase niciodată în cazul lui Sam. El era unul dintre puținii bărbați pe care îi cunoștea care se simțeau absolut în largul lor în prezența lesbienelor. Apropierea lui nu însemna vreun pericol. Sincer vorbind, Paulei îi plăcea de Sam. Știa că era teribil de ambițios și că voia să se remarce. O amuza faptul că Sam trăia cu impresia că nimeni nu știa prea multe despre el, cu excepția șefei. Iar dacă ajungeai să cunoști slăbiciunile unui om, atunci era

ușor să le exploatezi. Îi mai plăcea și mintea lui ascuțită. Și, surprinzător, parfumul cu care se dădea. Folosea o apă de toaletă ușor înțepătoare și cu o tentă de lămâie verde, care nu reușea să estompeze însă cu totul mirosul său bărbătesc natural. În general, Paulei îi plăceau parfumurile de damă, dar cel al lui Sam reprezenta rara excepție de la regulă. Un motiv în plus pentru a cădea pradă farmecului său.

— Deci, a spus Sam, o ședință la ora zece, în mijlocul unei anchete criminale care face mare vâlvă. Ce se întâmplă cu șefa?

Paula s-a strâmbat.

— Nu știu. Presupun că a trecut pe la Divizia de Nord să discute despre Daniel Morrison și pe urmă pe la Divizia Centrală, să vadă cum stă treaba cu căutarea lui Seth Viner.

Sam a scuturat din cap.

— La opt și jumătate era la Divizia de Nord. A stabilit sarcinile fiecăruia și la nouă fără zece s-a făcut nevăzută. Spionii mei m-au informat că n-a pus astăzi piciorul în Divizia Centrală.

Kevin trăgea cu urechea, fără să se ferească.

— Și a lipsit și ieri-dimineață. Când ai sunat de la locul crimei, nu era aici.

S-a ridicat ca să-și umple din nou cana de cafea, apoi s-a întors lângă Paula și lângă Sam.

— Pe unde a umblat? a întrebat Paula.

— Habar n-am. Dar știu că i-a luat ceva timp ca să ajungă acolo. Deci n-a fost pe undeva pe aproape.

— Și nici ieri-seară nu a fost aici, a adăugat Sam.

— Ba da, a ripostat Paula. I-am trimis un mesaj în care i-am zis despre atacul de cord al Jessicăi Morrison și a ajuns imediat la spital.

— Nu, ceva mai devreme, înainte de asta. M-am întors aici gândindu-mă c-o să dau de ea. Aveam informații noi și voiam să discutăm. Numai că n-am găsit-o. Stacey mi-a zis că plecase. Fără să spună unde. Sam și-a încrucișat brațele la piept și i-a privit cu aerul că le dezvăluia un secret. Credeți că a apucat-o amorul? Ea și Tony or fi înțeles, în sfârșit, ceea ce noi ceilalți știm de ani buni?

Paula a pufnit.

— Ia mai scutește-mă! Ei doi n-o să se cupleze pe veci. El ar analiza totul până în cele mai mici amănunte înainte de a face un pas. Și-ar umple pereții de diagrame.

— Știu și eu? a spus Kevin. Carol e o tipă care impune respect. Foarte dominatoare. Dacă vreo femeie poate să-l facă pe Tony să iasă din ale lui, atunci aceea e șefa.

— Poate că tocmai de asta nu lucrează el acum la cazul ăsta, și-a dat Sam cu părerea. Poate că nu din cauza reducerilor de buget. Doar o cunoașteți. Nu l-ar lăsa să lucreze cu noi dacă lucrurile n-ar fi în regulă

între ei, în particular. Ar vedea în asta un conflict de interese. Și și-ar pune imediat hotărârea în aplicare. Are propriile reguli când vine vorba despre anchetarea unui caz, dar, în ce privește disciplina internă, nu-i convine deloc să iasă careva din rând.

— Nu știu ce să zic, a spus Kevin.

Cu câțiva ani în urmă, Carol jucase un rol activ în dizgrațierea și retrogradarea lui din funcție.

Însă ajunsese să simtă că-i era dator pe viață pentru că, ulterior, tot ea îl ajutase să se reabiliteze. Se străduise din greu să o placă, dar nu-i reușise niciodată pe deplin.

— Dacă s-a petrecut ceva între Carol și Tony, atunci nici că puteau să își aleagă un moment mai prost, a adăugat el. Cu Blake care stă cu ochii pe noi, ne-ar prinde bine orice ajutor. Știu că la început Tony ni s-a părut un ciudat care n-avea ce să caute la noi în echipă. Dar mi-a demonstrat că mă înșelam. Și cred că acum am avea mare nevoie de sprijinul lui.

În timp ce vorbea, l-a văzut pe Sam cum se ridică și își drege glasul.

— ’Neața, șefa, a spus el cu voce tare.

Carol a intrat valvârtej, fluturându-și haina în timp ce se îndrepta spre masa de ședință. „Cât anume a auzit din discuție?” s-a întrebat Paula.

— Perfect de acord cu tine, Kevin, a spus Carol lăsându-și haina și geanta pe jos, lângă scaun.

Dar domnul Blake e de părere că trebuie să facem economii. Așa că, dacă ajungem la concluzia că avem nevoie de experți, trebuie să apelăm la o soluție mai ieftină. Se pare că la Academia Națională de Poliție au pregătit niște tineri profileri pe care ar vrea să-i testeze în munca de teren. Aleluia, dracu' să-i ia! Carol i-a privit rânjind complice pe fiecare în parte. Pot să capăt și eu o cafea în maghernița asta uitată de Dumnezeu?

Cinci minute mai târziu, erau cu toții așezați în jurul mesei, la locurile lor. Paula nu s-a putut împiedica să nu se întrebe dacă Sam nu avea, la urma urmei, dreptate. Sau măcar pe jumătate. Poate că în viața lui Carol apăruse un bărbat. Însă nu Tony. Altcineva, care îi deșteptase pofta de luptă, dacă era să se ia după energia emanată de șefă în dimineața aceea. Analizase fiecare dintre rapoartele prezentate de subalterni, cernând elementele-cheie și sugerând noi abordări. Totuși, atunci când terminase, devenise clar pentru toată lumea că nu apăruse mai nimic care să ducă mai departe investigația în cazul uciderii lui Daniel Morrison și nici cine știe ce noutăți în ancheta legată de dispariția lui Seth.

Kevin se ocupase de povestea relatată de Asif Khan cu privire la producătorul de spectacole de comedie aflat în căutare de noi talente. Luase legătura cu editorii BBC din Manchester, Glasgow, Londra și

Cardiff însărcinați cu alcătuirea programelor, și niciunul nu avea în vizor o asemenea idee.

Iar la orizont nu se profila nimic care să semene, cât de cât, cu varianta istorisită de Daniel prietenului său.

— Am ajuns într-un punct mort, a zis el. A împins deoparte carnetul de notițe. Sincer să fiu, am bănuit asta de la bun început, dar nu avem de ales, trebuie să cercetăm orice pistă.

— Sigur, a spus Carol. Iar noi o facem mai bine decât oricine.

Paula și-a ridicat mâna la câțiva centimetri de masă.

— Pot să pun o întrebare, șefa? Plecăm de la prezumția că aceste două cazuri, Daniel și Seth, sunt legate?

Carol a încuviințat.

— Bună întrebare, Paula. Cred că putem admite că este foarte probabil să avem de-a face cu unul și același criminal. Deși, în stadiul în care ne aflăm, trebuie să fim încă rezervați. Există coincidențe.

Și, de asemenea, există crime la indigo.

— Dar, din câte am aflat de la prietena lui Seth, acest JJ îl urmărea pe băiat de multă vreme. Asta nu exclude posibilitatea unei copii la indigo? a întrebat Paula.

— Ar însemna să facem prea multe presupuneri, a intervenit Sam, surprinzător de în formă pentru o persoană care petrecuse zile bune departe de casă.

„Cât de enervant e atunci când vrea să ia fața tuturor”, și-a spus Paula cu o umbră de resentiment.

Sam a continuat:

— Ar însemna să presupunem că Seth a fost răpit, nu că s-a dat la fund dintr-un motiv sau altul, necunoscut celorlalți sau pe care nimeni nu vrea să ni-l dezvăluie. Și ar mai însemna că, în cazul în care a fost răpit, acest JJ pe care l-a cunoscut pe net este vinovatul. Care ar putea fi la fel de bine un tip la locul lui. A ridicat mâna pentru a opri protestele zgomotoase. Nu, știu că nu vă convine, dar este posibil. Sunt de acord cu șefa. Nu trebuie să plecăm de la idei preconcepute. Există și posibilitatea să fie un criminal care copiază crimele altcuiva.

— Nu, asta nu se poate, a spus Kevin. Seth dispăruse deja de acasă atunci când am găsit cadavrul lui Daniel.

— Dar anunțaserăm mai devreme mass-media cu privire la dispariția lui Daniel, așa că se poate, a punctat Stacey.

Paula a văzut-o pe Carol cum își acoperă ochii cu mâna și i-a părut rău că ridicase această problemă.

— Ai dreptate, a spus ea.

Carol și-a înălțat capul și i-a aruncat un zâmbet slab.

— Văd că toți debordați de energie în dimineața asta, a subliniat ea.

— La fel ca tine, șefa, a replicat Kevin. Deci ce facem în continuare?

— Mai întâi să ascultăm și ce are Stacey de zis!

Pe chipul lui Stacey a apărut un mic zâmbet plăcut.

— N-am avut cine știe ce noroc cu programul de recunoaștere facială și nici cu înregistrările camerelor de supraveghere din centru. Adevărul e că rezoluția e prea mică, iar unghiurile – proaste.

— Uneori mă întreb de ce ne mai batem capul cu camerele de supraveghere, a spus Carol. Atunci când avem nevoie de înregistrări, în nouă cazuri din zece se dovedesc inutile.

— Dacă Stacey s-ar ocupa personal de ele, niciunul dintre noi n-ar mai avea niciun secret pe lumea asta, a spus Sam.

Stacey a părut surprinsă și încântată de ceea ce ea considera un compliment.

— Sistemul ar funcționa mai bine, poți să fii sigur de asta, a spus. Cât privește celelalte chestiuni, punctul meu de plecare a fost, evident, Rigmarole. Am avut acces la computerul lui Seth, și am găsit mai multe conversații cu individul acela, JJ. La prima vedere, chestii inocente, similare cu nimicurile care se discută în general pe net. Dar, în mod cert, tipul îi întinde mâna lui Seth. Și lucrul cel mai interesant este că paginile lor personale de pe Rig au fost șterse în

după-amiaza în care a dispărut Seth. Ceea ce, teamă mi-e, întărește ipoteza lansată de Paula.

— Ai reușit să mai afli ceva despre JJ? a întrebat Carol.

— Ieri i-am contactat pe cei de la Rigmarole. Mi-au spus că nu răspund de datele postate de indivizi pe paginile lor personale. Și că nici nu au acces la ele. Că avem nevoie de mandat, dar că nici atunci nu ne garantează că vom putea accesa datele de pe server.

— Nenorociții, a izbucnit Kevin.

— Așa că am intrat singură pe server.

Carol și-a dat ochii peste cap.

— Nici nu vreau să aud, Stacey.

— Dar trebuie să-ți spun, altfel n-ai cum să faci diferența între datele pe care le putem folosi ca probe la dosar și lucrurile pe care n-ar fi trebuit să le aflăm.

„Stacey are, în felul ei, dreptate”, și-a spus Paula. Păcat că perspectiva de a recurge la o mică ilegalitate o înspăimânta pe Carol.

— Deci ce anume n-ar trebui să știu? a întrebat Carol într-un final, părând să fi renunțat la scrupule.

— Toate datele personale furnizate de JJ pentru a deschide contul sunt false. Niciuna nu se verifică. Și a utilizat un cont special care nu are nevoie de identificare pentru a fi deschis. Deci nimic de folos.

— Am ajuns din nou într-un punct mort, a murmurat Paula. Tipul ăsta e un ticălos al naibii de deștept.

— Cred că mai mult face pe deșteptul, a replicat Stacey. Am dat totuși peste ceva interesant. Ați auzit cu toții de Alan Turing, nu-i așa? Individul care a spart codul Enigma și practic a inventat computerul modern.

— Și care s-a sinucis de rușine pentru că a fost pus sub acuzare din cauză că era homosexual, a intervenit Paula. Asta în cazul în care ați uitat.

Kevin a mormăit în barbă:

— Ce să uităm? Nici măcar șefa nu ajunsese polițistă pe vremea aia. Deci ce ziceai despre Alan Turing, Stacey?

— Există o fotografie foarte cunoscută de-a lui, din tinerețe, cred că din studenție, de la o cursă de alergări într-o întrecere de atletism. Și JJ al nostru a decupat capul din poză, a făcut mici modificări, și pe urmă l-a postat pe pagina sa personală ca fiind poza lui. Nu știu exact cum să interpretez asta, dar bănuiesc că nu e o chestie întâmplătoare, nu?

„Uite, acum ne-ar fi prins bine să fi fost și Tony aici”, și-a spus Paula. Cei din echipă erau capabili să facă presupuneri și să emită ipoteze, dar nu să le și pună în balanță.

— Deci putem trage concluzia că JJ e homosexual? a întrebat ea.

— Sau poate doar un fan al computerelor, a spus Sam. Tu ce zici, Stacey?

— Nu știu. Turing a fost un soi de geniu al computerelor. Deși poate că JJ a postat fotografia lui doar ca să distragă atenția. Asta presupunând că e un tip deștept.

— Ce s-a mai întâmplat în cazul lui Daniel? a întrebat Carol. Știu că nu avem laptopul lui, dar ai reușit totuși să îi accesezi e-mailul?

Stacey a părut ușor rușinată.

— Ei bine, dacă tot am intrat pe serverul Rigmarole, mi-am zis să arunc o privire și la Daniel.

Carol și-a închis pentru o clipă ochii.

— Păi, da, sigur că ai făcut-o. Și ce ai găsit?

— Persoana care a discutat cu el despre stand-up comedy își zice KK.

— Fir-ar al dracului! s-a auzit un murmur în sală.

— Pagina personală a lui KK a fost ștearsă în după-amiaza dispariției lui Daniel. Și el a folosit tot o poză de-a lui Turing, dar alta, pe care a prelucrat-o în Photoshop, punându-i o tunsoare mai modernă, așa încât să nu pară din anii 1940. Îmi pare rău, Sam, dar ipoteza ta nu stă în picioare. Cred că de acum e clar: avem de-a face, în ambele cazuri, cu același criminal.

Pe fețele tuturor s-a așternut aceeași expresie de disperare.

— Se pare că nici Seth nu mai e în viață, nu-i așa? a întrebat Paula dând glas temerilor lor.

— Vom continua căutările ca și cum ar fi, a spus Carol cu fermitate. Știm însă cu toții din experiență că un ucigaș de genul ăsta nu se mulțumește cu două victime. Sam, faptul că te-ai întors de la Wastwater înseamnă că ancheta de acolo s-a terminat?

Sam a părut încântat că atenția tuturor era din nou îndreptată spre el.

— Hmm, nu. De fapt, lucrurile stau fix pe dos. Numai că m-am gândit că ai vrea să auzi povestea din gura mea. În plus, pot să continui investigația mai bine de aici.

Carol i-a aruncat o privire aspră. „E pe cale să submineze autoritatea șefei, fără ca măcar să-și dea seama.” Paula s-a rezemat comod de spătar, curioasă să vadă dacă Sam avea să scape cu fața curată.

— Așadar, ce s-a descoperit la Wastwater? a întrebat Carol fără pic de amabilitate în glas.

— Probe indubitabile, a răspuns Sam. Ieri-seară scafandrii au scos la mal un pachet învelit în plastic, găsit într-unul dintre locurile identificate de Stacey. S-a oprit și a privit în jur radios.

— Să înțeleg că avem o victimă? a întrebat Carol pe un ton dur, care le-a amintit tuturor că găsirea unui cadavru nu era niciun motiv de bucurie.

Sam și-a dat brusc seama că abordase greșit întreaga problemă. Și-a schimbat expresia feței și și-a dres glasul.

— Mai mult de una.

— Două, nu-i așa? Mama și fiica?

— Da. S-au găsit și rămășițele unei fetițe. Numai că… Sam nu s-a putut abține, așa că a făcut în mod intenționat o pauză teatrală pentru a mări suspansul.

— Numai că…? a întrebat Carol, de acum vizibil exasperată.

— Asta nu e tot. Mai e și un al treilea cadavru. Dacă primele două sunt al Danutei Barnes și, respectiv, al fiicei ei, nu se știe cine e a treia persoană. Se pare însă că e vorba despre un bărbat.

CAPITOLUL 23

Tony s-a holbat la pantofii din picioare, ținându-și umerii cocârjați, într-o atitudine defensivă.

— Mersi, Alvin, a mormăit el, simțindu-se aproape ca un idiot tolerat prin bunăvoința semenilor.

Mersi că ai venit să mă scoți de aici.

Ambrose l-a privit fără să-și ascundă dezgustul și nervii.

— Eu mă dau peste cap ca să-l conving pe șef să te cheme. Și tu ce faci? O să rămân de poveste.

O să râdă și curcile de mine. Toată lumea o să mă creadă un idiot, și asta numai pentru că te-am adus în echipă. Așa o să-mi rămână porecla în istoria poliției: „Idiotul de Alvin Ambrose care l-a angajat pe profilerului ăla, arestat pentru că a intrat prin efracție în propria lui casă”. Mersi frumos, doctore.

— Îmi pare sincer rău, crede-mă.

— De ce nu mi-ai povestit despre tatăl tău?

Tony a oftat.

— Nu a fost tatăl meu. Tocmai asta e și problema.

Să fie nevoit să-i dea explicații lui Ambrose era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla. Își petrecuse viața înconjurându-se de ziduri de apărare, pentru a ține numai pentru el ceea ce nu voia să afle ceilalți. Și fusese de ajuns un singur gest nebunesc pentru ca zidurile să se dărâme. Probabil că exact așa se simțeau și pacienții săi.

Fusese un circ, deși lui nu i se păruse deloc amuzant. Țipetele agentei imobiliare îl făcuseră să sară din pat, în boxeri, bâjbâind după haine. Din păcate, reacționaseră și cei veniți să vadă casa, care avuseseră prezența de spirit de a pune mâna pe

telefon și a anunța poliția că un intrus pătrunsese în locuință.

Poliția apăruse incredibil de repede. Tony nu apucase să se îmbrace complet, femeia continua să urle și vizitatorii încercau să o potolească, stând în pragul ușii și blocându-i ieșirea. Degeaba încercase să explice că avea tot dreptul să se afle acolo. Faptul că avea la el cheile casei nu îi convinsese pe polițiști. Pentru ei, era mai credibilă povestea agentei imobiliare, cum că vizitase casa cu o zi în urmă, în calitate de potențial cumpărător, și acum pretindea că îi aparținea. Sincer vorbind, dacă ar fi fost în locul polițiștilor, și el ar fi fost înclinat să dea ascultare spuselor femeii. Ar fi considerat că nebunul găsit în dormitor merita cu vârf și îndesat să fie dus la secție, unde ori avea să fie amendat, ori povestea lui se confirma. Sau nu, așa cum bănuiau ei.

Odată ajunși la poliție, lucrurile se rezolvaseră foarte repede. Un telefon la avocat și un altul sergentului Ambrose și totul se lămurise. Fusese eliberat, cu un avertisment, deloc blând, că data viitoare când va dori să doarmă într-o casă scoasă la vânzare, ar fi bine să informeze mai întâi agentul imobiliar. Când ieșise, spășit și stânjenit la culme, îl găsise pe Ambrose așteptându-l, cu o expresie mult mai puțin prietenoasă decât până atunci.

— Cum adică nu a fost tatăl tău? a întrebat Ambrose după ce s-au urcat în mașină.

— Nu l-am cunoscut niciodată. Nici n-am știut cine era tatăl meu până când a murit și mi-a lăsat casa moștenire.

Ambrose a fluierat lung.

— Asta ar înnebuni pe oricine.

„Mai ales dacă ai fi deja pe jumătate nebun.”

— Cam așa ceva.

— Deci chemarea ta aici, ca să lucrezi la cazul Jennifer Maidment, a fost pentru tine ca un fel de mesaj, de dincolo de mormânt, să vii să vezi unde a locuit bătrânul, așa-i?

— Mai mult sau mai puțin. Eu am interpretat-o mai degrabă ca pe o ocazie pe care nu am vrut să o ratez. Îmi cer scuze. Ar fi trebuit să-ți povestesc totul. Numai că nu m-am așteptat ca vila să aibă un asemenea impact asupra mea.

„Am crezut că îmi va părea străină, îndepărtată, de neatins.” În schimb, se dovedise primitoare, iar efectul asupra lui fusese atât de puternic, încât Tony nu mai îndrăznea să se întoarcă la ea curând.

— Mă rog, ideea e că inspectorul-șef n-o să fie deloc încântat atunci când istoria asta o să ajungă la urechile lui. Deja te consideră o persoană nu tocmai normală.

— Un tip intuitiv acest domn Patterson al tău. S-ar putea totuși să-i facă plăcere să audă că am câteva sugestii în legătură cu criminalul.

Ambrose și-a luat ochii de la șosea și i-a aruncat iute o privire apreciativă.

— Grozav! Spune-mi, cum procedezi de obicei?

Tony a zâmbit ușurat. Faptul că Ambrose se arăta interesat de etapele muncii lui sugera că hotărâse să îl ierte. Și, ținând cont de faptul că nimic pe lumea asta nu era mai fascinant pentru Tony ca activitatea sa profesională, avea suficient material la dispoziție pentru a satisface curiozitatea lui Ambrose. Așa încât a început să turuie:

— Aș zice că procesul constă din două părți distincte. Prima e un fel de logică răsturnată – în loc să raționez de la cauză la efect, pornesc invers. Încep cu victima. Încerc să îmi formez o imagine despre cine e și ce anume în viața ei a putut să atragă atenția criminalului. Pe urmă analizez lucrurile de care a fost deposedată. Evident, de viață. Dar și de altele. De personalitate. De sex. De putere.

Chestii de genul ăsta. Și, la sfârșit, cercetez ce anume i s-a întâmplat. Ce i-a făcut, concret, asasinul și în ce ordine a procedat el. După ce asimilez toate acestea, o iau de la capăt. Și încep să îmi pun întrebări. Dacă eu aș fi ucigașul, ce motive aș fi avut? Ce semnificație au pentru mine faptele pe care le-am

comis? Ce câștig ucigând? De ce am ales să fac lucrurile într-o anumită ordine? Apoi mă duc și mai mult înapoi în timp. Ce anume din trecutul meu are relevanță pentru ceea ce fac acum? Și, în momentul când am ajuns în acest stadiu, pot să spun că sunt pe cale de a descoperi ce se întâmplă în mintea criminalului. Tony își flutura viguros mâinile în aer – o reprezentare grafică a zbuciumului pe care îl descria. Pe urmă, analizez posibilitățile, a continuat el. Ce fel de viață ar putea duce o persoană cu un asemenea trecut? Ce impact a putut avea tulburarea de care suferă asupra vieții sale?

Ce fel de relații ar fi putut stabili cu ceilalți? Și-a azvârlit mâinile în sus, ridicând din umeri. După cum vezi, nu e o știință exactă. Și fiecare caz e diferit.

Ambrose a oftat.

— Fascinant. Dar nu asta te-am întrebat. Voiam să aflu în ce mod prezinți profilul. În scris sau personal?

— A! Tony știa că replica lui Ambrose ar fi trebuit să îi taie elanul, dar nu se simțea câtuși de puțin rușinat.

Unul dintre lucrurile pentru care nu invidia lumea așa-zis normală era lipsa de curiozitate, pe care el o considera deprimantă. Din punctul lui de vedere, Ambrose ar fi trebuit să fie fericit că primise acele explicații. Dar, dacă omul nu voia să afle decât niște

chestii absolut prozaice, atunci Tony era gata să i le furnizeze.

— De obicei, fac un raport și îl timit pe e-mail comandantului echipei de investigație. Dacă dorește lămuriri suplimentare, revin asupra fiecărui punct neclarificat. Dar în momentul acesta nu am ajuns în punctul în care să pot definitiva profilul. Încă nu am reușit să-mi fac o imagine completă despre Jennifer. De asta trebuie neapărat să vorbesc cu prietena ei, Claire și nu mai știu cum.

— Darsie. Claire Darsie.

— Da, exact, îmi cer scuze.

— Acolo mergem acum, a spus Ambrose. Am aranjat cu direcțiunea școlii să o scoată pe Claire de la ore ca să discute cu tine. Puteți face o plimbare în curte sau să stați jos undeva, într-un loc liniștit, cum vrei.

— E perfect. Mersi.

— Deci ce poți să-mi spui? Vreau să zic, despre părerea pe care ți-ai format-o.

— Nu prea multe. Pentru că, deocamdată, nu am nimic concret. Avea totuși ceva, ceva atât de irațional la prima vedere, încât Tony știa că urma să-i fie foarte greu să se justifice. Uite, a continuat el, cred că nu e așa de simplu cum am crezut inițial și nu sunt sigur dacă ceea ce a făcut ucigașul a fost deliberat sau accidental.

— Ce vrei să zici?

Fața lui Tony s-a încordat.

— Nu sunt sigur că e o agresiune sexuală.

— Nu e o agresiune sexuală? a întrebat Ambrose fără să-i vină a crede. Practic, a violat-o pe fată cu cuțitul. Și tu spui că nu a agresat-o sexual?

— Vezi, fix despre asta vorbeam. Nu sunt gata să vă ofer un profil complet pentru că nu am toate răspunsurile. Fă-mi însă plăcerea și hai să zicem, de dragul discuției, că nu e vorba despre a obține satisfacție sexuală.

L-a privit întrebător pe Ambrose, care s-a mulțumit să ofteze din nou.

— OK. Nu e vorba despre a obține satisfacție sexuală. Asta așa, numai de dragul discuției.

— Individul i-a tăiat vaginul, a înfipt cuțitul adânc în ea. Așa cum bine ai spus, de parcă a violat-o cu cuțitul. Iar eu trebuie să îmi dau seama dacă a făcut-o în mod deliberat, pentru a ne determina să credem că a fost un act de natură sexuală. Sau a făcut asta dintr-un alt motiv, iar faptul că pare o crimă de natură sexuală este pură întâmplare.

— Bine, dar asta e o nebunie! a exclamat Ambrose.

Nu era primul polițist care reacționa așa la unele dintre ipotezele lui Tony.

Nu toți, dar marea lor majoritate se înșelaseră.

— S-ar putea să fie o nebunie, a zis Tony. Dar, după cum ți-am spus, nu am suficiente date pentru un profil complet, iar teoriile bazate pe jumătăți de informații se pot adeveri uneori numai pe jumătate. Totuși, atunci când te îndepărtezi de lucrurile acestea intuitive în care m-am specializat eu și te întorci la analiza cu adevărat științifică, te poți folosi de metode practic incontestabile.

— Ca de pildă?

— Algoritmii. Am luat legătura cu o colegă mai familiarizată decât mine cu profilingul geografic.

Și, după părerea ei, criminalul locuiește în partea de sud a zonei metropolitane Manchester.

— Manchester? Vorbești serios?

— Colega mea așa zice. Și se pricepe la lucrurile astea mai bine decât mine. Îți amintești că, atunci când ne aflam în parcarea unde a fost abandonat cadavrul, ți-am spus că totul ar avea mai mult sens dacă ucigașul nu ar fi de prin partea locului? Ei bine, se pare că am avut dreptate, cel puțin în privința asta. Vreau să spun, dacă e să-i dăm crezare Fionei.

— Și totuși… Manchester? Atât de precisă poate fi localizarea?

— Fiona e încrezătoare, deși prudentă în aprecieri. Îmi va trimite o hartă cu o zonă hașurată în roșu. E o parte a orașului considerată acum la mare modă. Studenți, militanți ecologiști, magazine pentru

vegetarienii înrăiți, brutării cu produse de casă, agenții de publicitate și cabinete de avocatură. Foarte cool. Nu tocmai mediul natural pentru un hărțuitor și un criminal, aș zice. Dar algoritmii nu mint. Deși, cum unele programe de computer folosesc criterii diferite pentru variate tipuri de crime în serie, poate că rezultatele nu sunt chiar cele mai corecte.

— Nu știam că ucigașii în serie au un habitat anume, a spus Ambrose.

Tony a meditat câteva clipe asupra problemei.

— De obicei, locuiesc în apartamente închiriate. În principal, pentru că nu reușesc să-și păstreze mult timp o slujbă. Și atunci băncile nu le acordă credite ipotecare. Așa că balanța înclină spre ipoteza că omul nostru stă undeva cu chirie.

— E logic.

Acum era momentul să revină la ceea ce el considera cel mai important.

— Și la fel e și ceea ce ți-am spus mai devreme, Alvin. Tu zici că e o nebunie, dar, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai convins că nu mă înșel. Nu e o crimă de natură sexuală. Și asta nu o afirm doar de dragul discuției.

Ambrose și-a luat din nou ochii de la șosea pentru a se uita la Tony. Dar de data aceasta mașina a derapat ușor într-o curbă mică, înainte ca polițistul să o redreseze.

— Mie tot mi se pare o nebunie. Tonul lui Ambrose păstra nota de incredulitate. Cum să nu fie o agresiune sexuală? N-ai văzut pozele? N-ai văzut ce i-a făcut fetei?

— Ba sigur că am văzut. Numai că ucigașul nu a stat deloc cu ea, Alvin. Gândește-te și tu! A petrecut săptămâni în șir urmărind-o și ademenind-o, câștigându-i încrederea. Dacă ar fi dorit să obțină satisfacție sexuală, ar fi ținut-o ostatică mai multe zile. Moartă sau în viață, în funcție de gusturile lui. Nu s-ar fi grăbit să scape de ea așa cum a făcut.

Ambrose i-a aruncat privirea sa clasică rezervată nebunilor și ciudaților.

— Poate că a intrat în panică. Poate că realitatea a fost mult mai dură decât se așteptase. Și atunci a vrut să pună capăt fanteziei.

Era o variantă asupra căreia Tony meditase puțin înainte de adormi și pe care o respinsese aproape instantaneu.

— Dacă ar fi fost așa, atunci nu s-ar mai fi obosit să o mutileze. Ar fi ucis-o și s-ar fi descotorosit rapid de cadavru. Crede-mă, Alvin, crima asta nu are nimic de-a face cu sexul.

— Atunci cu ce?

Maxilarul încleștat al lui Ambrose îi exprima perfect atitudinea încăpățânată, cu mușchii încordați și cu buza de jos împinsă în afară.

Tony a oftat.

— Repet. Deocamdată, nu știu. Încă nu am ajuns atât de departe.

— Prin urmare, știi despre ce nu e vorba, dar nu și despre ce e? Am priceput eu bine, doctore? Și cum naiba crezi că treaba asta ne-ar putea fi de folos?

Ambrose părea din nou nervos. Tony îi înțelegea motivele. Speraseră că el avea să-și fluture bagheta magică și totul urma să fie bine. Când colo, nu făcuse decât să complice și mai mult situația.

— Măcar vă împiedică să vă mai pierdeți timpul. De pildă, cu infractorii din zonă, cu suspecții voștri uzuali. Nu pe ei trebuie să-i luați la întrebări.

— Deci când anume vei termina profilul, ca să știm ce căutăm?

— Curând. Poate chiar astăzi. Sper ca discuția cu Claire să mă ajute să o înțeleg mai bine pe Jennifer. Și poate că atunci o să îmi dau seama de ce ucigașul a ales-o pe ea. Cheia este victima, Alvin. Într-un fel sau altul, întotdeauna se dovedește a fi așa.

Detectivul Sam Evans se bucura că se întorsese la ceea ce el numea „Civilizație”, cu C mare. Un loc unde cafeaua și sendvișurile cu șuncă se găseau la tot pasul, unde nu era niciodată întuneric total și unde te puteai adăposti de ploaie. Și nu-i părea rău că avusese ocazia, foarte rară, de a-și fi lăsat colegii cu gura căscată de uimire la ședința din dimineața aceea.

Singura lui problemă era acum să dezamorseze mica bombă reprezentată de al treilea cadavru găsit în lac. Și pentru asta trebuia să acționeze cu precauție. Urma să se prefacă ocupat în timp ce așteaptă raportul autopsiei. Dacă șefa descoperea că pierdea vremea de pomană, avea să-i dea cine știe ce altă însărcinare plicticoasă legată de unul dintre cazurile aflate pe rol. Iar dacă nu era de față când sosea raportul legiștilor, atunci avea să-i sufle cineva cazul de sub nas, urmând a se acoperi de glorie. O variantă total inacceptabilă pentru el.

Și-a scos carnețelul din buzunar și a dat câteva pagini, în căutarea numărului inspectorului din Cumbria cu care trebuia să țină legătura. Tocmai se pregătea să-l contacteze, când telefonul lui mobil a început să sune. Numărul nu i-a apărut pe ecran.

— Alo? a spus Sam fără să se prezinte, deloc dispus să ofere informații gratuite.

— Detectivul Evans?

Era o voce de femeie. Energică, tinerească, plină de încredere.

— Da.

— Sunteți ofițerul care mi-a trimis pe e-mail un set de radiografii dentare?

— Exact. Cu ani în urmă, după anunțarea dispariției mamei și a fetiței, criminaliștii care lucraseră inițial la

caz obținuseră radiografiile de la dentistul Danutei Barnes, și acum, la sugestia unui polițist din Cumbria, Sam le trimisese la verificat la Carlisle, la University of Northern England.

— Bun. Sunt doctorul Wilde, antropolog legist. Mă ocup de cadavrele descoperite în Wastwater.

Încă nu am terminat de analizat tot, dar m-am gândit să vă pun oricum la curent.

— Da, bună idee.

„Slavă Domnului.”

— Ei bine, vestea bună – sigur, asta depinde din ce punct de vedere privești –, vestea bună, așadar, este că fișa dentară aparține în mod cert persoanei adulte mai mici de înălțime, despre care pot afirma cu toată convingerea că era o femeie între douăzeci și cinci și patruzeci de ani.

— Avea treizeci și unu de ani. Și o chema Danuta Barnes, a precizat Sam.

— Mulțumesc. Studenții mei lucrează acum la analizele ADN pentru toate cadavrele. Ar trebui să poată stabili dacă femeia respectivă este mama copilului descoperit în lac. Care avea între patru și șase luni, aș zice, a continuat doctorița Wilde.

— Lynette. Cinci luni, a spus Sam.

Îl tulburase vederea pachetului mic, îngrămădit între cele două, mai mari. Nu era un tip sentimental, dar până și cel mai dur dintre oameni ar fi fost

impresionat la vederea unei morți atât de timpurii și de inutile.

Doctorița Wilde a oftat.

— Biata de ea, nici n-a apucat să trăiască. Și n-a avut parte de epitaf, nu-i așa? Și ce-ar fi putut să scrie pe piatra ei de mormânt, la urma urmei? „Moartă la cinci luni; a furnizat un material didactic extrem de folositor?” O să vă sun imediat ce avem confirmarea relației de rudenie.

— V-aș fi recunoscător. Puteți să-mi spuneți ceva despre celălalt corp?

Nu că Sam s-ar fi așteptat la cine știe ce de la un sac de oase și niște lichide interne la a căror compoziție nici nu voia să se gândească.

Doctorița Wilde a chicotit.

— Ei, aici o să aveți o surpriză. Pot, de exemplu, să vă spun că bărbatul se numea Harry Sim și că a murit cândva după iunie 1993.

Sam a rămas o clipă mut de uimire. Apoi și-a revenit și a izbucnit în râs.

— Ce e? Un card de credit sau un carnet de conducere?

Femeia a părut ușor dezamăgită că se prinsese atât de repede.

— Sunteți mai isteț decât majoritatea detectivilor, a spus cu un fals accent american.

— Da, așa îmi place și mie să cred. Așadar, care din două?

— Cardul. Un Mastercard valabil din iunie 1993 până în mai 1997, pe numele de Harry Sim.

Asta o să vă dea ceva de lucru. Sper că veștile mele s-au dovedit utile.

— O, nici n-aveți idee, a replicat Sam. O să comparați ADN-ul bărbatului cu cel al fetiței?

— Sigur că da. Copilul care își cunoaște tatăl e un om înțelept.

— Cauza morții?

— Cam nerăbdători polițiștii ăștia din Bradfield, a răspuns femeia pe un ton acum mai puțin amuzat. Deocamdată, nu avem cum să știm. Nu am descoperit traume vizibile ale oaselor, deci bănuiesc că nu au fost împușcați, strangulați sau loviți cu un instrument contondent. Poate fi otrăvire sau asfixiere. Și chiar cauze naturale, deși mă îndoiesc. Cred că nu vom putea stabili niciodată cu exactitate. Dacă sperați cumva să puteți acuza pe cineva de crimă, mi-e teamă că va trebui să vă mulțumiți cu probe indirecte.

O perspectivă nu prea grozavă în nicio investigație. Nu avea însă de ce să se plângă, ținând cont de toate cele aflate de la doctorița Wilde. Cine știa ce avea să descopere când începea să cerceteze viața și moartea misterioasă a lui Harry Sim? Sam i-a mulțumit interlocutoarei și a închis telefonul.

Știa precis care avea să fie următorul său pas.

CAPITOLUL 24

Singurele dăți când pe Carol o enerva să stea pe scaunul pasagerului erau cele când se îndrepta spre locul unei crime. Chiar dacă avea parte de un șofer extrem de priceput, așa cum era, fără îndoială, cazul lui Kevin, drumul i se părea întotdeauna interminabil. Mintea îi galopa înainte, dorindu-și cu ardoare să se afle deja acolo, calculând mișcările următoare. Nu conta că victima depășise constrângerile temporale. Carol nu voia să o facă să aștepte.

Kevin a cotit și-a intrat pe un drum îngust care traversa mlaștinile, fiind obligat să încetinească din cauza curbelor. Carol privea pe geam. Trecuse pe aici mai devreme în dimineața aceea, în drumul spre Vanessa. Zona mai servise și în trecut pe post de cimitir – cazul cel mai cunoscut era cel al lui Brady și al lui Hindley, ucigașii care își îngropaseră victimele în mlaștini –, însă nu anticipase că acela avea să fie locul ales de criminal pentru a se descotorosi de cadavrul lui Seth Viner.

— Asasinului nostru îi place izolarea, a spus ținându-se de mânerul portierei în timp ce mașina se hurducăia printre hârtoape.

— Crezi că e localnic?

— Depinde ce înțelegi prin asta. Un sfert din populația țării locuiește la numai o oră de mers cu mașina de Peak District National Park. Nu e chiar atât de departe. Pare pustiu, dar, de fapt, este o zonă imensă de recreere. Excursioniști, alergători – ca aceia care au găsit cadavrul –, oameni veniți la un picnic, bicicliști care se întrec în cursele alea tâmpite ale lor, familii ieșite duminica la o plimbare cu mașina… O grămadă de lume cunoaște bine zona, din motive cât se poate de normale.

— Ar trebui să fie dincolo de dealul acela, a zis Kevin aruncând o privire GPS-ului.

— Să sperăm că poliția din Yorkshire-ul de Vest n-o să revendice cazul, a spus Carol.

Seth dispăruse din Bradfield, dar trupul său fusese descoperit la vreo șase kilometri în interiorul ariei de jurisdicție a forței de poliție învecinate. Nu colaborase niciodată în mod direct cu cei din Yorkshire-ul de Vest, dar reușise să-i scoată din sărite pe majoritatea comandanților brigăzilor criminalistice locale cu câțiva ani în urmă, când lucrase împreună cu Tony, neoficial, la anchetarea unor crime în serie pe care numai ei doi le luaseră în serios.

— Nu prea se dau în vânt după mine, a adăugat ea.

Kevin, care cunoștea foarte bine povestea, a mârâit.

— Nu le poți purta pică. La urma urmei, i-ați făcut să arate ca niște proști.

— Sper că le-a trecut. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Hei, suntem în Yorkshire. Aici oamenii mai au și acum resentimente după Războiul celor Două Roze, a subliniat Kevin în timp ce ataca o pantă. De pe culme au zărit, la circa un kilometru și jumătate mai jos, destinația, inconfundabilă datorită șirului de vehicule, cortului verde pal, vestelor de un galben fosforescent și echipamentelor albe ale legiștilor. Cu un dram de noroc, toți cei pe care i-ai scos din minți s-au pensionat între timp, a adăugat el.

— Da, mi-ar prinde bine un dram de noroc, că bogată nu sunt cu siguranță[47]. Au oprit la marginea ariei restricționate, în spatele unei ambulanțe cu ușile deschise în care câteva femei se încălzeau sub niște pături termice, ținând în mâini pahare aburinde din carton. Carol și-a adunat forțele, a tras adânc aer în piept și s-a îndreptat spre agentul în uniformă care păzea intrarea în perimetru.

— Inspector-șef Jordan, de la MIT Bradfield, s-a prezentat ea. Și acesta este sergentul Matthews.

Pe drum sunt și alți ofițeri din echipa mea.

Agentul le-a verificat actele.

[47] Aluzie la un vechi proverb englezesc, *Better be born lucky than rich* („Mai bine te naști norocos decât bogat”) (n.tr.)

— Semnați aici, doamnă. Le-a întins un pix și o foaie prinsă de un clipboard și le-a făcut semn să înainteze. Inspectorul-șef Franklin este comandantul însărcinat cu acest caz. Îl găsiți în cort.

Cortul ridicat de echipa de criminaliști pentru a proteja locul crimei se afla chiar la marginea drumului.

— Nu prea îți mai vine să pleci într-o excursie cu cortul, este? a mormăit Carol în timp ce se apropiau. A îndepărtat pânza și a dat astfel la iveală scena bine cunoscută. Tehnicieni criminaliști în alb, detectivi în haine de piele de diverse modele, dar la fel de predictibili. Unele lucruri n-aveau, în mod cert, să se schimbe vreodată în această parte din Yorkshire.

Capetele s-au întors în direcția lor, și un bărbat înalt și palid s-a desprins din grupul de detectivi și s-a îndreptat spre ei.

— Inspector-șef John Franklin. Nu știu cine sunteți dumneavoastră, dar eu răspund de locul acestei crime.

„Un salut prietenesc tipic, așa, ca între polițiști”, și-a spus Carol.

— Inspector-șef Carol Jordan, s-a prezentat ea din nou. O fi locul crimei în sarcina dumneavoastră, dar cadavrul aș zice că e al meu. A scos din geantă o foaie de hârtie și a despăturit-o, arătându-i fotografia făcută de Kathy Antwon fiului ei. Seth Viner, a precizat ea. La data dispariției purta blugi negri, un

tricou polo de culoare albă, o bluză de trening cu inscripția Kenton Vale și un hanorac Berghaus bleumarin.

Franklin a încuviințat din cap.

— Da, cam așa ceva. Haideți să aruncați o privire! Deși fotografia nu ne este acum de mare folos. E complet schimbat.

„Farmec și diplomație. Elementele distinctive ale bărbatului din Yorkshire.” Carol l-a urmat pe Franklin, trecând pe lângă grupul de detectivi, cu Kevin alături. În imediata apropiere a marginii drumului, pământul se căsca într-un canal puțin adânc și îngust de numai câteva zeci de centimetri. Nu era propriu-zis un șanț, ci mai degrabă o mică depresiune, lungă de aproape cinci metri. Și adâncă exact cât să ascundă trupul de privirile celor care treceau pe drum cu mașina. Dar nu și de cele ale alergătorilor.

Imaginea era îngrozitoare. Noroiul și sângele închegat acopereau picioarele și partea de jos a trunchiului lui Seth. Avea capul înfășurat într-un sac de plastic, strâns bine în jurul gâtului. O copie fidelă a cadavrului lui Daniel Morrison. Doar hainele difereau. În ciuda murdăriei și a descompunerii trupului, hainele erau cele descrise de cele două mame. Jacheta lipsea, dar bluza de trening verde-închis și blugii negri au convins-o pe Carol că în fața ei se afla fiul lui Kathy și al Juliei.

— Bietul băiat, a murmurat ea cu o voce joasă și tristă.

— Înseamnă că va trebui să ne unim forțele, a declarat Franklin.

Nicio notă de compasiune în glasul său. Nu pentru că ar fi fost un om insensibil, ci pentru că nu îi plăcea să își arate sentimentele în fața femeilor și a subalternilor.

— De fapt, intenționez să revendic cazul, a spus Carol. Este același mod de operare ca în cazul crimei descoperite de noi acum câteva zile. Probabil ați auzit de ea – Daniel Morrison.

Franklin s-a încruntat.

— E sub jurisdicția noastră. Deci cazul ne aparține.

— Nu pun la îndoială jurisdicția. Dar ăsta nu e altceva decât locul unde a fost aruncat cadavrul.

Copilul a fost răpit din Bradfield și ucis, foarte probabil, tot acolo. Și o crimă identică a fost comisă în același oraș cu numai câteva zile în urmă. Nu are niciun sens să ne dublăm eforturile, a adăugat Carol încercând să-și stăpânească nervii. Toți avem bugete limitate. Și știți și dumneavoastră ce costuri implică investigarea unei crime. Credeam că de-abia așteptați să scăpați de un astfel de caz.

— Noi nu suntem ca voi. Și nu profităm de orice ocazie pentru a le plasa altora cazurile. Am auzit de voi, cei de la MIT Bradfield. Vă place să vă

încununați de glorie, așa umblă vorba. Lucrați umăr la umăr cu brigada antitero, și pe urmă voi sunteți cei care apar la știri, ca în treaba aceea cu bomba. Ei bine, dacă umblați după glorie, de data asta va trebui s-o împărțiți cu noi. Asta dacă vă dăm noi voie. Franklin s-a răsucit pe călcâie și s-a întors la echipa lui. Capetele s-au strâns din nou laolaltă și murmurul unor discuții interminabile a răzbătut spre Carol și spre Kevin.

— Grozav, a spus Carol pe un ton sumbru. Amintește-mi să-mi mai exersez abilitățile diplomatice.

— Cum ai de gând să procedezi în continuare? a întrebat-o Kevin.

— Tu rămâi aici. Ceilalți o să ajungă și ei cât de curând. Stai pe aproape și încearcă să intri în vorbă cu ei. Vezi să nu-ți scape vreo informație. Eu mă duc să vorbesc cu comisarul-șef, să îl rog să aplaneze conflictul, ca să nu ne trezim că ne pierdem cu toții vremea în săptămâna care vine cu certuri inutile despre cine ce ar trebui să facă. Și-a aruncat din nou privirea spre trupul lui Seth și a simțit cum o cuprinde disperarea. Bietele femei, a spus. Tu sau Paula… unul dintre voi să meargă cu ofițerul din Yorkshire, pentru a le anunța. Când vestea va ajunge la urechile presei, casa lor o să fie luată cu asalt. Și vor avea nevoie de tot sprijinul nostru.

— Da, șefa.

Carol s-a uitat lung în zare, spre ținutul mlăștinos.

— Trebuie neapărat să punem capăt nebuniei ăsteia. Să dăm comunicate ca să îi prevenim pe copii, dar mai ales să punem mâna pe nenorocit înainte să apuce să mai omoare pe cineva.

Un gând nerostit nu îi dădea însă pace: „Păcat că Tony nu e aici”.

Cerul era înnorat, amenințând cu ploaia. Totuși, Claire Darsie insistase să stea afară. Ambrose i-l prezentase pe Tony, apoi plecase, lăsându-i singuri. Tony era impresionat de amabilitatea polițistului. Cu cât îl cunoștea mai bine pe Ambrose, cu atât îl plăcea mai mult. Deși bănuia că sentimentul nu era reciproc. Nu după întâmplarea nefericită din dimineața aceea.

Claire l-a condus spre ieșirea din clădirea școlii.

— Putem să facem un tur pe terenul de sport, a spus fata. E un soi de foișor acolo, unde putem să stăm jos, dacă vreți.

Mima nepăsarea, dar avea ceva fragil în comportament care trăda faptul că detașarea ei nu era decât de fațadă.

A impus un ritm alert plimbării lor pe aleea acoperită de pietriș. Vara, era în mod cert umbrită de copacii înverziți, înșirați de-a lungul gardului care împrejmuia incinta. Dar acum lumina soarelui dezvăluia încordarea de pe fața lui Claire. Tony a

mers alături, la o distanță apreciabilă. Fata trebuia să se simtă în siguranță, și primul lucru pe care-l putea face el în acest scop era să nu-i invadeze spațiul intim.

— Tu și Jennifer sunteți prietene de multă vreme?

„Folosește timpul prezent, nu atrage inutil atenția asupra unui lucru evident”, și-a spus.

— Din școala primară, a răspuns Claire. În prima zi am căzut la joacă și mi-am julit genunchiul.

Jen avea o batistă la ea și mi-a dat-o. A ridicat dintr-un umăr, cu un aer ușor resemnat. Dar, chiar dacă nu s-ar fi întâmplat așa, tot pe ea aș fi ales-o ca prietenă.

— De ce?

— Pentru că era o persoană drăguță. Știu că se spune că despre morți să vorbești numai de bine, dar cu Jen asta nu e o exagerare. Era exact așa cum o descrie toată lumea. Un om bun, înțelegeți ce vă spun? N-avea nimic rău în ea. Chiar și atunci când alții o enervau, încerca să vadă lucrurile din punctul lor de vedere și nu se supăra pe ei. Claire a pufnit ușor, cu dispreț. Nu ca mine. Eu când mă enervez, o arăt imediat. Chiar nu știu cum de mă suporta Jen. Vocea i-a tremurat și și-a întors fața.

A mărit pasul și a luat-o înainte. Tony a lăsat-o să se îndepărteze, prinzând-o din urmă pe treptele

micului adăpost din lemn de la capătul terenului de hochei pe iarbă.

Au intrat în foișor și s-au așezat unul în fața celuilalt. Claire s-a ghemuit cu genunchii la piept și i-a înconjurat cu brațele, în timp ce Tony și-a întins picioarele, încrucișându-și-le la nivelul gleznelor. Și-a lăsat mâinile să-i cadă în poală, într-o atitudine deschisă, neamenințătoare. Acum vedea clar cearcănele lui Claire și unghiile de la mâini, roase până în carne.

— Știu cât de mult ai ținut la Jen, a spus el. Și îmi dau seama că îți lipsește. N-avem cum s-o aducem înapoi, dar poate reușim să facem ceva pentru mama și pentru tatăl ei, găsindu-l pe cel care a ucis-o.

Lui Claire i s-a pus un nod în gât.

— Da, înțeleg. Mă tot gândesc la asta. La ce ar fi făcut Jen dacă aș fi fost eu în locul ei. Ar fi vrut să-i ajute pe ai mei. Numai că nu-mi vine nimic în cap. Asta e problema. I-a aruncat o privire chinuită. N-am ce să vă spun.

— E în regulă Claire, a replicat Tony cu blândețe. Nu ești tu de vină. Și nimeni n-o să te învinovățească pe tine dacă poliția nu îl găsește pe ucigaș. Eu nu vreau decât să stăm puțin de vorbă.

Să văd dacă mă poți ajuta să o cunosc mai bine pe Jen.

— Și cum ar putea asta să fie de folos poliției? a întrebat Claire, curiozitatea ei naturală învingându-i pe moment temerile.

— Sunt profiler de meserie. Oamenii nu prea știu cu ce ne ocupăm noi, își închipuie că e o chestie de la televizor și nimic mai mult. Pe scurt, eu trebuie să aflu cum a intrat Jen în contact cu individul ăla și să-mi dau seama ce reacție a avut ea. Și după aceea să interpretez datele ca să înțeleg cu ce fel de persoană avem de-a face.

— Și pe urmă ajutați poliția să pună mâna pe el?

Tony a dat din cap, cu un zâmbet strâmb întipărit pe față.

— Cam așa ceva. Deci ce anume îi plăcea lui Jennifer?

S-a rezemat comod în vreme ce Claire a înșirat o listă lungă de formații de muzică pentru adolescenți, mărci de haine și accesorii la modă, emisiuni TV și vedete. A înțeles că Jennifer era, în general, un copil ascultător – își făcea temele la timp, se întorcea acasă la ora stabilită dacă își petreceau împreună serile în oraș. Și asta în primul rând pentru că nici ei și nici lui Claire nu le trecuse vreodată prin cap că ar putea să procedeze altfel. Erau protejate în școala lor exclusivistă, duse zilnic cu mașina de către părinți, într-o lume a lor care nu se intersecta cu cea a fetelor rele.

Tony nu s-a grăbit, ci a pus întrebările pe un ton calm, iar asta a făcut-o pe Claire să se relaxeze într-un final. Acum putea pătrunde mai în adâncime.

— Aproape că pare să fi fost prea perfectă, a spus el. Nu a luat-o niciodată razna? Nu s-a îmbătat? N-a luat droguri, așa, doar ca să experimenteze ceva nou? Nu și-a făcut un tatuaj? Sau un piercing în buric? Nu s-a încurcat cu vreun băiat?

Claire a chicotit, apoi și-a acoperit gura cu mâna, rușinată de veselia ei.

— Probabil vă închipuiți că suntem tare plicticoase, a spus. Dar ne-am făcut găuri în urechi, în vacanța de vară, când aveam doisprezece ani. Și mamele noastre s-au supărat rău de tot pe noi. Dar pe urmă le-a trecut.

— Nu v-ați furișat niciodată după ore la vreo petrecere? Nu ați tras un fum în spatele șopronului?

Jen avea un prieten?

Claire i-a aruncat o privire piezișă, dar nu a scos niciun cuvânt.

— Știu că fetele spun mereu că n-au prieten, a insitat el. Numai că mie nu prea îmi vine să cred.

Jen era o fată bună și amuzantă, cu care te puteai distra. Și drăguță, pe deasupra. Și eu ar trebui să înghit chestia asta, cum că nu avea prieten? Și-a deschis brațele, cu palmele îndreptate în sus. Zău așa, Claire!

— M-a pus să jur că o să păstrez secretul, a spus Claire.

— Da, sunt convins. Dar nu s-ar supăra acum pe tine dacă nu ți-ai ține promisiunea. După cum tu însăți ai spus, dacă ai fi fost în locul ei, ai fi vrut ca Jen să ajute poliția.

— Nu era propriu-zis un iubit. Nu în sensul că își dădeau întâlnire sau chestii de genul ăsta. Era un tip pe care îl cunoscuse pe Rig. ZZ, așa își zicea. Scris cu doi de Z, fără puncte.

— Știm că obișnuia să discute cu el pe Rig. Dar am crezut că sunt doar amici. Nu iubiți.

— Așa voiau ei să creadă lumea. Lui Jen îi era groază ca nu cumva să afle părinții ei, fiindcă el era cu patru ani mai mare ca noi. Așa că se ducea la internet cafe-ul de lângă școală pentru a discuta în liniște cu el pe net. În felul ăsta, maică-sa n-avea cum s-o prindă. Și mi-a spus că ei doi se înțelegeau foarte bine. Și că el voia să o cunoască.

— Ți-a zis dacă își făcuseră vreun plan în sensul ăsta?

Claire a clătinat din cap.

— La un moment dat, n-a vrut să-mi mai spună nimic despre el. De fiecare dată când o întrebam, schimba subiectul. Dar presupun că au stabilit ei ceva.

— De ce crezi asta?

Tony a încercat să pună întrebarea pe un ton neutru, străduindu-se să-și ascundă nerăbdarea.

— Pentru că ZZ a scris pe Rig niște chestii despre secrete, cum că toți avem secrete pe care nu vrem ca restul să le afle. Și pe urmă el și Jen au continuat discuția într-o căsuță privată. Și mi-am închipuit că Jen îl ceartă că face aluzie la ceea ce se întâmpla între ei.

Dar nu fusese asta. Jennifer fusese ademenită la acea întâlnire pe care, potrivit lui Claire, individul o pusese la cale de mai mult timp. Acum se explica faptul că o fată atât de bine-crescută se purtase cu atâta neglijență. Capcana era chiar mai elaborată decât se așteptase Tony. Avea de-a face cu un ucigaș care nu lăsa nimic la voia întâmplării. Ultima dată când se confruntase cu un criminal care își planifica mișcările cu atâta grijă fusese la cazul la care lucrase pentru prima oară împreună cu Carol, și plătise un preț mult prea mare. Nu îi surâdea deloc ideea de a se cufunda din nou într-un abis la fel de adânc. Dar, dacă numai așa îl putea aduce pe ucigașul lui Jennifer Maidment în fața justiției, înainte de a mai omorî pe cineva, era gata să o facă din nou, și fără nicio urmă de ezitare.

CAPITOLUL 25

Parcul de rulote nu ar fi putut câștiga vreun concurs de frumusețe. Cabanele pătrățoase, vopsite în nuanțe pastelate, se aliniau pe parcele de beton înconjurate de petice de iarbă ofilite și de alei din macadam. Unii rezidenți încercaseră să cultive flori în jardiniere sau în straturi săpate în pământ, dar fuseseră nevoiți să se lase păgubași din cauza vânturilor care băteau dinspre golf. Când a coborât din mașină și a privit în jur, Sam a fost nevoit să recunoască în sinea lui că priveliștea compensa multe dintre neajunsuri. Soarele care ieșea din apă dădea și mai mult farmec întinderii lungi de nisip care părea să îmbrățișeze orizontul, în locul unde marea scânteia, la picioarele golfului Morecambe. Sam era conștient că locul avea o frumusețe înșelătoare. Mulți oameni pieriseră în valuri de-a lungul anilor, pentru că nu anticipaseră puhoaiele de apă și viteza fluxului. Însă, văzută de acolo, marea părea perfectă.

Sam s-a îndreptat spre o cabană caraghioasă din lemn care părea să se potrivească mai bine undeva prin Vestul Mijlociu american. Stacey descoperise că Harry Sim utilizase pentru ultima dată Mastercardul cu zece zile înaintea dispariției Danutei Barnes. Cumpărase benzină de zece lire de la o benzinărie situată la circa trei kilometri mai jos, pe drumul

dinspre Parcul de Rulote cu Vedere la Golf. Tranzacţia fusese efectuată trei săptămâni mai târziu de o bancă din centrul Bradfieldului. După spusele lui Stacey, ăsta era un lucru total nefiresc, căci Harry Slim își rezolva, de obicei, plăţile trimițând cecuri companiei care îi emisese cardul. Faptul că Stacey aflase toate astea i se părea lui Sam un adevărat miracol. În care se strecuraseră, probabil, și niște mici ilegalități.

Adresa de corespondență dată la emiterea cardului era cea a parcului de rulote. Și era ultima urmă a lui Harry Slim descoperită de Stacey și de Sam. Fișierele din computer, telefoanele date la fisc, la bănci și la companiile emitente de carduri nu scoseseră nimic altceva la iveală. Fapt nu tocmai surprinzător, având în vedere că Harry Sim părea să-și fi petrecut ultimii paisprezece ani zăcând pe fundul lacului Wastwater.

Sam a bătut la ușa cabanei și a intrat, cu insigna la vedere. Bărbatul din spatele biroului era ocupat cu descifrarea unor cuvinte încrucișate pe computer. A privit spre Sam, a salvat ce lucrase pe calculator și s-a ridicat cu greu de pe scaun. Părea să aibă în jur de cincizeci și cinci de ani și era solid, iar trupul său mătăhălos începuse să se înece în grăsime. Părul nisipiu înspicat cu alb era prea uscat și rebel pentru a se supune de bunăvoie periei sau pieptănului. Avea pielea subțire ca hârtia din cauza expunerii

îndelungate la aerul sărat și la vânturile puternice. Era îmbrăcat îngrijit, într-o bluză de flanel, o jachetă purpurie și pantaloni gri-închis din catifea reiată.

— Domnule ofițer, a spus și a dat din cap în chip de salut. Sam s-a prezentat, și bărbatul l-a privit uimit.

— Bradfield, a spus. Înseamnă că ați bătut ceva drum până aici. Sunt Brian Carson. A fluturat ușor din mână, înspre fereastră. Sunt proprietarul parcului.

— De cât timp? a întrebat Sam.

— Din 1987. Înainte, am lucrat ca tipograf în Manchester. Pe urmă, când toată industria a început să se ducă de râpă, mi-am băgat banii în afacerea asta. Și n-am regretat nicio clipă. Duc o viață grozavă.

Părea sincer, fapt care l-a descumpănit pe Sam. Cu greu își imagina o ocupație mai anostă.

— Mă bucur să aud asta, a spus el. Pentru că persoana despre care vreau să vă întreb a locuit aici în urmă cu paisprezece, cincisprezece ani.

Carson s-a înviorat dintr-odată.

— Ei, e ceva vreme de atunci. Va trebui să mă uit în dosare. S-a întors, arătând spre o ușă din spatele său. Acolo țin arhiva. Nu că aș avea nevoie de ea. Mă mândresc cu faptul că îmi cunosc chiriașii. Nu atât de bine pe cei veniți în vacanță, ci mai mult pe aceia care își țin aici rulotele. Îi știu pe toți. Dar ce s-a întâmplat de trebuie să cercetați treburi așa de vechi?

Sam i-a aruncat acel zâmbet leneș și melancolic cu care câștiga, de obicei, simpatia oamenilor.

— Îmi pare rău. Nu am voie să discut asemenea detalii. Știți cum e.

— O! Carson părea dezamăgit. Ei, atunci asta e! Deci cum se numește persoana?

— Harry Sim.

Carson s-a luminat la față.

— A, îmi amintesc de Harry Sim. Se potrivea aici ca nuca în perete. Majoritatea chiriașilor noștri pe termen lung sunt oameni mai vârstnici. Sau tineri familiști. Harry era însă altfel. Locuia singur. Un bărbat de vreo treizeci și cinci de ani, aș zice. Destul de retras. Nu se amesteca niciodată cu ceilalți, nu participa serile la grătare sau la karaoke și alte chestii de genul ăsta. Cabana lui era chiar în spate. N-avea cine știe ce priveliște acolo, dar liniștea îi era asigurată. Știți, rulotele din spate sunt cel mai greu de închiriat, pentru că nu beneficiază de vedere spre golf. A zâmbit ușor stânjenit. Și oamenii la asta se așteaptă, având în vedere numele parcului, la vedere spre golf.

— Mda, îmi închipui, a zis Sam. Ați spus că locuia singur. Știți cumva dacă primea vizitatori?

Întrebarea l-a luat pe Carson pe neașteptate.

— Nu că nu mi-aș aminti, a spus el. Doar că n-am nici cea mai vagă idee. N-ai cum să vezi dacă vin sau

nu vizitatori în zona aia în care închiriase el rulota. Și știu că e greu de crezut, dar vara e o adevărată nebunie aici. N-am cum să știu cine intră și cine iese, decât dacă trece pe aici, prin fața ferestrei.

— Înțeleg. Ați avut mult de-a face cu el?

Carson s-a cufundat și mai mult în deznădejde.

— Nu. Evident, am negociat contractul înainte de a-i închiria rulota. Dar cam atât. Nu s-a oprit niciodată să stea la taclale cu mine, nu am vorbit decât atunci când se ivea o problemă, și, cum noi ne străduim să oferim cele mai bune condiții, nu prea am avut motive de discuție.

Lui Sam aproape că i s-a făcut milă de bărbatul atât de dornic să ajute, dar care nu îi putea oferi mare lucru. Pe urmă s-a autocompătimit: în final, tot el avea să sufere din cauza lipsei de informații.

— Cât timp a locuit aici?

Chipul lui Carson s-a însuflețit din nou.

— Ei, asta pot să vă spun. Trebuie totuși să verific, ca să vă dau datele precise.

Era deja cu un picior în biroul din spate. Sam a zărit un șir de dulapuri, apoi a auzit cum un sertar se deschide și se închide la loc. După câteva clipe, Carson a apărut din nou, cu un dosar subțire în mâini.

— Uitați, a spus așezându-l pe birou.

Pe etichetă era scris: „127/Sim”.

— Văd că aveți un sistem de arhivare bine pus la punct, a remarcat Sam.

— Îmi place să țin hârtiile în ordine. Nu știi niciodată când vine cineva să ceară informații, așa, ca dumneavoastră. A deschis dosarul. Poftim! Harry Sim a închiriat rulota pentru un an în aprilie 1995. Și-a aruncat ochii pe foaia de hârtie. Nu și-a reînnoit contractul, a rămas aici doar un an.

— A lăsat ceva în urmă când a plecat? Documente, haine?

„Mărturii ale unei vieți distruse de altcineva?”

— Nu, nu văd nicio mențiune în acest sens în dosar. Și, credeți-mă, aș fi notat dacă ar fi fost cazul.

Sam era convins.

— Și n-aveți nicio idee când anume a părăsit, mai precis, locul?

Carson a clătinat din cap, plin de regret.

— Nu. Cheile au fost lăsate pe masă, așa scrie la dosar. Dar n-am cum să știu de când stăteau acolo.

Ajunsese, din câte se părea, într-un punct mort. Harry Sim părăsise parcul de rulote, dar nimeni nu știa când, de ce sau încotro se îndreptase. Sam aflase sfârșitul poveștii, dar nu și începutul ei. Mai avea o singură întrebare de pus.

— I-ați cerut referințe atunci când ați semnat contractul?

Carson a încuviințat, mândru.

— Sigur că da. A scos ultima filă din dosar. Două referințe. Una de la bancă și una de la fosta lui șefă, o doamnă pe nume Danuta Barnes.

Spre ușurarea lui Carol, Blake a primit-o în birou numaidecât. A constatat cu uimire că bărbatul era îmbrăcat în uniformă completă. Se obișnuise cu John Brandon, care purta uniforma numai atunci când era obligat, preferând costumele comode. Lui Blake îi plăcea însă, în mod cert, să nu lase pe nimeni să uite ce funcție importantă deținea.

I-a făcut semn să ia loc, și-a împreunat degetele și și-a sprijinit bărbia în ele.

— Ce te aduce aici, doamnă inspector-șef?

Carol s-a stăpânit să nu riposteze copilărește: „Propriile mele picioare”.

— Am venit să vă rog să interveniți pe lângă poliția din Yorkshire-ul de Vest. I-a prezentat situația într-un mod clar și succint. Este o anchetă criminală, domnule. N-am timp să mă joc de-a v-ați ascunselea cu ei. Nu ne permitem să pierdem vremea de pomană.

— Corect. Ar trebui să fie încântați să ne predea nouă cazul. În felul ăsta, o să facă economii serioase, și, dacă găsim criminalul, nu mă îndoiesc că-și vor revendica meritele, măcar pe jumătate.

O să mă ocup eu de asta, inspectore-șef.

Carol a fost plăcut surprinsă de faptul că Blake nu se enervase. Și că îi luase partea fără prea multe

întrebări. Poate că ar trebui totuși să acorde mai mult credit unui om cu o asemenea reputație și cu ambiții atât de mari pe cât se zvonea.

— Mulțumesc, a spus, apoi a dat să se ridice.

Blake i-a făcut semn să se așeze la loc.

— Mai stai o clipă. Deci, după părerea ta, există o legătură între cele două crime?

Carol s-a pus imediat în gardă. Unde voia Blake să ajungă?

— Nu mi se pare că e loc de îndoială. Moduri de operare identice, același tip de victime, procedeu similar utilizat pentru a scăpa de cadavru. Suntem aproape siguri că Seth Viner a fost hărțuit pe internet și, din câte am aflat, la fel s-au petrecut lucrurile și în cazul lui Daniel Morrison.

Nu am oferit presei detalii în legătură cu uciderea lui Daniel, deci la Seth nu poate fi vorba despre o copie la indigo. Nu văd cum am avea de-a face cu altceva decât cu unul și același ucigaș.

Blake i-a aruncat un zâmbet strâmb care i-a umflat obrajii ca două mere.

— Am încredere în judecata ta. Dată fiind situația, ar cam fi cazul să apelezi la un profiler.

Carol s-a străduit să își păstreze cumpătul.

— Mi-ați spus că bugetul nu ne permite așa ceva, domnule, a rostit pe un ton sec, prudent.

— Ți-am zis că nu ni-l putem permite pe doctorul Hill, a precizat Blake, accentuând disprețuitor numele lui Tony. Avem însă acces la profilerii de la Academia Națională de Poliție. După ce îmi termin treburile cu poliția din Yorkshire-ul de Vest, o să mă ocup și de asta.

— Pot să o fac eu, domnule, a spus Carol încercând să-și recapete cât mai repede controlul. N-ar trebui să vă pierdeți vremea cu chestiuni administrative mărunte.

De data aceasta, rânjetul lui Blake a căpătat o notă de cruzime.

— Nu mă deranjează, atâta timp cât îți pot fi de folos. Ai pe cap două crime. Știu cât de ușor e să scapi unele lucruri printre degete atunci când ești atât de ocupat.

Nenorocitul insinua că ea ignorase în mod deliberat un ordin. Carol a simțit cum furia creștea în ea, dar și-a păstrat atitudinea politicoasă.

— Mulțumesc, domnule, a spus, incapabilă să-i întoarcă zâmbetul.

— O să vezi cât de bine o să te descurci și fără ajutorul doctorului Hill.

Carol s-a ridicat și a încuviințat cu un gest scurt din cap.

— Desigur, domnule. La urma urmei, nimeni nu e de neînlocuit.

Ambrose l-a lăsat pe Tony la vilă, pentru a-și putea recupera mașina.

— Presupun că nu ai de gând să-ți petreci noaptea aici, a murmurat în timp ce scotea geanta din portbagaj. Pentru că, dacă intenționezi să faci asta, va trebui să anunți agenția imobiliară, ca să nu aducă vizitatori.

— Nu, nu rămân aici. Promit că n-o să mai ajung la secția de poliție.

— Asta-i o veste bună. Ambrose a făcut un balon din gumă de mestecat și a clătinat din cap, mai binevoitor de această dată. Pentru că n-ar fi tocmai cel mai plăcut mod de a începe ziua. Deci ce planuri ai acum?

— O să caut un bar liniștit, o să mă așez într-un colț și o să încep să-mi scriu raportul la laptop.

Voi încerca să-l termin până spre după-amiază. Și pe urmă o să iau masa, sperând că voi reuși să evit ora de vârf din zona Birmingham atunci când voi porni înapoi spre Bradfield. Asta dacă n-ai nimic împotrivă. Evident, dacă o să mai fie chestiuni neclare în legătură cu profilul, o să mai rămân pe aici.

De un lucru sunt însă convins: criminalul va lovi din nou. Și eu o să fac tot ce îmi stă în putință pentru a vă ajuta să-l opriți.

— Ești sigur că va ucide iarăși?

Tony a oftat.

— Odată ce au prins gustul, indivizii de genul ăsta nu se mai pot lipsi de el.

— Dar, atunci când am discutat despre faptul că a abandonat atât de repede cadavrul, nu am stabilit că poate s-a speriat în momentul când a transformat fantezia în realitate?

Ambrose s-a rezemat de mașină, cu brațele încrucișate la piept, exprimându-și astfel concret refuzul de a accepta că nu se aflau decât la început.

— Tu ai sugerat asta, Alvin, nu eu. Și e o ipoteză plauzibilă, având în vedere probele. Numai că, din experiența mea, știu că lucurile nu merg așa. Chiar dacă individul s-a înspăimântat atunci, asta nu îl va împiedica să încerce din nou. Și va dori să o facă mai bine. Așa încât va trebui să ne mișcăm contracronometru.

Ambrose părea dezgustat.

— Să-ți spun ceva. Mă bucur că nu sunt în locul tău. Pentru că nu mi-ar plăcea deloc ca toate chestiile alea oribile să se învârtă în mintea mea.

Tony a ridicat din umeri.

— Știi cum se zice. Găsește ceva la care te pricepi și fă-ți din asta o meserie.

Ambrose s-a îndreptat de spate și i-a întins mâna.

— A fost o experiență interesantă să lucrez cu tine. Nu pot să spun că mi-a plăcut tot ce am văzut, dar ți-am urmărit cu atenție raționamentele cu privire la

asasin. Și sunt tare curios să aflu cum se va sfârși prima mea colaborare cu un profiler.

Tony a zâmbit.

— Sper că nu va fi o decepție. E adevărat, nu ai avut ocazia să mă admiri în plenitudinea strălucitelor mele aptitudini sociale. Dar, sincer să fiu, eu trăiesc într-un mediu destul de bizar. A arătat spre picior. Poate că ai remarcat că șchiopătez. A fost, literalmente, un nebun cu toporul [48].

Stăteam în biroul meu, citind un raport al comisiei de eliberare condiționată; următorul lucru pe care mi-l amintesc este imaginea unui bărbat care ținea în mână un topor, cu care „culegea" suflete pentru Domnul. I-a aruncat o privire chinuită lui Ambrose. Colegii mei par capabili să evite asemenea situații extreme. Dar eu nu reușesc.

Ambrose s-a uitat stânjenit la el, apoi s-a îndreptat spre locul șoferului.

— Ținem legătura, a spus și a deschis portiera.

Tony i-a făcut semn cu mâna, apoi și-a vârât geanta în mașină. Nu fusese pe deplin cinstit cu Ambrose. Intenționa, într-adevăr, să găsească un bar, dar nu acum. Luase mai multe seturi de chei de la avocatul

[48] Aluzie la un celebru caz din istoria poliției britanice, cel al lui Frank Mitchell, supranumit Axeman (Omul cu Toporul). Violent din naștere, a trăit de la 17 ani în aziluri de boli mintale. A fugit din azilul din Bradmore, a pătruns într-o casă și a luat captiv un vârstnic, amenințându-l cu toporul. A fost condamnat la închisoare pe viață, dar a evadat după nouă ani cu ajutorul unor amici. (n.tr.)

lui Blythe. Nu știa nimic despre bărci, dar, aparent, acum era proprietarul uneia de oțel de vreo cincizeci de metri lungime, pe nume *Steeler*, ancorată la propriul ponton din portul de agrement Diglis. „În trecut, se chema Diglis Canal Basin”, îi spusese avocatul fără să-și ascundă disprețul. „Și de-a lungul canalului erau depozite și fabrici de porțelan Royal Worcester. Acum, pe mal se înșiră apartamente, fabrici de industrie ușoară și unități comerciale. Progresul, bănuiesc. Tot ce a mai rămas de pe vremuri e cabina ecluzierului și hanul Anchor. O să-ți placă. E o cârciumă curată, de modă veche. Arthur era un obișnuit al localului. Au și o pistă de popice tradițională de Worcester, din lemn. Arthur era în echipă și participa la concursuri. Fă-le o vizită și spune-le cine ești. Vor fi încântați să te cunoască.”

„O să las cârciuma pe altă dată”, și-a spus Tony consultând harta pentru a vedea cum să ajungă în port. Astăzi, avea să se așeze într-un colțișor pe barca lui Blythe pentru a-și scrie raportul. Și poate, să arunce un ochi, în căutarea altor indicii despre viața lui Arthur.

A parcat mașina cât mai aproape de ponton și a petrecut următoarele zece minute hoinărind pe mal. A găsit în cele din urmă barca, înghesuită în capătul unui șir de ambarcațiuni de același gen.

Steeler era vopsită în tradiționalele nuanțe de verde strălucitor și purpuriu, iar numele era scris cu litere aurii cu negru. Patru panouri solare erau fixate pe acoperiș, rezultat al ingeniozității lui Blythe.

Așadar, nu avea probleme cu energia, în cazul în care dorea să pornească blestemata aia de barcă.

A urcat la bord. Podeaua metalică făcea zgomot la fiecare pas al lui. Bocaportul era încuiat cu două lacăte zdravene, pe ale căror chei avocatul i le înmânase vesel. „Ai grijă de barcă”, îi spusese.

„E un exemplar minunat. Arthur lua parte la regatele organizate în Midlands. Adora apa”. Pasiunea nu fusese, în mod cert, transmisă ereditar. Tony nu simțea nicio atracție față de apă sau de bărci. Nu intenționa să stea mult timp pe *Steeler*, dar, dacă tot ajunsese cu cercetările atât de departe, voia să vadă cu ochii lui cum trăise Arthur în celălalt mediu al său.

Bocaportul a alunecat lin, permițându-i să deschidă ușile duble care duceau în jos. Tony a coborât cu grijă treptele și s-a trezit într-un hol dotat cu cuptor cu microunde, ceainic și plită. A înaintat și a intrat în salon. O banchetă din piele cu bumbi era așezată pe o latură și în fața ei se afla o masă. În capătul celălalt al încăperii trona un fotoliu rotitor din piele, aranjat în așa fel încât să poată fi poziționat fie spre masă, fie spre televizor și DVD. Într-un colț fusese înghesuit un

șemineu cu lemne. Mici dulapuri și rafturi elegante se aliniau de-a lungul pereților, exploatând la maximum fiecare colțișor. Ușa din capăt dădea spre o cabină cu un pat dublu și un dulap. Ultima ușă ducea spre o baie strălucitoare, echipată cu toaletă, chiuvetă și cabină de duș, toată numai din faianță alb și crom. Spre mirarea lui, mirosea a curat și a proaspăt.

S-a întors în salon. Nu era sigur la ce se așteptase, dar în niciun caz nu la ceva strict funcțional, lipsit de orice amprentă a personalității lui Blythe. Barca nu degaja niciun fel de personalitate. Totul era mult prea standardizat, îngrijit și curat. Avea asupra lui un cu totul alt efect decât casa. Într-un fel, asta era o ușurare. Nimic nu urma să îi distragă atenția de la ceea ce avea de făcut. Și nimic nu îl putea împiedica să o scoată la vânzare, la momentul potrivit.

În ciuda nepriceperii lui congenitale, a descoperit cu destulă ușurință cum stătea treaba cu electricitatea. În scurt timp, luminile erau aprinse, iar el putea să lucreze liniștit la laptop. Micul birou era, fără îndoială, excelent organizat. Nu îi lipsea decât accesul wireless la internet. O clipă, i-a trecut prin cap ideea nebunească de a merge cu barca pe rețeaua de canale până în Bradfield, folosind-o pe post de birou. Pe urmă, și-a dat seama că ar trebui să posede cunoștințe de navigație și s-a lăsat păgubaș. Nemaivorbind despre modul cum ar fi fost privită o asemenea

acțiune temerară de către cei de tipul lui Alvin Ambrose. Numai gândul la primejdiile care puteau pândi la tot pasul între Worcester și Bradfield era de-ajuns pentru a-l îngrozi. Nu, se mărginea la o după-amiază de muncă la bord, după care avea să lase barca în seama unui agent de vânzări. Oare așa se proceda cu vânzarea ambarcațiunilor? Sau afacerile se încheiau într-un mod informal, la un joc de popice?

— Revino-ți, și-a spus Tony cu voce tare, conectându-și laptopul. A deschis paragrafele introductive standard:

Profilul de infractor care urmează este strict orientativ și nu trebuie privit drept un portret-robot. Este puțin probabil ca profilul să corespundă în toate amănuntele, deși mă aștept la un grad înalt de concordanță între trăsăturile prezentate mai jos și realitate. Toate afirmațiile conținute în acest profil exprimă probabilități și posibilități, nu fapte.

Un criminal în serie lasă semnale și indicii în procesul de comitere a crimelor. Tot ce face este, deliberat sau nu, parte a unui tipar. Descoperirea acestui tipar relevă logica criminalului. Chiar dacă pentru noi ea nu are nimic de-a face cu logica, pentru el este vitală. Deoarece logica sa este atât de idiosincrasică, de regulă, capcanele uzuale nu pot fi folosite pentru prinderea asasinului. Cum el este unic,

la fel trebuie să fie și modalitățile de a-l captura, de a-l interoga și de a-i reconstitui faptele.

Tony a recitit textul, apoi a șters al doilea paragraf. Din câte știa el, asasinul nu putea fi considerat deocamdată criminal în serie. Dacă reușea să îi ajute pe Ambrose și pe Patterson, poate că ucigașul nu avea să comită mai mult de trei crime și să fie astfel considerat, în mod oficial, criminal în serie. În lumea lui Tony, asta echivala cu un final fericit.

Pe de altă parte, dacă acțiunile polițienești nu erau încununate de succes, individul avea să comită și alte crime. Totul era o chestiune de timp. De timp și de abilitate. Faptul că ancheta nu era decât la început nu însemna că individul pe care îl căutau nu era un criminal în serie. A oftat și a adăugat la loc paragraful șters.

Degetele îi zburau pe tastatură în timp ce descria în detaliu concluziile pe care i le prezentase deja lui Ambrose la locul unde fusese aruncat cadavrul și, mai devreme, în mașină. A făcut o pauză, apoi s-a ridicat pentru a explora cabina. A găsit cafea instant și frișcă în borcanele aliniate pe rafturi. A dat drumul la robinet, și apa a început să curgă. A gustat-o, prudent, și a decis că era potabilă. A așteptat ca apa să dea în clocot, căutând o cană și o linguriță. Al doilea sertar pe care l-a deschis conținea tacâmuri. A băgat mâna și a dat cu degetul mare peste ceva. S-a uitat mai

îndeaproape și a zărit un plic gros și alb, de mărimea unei cărți poștale. L-a luat și și-a descoperit, șocat, numele scris îngrijit și cu litere mari: „DR. TONY HILL”. Arthur îi adresase o scrisoare pe care o vârâse în sertarul cu tacâmuri de pe vasul său. N-avea niciun sens. De ce ar proceda cineva într-un asemenea mod? Dacă ar fi vrut ca lui Tony să îi parvină ceva din partea lui, de ce lăsase plicul acolo, unde risca să nu fie găsit niciodată, în loc să-l înmâneze avocatului? În plus, oare Tony își dorea cu adevărat să afle ce conținea plicul?

L-a pipăit. Înăuntru nu erau numai hârtii. Mai era și altceva, ușor, dar totuși solid, cam de zece pe patru centimetri și de grosimea unei carcase de CD. A lăsat plicul deoparte cât timp și-a pregătit cafeaua, uitându-se însă la el cu coada ochiului. A luat cana de cafea și plicul și le-a așezat pe masa unde lucrase. S-a uitat lung la plic, în timp ce întrebările îl asaltau din toate părțile. Ce anume îi lăsase Arthur recurgând la o modalitate atât de ciudată? Și cu ce îi putea fi lui de folos aflarea conținutului plicului? Era conștient că existau lucruri pe care nu dorea să le cunoască despre Arthur, dar nu își dădea seama ce anume voia să știe.

În cele din urmă, curiozitatea i-a învins îndoielile. A deschis plicul și a răsturnat conținutul pe masă. Înăuntru era o foaie A4 din aceeași hârtie groasă ca plicul. Și un mic reportofon, asemănător celui folosit

de Tony pentru a-i dicta secretarei note cu privire la pacienți. L-a împuns ușor cu degetul, ca și cum se aștepta să explodeze. A despăturit, încruntat, coala de hârtie. În partea de sus era gravat numele lui Arthur Blythe. A tras adânc aer în piept și a început să citească textul scris îngrijit care acoperea pagina.

Dragă Tony,

Dacă citești acum aceste rânduri înseamnă că ai ales să nu îți ignori moștenirea. Mă bucur. Te-am dezamăgit cât am fost în viață. N-am cum să îndrept lucrurile, dar sper că tot ce ți-am lăsat îți va aduce un dram de plăcere. Aș vrea să mă explic în fața ta, deși sunt conștient că nu îmi datorezi nimic și că e foarte posibil să nu vrei să-mi auzi justificările. Mult timp nici nu am știut că exiști. Te rog să mă crezi. Nu am intenționat niciodată să te abandonez. Dar, de când am aflat de tine, ți-am urmărit evoluția cu o mândrie la care știam că nu aveam dreptul. Ești un om inteligent, știu asta. Așa că mă bazez pe judecata ta, și tu alegi dacă vrei sau nu să mă asculți.

Indiferent de decizia pe care o vei lua, fii convins că îmi pare sincer rău că ai crescut fără un tată care să te ajute și să te susțină în viață. Îți doresc numai bine pe viitor.

Al tău devotat,

(Edmund) Arthur Blythe

În ciuda hotărârii de a nu se lăsa impresionat, Tony a simțit cum emoția îl sufoca. A înghițit cu greu, mișcat de sinceritatea cuvintelor lui Arthur. Scrisoarea îi depășea cu mult așteptările, și poate chiar și puterile. A recitit-o, rând cu rând, cântărind fiecare vorbă în parte, încercând să și-l imagineze pe Arthur în vreme ce o compunea. Oare câte ciorne făcuse înainte de a ajunge la versiunea finală? L-a văzut cu ochii minții, cu scrisul său precis, de inginer, la prima, apoi la a doua și a treia tentativă, încercând să găsească nuanța cea mai potrivită, să exprime exact ceea ce dorea, fără a lăsa loc la interpretări și la neînțelegeri. Dintr-odată, și-a dat seama că nu știa cum arătase Arthur. Nu văzuse nicio fotografie expusă în casă, nimic care să ateste sau nu asemănarea fizică dintre tată și fiu. Probabil existau niște fotografii; și-a făcut o notă mentală ca data viitoare când intra în casa lui Arthur să le caute.

Data viitoare. Tony i-a perceput semnificația imediat ce gândul i-a trecut prin cap. Da, avea să existe o dată viitoare. Ceva se schimbase înăuntrul său în ultimele douăzeci și patru de ore. Trecuse de la ideea de a păstra distanța între el și Arthur la dorința de apropiere. Fără să știe deocamdată sub ce formă. Dar avea să-și dea seama la momentul potrivit.

Știa însă că nu era încă pregătit să asculte mesajul lui Arthur. Și poate că nici nu avea să fie vreodată.

Deocamdată, avea de lucru. Munca era mai importantă decât propria lui stare emoțională.

A revenit la laptop și s-a reapucat să scrie.

„Cel mai probabil, ucigașul este un bărbat alb.” Care, la fel ca mai toți ceilalți criminali de acest gen, locuiește în comunitatea sa etnică. „Are vârsta cuprinsă între douăzeci și cinci și patruzeci de ani.” Douăzeci și cinci, pentru că un astfel de mod laborios de planificare și de finalizare a intențiilor necesita un anumit grad de maturitate. Patruzeci, deoarece, potrivit legii probabilităţilor, până la această vârstă indivizii de tipul lui erau fie prinși, fie uciși, fie renunțau de bunăvoie la acte criminale.

Nu este șofer de camion – mai multe dintre locațiile folosite de el pentru a accesa computerele publice, ca, de pildă, aeroportul din Manchester sau centrul comercial din Telford, nu au parcări de camioane. În mod cert însă are propriul mijloc de transport – nu ar risca să lase urme într-un vehicul aparținând unui terț. Foarte probabil, destul de mare, poate un hatchback[49]. Nu cred că este șofer de vehicul comercial, deși ipoteza poate fi susținută prin anumite argumente. Așa s-ar explica deplasările pe rețeaua de autostrăzi. Dar, având în vedere programul de lucru foarte

[49] În traducere literală, „trapa din spate” – tip de caroserie auto care cuprinde o a cincea „ușă”, cea a portbagajului, mărind astfel spațiul de depozitare prin utilizarea integrală a volumului mașinii, până la plafon (n.tr.)

solicitant al acestei categorii profesionale, mă îndoiesc că ar dispune de flexibilitatea și de timpul necesare pentru a o răpi și apoi a o abandona pe Jennifer.

Individul posedă, probabil, o diplomă universitară sau de colegiu. Cunoștințele sale în tehnologia computerelor și familiaritatea lui cu posibilitățile pe care aceasta le oferă sugerează competență în acest domeniu. Cred că este un profesionist IT care lucrează pe cont propriu. În industria electronică funcționează o comunitate, nu foarte unită, de consultanți care beneficiază de un grad mare de libertate atât în privința programului de lucru, cât și a locațiilor firmelor cu care se află în relații contractuale.

În privința personalității criminalului, avem de-a face cu un psihopat cu tulburări comportamentale grave. Poate mima interacțiunea umană, dar nu este capabil de empatie. Locuiește, probabil, singur și nu întreține cu nimeni legături emoționale strânse. Fapt deloc neobișnuit în comunitatea sa profesională, deși mulți lucrători din domeniul IT sunt perfect capabili de implicare emoțională. Ei preferă însă mașinile în locul oamenilor, pentru că le este mai comod.

Poate fi un fan al jocurilor pe computer, în special al jocurilor interactive violente. Acestea pot

reprezenta o supapă pentru sentimentele sale nihiliste la adresa umanității.

Tony a recitit textul fără nicio satisfacție. În afara observației că nu era vorba despre o crimă de natură sexuală, avea senzația că nu reușise să găsească nimic spectaculos, ci doar însirase noțiuni de specialitate elementare și chestii de bun-simț, aflate la îndemâna oricui. Mai erau multe de descoperit și de dedus cu privire la acest criminal, asta era sigur. Dar până când nu stabileau o legătură între ucigaș și modul în care acesta își alegea victimele, aveau să bâjbâie în continuare în întuneric.

CAPITOLUL 26

După tragedia morții Jessicăi Morrison, ultimul lucru pe care și-l dorea Paula era să discute cu un alt cuplu de părinți aflați în suferință. Mai rău era că trebuia să facă asta de una singură. Indiferent de ceea ce se întâmplase la nivel mai înalt, era cert că poliția din Yorkshire-ul de Vest bătuse în retragere, ajungând să nu se mai implice deloc în caz. Iar Kevin era ocupat cu stabilirea protocoalelor de colaționare a tuturor datelor furnizate de cei din Yorkshire. Astfel că îi revenise din nou sarcina cea mai ingrată. Învățase însă ceva din experiența tragediilor trăite de

alții – și anume, faptul că evitarea confruntării nu folosea la nimic. Era adevărată vorba aia cum că trebuie să-ți înfrunți temerile. Însă asta nu-i ușura nicicum misiunea.

Femeia care i-a deschis ușa părea să fi pornit un război personal cu întreaga lume. Ochii ei întunecați aruncau priviri furioase, pielea îi pălise, căpătând o nuanță ca de gălbinare, și își ținea maxilarul încleștat.

— N-avem nimic de comentat, s-a răstit ea.

— Nu sunt ziaristă, a spus Paula încercând să nu se simtă ofensată din cauza confuziei. Sunt detectiv Paula Mcintyre de la poliția din Bradfield.

Femeia și-a dus mâinile la piept.

— La dracu'! Spune-mi că nu e decât o vizită de rutină.

S-a clătinat pe picioare, fiind prinsă la timp în brațe de o a doua femeie care a apărut brusc în spatele ei. S-au îmbrățișat strâns, în timp ce a doua femeie, ceva mai înaltă, i-a aruncat Paulei o privire panicată.

— Pot să intru? a murmurat Paula, întrebându-se pe unde naiba umbla ofițerul de la Protecția Familiei.

Cele două s-au dat un pas în spate, făcându-i loc să intre.

— Sunteți singure? a întrebat Paula.

— Da, am rugat-o pe polițistă să plece. Nu ne puteam obișnui cu prezența ei. Sunt Julia Viner, a zis

a doua femeie, încercând să amâne inevitabilul prin aceste politeţuri. Iar ea este Kathy. Kathy Antwon.

Kathy s-a întors spre Paula, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

— Veşti proaste, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, a răspuns Paula. Astăzi a fost găsit un cadavru. Hainele corespund descrierii, aşa că bănuim că e vorba despre Seth.

A deschis gura, dar nu a reuşit să mai rostească vreo vorbă.

Julia a închis ochii.

— Mă aşteptam la asta, a şoptit ea. Ştiam că ea mort încă de când i-am anunţat dispariţia.

Cele două femei au rămas mult timp mute în îmbrăţişarea lor. Paula stătea alături, neclintită ca o stâncă şi simţindu-se la fel de inutilă. Şi-a dat seama că nu aveau să îşi revină prea curând, aşa că a trecut pe lângă ele spre bucătărie şi a pus ibricul la fiert. Mai devreme sau mai târziu, avea să le prindă bine un ceai. Ceaiul era întotdeauna bine-venit.

Ceainicul era aşezat la îndemână. Tot ce îi mai trebuia acum era ceaiul. A deschis dulapul de deasupra şi a zărit un vas de ceramică pe care stătea scris: „Ceai”. L-a luat în mână şi l-a deschis. În loc de ceai, a găsit două bancnote de cinci lire şi o bucăţică de hârtie. Curioasă, a despăturit-o.

Scrisul era abia lizibil. Am 10 £. JJ mă duce să cunosc formaţia, îmi trebuie bani de tren. X Seth.

Era o descoperire nouă. Și trebuia să discute despre ea cu Julia și cu Kathy. Dar cine știe când aveau să fie ele capabile de o asemenea conversaţie? S-a îndreptat spre capătul îndepărtat al bucătăriei, a scos telefonul din geantă și a sunat-o pe Stacey, la birou.

— Sunt acasă la Seth Viner, a spus. Am găsit ceva. Spune-mi, persoana cu care vorbea Seth pe Rig își spunea JJ, nu-i așa?

— Da. Scris cu dublu J.

— Cred că Seth și-a dat întâlnire cu individul la gară.

— Gara centrală din Bradfield?

— Nu e specificat. Dar ar trebui să începem de acolo. Poți să te mai uiți o dată la înregistrările camerelor de supraveghere?

— Sigur că da. Dacă știu exact ce moment și ce locație să caut, pot să încerc să măresc imaginile cu ajutorul programului meu. Să vedem ce iese din asta. Mersi, Paula, mi-ai fost de mare ajutor.

Paula a închis telefonul și s-a îndreptat de spate. Acum nu-i mai rămânea decât să găsească ceaiul.

Sam s-a înfiinţat lângă portiera mașinii Lexus înainte ca femeia să apuce să oprească motorul. O așteptase pe Angela Forsythe timp de trei ore pentru că voia s-o prindă pe nepregătite, să nu fie nevoit să

treacă de secretară și de alți funcționari pentru a ajunge la ea. Nu intenționa să-și irosească șansa de a da lovitura încercând să chestioneze un martor prevenit și deja înarmat cu toate răspunsurile.

Una dintre curiozitățile dosarului Barbes era aceea că anunțul privind dispariția Danutei nu fusese făcut de Nigel, soțul ei, ci de Angela Forsythe. Femeia fusese avocata băncii private la care lucraseră Nigel Barnes, soția lui – Danuta – și Harry Sim. Dacă era cineva la curent cu relația dintre Harry Sim și Danuta Barnes, atunci aceea era probabil Angela. Și avantajul era că, atunci când aveai de-a face cu avocații, chiar dacă își schimbau locul de muncă, puteai da de urma lor prin intermediul Societății Avocaților. Imediat ce descoperise legătura dintre cele două cadavre de adulți din lacul Wastwater, Sam stătuse pe capul lui Stacey, rugând-o să o găsească pe Angela. Iar ea se apucase imediat de treabă. Dintr-un motiv sau altul, nu întârzia niciodată să-l servească. Iar Sam își închipuia că asta se datora faptului că Stacey văzuse în el singurul om ambițios din echipă, cel care avea să devină cineva. Și voia să îi sprijine ascensiunea, convinsă că și cariera ei avea să urmeze același curs.

Așa încât, mulțumită lui Stacey, dăduse de urma femeii. Își găsise apoi un loc de parcare de unde putea supraveghea fosta fabrică de țigarete din anii 1920, transformată în bloc de apartamente și care devenise

în ultima vreme una dintre cele mai vânate locații din Bradfield. Se afla la numai câteva minute de mers pe jos de zona cu clădiri de birouri, înconjurată de un parc cu vedere dincolo de canal, spre vechiul cartier comercial din epoca victoriană, acum reabilitat, unde negustorii de lână și de haine își expuseseră marfa și se distraseră în văzul lumii.

Apariția unui bărbat metis bine făcut lângă mașină a surprins-o pe Angela. Reacția inițială s-a îndulcit în momentul în care i-a văzut costumul, zâmbetul de pe față, dar mai ales insigna. Fără să oprească mașina, a coborât geamul câțiva centimetri. Un iz ușor floral și elegant a plutit spre Sam.

— E ceva în neregulă, domnule ofițer?

— Sper că nu, doamnă, a răspuns Sam, optând pentru acel ton de respect excesiv care bănuia el că putea să-i placă unei femei atât de scump îmbrăcate, cu cearcăne de nesomn în jurul ochilor. A apreciat că taiorul ei verde-închis și bluza crem erau bine alese, dându-i un aer de sobrietate, dar și de rafinament. Aș vrea să discutăm despre Danuta Barnes.

O femeie mai slabă de înger ar fi icnit probabil de surpriză. Dar femeia aceasta avea experiență și nu își trăda sentimentele.

— Să înțeleg că ați găsit-o?

Era o întrebare la care Sam nu dorea să îi ofere răspuns. Voia să păstreze suspansul pentru momentul

când avea să stea față în față cu Nigel Barnes, iar anii în care avusese de înfruntat duplicitatea umană îl învățaseră să nu aibă încredere în martori, chiar dacă aceștia păreau la prima vedere niște oameni virtuoși și ostili față de suspecți.

— Urmărim acum o pistă nouă, a spus el cu un zâmbet.

Femeia nu s-a lăsat înșelată.

— E în regulă. N-am de gând să-i divulg nimic nenorocitului ăluia de Nigel, a spus ea ridicând geamul și oprind motorul.

A deschis portiera și s-a strecurat afară, fiind cât pe-aci să-l dărâme pe Sam.

— Cred că ar fi mai bine să veniți cu mine, l-a invitat ea.

Apartamentul era situat la etajul al treilea, iar ferestrele originale cu rame metalice în stil Art Deco fuseseră dublate de panouri de sticlă simplă care amortizau zgomotele de afară. Camera de zi dezvăluia personalitatea Angelei – era la fel de caldă, sofisticată și plină de culoare ca ea. Femeia l-a invitat să stea pe o canapea foarte moale și s-a așezat în fața lui, într-un balansoar. Era clar că nu intenționa să-și piardă timpul cu politețuri de fațadă sau cu flecăreli.

— Danuta a fost cea mai bună prietenă a mea, a spus ea. Presupun că ați descoperit în dosar că eu i-am anunțat dispariția.

— Exact.

Angela a încuviințat din cap, încrucișându-și picioarele cu un foșnet ușor al ciorapilor.

— Nigel a declarat că nu a anunțat poliția pentru că și-a închipuit că îl părăsise. Și că Danuta i-a lăsat un bilet căruia însă, supărat cum era, i-a dat foc.

Sam știa deja toate astea.

— Nu despre asta voiam să vă întreb.

Femeia a ridicat din sprâncene. Și-a dat părul scurt și închis la culoare pe după o ureche, aplecându-și capul într-o parte.

— Nu? Foarte interesant.

— Voiam să aflu dacă l-ați cunoscut pe Harry Sim.

Numele a prins-o pe Angela pe picior greșit.

— Harry Sim? Ce Dumnezeu are Harry Sim de-a face cu Danuta?

Sam și-a ridicat brațele, cu palmele întoarse spre ea, ca pentru a o opri.

— Domnișoară Forsythe, după cum v-am spus, urmăresc acum o nouă pistă. Și, în momentul de față, nu vreau să vă dezvălui amănuntele. Nu pentru că aș crede că sunteți înțeleasă cu Nigel Barnes, ci pentru că nu doresc să prejudiciez în vreun fel răspunsurile martorilor. Deci aș aprecia dacă mi-ați face favoarea de a-mi răspunde la întrebări, oricât de ciudate sau de nerelevante vi s-ar părea.

Nici nu-și mai amintea de când nu se mai purtase cu atâta curtoazie. Carol Jordan avea să fie nevoită să-l creadă pe cuvânt.

Femeia i-a zâmbit ambiguu.

— Văd că vă pricepeți la asta, a spus ea. Cu puțin exercițiu, ați fi un avocat bun. OK, domnule Evans. Vă ascult. Și vă promit că mă voi strădui să vă răspund cât mai obiectiv cu putință.

— Cum ați ajuns să îl cunoașteți pe Harry Sim?

— A lucrat la Corton, la bancă. Era deja acolo atunci când m-am angajat eu. Asta trebuie să fi fost prin ’91 sau ’92. Danuta și Nigel se ocupau de conturile clienților, Harry – de investiții.

Colabora cu amândoi. Mai precis, se ocupa de depozitele clienților lor.

— Ce fel de om era?

Angela și-a mușcat o clipă buzele, meditând asupra întrebării.

— Nu era tocmai un om de echipă. Aptitudini sociale limitate. Fapt care nu conta prea mult, având în vedere că nu lucra direct cu clienții și că era priceput în ceea ce făcea. Danuta avea o părere foarte bună despre el.

— Erau prieteni?

Angela și-a ținut respirația, apoi, cu un oftat, a lăsat aerul să-i iasă din plămâni.

— N-aș spune asta. Nu tocmai. Dar, atunci când Harry a clacat, Danuta s-a purtat incredibil de drăguț cu el. Însă mai degrabă cu acel tip de bunătate cu care tratezi o rudă îndepărtată, nu un prieten.

Din obligație mai mult decât din afecțiune, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Sam a prins ideea din zbor.

— Harry a clacat?

— Da, stați să mă gândesc… Cred că era pe la sfârșitul lui ’94. Lucrase mult timp sub presiune, încercând să ne ajute să luăm fața concurenței, și făcuse câteva judecăți care s-au dovedit eronate.

Harry lua totul foarte personal, așa că a cedat nervos. Unul dintre parteneri l-a găsit într-o zi ghemuit sub birou, plângând în hohote. Și ăsta a fost sfârșitul pentru bietul Harry.

— L-au concediat, pur și simplu?

Angela a izbucnit într-un râs scurt.

— Doamne Sfinte, nu. Cei de la Corton au fost dintotdeauna extrem de paternaliști. I-au asigurat cele mai bune servicii medicale într-o clinică foarte discretă. Dar sigur că nu îl puteau primi înapoi.

Nu poți să te joci cu banii clienților. De data aceasta, râsul ei era amar. Sună cam fals, nu-i așa, având în vedere felul în care decurg acum lucrurile în lumea finanțelor? Dar pe vremea aceea așa gândeau cei de la Corton.

— Și ce s-a întâmplat cu Harry?

Femeia a ridicat din umeri.

— Adevărul e că nu prea știu. Eu am întocmit actele de reziliere a contractului, așa că am aflat că a plecat din firmă cu salariul pe un an drept compensație. Și își avea propriul portofoliu de investiții.

Așa că, în mod normal, banii nu ar fi trebuit să fie o problemă pentru el. Cel puțin pentru o vreme.

Danuta l-a vizitat acolo, la clinica în care a fost internat. Angela s-a încruntat, frecându-și vârful nasului. Îmi amintesc vag că a pomenit ceva despre faptul că Harry voia să își vândă casa și să se mute, a adăugat ea cu voce joasă. Dar n-am fost prea atentă. Nu prea îmi păsa de el, ca să fiu sinceră.

— Dar Danutei se pare că îi păsa.

Angela a clătinat din cap.

— Nu chiar. Îi părea rău pentru el, asta e tot. A fost dintotdeauna o persoană mult mai drăguță decât mine, a remarcat ea pe un ton pragmatic și fără să-i exacerbeze calitățile, așa cum fac, de obicei, oamenii pentru a-și proteja prietenii buni.

— Credeți că e posibil ca ei doi să fi avut o relație?

Reacția Angelei n-avea nimic prefăcut în ea. Și-a dat capul pe spate, hohotind.

— Hristoase! a exclamat înecându-se de râs. Las la o parte faptul că Harry avea inteligența emoțională a

unei stele-de-mare, dar înțeleg că n-ați văzut nicio fotografie de-a lui. Credeți-mă, Danuta era cu câteva clase deasupra lui. Nu, domnule Evans. Nimeni dintre cei care au cunoscut-o nu și-ar putea imagina așa ceva. A înghițit în sec, încercând să-și revină. Nu știu cine v-a pus pe drumul acesta, dar fiți siguri că e înfundat. Apoi, brusc, a redevenit sobră și serioasă. Am crezut că ați venit aici ca să-mi dați vești despre Danuta. Chiar și vești proaste. Tot ar fi mai bine decât această incertitudine. Mă gândesc și acum la ea. A oftat. Mi-am dorit din tot sufletul ca nenorocitul de Nigel Barnes să fie prins în cele din urmă. El a omorât-o. Niciodată nu m-am îndoit de asta, a adăugat femeia aruncându-i lui Sam o privire tăioasă.

— Ce vă face să fiți atât de sigură?

— E un tip complet lipsit de scrupule. Pe plan profesional, era în stare să taie gâtul cuiva, numai să nu-l lase să i-o ia înainte. Iar Danuta a fost un trofeu pentru el. Deșteaptă, frumoasă și cu mai puțin succes decât el în carieră. Dar toate s-au schimbat după nașterea copilului. Danuta s-a hotărât să renunțe la slujbă. Să fie mamă și atât. Nu soție și mamă, doar mamă. S-a dedicat total fetiței. Angela părea acum ușor stânjenită. Domnule Evans, sinceră să fiu, mie mi s-a părut că luase o decizie greșită, că viața ei avea să fie anostă. Am sperat că avea să se plictisească repede și că urma să revină la lucru. Dintotdeauna am

crezut că Nigel nu era omul capabil să facă față concurenței. Și din această cauză a vrut să scape de ea și de copil.

— Nu era mai simplu să divorțeze?

— Bani și reputație, a răspuns Angela. Lui Nigel nu i-a convenit să renunțe nici la una, nici la cealaltă.

— Ar fi avut mai mult de pierdut dacă îi ucidea și era prins.

Angela l-a fixat îndelung cu privirea.

— Da, numai că n-a fost prins, nu-i așa?

CAPITOLUL 27

Tim Parker nu mai fusese niciodată în Bradfield. Tot ce știa despre oraș era că avea o echipă în prima ligă de fotbal care termina aproape invariabil fiecare sezon pe undeva pe la mijlocul clasamentului. A scormonit prin memorie, amintindu-și vag din lecțiile de istorie predate în școală că Bradfield prosperase în secolul al XIX-lea datorită industriei textile, deși nu era sigur dacă era vorba despre bumbac sau despre lână. Sau poate despre cu totul altceva. Ce putea fi pe vremea aceea? In? Mă rog, nu conta.

Încadrat în poliție ca sergent, Tim se considera mai presus de constrângerile gradelor oficiale. Își luase diploma în politică, filosofie și economie la Jesus

College, Oxford, și absolvise cursurile rapide organizate de poliția metropolitană. Nu intenționa s-o ia pe cărări bătătorite. Știa că era prea deștept pentru așa ceva. Își propusese să ajungă în vârf, în domeniul informațiilor. Fie la NCIS[50], SOCA[51] ori Europol[52], pentru el n-avea importanță. Oricare dintre ele, atâta timp cât reprezentau o provocare și îl făceau să simtă că se număra printre cei, foarte puțini, care aveau cu adevărat un cuvânt de spus. La Academia Națională de Poliție deviase oarecum spre profiling și descoperise că avea abilități pentru acest domeniu. Trecuse ușor și repede prin cursuri, impresionându-și majoritatea profesorilor. Sau, cel puțin pe cei care se ocupau de teorie. Psihologii clinicieni care lucrau efectiv în spitalele de boli mintale nu fuseseră la fel de entuziasmați. În special acel ticălos mic și ciudat de pe Planeta Impreciziei care trăncănea întruna despre oameni cu tulburări comportamentale grave care voiau să pară normali. De parcă asemenea afirmații aveau la bază vreo teorie științifică.

Acum se simțea mai mult decât pregătit să treacă la acțiune. Păcat numai că totul începuse într-o zi de

[50] National Criminal Intelligence Service – serviciul de combatere a criminalității din Regatul Unit, înființat în 1992 (n.tr.)

[51] Serious and Organized Crime Agency – agenția britanică responsabilă începând cu anul 2006 de criminalitatea organizată (n.tr.)

[52] Organizație de combatere a criminalității la nivel european, cu sediul la Haga, înființată în 1992, dar devenită funcțională abia în 1999 (n.tr.)

duminică. El și prietena lui aveau bilete la meciul de acasă al lui Chelsea cu Aston Villa. Stabiliseră să se întâlnească înainte, pentru masa de prânz, cu niște prieteni și după meci să iasă în oraș. Și iată-l acum în drum spre Bradfield. Susanne fusese dezamăgită, dar îi trecuse repede. Până să plece Tim, aranjase deja ca amica ei Melissa să-i ia locul.

Trenul trecea în acest moment prin niște suburbii destul de mohorâte. Clădiri cenușii de birouri, terase din cărămidă roșie, răspândite la întâmplare, în sus și în jos pe dealuri, așa cum vedeai la televizor în serialele a căror acțiune se petrecea undeva în nord. Tim ajunsese o singură dată la Leeds, la petrecerea de burlac a cuiva, și își amintea vag că văzuse acolo ceva similar. Trenul a traversat un canal și apoi, dintr-odată, după o curbă, în fața ochilor i-a apărut arcada masivă din oțel turnat și sticlă a gării centrale din Bradfield. Era impresionantă, a fost el nevoit să recunoască. Nu putea decât să spere că la fel avea să fie și echipa cu care urma să colaboreze.

Tim auzise de inspectorul lor șef. Carol Jordan se bucura de reputația de a fi soluționat cazuri care i-ar fi asigurat un statut de adevărată vedetă dacă ar fi lucrat în capitală. Dar orășelul Bradfield, combinat cu faptul că era femeie, o degradase la poziția de funcționar de poliție respectabil. Notițele care îi fuseseră transmise pe e-mail cu o noapte în urmă nu îl

impresionaseră însă prea mult. Dacă dădeai deoparte toate nimicurile aflate din gura prietenilor și a rudelor, nu mai rămâneai cu mare lucru. Nu era deci de mirare că apelaseră la ajutorul său.

A coborât din vagonul de clasa întâi unde insistase să-și ia bilet pentru a se bucura de mai multă intimitate în timp ce frunzărea dosarul și a privit în jur, în căutarea șoferului. Un individ în uniformă, cu o expresie de plictiseală vădită întipărită pe chip, era adâncit într-o conversație cu un angajat al căilor ferate, fără să dea atenție nici pasagerilor și nici lui. Tim și-a aruncat rucsacul pe umăr, a traversat peronul și l-a bătut ușor pe spate pe agent.

— Sunt Tim Parker, s-a recomandat.

Ofițerul l-a privit cu ochi inexpresivi, dar în voce i se deslușea o notă de sarcasm.

— Mă bucur, domnule. Sunt agent Mitchell. Vă pot ajuta cu ceva?

— N-ați venit să mă luați cu mașina?

Polițistul a schimbat o privire amuzată cu angajatul de la căile ferate.

— Sunt ofițer în poliția britanică a transporturilor, a răspuns el. Tim i-a zărit în sfârșit insigna și s-a simțit ca un prost. Nu duc pe nimeni cu mașina, cu excepția soției, a continuat omul. Dacă vă așteaptă cineva, vă sugerez să o luați într-acolo. A arătat spre un indicator mare pe care scria „Punct de întâlnire”. O

polițistă stătea sub indicator, purtând în brațe o pancartă. Chiar și de la distanță, Tim i-a putut zări numele. Deși nu și gradul.

Enervat și jenat, a mormăit ceva și s-a îndepărtat. A reușit să ajungă la sediul poliției fără alte incidente și fără să se mai facă de râs. Șoferița nu știa nimic despre caz și nici n-auzise în viața ei de MIT. Habar n-avea unde își avea echipa birourile. L-a lăsat la recepție, și cu asta și-a încheiat misiunea. Tim a fost nevoit să aștepte cu nerăbdare încă alte zece minute înainte să vină cineva să-l conducă. Își imaginase că Jordan însăși avea să coboare pentru a-l întâmpina, dar tipa trimisese un detectiv într-un costum elegant și cu un aer cam impertinent. Tim spera că Jordan nu recursese la Evans pentru a-l impresiona.

Sala brigăzii MIT a constituit, în schimb, o surpriză plăcută. Era mai curată, mai îngrijită și mai frumos decorată decât orice alt birou al vreunui departament de criminalistică în care avusese el ocazia să pună piciorul. Probabil pentru că șefa era femeie. Era conștient că problema nu trebuia pusă în acest fel, motiv pentru care nici nu avea de gând să-și rostească gândul cu voce tare, chiar dacă bănuia că nu se înșela. Într-un colț a observat echipamentul IT. A auzit păcănitul rapid al unor degete pe taste, dar n-a putut zări decât spatele a șase monitoare aranjate în așa fel încât să formeze un soi de baricadă. Nu văzuse atâta

tehnologie de specialitate la nicio echipă de teren. Vreo șase birouri erau împrăștiate, aparent la întâmplare, prin sală. Niciunul nu era ocupat. Pe un perete fuseseră agățate două table albe pline de fotografii cu cadavrele abandonate și de notițe. Una pentru Daniel Morrison, cealaltă pentru Seth Viner.

— Șefa e la ea în birou, l-a anunțat Sam abrupt, luând-o înainte spre capătul sălii, despărțit de biroul lui Jordan printr-un panou de sticlă cu jaluzelele trase. Toți ceilalți sunt pe teren.

A deschis ușa și l-a invitat pe Tim să intre.

Prima lui impresie despre Carol Jordan a fost că arăta ca mai toți ceilalți de același rang atunci când aveau de-a face cu o dublă crimă – nedormită, deprimată și disperată. Părul ei blond era în dezordine, pe sub machiajul discret cearcănele se conturau vizibil și două căni goale de cafea zăceau pe masă. Dar, când a studiat-o cu mai multă atenție, și-a dat seama că părul fusese lăsat deliberat să fluture în voie, iar în ochii ei a deslușit o scânteie de energie. Bluza taiorului era curată și bine călcată, iar machiajul nu îi era prea strident. Tim s-a felicitat în gând că nu se grăbise să tragă concluzii și că văzuse dincolo de aparențe. A întins mâna.

— Sergent Tim Parker, s-a prezentat el. Spuneți-mi Tim.

Carol a părut ușor amuzată, dar i-a strâns mâna.

— Inspector-șef Jordan. Spune-mi doamnă. Sau șefa. Sau chiar boss.

Deci așa avea ea de gând să joace. Să-l pună la punct pe nou-venit, ignorând faptul că se afla aici pentru a-i scoate pe toți din rahat și a-i face să dea bine. Fără să aștepte invitația, Tim s-a așezat pe un scaun.

— Am parcurs materialul pe care mi l-ați trimis, a spus el. Și primul lucru pe care vreau să-l fac este să văd locul faptei.

— Asta va fi cam greu, a răspuns Carol. Pentru că nu știm unde s-au petrecut crimele. Dar putem să te conducem la locurile unde au fost găsite cadavrele, a adăugat, aparent dornică să îl ajute.

— Asta voiam și eu să spun, a zis Tim de-a dreptul iritat. Și, pe urmă, aș dori să discut cu familiile.

— Nici asta nu e atât de ușor pe cât am vrea. Mama lui Daniel Morrison a făcut ieri un atac de cord la morgă, când a fost adusă pentru identificare, și a murit. Iar tatăl e complet distrus și se află sub medicație, nu se știe până când. Dar presupun că putem aranja să stai de vorbă cu mamele lui Seth. O să chem un polițist să te conducă.

— Ar fi mai bine dacă aș fi însoțit permanent de cineva din echipă, a intervenit Tim. Așa aș putea să mă deplasez cu ușurință la casele martorilor și să le

pun întrebări de fiecare dată când mi-ar veni vreo idee.

— Sunt sigură că așa ar fi mai comod pentru tine, dar noi suntem prinși cu toții până peste cap.

Suntem o echipă foarte mică, și fiecare își vede de bucățica lui. Nu pot să mă dispensez de un detectiv numai ca să te ducă pe tine cu mașina prin oraș. Sergentul Evans va fi omul tău de legătură.

Contactează-l dacă ai nevoie de lămuriri.

— Și fă-mi favoarea și notează-ți nelămuririle pentru a pune toate întrebările odată, a spus Sam.

Deja am două cazuri pe cap.

De acum, Tim era enervat de-a binelea.

— Am crezut că voi lucra direct cu dumneavoastră, doamnă.

— N-am ce să fac, a spus Carol cu glas mieros. Vom mai sta de vorbă atunci când va fi cazul, dar Sam va ști ce se întâmplă pe aici. Sau, dacă nu, te va îndruma spre persoana care știe.

— Să sperăm c-o să am habar cine-i aia, a replicat Sam.

— Dar nu sunt obișnuit să…

— Din câte știu, nu ești obișnuit să… nimic, i-a tăiat-o Carol. Sunt sigură că ne-ai verificat înainte de a veni aici, Tim. Și eu am făcut același lucru. Și am aflat că e primul tău caz pe teren.

— Asta nu înseamnă că…

— Nu, nu înseamnă că nu ne-ai putea oferi deducții prețioase. Numai că ești aici ca să joci după regulile noastre. Și eu conduc jocul, nu tu. Ne-am înțeles?

Tim s-a simțit ca un băiețaș de zece ani, neputincios și luat de ciuf de mămica lui. Ceea ce nu era corect, având în vedere că femeia din fața lui nu era, în mod evident, atât de în vârstă încât să-i poată fi mamă.

— Da, doamnă, a răspuns.

Tonul i s-a părut până și lui nesincer.

— Când crezi că poți să-mi spui ceva concret?

— Având în vedere că am avut timpul necesar pentru a analiza o bună parte din materialul adunat în urma investigațiilor, ar trebui să vă pot pune la dispoziție niște concluzii preliminare până la sfârșitul zilei. Tim revenise acum pe un teren familiar și simțea cum supărarea i se împrăștia și încrederea în sine punea stăpânire pe el.

— Atunci rămâne să ne vedem aici, la ora cinci după-amiaza. Asta dacă nu apare altceva urgent.

Sam, găsește-i, te rog, un șofer lui Tim. Unde vrei să lucrezi? Ți-am rezervat o cameră la hotel. Poți să lucrezi acolo sau îți putem găsi un birou pe undeva prin clădire. Cum dorești.

Tim nici măcar nu se gândise la asta. Presupusese că avea să se afle în mijlocul acțiunii.

— Ce-ați zice dacă aș sta aici?

Carol a părut surprinsă.

— Sigur. Nu văd de ce nu. Am crezut că preferi… Avem câteva birouri goale. Ne vedem mai târziu.

S-a întors cu ochii spre monitor înainte ca Tim și Sam să iasă pe ușă.

— A părut mirată că vreau să lucrez aici, a remarcat Tim în timp ce îl urma pe Sam spre un birou așezat în capătul cel mai îndepărtat al sălii.

— Profilerul cu care colaborăm noi de obicei își scrie rapoartele în biroul lui, a răspuns Sam luat cam pe nepregătite. Zice că aici nu poate să gândească. Prea multă gălăgie.

— Cu cine lucrați?

— Doctorul Hill. Tony Hill.

Ticălosul ăla mic și ciudat care îi reproșase că îi lipsea empatia. Nici că se putea mai bine!

— Îl cunosc.

— Un tip grozav, a spus Sam. Un adevărat câștig pentru echipă.

Dacă era așa de grozav, cum se face că aleseseră în locul lui un nou-venit în domeniu? Doctorul Hill făcuse, în mod cert, ceva în neregulă de fusese dat afară.

— O să fac tot ce pot pentru a mă ridica la înălțimea lui, a declarat Tim.

Fața lui Sam s-a schimonist într-un rânjet larg, care i-a săpat linii adânci în jurul gurii.

— Dacă mă uit bine, ești cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât Tony. Așa că nu-ți face un scop din a te ridica la înălțimea lui. Mai bine fă-te comod. Mă duc să-ți caut un șofer.

S-a îndreptat spre un alt birou și a pus mâna pe un telefon.

Tim a scos carnețelul unde începuse să-și scrie notițele pentru profil. Deocamdată, lucrurile nu decurseseră deloc așa cum se așteptase. Acum era momentul să își impună autoritatea în acea parte a anchetei unde putea să facă diferența. Carol Jordan îi lăsase să înțeleagă că nu se bucura de cine știe ce respect din partea ei. Dacă putea cineva să aibă o contribuție decisivă în acea investigație, ăla era Tim Parker. Și era cazul să-i arate doamnei inspector-șef că era bine să-i acorde atenția cuvenită.

Tony a coborât scările și a intrat în bucătărie. De acum știa că resimțea efectul casei din Worcester asupra lui numai când se afla acolo. Dispăruse ca un fum în clipa în care ajunsese în Bradfield și nici condusul mașinii sau ora târzie la care se culcase nu îi asiguraseră acel somn adânc și liniștit pe care îl avusese cu o noapte în urmă. A pus ibricul pentru cafea la fiert și s-a trântit pe un scaun. Pe blatul mesei, în mijlocul dezordinii obișnuite, trona micul reportofon luat de pe vas. L-a cântărit în mână și l-a

pus jos de sute de ori. I-a verificat conținutul – un singur fișier audio – fără să îl asculte.

Un element nou ce aterizase în grămada de pe masă era un plic mare din hârtie groasă maro.

Cuprindea rezultatul cercetărilor făcute de Tony în biroul lui Arthur Blythe. Tony și-a trecut degetele peste plic, meditând asupra problemei.

— Mai întâi cafeaua, a spus cu voce tare.

Și-a făcut de lucru cu frișca, întrebându-se pe unde umbla Carol. Nu fusese surprins să vadă, la sosire, că apartamentul lui Carol era cufundat în beznă. Sperase însă că aveau să-și bea împreună cafeaua de dimineață, dar auzise mașina ei ieșind de pe alee cu o jumătate de oră în urmă. Fie intervenise ceva urgent la muncă, fie se hotărâse să plece spre Yorkshire Dales pentru a petrece ziua alături de fratele ei, Michael, și de partenera lui. O auzise spunând cu câteva zile în urmă că trebuia să meargă în vizită. Păcat că nu era aici. Ar fi fost fascinată de conținutul plicului, de asta era sigur.

A așezat cana de cafea la îndemână și a deșertat plicul pe masă. Nevoia de a putea compara trăsăturile lui Arthur cu cele proprii fusese cea care îl împinsese să revină la vilă după ce terminase profilul și răspunsese întrebărilor suplimentare ale lui Patterson. Deși el, unul, nu era satisfăcut de munca sa, detectivul din West Mercia păruse destul de

mulțumit. Sau poate că îi ajunseseră la ureche evenimentele din dimineața trecută, și tot ce-și dorea era să scape cât mai repede de Tony.

Străbătuse încăperile într-un tur rapid care îi confirmase prima impresie. Nicăieri nu erau etalate fotografii. Arthur nu era genul care să se dea mare cu celebrităţile pe care le cunoscuse sau cu vizitele la cele șapte minuni ale lumii. Totuși, era imposibil să nu existe poze în casă, chiar și numai de pașaport sau de permis de conducere.

Evident, nu putea porni căutarea din alt loc decât din camera de lucru. Mai precis, masa de lucru.

Ale cărei sertare erau, desigur, încuiate. Tony cercetase cu atenție legătura de chei primită de la avocat, dar niciuna nu părea să se potrivească în încuietorile mici din alamă ale sertarelor biroului, destul de uzat și de zgâriat. Se trântise în balansoarul din lemn, legănându-se iritat.

— Unde ai fi ținut cheile? Unde le-ai fi pus, Arthur? strigase el.

La al treilea tur al casei, le zărise. Erau pe un raft, peste nișteă cărți. Ascunse privirii de raftul de deasupra dacă stăteai în picioare, dar perfect vizibile dacă te uitai în direcţia aceea stând așezat pe un scaun. La vedere, exact ca în romanele polițiste de calitate. Care erau bine reprezentate în bibliotecă, după cum a putut constata. Reginald Hill, Ken Follett

și Thomas Harris[53], așa cum era, de altfel, de așteptat. Dar și, surprinzător, Charles Willeford, Ken Bruen și James Sallis. Nicio autoare, cu excepția Patriciei Highsmith[54]. Luase cheile și începuse căutarea cu raftul de sus din partea stângă.

Cel de-al doilea sertar din dreapta fusese primul care scosese la iveală altceva decât obiecte de papetărie sau formulare de declarații bancare. O cutie veche de ciocolată era așezată peste un teanc de mape de carton cu antetele unor companii de procesare a fotografiilor, amestecate cu dosare cu un aspect formal, de genul celor pe care le primești la nunți și la ceremoniile de decernare a unor premii. Cutia conținea un adevărat tezaur de informații cu caracter personal: certificatul de naștere al lui Arthur; pașapoarte expirate; diploma de absolvire a colegiului din Huddersfield; un certificat care atesta faptul că obținuse medalia de argint după ce urmase cursurile de salvare și de supraviețuire organizate de Sowerby Bridge Public Bath; și multe alte astfel de piese dintr-un întreg, cu ajutorul cărora putea reconstitui viața lui Arthur. Fusese surprinzător de mișcat la vederea lor.

Tony închisese cutia și o pusese pe birou. Nu conținea elemente relevante pentru nimeni altcineva

[53] Autori contemporani de romane polițiste „clasice” (n.tr.)
[54] Scriitori britanici şi americani specializați în romane *hardboiled* sau *noir*, un subgen al ficțiunii polițiste mai violent şi mai dur(n.tr.)

în afară de el. Ridicase grămada de fotografii și o întorsese cu fundul în sus, pentru a da peste cele mai recente poze. Prima mapă cuprindea douăsprezece fotografii cu marginile netăiate și de mici dimensiuni, de numai șase pe zece centimetri. Diverși adulți care țineau în brațe un bebeluș, toți părând foarte mândri. Tony a citit pe spate: „Mami cu Edmund la douăsprezece săptămâni”; „Tati cu Edmund”; „Buni cu Edmund”; „Unchiul Arthur cu Edmund”. Pusese fotografiile la loc și continuase căutarea. Nu îl interesau pozele de când era copil. Ele nu aveau cum să îi arate ceea ce dorea să vadă.

Răsfoise fotografiile de școală și pe cele tradiționale, făcute cu ocazia reuniunilor de familie, urmărind pas cu pas evoluția lui Arthur în anii copilăriei. Nu erau multe poze, dar avusese senzația că discernea similarități între el și tatăl său. Ceva în forma capului, privirea, linia maxilarului.

I se păruse că asemănarea se accentuase în perioada adolescenței lui Arthur, atingând punctul culminant în fotografia de absolvire a liceului. Stând acolo, cu diploma făcută sul în mână, tatăl lui dădea impresia că îi era frate, un frate, ce-i drept, mai relaxat decât el. Asemănarea era, într-adevăr, izbitoare. Dar se oprise aici, diferențele dintre ei devenind tot mai marcante pe măsură ce Arthur înainta în vârstă. Era ca și cum urmărea o demonstrație a unei teorii a fizicii cuantice

sau a unor etape pe drumul către sine însuși[55]. O istorie de șaizeci de ani se dezvăluia privirilor sale, o poveste pe care ar fi putut el însuși să o trăiască dacă viața lui nu ar fi urmat un alt curs.

Petrecuse mult timp uitându-se peste fotografii, asimilându-le. Fără să se gândească la nimic și fără să simtă mare lucru. Doar permițându-le să îi pătrundă în conștiință. Într-un final, selectase cam o duzină dintre ele, începând cu una cu Arthur în timp ce îi era înmânat un trofeu de golf și sfârșind cu o alta, mai puțin formală, ce înfățișa trei bărbați într-un bar, cu paharele ridicate într-un toast. Ceva concret de la care să pornească. Și pe care să i le arate, poate, și lui Carol.

Carol nu era însă acum alături de el pentru a le vedea. Ei bine, putea să mai aștepte. Asta dacă urma să mai aibă chef mai târziu să-i împărtășească descoperirile sale.

S-a ridicat să-și umple din nou cana cu cafea și a pornit radioul. Jingle-ul care anunța începerea știrilor la postul Bradfield Sound a umplut încăperea. Imediat s-a auzit vocea crainicului:

---

[55] Referire la cartea publicată în anul 1978, *The Road Less Travelled and Beyond: Spiritual Growth in an Age of Anxiety* „(" Drumul către tine însuţi şi mai departe: evoluţia spirituală într-o epocă a anxietăţii"), a psihiatrului american Morgan Scott Peck(1936–2005), care analizează deciziile pe care oamenii le iau în viața cotidiană și care le afectează destinele, precum și principiile etice care ar trebui să ne călăuzească pașii (n.tr.)

— Acum, ştirile orei. Tot ce trebuie să aflaţi, de la Bradfield Sound, postul dumneavoastră local de radio. Poliția a confirmat faptul că trupul găsit în zona mlăștinoasă din afara orașului aparține lui Seth Viner, adolescentul dat dispărut. Seth a fost văzut pentru ultima oară miercuri, după școală. Urma să doarmă la un prieten acasă, dar nu a ajuns acolo. Seth este al doilea adolescent din Bradfield găsit mort în săptămâna care a trecut, într-un loc izolat și îndepărtat de oraș. Inspectorul-șef Carol Jordan, comandantul brigăzii locale MIT, a făcut următoarele declarații pentru postul nostru.

Tony a auzit vocea pe care o cunoștea la fel de bine ca pe a sa.

— Credem că Seth Viner și Daniel Morrison au fost uciși de una și aceeași persoană, a spus Carol, alegându-și cu grijă vorbele și intonația pentru a sugera atât respectul față de cei doi copii morți, cât și caracterul presant al anchetei. Transmitem condoleanțe familiilor și prietenilor celor decedați. Și îi rugăm pe toți locuitorii din Bradfield să se gândească bine dacă nu cumva l-au zărit pe Daniel sau pe Seth în ultimele zile. Avem nevoie de sprijinul populației.

Crainicul a revenit pe post cu un anunț formulat pe un ton mult prea voios pentru conținutul mesajului:

— Inspectorul-șef Jordan a emis și un avertisment către tineri și părinții acestora.

Din nou, Carol:

— Credem că ucigașul i-a contactat atât pe Seth, cât și pe Daniel pe internet, prin intermediul unei rețele de socializare. Îi rugăm pe tineri și pe părinții lor să fie vigilenți. Asigurați-vă că persoanele cu care conversați online sunt cu adevărat cine pretind a fi. Iar dacă aveți orice fel de dubii în acest sens, încetați orice comunicare și luați legătura cu poliția din Bradfield.

A spus apoi numărul de telefon.

Așa se explica plecarea ei precipitată din casă imediat după ivirea zorilor. Anchetarea unei duble crime nu prea te lasă să dormi. Sau să faci orice altceva. Carol era acum cu sabia deasupra capului, la fel ca Patterson și Ambrose. Totuși, Tony s-a mirat că nu încercase să dea de el. Chiar dacă Blake nu era dispus să-i plătească serviciile, ei doi erau prieteni. Și Carol ar fi trebuit să știe că se putea bizui oricând pe ajutorul său.

Deci de ce această tăcere?

Nu a apucat să mediteze prea mult la întrebare, căci a fost întrerupt de sunetul soneriei. Spre surpriza lui, în prag a dat peste Sam Evans, pe jumătate întors cu spatele la ușă, ca și cum nu îi păsa prea tare dacă îl

găsea sau nu acasă. Fără să vrea, s-a însufleţit. Măcar acum avea să afle câte ceva despre Carol.

— Mă bucur să te văd, Sam, a spus dându-se la o parte şi făcându-i loc să intre.

Ca de obicei, Sam nu era dispus să o ia pe ocolite pentru a ajunge la motivul vizitei.

— Am nevoie de ajutorul tău, a zis imediat ce a păşit în camera de zi.

Tony a ridicat din umeri.

— Am înţeles că echipa nu-şi mai poate permite să mă plătească.

Sam a pufnit.

— După părerea mea, nu ne permitem să nu te avem de partea noastră. Ne-au trimis un tâmpit în locul tău, de la Academia Naţională de Poliţie, un oarecare Tim Parker.

Tony nu şi-a putut ascunde exasperarea. Sam a mârâit:

— Văd că-l cunoşti. Deci ştii că e un dobitoc. Şi eu n-am de gând să mă mulţumesc cu unul ca el, nu într-o anchetă ca asta. Ştii de ce avem nevoie acum, nu-i aşa?

Poate că un altul s-ar fi lăsat intimidat de vehemenţa lui Sam. Numai că Tony îl cunoştea suficient de bine pentru a întrezări, dincolo de aciditatea vorbelor, izbucnirea unui om care îşi vedea speranţele ameninţate.

— Aveți nevoie de rezultate, a răspuns el calm, așezându-se și adoptând o postură relaxată. Nu dorea ca Sam să-și dea seama că nevoia era reciprocă. Trebuie să-i dovediți lui Blake că modul vostru de operare este cel mai bun cu putință, a continuat.

— Exact. Și de asta am venit. Ca să-ți cer ajutorul. Să îmi dai niște idei în legătură cu linia pe care ar trebui să o urmez la un interogatoriu.

— Deci Carol nu știe că ești aici?

Sam l-a fixat cu privirea.

— Inspectorul-șef Jordan nu trebuie să afle. Uite cum vine treaba, doctore. Echipa e viața lui Carol. Fără ea, n-ar putea trăi. Și-a strâmbat gura într-un rânjet sumbru. Și tu n-ai putea trăi fără Carol.

S-a cocoțat pe brațul unui fotoliu ca o pasăre mare, gata să-și ia zborul la ivirea unui pericol.

Tony nu și-a putut disimula jena.

— Cu alte cuvinte, îmi aperi interesele?

Sam a ridicat din umeri.

— Mi se pare un punct de plecare bun.

— Lui Carol n-o să-i convină că mi-ai dezvăluit detaliile unui caz aflat în desfășurare.

Sam s-a încruntat.

— Cine a spus ceva despre cazuri în desfășurare? Vreau să te consult cu privire la un dosar vechi.

Tony s-a străduit să-și ascundă dezamăgirea.

— Nu lucrezi la ancheta cu cei doi băieți uciși?

— A, ba da. Dar mai am și un caz vechi care dă să iasă la suprafață, așa că jonglez cu mai multe.

Și mă zbat, înțelegi? Jonglez și mă zbat. Știi și tu cum e.

Tony nu-și amintea ca Sam să-i mai fi cerut vreodată ajutorul. Având în vedere ambiția și spiritul lui competitiv, Tony bănuia că apelase intenționat la el în mod neoficial, pentru a putea nega ulterior că i-ar fi solicitat sprijinul. Totuși, o favoare făcută acum lui Sam se putea dovedi utilă pe viitor.

— Spune-mi despre ce e vorba, l-a invitat Tony.

Nu a durat mult. Sam se pricepuse dintotdeauna să discearnă elementele-cheie într-o investigație și să le prezinte într-o manieră logică.

— Deci vezi bine în ce impas mă aflu, a spus. Nu am dovezi fizice ale crimei. Și nu am nimic care să-l lege pe Nigel Barnes de moartea soției, a fiicei sale și a lui Harry Sim, în afară de computer. Ca să nu mai vorbim despre faptul că nu am nici cea mai vagă idee ce amestec are Harry Sim în această poveste.

Și-a lovit, frustrat, palmele de coapse.

— Harry Sim e elementul cel mai ușor de descifrat în această enigmă, a răspuns Tony, încântat de nedumerirea ce se citea pe chipul lui Sam. El e cartea „ieși din închisoare” [56] a lui Nigel Barnes.

[56] Aluzie la jocul Monopoly; această carte este folosită de cel care o trage fie pentru a ieşi din căsuţa marcată „închisoare” fără a plăti cauțiune, fie pentru a o vinde unui alt jucător, dispus să o cumpere (n.tr.)

— Despre ce naiba vorbești?

Tony s-a așezat mai comod pe scaun, simțindu-se în largul său și încrezător, așa cum nu era decât atunci când pătrundea în mințile altora.

— Singurul lucru pe care îl știm cu certitudine despre Nigel Barnes este că se pricepe să își planifice acțiunile. A gândit totul cu mult înainte. Un individ meticulos, așa ca el, și-ar asigura o cale de scăpare înainte de a iniția ceva. Și exact asta a reprezentat Harry Sim pentru Barnes.

Sam și-a mușcat buzele, în continuare la fel de nedumerit.

— Nu înțeleg. Cum adică Harry Sim e cartea „ieși din închisoare”?

— Uite ce o să se întâmple atunci când îl vei înștiința pe Nigel Barnes de descoperirea cadavrelor din lac. O să-ți toarne o poveste cum că soția l-a părăsit, și el a plecat s-o caute și i-a găsit pe toți trei morți în urma unui bizar pact suicidal. După care a intrat în panică și, temându-se că va fi învinovățit, s-a descotorosit de trupuri. Și, chipurile întâmplător, metoda pe care a folosit-o în acest scop a distrus toate probele criminalistice, dar a lăsat în urmă destule indicii pentru ca poliția să poată identifica trupurile. Ce noroc pe capul nostru că Harry avea o carte de credit asupra lui! Și pariez că, dacă vei cerceta, vei

descoperi că tot Nigel Barnes ne-a pus la dispoziție și radiografiile dentare vechi ale nevestei.

Iritarea lui Sam creștea pe măsură ce Tony își prezenta raționamentul.

— La dracu'! a explodat el. Atunci cum naiba fac să-l arestez?

— Va încerca să-ți distragă atenția de la dovezile din computer. Va susține că a descoperit că soția lui avea o relație amoroasă și că a ezitat, neștiind ce să facă, a spus Tony cu multă convingere.

Deci va fi cuvântul lui contra probelor indirecte.

— Asta am priceput. Dar cum să-l facă să clacheze și să mărturisească? Tu ești cel care știe, tu te poți strecura în mintea unor asemenea oameni. Cum să-l fac pe Nigel Barnes să cedeze?

Tony s-a aplecat în față, simțind cum adrenalina vânătorii îi clocotea în sânge.

— Ai o singură șansă. Ține minte, o singură șansă…

CAPITOLUL 28

Inspectorul-șef Stuart Patterson a citit din nou profilul. Conținutul lui nu îi făcea prea mare plăcere, dar avea sens în lumina informațiilor descoperite, asta trebuia să recunoască. Și sugera noi piste. Singura

problemă era că aceste piste nu erau tocmai în aria lui de expertiză. Din câte știa el, lumea specialiștilor în IT era populată de indivizi de genul lui Gary Harcup, oameni deloc renumiți pentru abilitățile lor sociale. După cum subliniase și doctorul Hill, trăsăturile specifice unui criminal în serie psihopat nu ieșeau prea tare în evidență în rândurile celor împătimiți după computere.

Pe urmă, mai era și chestiunea aceea legată de Manchester. Patterson nu avea argumente care să contrazică teoria lui Tony Hill că ucigașul nu era de prin partea locului. În jurul Worcesterului erau destule zone izolate în care să arunci un cadavru, fără a fi nevoit să-ți asumi atâtea riscuri precum în refugiul acela de pe șosea. E adevărat, nu era supravegheat de camerele video, dar era totuși un loc destul de la vedere.

Dacă nu se putuse folosi de camerele de supraveghere pentru a-l surprinde pe criminal în momentul în care se afla împreună cu victima, Patterson își punea în schimb nădejdea în alte imagini. Pe ambele sensuri ale arterei principale care lega autostrada de oraș pe direcția nord fuseseră instalate camere video de recunoaștere a numerelor de înmatriculare. Teoretic, ele înregistrau orice vehicul care intra și ieșea din Worcester pe acel drum. Mergând pe ipoteza Manchester, îi ceruse lui

Ambrose să îi aducă lista mașinilor care trecuseră pe acolo în ziua dispariției lui Jennifer Maidment. Cu lista aceea, avea să-i contacteze apoi pe cei de la Registrul Auto din Swansea și să-i roage să identifice și să verifice numele și adresele posesorilor autoturismelor cu numere de Manchester. Nu era deloc simplu – criminalul demonstrase deja că era suficient de inteligent pentru a-și acoperi urmele, așa că era foarte posibil să fi avut inspirația să-și înregistreze mașina pe o altă adresă. Alteori, oamenii erau, pur și simplu, neglijenți. Mașinile își schimbau proprietarii, dar actele nu ajungeau, dintr-un motiv sau altul, la Registrul Auto. Dar măcar avea un punct de plecare. Și cum trebuia oricum să ceară sprijinul poliției din Manchester, nu strica să dea dovadă de mai mult optimism.

Patterson și-a ațintit privirea dușmănoasă asupra telefonului. Îl rugase pe șef să stabilească el detaliile cu cei din Manchester. Numai că șeful său era un prostănac și un leneș care folosea orice ocazie pentru a pasa sarcinile, fiind, chipurile, adeptul delegării responsabilităților. În cazul de față, se mărginise să-l autorizeze pe Patterson să contacteze forțele de poliție din Manchester. Așa că Patterson nu avea încotro: era nevoit să se joace la telefon de-a șoarecele și pisica, încercând să afle cu cine anume trebuia să discute.

Grozav mod de a-și petrece vremea într-o dimineață de sâmbătă!

A durat aproape o oră până când a reușit să ia legătura cu cineva dispus să coopereze cu el în cazul Jennifer Maidment. Inspectorul-șef adjunct Andy Millwood, comandantul de serviciu al brigăzii locale de investigare a infracțiunilor majore, era cu totul diferit de ceilalți ofițeri cu care discutase Patterson până atunci.

— M-aș bucura să vă fiu de folos, a spus el. Cazurile astea sunt o adevărată pacoste. Toată lumea stă pe capul tău și cere rezultate, dacă se poate ieri. Te scot din minți.

„Mie-mi spui.” Patterson nu-și mai putea privi fiica în față fără să se simtă copleșit de un sentiment de culpabilitate și de neputință. Ori de câte ori vedea în vitrinele magazinelor poza lui Jennifer publicată de tabloidele locale, o percepea ca pe o acuză. Știa că, dacă eșua, Jennifer avea să devină pentru el unul dintre cazurile acelea care te bântuie și îți subminează încrederea în sine, împingându-te tot mai mult spre tagma foștilor polițiști care preferă să privească lumea din dosul unei sticle de băutură. Înțelegea și era de acord și cu părerea fermă exprimată de Tony Hill că, dacă nu reușeau să îl oprească, ucigașul avea să lovească din nou. Și nu voia să sporească sentimentul de vină.

— Vă sunt recunoscător, a răspuns.

— Înțeleg că aveți motive să credeți că ucigașul e de prin părțile noastre?

— Exact. A contactat-o pe Jennifer pe internet, și am localizat aproape douăzeci de computere cu acces public folosite de el în acest scop. Specialiștii au întocmit o hartă cu ajutorul programului de profiling geografic, și sudul zonei metropolitane din Manchester se află chiar în centrul ariei de căutare. Vă pot trimite harta pe e-mail, cu zona hașurată.

— Da, n-ar fi rău, a spus Millwood. Și altceva nu aveți? Descrierile unor martori sau alte lucruri de genul ăsta?

Patterson i-a explicat schema cu recunoașterea plăcuțelor de înmatriculare.

— Colaborăm și cu un profiler, a continuat el. Și el crede că individul lucrează în domeniul IT.

Consultant independent, sau cam așa ceva. Deci, după ce obținem rezultatele de la Registrul Auto, poate ne ajutați să restrângem aria de căutare. V-aș trimite unu sau doi oameni de-ai mei, dacă sunteți de acord.

— Nu pot să neg că asta ne-ar fi de ajutor, a spus Millwood. Cam ducem lipsă de oameni. O să verific în baza noastră de date dacă avem pedofili care lucrează în IT.

— Hmm… Patterson l-a întrerupt. Profilerul nostru… El zice că nu e vorba despre un pedofil. Că n-avem de-a face cu o crimă de natură sexuală. Chiar dacă i-a ciopârțit vaginul.

— Poftim? Cum adică?

— Zice că ucigașul nu a stat prea mult cu victima. Și că… Ei bine, că nu i-a tăiat clitorisul.

Conversația devenise de acum jenantă. Și asta nu pentru că pe Patterson l-ar fi deranjat să discute despre părțile intime ale trupului feminin, ci pentru că era conștient că teoria părea o prostie. Știa asta fiindcă așa i se păruse și lui atunci când o auzise pentru prima oară din gura lui Tony Hill. Apoi însă, după ce îi ascultase raționamentul, concluzia devenise mai puțin ilogică.

Millwood a scos un sunet exploziv, care lui Patterson i-a sunat cam ironic.

— Și dumneavoastră sunteți de acord cu această teorie? a întrebat fără să încerce să-și disimuleze scepticismul.

— Păi, am înțeles punctul de vedere al profilerului. Necazul e că nu am găsit o altă motivație.

Fata nu a luat-o razna și nu s-a înhăitat cu niște vagabonzi, nimic de genul ăsta.

— Deci nu considerați că e cazul să verific pedofilii?

— Numai dacă apar pe lista cu numerele de înmatriculare.

Millwood a mârâit.

— Bun, un lucru mai puțin de făcut. OK. Imediat ce obțineți lista de la Registul Auto, trimiteți-o împreună cu oamenii dumneavoastră. O să le dăm o mână de ajutor.

Nu era tocmai ceea ce își propusese Patterson să obțină. Sperase ca detectivii săi să le dea o mână de ajutor ofițerilor lui Millwood, nu invers. Totuși, simțea că făcuse un pas, deși mic, în direcția bună.

Carol acceptase să ia un prânz târziu cu Tony, spre marea mirare a bărbatului. În mod normal, atunci când se afla în toiul unei anchete criminale, abia dacă apuca să înghită un sendviș la birou.

Dar, după ce Sam plecase fără să-i dezvăluie mare lucru despre cazurile aflate în curs de desfășurare, Tony o sunase și o invitase să ia masa împreună. Iar ea oftase și spusese: „De ce nu?

Restaurantul thailandez de pe Fig Lane nu e de obicei aglomerat sâmbăta, în jur sunt numai clădiri de birouri”.

Evident, Carol întârzia. Nu-l deranja. Bănuia sub ce presiune lucra și știa că avea să ajungă cât de curând posibil. A urcat treptele spre partea de sus a restaurantului și s-a așezat la o masă de lângă fereastră, de unde a urmărit strada, cufundată în

liniște, sorbind dintr-o sticlă de bere Singha. Erau și moduri mai proaste de a petrece o după-amiază de sâmbătă. Și meciurile de fotbal nu începeau mai devreme de ora patru, așa că avea să le prindă, asta dacă nu cumva Carol avea să întârzie îngrozitor de mult. În timp ce se gândea la asta, a zărit-o mergând cu pași mari și rapizi pe stradă, cu haina fluturând în jurul ei precum mantia unui supererou. A simțit cum pulsul i se accelerează. Carol a aruncat o privire scurtă peste umăr și apoi a dispărut sub marchiza de la intrare.

S-a ivit de pe scară aducând cu ea aerul înghețat de afară. S-a aplecat și l-a sărutat ușor pe obraz.

Avea pielea rece, dar fața i s-a îmbujorat imediat ce a dat de căldura neașteptată dinăuntru.

— Mă bucur să te văd, a spus ea aruncându-și haina pe un scaun alăturat și așezându-se. Cum a fost în Worcester?

— Cât pe ce să fiu arestat, a răspuns Tony.

Carol a izbucnit în râs.

— Asta nu ți se putea întâmpla decât ție. Cum de ai reușit?

— E o poveste lungă, o să ți-o spun mai încolo. Treaba pentru care m-au chemat…, a spus gesticulând agitat. Presupun că a ieșit OK. Nu foarte mulțumitor, din punctul meu de vedere. O să aibă de

tras cu cazul ăla. Și ucigașul va lovi din nou dacă nu reușesc să-l prindă la timp.

— Cred că ești dezamăgit. Știu că îți place să lași lucrurile rezolvate.

Tony a ridicat din umeri.

— Asta nu depinde întotdeauna de mine. Dar tu ce faci? Te-am auzit la radio azi-dimineață.

Înțeleg că ai de lucru până peste cap.

— Cred și eu. Carol a luat meniul și a aruncat o privire. Nu știu de ce mă mai obosesc să citesc meniul, când îl știu pe de rost. O să iau pachețele de primăvară și Pad Thai Gai[57].

— Și eu la fel. I-a făcut semn chelneriței și au dat comanda. Carol a cerut și un pahar mare de vin. Deci cum merge ancheta?

— La fel ca poliția din Worcester, și noi o s-avem mult de furcă. Deocamdată, n-au apărut cine știe ce piste. Ne rugăm ca legiștii să vină cu ceva nou.

— Știu că Blake consideră că vă depășesc bugetul. Dar cred că putem discuta între noi neoficial, nu-i așa? O să te ajut pe cât îmi stă în putință, a spus Tony.

Carol s-a uitat în jos, spre fața de masă, jucându-se cu bețișoarele.

[57] Mâncare thailandeză din bucăți de carne de pui prăjite cu busuioc și tăieței de orez (n.tr.)

— Mulțumesc. A rămas tăcută preț de câteva clipe, apoi și-a ridicat privirea spre el cu o expresie indescifrabilă în ochi. Dar nu pot să accept, Tony.

— De ce?

— Pentru că n-ar fi corect. Nu te plătim, deci n-avem dreptul să beneficiem de expertiza ta. Nu vreau să profit de pe urma prieteniei noastre.

— Dar tocmai din cauza asta nu se pune problema că ai profita de mine. Pentru că suntem prieteni. Iar prietenii se ajută la nevoie. Și sunt uniți.

— Da, știu. Și sper că vei rămâne mereu alături de mine, așa, ca om. Vreau să mă bucur de sprijinul tău, vreau să pot să beau cu tine un pahar de vin la sfârșitul zilei și să povestim ca între prieteni, ca între doi oameni care țin unul la celălalt. Dar nu pot să discut cu tine în calitate de profiler.

Chelnerița i-a adus paharul de vin, și Carol a sorbit lung din el.

Carol îl considera umărul pe care putea să se sprijine la nevoie, și asta îi făcea, fără îndoială, plăcere lui Tony. Însă nu-i plăcea felul în care punea ea problema.

— Asta e o prostie, Carol! Dacă aș crede că mi-ai putea fi de folos cu profilul criminalului din West Mercia, aș alerga imediat la tine. Pentru că ești cel mai bun detectiv cu care am lucrat vreodată.

Și nu-mi pasă de unde pot obține ajutor. Uite, în cazul de care mă ocup acum, am apelat deja la cunoștințele Fionei Cameron, și ea m-a ajutat fără pretenții financiare, a protestat el.

— Asta e treaba ta și a Fionei. Tony, dacă Blake își închipuie că, după ce te-a scos de pe statul lui de plată, va beneficia de mintea ta strălucită datorită prieteniei dintre noi, atunci îi voi demonstra că se înșală. Și, până când lucrurile astea nu vor fi lămurite, nu am de gând să discut cu tine detaliile cazurilor la care lucrez. Iar tu, la fel ca toată lumea, o să te mulțumești să citești despre ele în ziare.

Și-a pus mâna peste mâna lui Tony, îndulcindu-și glasul. Îmi pare rău, crede-mă.

— Nu înțeleg, a spus el. Adică OK, pricep că nu vrei să profiți de pe urma relației noastre. Și că nu vrei să-i oferi ceva gratuit lui Blake. Dar aici e vorba despre viețile unor oameni, Carol. Despre un criminal care va ucide din nou dacă nu va fi oprit. Nu trebuie să facem tot ce putem pentru a-l împiedica? Nu e asta mai important decât să demonstrezi cuiva că ai dreptate?

Pentru o clipă, a crezut că scurtul lui discurs o convinsese. Carol și-a mușcat buzele, jucându-se din nou cu bețișoarele. Apoi a clătinat din cap.

— Nu o fac dintr-o încăpățânare prostească, pentru a-i dovedi cu tot dinadinsul lui Blake că am dreptate.

E mai mult decât atât. Trebuie să mă asigur că echipa mea dispune de resursele necesare.

Nu e vorba numai despre cazurile astea. Dacă nu rezolv cât mai repede situația absurdă în care mă aflu, vor muri și mai mulți oameni și nu li se va face niciodată dreptate. Nu pot să continui la nesfârșit să lucrez cu o mână legată la spate, iar Blake trebuie să înțeleagă asta. Ai dreptate, e vorba despre viețile unor oameni. Și tocmai de aceea trebuie să iau poziție.

Tony și-a amintit că era de presupus că el nu aflase despre Tim Parker. S-a gândit cum ar pune problema dacă nu ar fi știut nimic despre asta.

— Deci tu și echipa lucrați acum fără niciun ajutor din afară? Aveți un potențial criminal în serie și v-ați întors la vechile principii, cum că numai polițiștii sunt în stare să priceapă cum funcționează creierul unui ucigaș?

A încercat să pară cât mai intrigat și mai iritat, fără să-și dea seama dacă își jucase rolul suficient de convingător.

Carol și-a ferit privirea.

— Nu, avem pe cineva de la academie care ne face profilul.

Tony a gemut.

— Se pare deci că m-am autoexclus, nu-i așa? Cine e? Sper că unul dintre cei mai buni.

— Tim Parker.

Tony și-a luat capul în mâini. A vorbit cu o voce înăbușită:

— Și ce părere ți-ai făcut despre Tim?

Chelnerița a apărut în chimonoul ei strâmt din satin și a adus un platou cu rulouri de primăvară pe care l-a așezat în mijlocul mesei. Carol a luat unul și a mușcat din el.

— Au! a icnit ea. Frige! A mestecat cu gura deschisă, a înghițit și a sorbit o gură de vin.

— În adolescență, noi, fetele, aveam o vorbă: TDD.

— TDD? a întrebat Tony servindu-se prudent din mâncare.

— Tip Drăguț, Dar…

— Ce însemna asta?

— Că era un băiat simpatic. Dar îi lipsea ceva. N-avea charismă, inteligență, personalitate, simțul umorului sau nu arăta bine. Una dintre astea – sau chiar mai multe. În esență, unul pe care nu merita să-l iei în calcul ca potențial iubit. A sesizat că Tony o privea și mai intrigat și s-a grăbit să adauge: Nu că eu m-aș gândi acum la Tim ca la un potențial iubit. Vreau să spun doar că e destul de arătos, în mod cert deloc prost și știe cum să primească un ordin cu eleganță. Atâta doar că nu e ceea ce ne trebuie.

— Și eu sunt?

Carol a izbucnit în râs.

— Așa s-ar zice.

Tony a clătinat din cap, râzând și el.

— Ei, treaba asta mă neliniștește puțin.

— Spune-mi, l-ai cunoscut pe tânărul Tim? M-am înșelat? Să fie el ceea ce ne trebuie?

Tony a ezitat. Să-i spună oare adevărul – și anume, că Tim avea tot atâta empatie cât un ziarist de tabloid? Nu-i păsa de Tim, dar nu voia să îi demoralizeze pe Carol și pe membrii echipei. Așa încât a recurs la un răspuns diplomatic, total împotriva firii lui.

— Are ceva abilități.

Deocamdată, asta era suficient. Nu voia să meargă mai departe.

Au continuat să mănânce în liniște. La un moment dat, Carol a spus:

— Dacă nu e bun, o să-mi dau seama.

— Da, știu. Întrebarea e ce o să faci atunci.

Carol i-a zâmbit strâmb.

— O să-i spun tot ce cred despre el. Și apoi o să-i fac lui Blake un scandal de o să mă țină minte toată viața. După care să sperăm că o să mă lase să te readuc în echipă.

Lui îi plăcuse dintotdeauna optimismul lui Carol. Chiar dacă de-a lungul anilor avusese suficiente motive de îndoială, ea nu renunțase la convingerea că totul avea să fie bine într-un final. Iar Tony știa că trebuia să-i fie recunoscător pentru asta. Ce alt motiv

ar fi putut avea ea pentru a ține cu tot dinadinsul să lucreze împreună?

— Atunci o să rămân pe aproape, a spus. Chestia asta ar putea dura ceva timp.

— Om trăi și om vedea. Carol a terminat de înghițit ultimul pachețel de primăvară și s-a rezemat de spătar, ștergându-se la gură cu șervețelul. Așa, acum povestește-mi cum de a fost cât pe-aci să fii arestat!

Tony s-a conformat, îmbogățindu-și relatarea cu detalii umoristice pentru a o binedispune.

— Cu toatea astea, mi-au luat în seamă profilul, a spus în încheiere.

— Păcat că n-am fost de față să văd ce moacă a făcut agenta imobiliară.

— A scos un sunet ca de fluier de locomotivă. N-a fost o experiență prea plăcută.

— Dar faptul că ai vizitat casa? A fost o experiență plăcută?

Tony și-a lăsat capul pe spate, ca și cum și-ar fi căutat inspirația privind în tavan.

— Da, a răspuns pe un ton meditativ. A fost.

— Cum arată?

— E un adevărat cămin. Un loc în care cineva a trăit simțindu-se în largul său. Nimic făcut doar de ochii lumii. Totul pentru că așa și-a dorit el și pentru că de asta a avut nevoie. A oftat. Cred că mi-ar fi plăcut să-l cunosc.

În ochii lui Carol se citea compasiunea.

— Îmi pare rău, Tony.

— Nu e vina ta.

Și-a umplut furculița cu tăieței și i-a îndesat în gură.

Era un mod la fel de bun ca oricare altul de a evita să continue discuția.

Carol a părut dintr-odată agitată. S-a oprit din mâncat și i-a făcut semn chelneriței să-i aducă un alt pahar de vin.

— Cât ai fost tu plecat, am descoperit niște lucruri noi, a spus ea. Tony și-a ridicat sprâncenele întrebător.

— Despre Arthur. Și motivele pentru care a plecat din Halifax.

Tony s-a oprit din mestecat. Mâncarea din gură s-a transformat brusc într-un cocoloș imens. S-a forțat să-l înghită.

— Cum de ai aflat?

„Și de ce ți-ai băgat nasul?” Pentru că nu putea sta deoparte, de asta. Pentru că era cel mai bun detectiv pe care el îl cunoscuse vreodată.

— Am început cu cărțile vechi de telefoane. Am găsit locul unde era cândva fabrica lui. A fost un om sclipitor, Tony. A inventat o metodă nouă de galvanizare a instrumentarului chirurgical. A brevetat-o, și pe urmă a vândut afacerea unei

companii mari din Sheffield. De-a dreptul impresionant.

Tony a privit în jos, spre farfuria din fața lui.

— S-a descurcat foarte bine și în Worcester, a spus el. Și acolo a avut o fabrică. Și a continuat cu invențiile. Și cu vânzarea brevetelor.

Era conștient de ambiguitatea ultimei propoziții rostite. Care reflecta întru totul propria lui ambivalență față de Blythe.

— Am descoperit și de ce a părăsit Halifaxul, a intervenit Carol pescuind din poșetă un print cu articolul din *Triplu H.*

I l-a întins peste masă și a așteptat în tăcere ca Tony să termine de citit.

— Nu înțeleg, a spus Tony. De ce să plece din oraș? Doar el a fost victima, nu-i așa? Vrei să zici că povestea asta mai are și niște dedesubturi? A fost cumva amenințat?

— Nu, nu despre asta e vorba. Vanessa mi-a spus…

— Cum? Te-ai întâlnit cu Vanessa? Carol, știi foarte bine ce părere am despre ea și că nu vreau să se amestece în viața mea.

A ridicat glasul, atrăgând atenția celorlalți clienți ai restaurantului.

— Da, știu. Dar nu aveam pe cine altcineva să întreb, Tony. Carol s-a întins și l-a prins de mână.

Cred că ai nevoie de răspunsuri. Iar faptul că ai dormit în patul lui Arthur și ai lucrat în camera lui de zi n-o să-ți răspundă la întrebări. N-ai cum să te împaci cu el și cu tine însuți dacă nu afli de ce te-a părăsit.

Tony era atât de furios, încât nu a îndrăznit să deschidă gura. Cum de nu-l înțelegea? Oare se înșelase în toți acești ani, atribuindu-i calități pe care nu le avea numai pentru că el își dorea ca ea să le posede? Îi venea să țipe la ea, să-i urle în față că, de data aceasta, mersese mult prea departe. Știa că putea s-o distrugă și s-o îndepărteze de el cu câteva fraze bine gândite. Și o parte din el voia să o facă. Să o excludă din viața lui, s-o pedepsească pentru că se amestecase prea mult. Fără ea, avea să meargă mai departe în viață mai repede și mai ușor. Apoi un gând îngrozitor i s-a strecurat în mintea care clocotea de furie. „Semeni atât de mult cu Vanessa.”

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Carol pe un ton alarmat și cu o expresie care reflecta întru totul ceea ce citea pe fața lui.

„Probabil teamă și oroare, în proporții egale”, și-a spus Tony.

A tras adânc aer în piept.

— Nu știu dacă pot exprima în cuvinte ceea ce simt. Uneori mă sperii de cât de mult semăn cu Vanessa.

Carol părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Ai înnebunit? Nici că se poate diferență mai mare! Tu și mama ta sunteți diametral opuși. Ei nu îi pasă decât de propria persoană. Iar ție – de toată lumea, în afară de tine.

Tony a scuturat din cap.

— Sunt fiul ei. Și asta mă îngrozește câteodată.

— Ești ceea ce ai devenit, a replicat Carol. Caracterul unui om se modelează în funcție de ceea ce i se întâmplă în viață și de modul în care reacționează la evenimente, asta am învățat de la tine și din experiența ta de profiler. Nu poți să acorzi înțelegere ucigașilor ale căror profiluri le faci și totodată să ți-o refuzi ție. N-o să stau cu brațele încrucișate urmărind cum te pui în aceeași oală cuvanessa.

Înverșunarea lui Carol era evidentă. Dacă îi provocase o asemenea furie însemna că exista totuși ceva la el care o făcuse să îi sară în apărare. Era un lucru pe care Tony nu îl putea ignora.

A oftat.

— Deci care e versiunea pe care ți-a servit-o Vanessa despre povestea din spatele poveștii? a întrebat el trecându-și un deget peste marginea lamei cuțitului.

Carol a făcut apel la darul cel mai neobișnuit cu care o înzestrase natura: memorarea conversațiilor. Era capabilă să reproducă perfect discuții, declarații

luate martorilor sau interogatorii. O abilitate datorită căreia ajunsese în unele dintre cele mai periculoase locuri unde putea fi trimis un ofițer de poliție și pe care, mai nou, o considera o ciudată binecuvântare. A închis ochii și l-a purtat pe Tony prin toată discuția avută cu Vanessa. Era o istorisie deprimantă, a constatat Tony, confirmată și de mărturisirea făcută de Arthur în scrisoarea pe care i-o adresase, cum că Vanessa îi ascunsese faptul că era însărcinată. Și, cum Vanessa nu o mințise pe Carol în această privință, probabil spusese adevărul și în toate celelalte aspecte. Carol avea dreptate. Nu aflase nimic esențial despre Edmund Arthur Blythe stând în scaunul acestuia sau dormind în patul lui.

— Mersi, a zis el după ce Carol și-a încheiat relatarea.

Și-a dat seama că prietena lui răspunsese astfel unei întrebări despre a cărei existență nici nu avea habar. Nu, nu era nevoie să asculte cine știe ce poveste măgulitoare inventată de Arthur despre propria persoană. Acum aflase ce se întâmplase. Nu era ceva plăcut, dar viața în general nu era prea plăcută. Timp de o zi și o noapte se autoamăgise că avusese un părinte decent, un om cumsecade și inteligent. „Nu, fii cinstit. Te-ai mințit ani în șir. Mereu ai fantazat despre un tată care era toate acestea la un loc și mai mult.” A reușit cu greu să surâdă.

— Mai ai timp și pentru o cafea?

Carol a zâmbit.

— Sigur. După care a continuat, făcând praf toate concluziile la care ajunsese Tony: Nu uita, Vanessa nu se gândește decât la ea însăși. Pare că mi-a spus adevărul, dar știi cât de bine se pricepe ea să mintă. Așa că e posibil să fi încercat să mă păcălească și adevărul să fie cu totul altul.

CAPITOLUL 29

Niall s-a îndreptat spre stația de autobuz gârbovit, cu umerii aduși de spate și cu picioarele crăcănate, pentru a trece cât mai neobservat cu putință. În cartierul unde locuia, nu știai niciodată de unde putea să răsară un tip cu prea multe impresii în cap. Prea mulți tâmpiți și prea multe droguri. Orice individ pe care-l salutaseși respectuos, săptămâni în șir, putea să se ia dintr-odată de tine, și pe urmă totul se ducea dracului.

Doi băieți asiatici pierdeau vremea în stația de autobuz. Pe unul din ei îl mai văzuse în recreații, în curtea școlii. Tipul i-a aruncat o privire scurtă, apoi și-a ferit repede ochii.

— Un’ te duci? l-a întrebat el.

Niall era conștient că ar fi fost un gest sinucigaș dacă i-ar fi răspuns: „La o lecție de limba rusă.

Mamă, ce distracție pe capul meu!” A ridicat din umeri.

— În oraș. Să mă întâlnesc cu gașca.

Puștiul asiatic și-a încrețit buzele.

— Nu te-am văzut niciodată umblând cu gașca. N-ai nicio gașcă, băi Billy Singuraticu’.

— De unde știi tu? a răspuns Niall pe un ton ce se voia indiferent.

Adevărul e că nici nu-i păsa. Avea alte chestii, mult mai importante, de făcut.

Înainte ca spiritele să se încingă, o mașină a oprit în stație. Toți trei băieții au ignorat-o. Geamul s-a deschis ușor și șoferul s-a aplecat spre ei.

— Tu ești Niall, nu-i așa?

Băiatul s-a încruntat. Un străin, asta era clar. Dar unul care îi știa numele.

— Da’ tu cine ești?

— Mă bucur că te-am găsit. DD m-a rugat să vin să te iau. Seara trecută s-a împiedicat pe scară și și-a scrântit glezna. Îți vine să crezi? Am stat trei ore cu el la spitalul Bradfield Cross. În fine. N-are cum să te întâlnească în oraș, așa că m-a rugat pe mine să trec să te iau.

Povestea avea sens, dar Niall a rămas totuși circumspect.

— De unde ai știut în ce stație să mă cauți?

— DD știe cu ce autobuz circuli, așa că am luat-o din capătul traseului. Și mi-a scos la imprimantă poza ta de pe Rig, uite. Șoferul a fluturat un print cu fața lui Niall postată într-un colț, uitându-se în gol, meditativ și disprețuitor. Hai, urcă! DD abia așteaptă să cunoască pe cineva mai amuzant decât mine, a adăugat cu un zâmbet cuceritor, căruia cu greu puteai să-i reziști.

Niall a deschis portiera și a urcat în mașină.

— Haide pa, rataților! au fost vorbele lui de rămas-bun adresate celor doi.

Însă tinerii asiatici erau atât de preocupați să pară indiferenți, încât aproape că nu au fost de niciun folos poliției când li s-a cerut descrierea mașinii sau a șoferului. Dar asta s-a petrecut mai târziu.

Mult mai târziu.

Carol s-a frecat la ochi. Erau obosiți și iritați, și pentru o clipă s-a întrebat dacă nu era cazul să facă un control oftalmologic. Ultima oară când fusese la un consult, se plânsese de dureri de spate, iar doctorul o informase, foarte binedispus, că ajunsese la vârsta la care toate începeau să scârțâie.

Nu era corect. Nu făcuse nici jumătate din ce își propusese cu corpul ei și nu era deloc pregătită să-și ia adio de la toate acele ambiții mărețe și năzuințe vagi. Și-a amintit aniversarea de patruzeci de ani a lui

Tony și regretul lui prefăcut că nu apucase până la acea vârstă să antreneze echipa de fotbal Bradfield Victoria și să o ducă până în finala cupei. Bănuia că avea să fie și ea nevoită, cât de curând, să renunțe la asemenea visuri imposibile.

A tras jaluzele de la birou și a privit prin peretele de sticlă spre echipa ei din camera învecinată.

Putea zări o parte din capul și din brațul lui Stacey. Din când în când, aceasta își dădea părul pe după o ureche. Era un tic, un gest făcut într-o pauză de gândire. Carol nu știa exact la ce anume lucra Stacey în clipa aceea, dar era aproape sigură că, indiferent de căile oculte pe care o apucase, avea să obțină ceva util.

Kevin vorbea la telefon, legănându-se relaxat în scaunul lui rotitor și învârtind un pix între degete. Era bun la tot ceea ce ținea de colaborarea cu celelalte divizii și pătruns de acel spirit de camaraderie din care Carol era inevitabil exclusă. Kevin reușea să păstreze relații de amiciție cu toți polițiștii, fără a uita nicio clipă că făcea parte din echipa ei. Carol se temea că îl putea pierde atunci când avea să fie promovat, dar, dintr-un motiv sau altul, se părea că subalternul ei renunțase să mai solicite o avansare. Nu știa dacă faptul se datora pierderii ambiției sau, pur și simplu, faptului că îi plăcea ceea ce făcea acum. În ultimii doi ani, Kevin își redescoperise atașamentul

față de soție și față de copii; poate că și asta contase. Era singurul din brigadă care avea copii. Fiul lui nu era decât cu un an sau doi mai mic decât Seth și decât Daniel. Carol și-a făcut o notă mentală să discute serios cu el, ca să se asigure că nu trata cazurile într-o manieră prea personală.

Paula era din nou acasă la Kathy și la Julia, într-o vizită cu dublu scop: pe de-o parte, să le demonstreze celor două mame că suferința lor nu fusese uitată și, pe de altă parte, să încerce să afle dacă nu își amintiseră între timp ceva care le putea fi de folos. Carol se îndoia de șansele de reușită în ambele privințe.

Nici Sam nu era la birou. După ce rezolvase chestiunea legată de transportul lui Tim Parker, Carol îl trimisese la Worksop, la sediul Rigmarole. Patronii nu se bucuraseră deloc de perspectiva de a petrece o sâmbătă la lucru, dar n-avuseseră încotro – Sam era înarmat cu un mandat de percheziție. Se văzuseră nevoiți să-i înmâneze cheile împărăției lor – codurile care aveau să-i permită lui Stacey să acceseze oficial sistemul, pentru a vedea dacă pe server rămăsese ceva care să ducă la identificarea ucigașului. Sam urma să verifice și dosarele lor și să caute și acolo eventuale piste. Obținerea mandatului nu fusese deloc o treabă ușoară – protecția informațiilor se transformase acum într-un adevărat totem. Aproape că era mai ușor să

pătrunzi într-un cont dintr-o bancă elveţiană decât într-o bază de date.

Carol spera ca unul dintre oamenii ei să dea cât mai repede de un fir care să împingă ancheta mai departe. Trăiau într-o epocă în care, chipurile, se ştia tot ce mişca pe lumea asta. Criminalul părea însă capabil să evite ochii iscoditori care îl priveau de undeva din cer. Ştia să-şi acopere urmele. Şi era atât de priceput cu computerele! Pe Carol o îngrozea gândul că individul plănuia să adauge încă un nume pe lista sa de victime.

S-a întors la propriul monitor şi a început să citească rapoartele autopsiilor. Poate că Grisha descoperise ceva util. Absorbită, nu a simţit că Tim Parker se apropia decât în momentul când acesta a ajuns în prag.

— Bună, a spus el pe un ton nepotrivit de vesel şi de degajat. Am adus o copie a profilului. L-am trimis şi pe e-mail, dar am zis că e mai bine să mă asigur că l-aţi primit.

— Dar ştiu că te-ai mişcat repede.

„Poate prea repede.”

Tim a pus raportul pe birou.

— M-am gândit să mă duc la bufet să beau o cafea. Poate mă sunaţi după ce îl citiţi?

— Da, e o idee bună.

Erau doar câteva pagini, din câte se vedea. „Abia dacă o să aibă timp să-și bea cafeaua”, s-a gândit ea. Tim a privit întrebător spre hârtiile lui, apoi spre ea. Carol i-a zâmbit.

— Hai, du-te, a adăugat.

A așteptat până când Tim a ieșit din birou și abia apoi s-a întins după foi. Le-a parcurs atentă și fără să se grăbească, nevrând să riște să fie acuzată că s-a descotorosit de tânărul profiler sub cine știe ce pretexte. Dar încercările de a-l trata corect nu au putut estompa furia care creștea în ea.

Raportul nu conținea nimic în afara concluziilor la care echipa ajunsese deja. Toți oamenii ei învățaseră destule lucruri de bază despre psihologia criminală în anii în care colaboraseră cu Tony.

Ar fi putut să-i spună și ei toate acele lucruri evidente pe care Tim alesese să le prezite într-o manieră atât de prețioasă. Criminal bine organizat. Bărbat alb, vârsta între 25 și 40 de ani. Nefericit din cauza homosexualității sale. Incapabil să întrețină vreo relație. Locuiește singur sau cu mama, posibil în Bradfield. Cazierul lui poate include incendieri, acte de cruzime față de animale, infracțiuni sexuale minore de genul expunerii indecente în public. Lucrează numai sporadic.

Totul părea copiat dintr-un manual. Nu conținea nimic care să-i facă să înainteze, chiar și numai cu un centimetru.

— Doamne, Dumnezeule! a exclamat Carol.

A luat cele două coli de hârtie și s-a îndreptat spre ușă, cu o expresie sumbră întipărită pe față. A prins privirea lui Kevin și a scuturat din cap.

— Băiatul nostru minune ar face bine să-și găsească rapid o vestă antiglonț, a comentat Kevin în timp ce Carol trecea pe lângă el.

— O să discut cu el la bufet, așa că voi fi nevoită să mă abțin, a răspuns ea fără să se oprească din drum.

L-a găsit pe Tim așezat pe o canapea, în capătul îndepărtat al sălii, sorbind dintr-un cappuccino și răsfoind *Guardian*. Și-a ridicat ochii spre ea, și zâmbetul i-a pierit de pe față. Carol a aruncat foile de hârtie pe masă.

— Asta e? Ăsta e rezultatul anilor de învățământ și al cursurilor scumpe pe care le-ai urmat?

Tim a privit-o șocat, de parcă tocmai îi dăduse două palme.

— Ce vreți să spuneți?

— Că e superficial. De parcă l-ai fi copiat din manualul *Crima sexuală* al FBI-ului. Nu mă ajută cu nimic să-l înțeleg mai bine pe ucigaș. Să-mi dau seama ce a urmărit cu aceste crime…

— Satisfacția sexuală, evident, a răspuns Tim. Părea total deconcertat. Carol se așteptase să-l vadă roșind de jenă, dar și-a dat seama că nu era decât surprins. Doar despre asta e vorba în crimele de natură sexuală, a continuat el.

— Crezi că nu știu? Mie îmi trebuie lucruri mai clare. De ce a procedat așa și nu altfel? Ce semnificație are asta pentru el? De ce crimele au fost comise cu atâta calm, dar au fost urmate de mutilări îngrozitoare? Ce se petrece în capul lui?

Carol stătea în picioare, cu mâinile în șolduri, dominându-l, perfect conștientă că arăta ca o bătăușă, dar fără să-i pese de asta. Omul se făcea vinovat de una dintre cele mai grave greșeli, din punctul ei de vedere – irosirea timpului și a resurselor într-o investigație criminală.

— E imposibil să emiți teorii având la dispoziție atât de puține date, a ripostat Tim pe un ton pompos. Tehnic vorbind, încă nu poate fi catalogat drept criminal în serie. Asta ar presupune cel puțin trei victime, dacă e să ne raportăm la definiția lui Ressler59.

— Crezi că nu știu și asta? Tu erai încă la școală când am început eu să lucrez la omucideri. De ani de zile colaborez cu unul dintre cei mai buni profileri în domeniu. Și mi-am însușit fundamentele meseriei.

Ăsta e unul dintre cele mai confuze materiale pe care le-am văzut în viața mea.

Tim s-a ridicat.

— Nimeni nu ar fi putut să facă mai mult cu informațiile limitate pe care mi le-ați pus la dispoziție. Dacă echipa ar fi descoperit mai multe probe, aș fi putut să redactez un profil mai elaborat.

— Cum îndrăznești să-mi critici echipa? Să-ți spun ceva: în spectacolul ăsta al nostru, ție nu ți-e rezervat niciun loc. Unde e capacitatea ta de analiză? Nu ai venit cu nimic nou. De ce a ales aceste victime? Nici măcar nu ți-ai pus problema dacă victimele prezintă sau nu un risc major. Sau prin ce modalitate a ajuns la ele. Și unde le-a ucis. Nimic din toate astea.

— Îmi cereți să fac speculații, fără să am niște date pe care să mă bazez. Profilingul nu asta înseamnă.

— Nu, îți cer să scoți ceva din ceea ce ai. Dacă asta e tot ce poți, atunci n-ai niciun drept să te consideri profiler. Și nu îmi ești de niciun folos.

Pe chipul lui Tim se citea încăpățânarea.

— Vă înșelați, a spus el. La facultate, am fost unul dintre cei mai buni din an. Știu ce am de făcut.

— Nu, sergent. Habar n-ai ce să faci. Sala de cursuri nu e totuna cu sala de interogatoriu. Uite ce-i, ia asta înapoi și pune-te serios pe treabă! Nu vreau o altă abordare superficială. Gândește!

Dovedește-ți capacitatea de empatie. Intră în pielea ucigașului. Și vino cu ceva util. Ai timp până mâine-dimineață, pe urmă o să fiu nevoită să-l informez pe șef că ești o pierdere de vreme și o risipă de bani.

Nu a așteptat ca acesta să-i răspundă. În opinia ei, Tim nu își câștigase dreptul la replică.

În vreme ce se îndepărta, îi simțea lipsa lui Tony mai mult ca oricând.

Cei din echipa de la Rigmarole îi făcuseră lui Sam viața un chin în după-amiaza aceea. În cele din urmă, abia după ce își ieșise din țâțâni, reușise să-i dea pe brazdă. Sam nu înțelegea cum putea cineva să pună în balanță o afacere și viețile unor adolescenți nevinovați și să ezite, chiar și pentru o clipă, să ofere organelor de anchetă datele solicitate. Însă, după ce le demonstrase legătura dintre victime și sursa lor principală de venituri și cât de repede putea să dispară această sursă în cazul în care mass-media ar fi aflat de refuzul lor de a colabora cu poliția, se lămuriseră în sfârșit cum stătea treaba, așa că acceptaseră să îi dezvăluie codurile de acces și îi deschiseseră dosarele pentru cercetare. Conținutul lor se dovedise nesemnificativ – o totală pierdere de vreme. Ceea ce se dovedise frustrant, având în vedere faptul că era extrem de aproape de a-l pune pe Nigel Barnes sub acuzare.

Drumul plictisitor de întoarcere din Worksop la Bradfield îi oferise timpul necesar pentru a-și planifica strategia de abordare atât a lui Barnes, cât și a lui Carol. Trebuia să o atragă pe șefă de partea lui. Avea șansa de a ajunge în atenția eșaloanelor superioare ale poliției din Bradfield, fiind totodată de folos lui Carol și brigăzii MIT. Era momentul să încerce să o convingă că avea destule date pentru a-l pune pe Barnes sub acuzare, ca suspect de crimă.

Păcat că nu putea beneficia și de argumentația lui Tony. Nu voia însă ca șefa să afle că lucrase pe la spatele ei. Ultima dată când un membru al echipei încercase să profite de pe urma lui Tony, Carol aproape că-și pierduse mințile. Se întâmplase cu Paula. Așa că tot ce îi mai rămânea lui acum de făcut era să o convingă că dispunea de probe suficiente.

La ieșirea de pe M1 s-a uitat la ceasul de la bordul mașinii. Cu puțin noroc, avea să fie înapoi în Bradfield în jur de ora opt. Și avea să o găsească pe Carol la birou. La urma urmei, ce altceva ar fi putut ea să facă într-o seară de sâmbătă, în plină investigație a unei duble crime? Doar nu se putea spune că avea viață personală!

CAPITOLUL 30

Reportofonul de pe masa din bucătărie a fost primul lucru pe care l-a văzut când a coborât pentru a lua micul dejun.

— Nu acum, și-a spus Tony cu voce tare în timp ce umplea cafetiera.

Avea nevoie de timp pentru a asimila tot ce îi povestise Carol în ziua precedentă. Trebuia să mediteze asupra povestirii Vanessei înainte de a asculta și versiunea lui Arthur și de a le confrunta apoi pe amândouă. Asta dacă între ele existau diferențe semnificative.

Carol, care avea de regulă instincte bune în asemenea privințe, îl avertizase că Vanessa nu era o persoană demnă de încredere. O femeie care încercase să-și înșele unicul fiu pentru a-l deposeda de moștenire ar avea prea puține scrupule în a rescrie istoria.

Și totuși…

Pentru a se feri de tentații, a luat laptopul și s-a conectat la pagina web a *Bradfield Evening Sentinel Telegraph*. Sigur, nu era *Guardian*, însă *BEST* era considerat unul dintre cele mai bune ziare locale din zonă. Și aici urma să găsească cele mai multe știri cu privire la cazurile anchetate de Carol.

Crimele constituiau tema editorialului de pe prima pagină. Tony a dat clic, a accesat linkul și a parcurs articolul. Bătea la greu apa în piuă, și informațiile în

sine erau destul de sumare. Cei doi băieți în vârstă de paisprezece ani, care nu se cunoșteau între ei, dispăruseră de acasă, aparent fără niciun motiv. Parcă se volatilizaseră. Trupurile lor mutilate fuseseră găsite în locuri izolate, la ieșirea din oraș. Poliția credea că adolescenții fuseseră ademeniți să-l întâlnească pe ucigaș prin intermediul unei rețele de socializare pe internet.

Gândul i-a zburat, fără să vrea, la Jennifer Maidment. O victimă de sex feminin, la peste o sută cincizeci de kilometri distanță. Totuși, prea multe similitudini. A scuturat din cap cu putere. „Visezi cai verzi pe pereți”, și-a spus. „Vrei să găsești o legătură între aceste crime ca să te poți amesteca și în anchetele lui Carol. Vino-ți în fire, omule!”

A dat clic pe pozele de mici dimensiuni ale celor doi băieți. Mai întâi, pe cea a lui Daniel, apoi pe fotografia lui Seth. A trecut în mod repetat de la una la alta, întrebându-se dacă nu cumva își închipuia lucruri. A dus laptopul în birou, l-a conectat la imprimantă și a tipărit cele două poze alb-negru pentru a le compara mai ușor. Ca un gând întârziat, și în ciuda vocii critice care îi șoptea în ureche, a tipărit și fotografia lui Jennifer.

A luat cele trei poze și le-a așezat pe masa din bucătărie. Și-a turnat o cană de cafea și le-a privit îndelung. Nu, nu se înșelase. Între cei trei adolescenți

exista o asemănare vizibilă. Un gând tulburător începea să-și croiască încet drum undeva, în mintea lui, un gând greu de trecut cu vederea. Mulți criminali în serie preferă victimele care se încadrează într-un tipar, e un lucru știut. Dacă nu sexul victimei, ci aspectul fizic constituia criteriul de referință pentru acest ucigaș, atunci poate că ideea unei legături între Jennifer și cei doi băieți nu era atât de nebunească pe cât părea.

Avea nevoie de informații suplimentare. Și nu le putea obține de la Carol, asta îi era clar. Nu după ce îi ținuse un adevărat discurs despre hotărârea fermă de a nu profita de pe urma prieteniei dintre ei.

Era însă cineva care putea să-l ajute. Tony a luat telefonul în mână și a sunat. La al treilea apel, o voce a răspuns, circumspectă:

— Tony? Tu ești?

— Da, Paula. Apoi, amintindu-și cum procedau amicii între ei, a întrebat-o: Ce mai faci?

— Avem două crime pe cap, Tony. Ce crezi că aș putea să fac?

— Da, înțeleg. Ascultă, Paula. Vreau să te întreb ceva.

— Dacă e în legătură cu cazurile, nu te obosi. Ultima oară când mi-ai cerut ajutorul, șefa m-a desființat, pur și simplu, pentru că am acționat fără știrea ei.

— Dar am avut dreptate să procedăm așa. Cine știe câți alți oameni ar fi murit dacă nu ai fi făcut ce te-am rugat? În plus, am apelat la tine numai pentru că singur nu aș fi reușit să mă descurc.

„Și mi-ai rămas datoare fiindcă te-am scos din disperarea care te cuprinsese.”

— Mda, dar acum ești mult mai bine. Nu mai ai piciorul imobilizat. Și poți să te miști de colo-colo, dacă ai chef.

— Ești o femeie tare dură, Paula, a spus Tony cu o admirație neprefăcută.

— Așa și trebuie să fii când ai de-a face cu oameni ca tine.

— Uite ce-i, nu-ți cer o favoare propriu-zisă. Nu vreau decât să-ți pun o întrebare, atâta tot. O singură întrebare. Sper că poți să faci asta pentru mine, nu-i așa? După toate cele prin care am trecut împreună?

Un pufnet ce putea la fel de bine să fie un râset sau un sunet de dispreț.

— Of, Doamne, Tony, tu nu te dai niciodată bătut?

— Nu. Și nici tu. Așa că ar trebui să mă înțelegi.

O pauză lungă. Un oftat.

— Bine, pune-mi întrebarea. Dar nu-ți promit nimic.

— Cele două victime. Scrie în ziar că au fost găsite cu trupurile mutilate. Au fost complet castrați? Penisuri și testicule?

Un alt oftat.

— Mă bazez pe tine că totul rămâne între noi, da?

— Sigur.

— Da. Au fost castraţi complet. Acum trebuie să închid, Tony. Și, nu uita, conversația asta n-a avut loc niciodată.

Dar Tony nu o mai asculta. Mintea îi alerga nebunește, în căutarea unei modalități de a o înștiința pe Carol că acești doi băieți de care se ocupa ea nu fuseseră primele victime ale acelui ucigaș.

Kevin și-a ridicat ochii și s-a uitat spre Paula pe deasupra biroului.

— Tony? Tony al nostru?

Vorbea încet, fapt pentru care Paula i-a fost recunoscătoare.

— El și nimeni altul, a răspuns ea. Șefa nu îl ține la curent cu mersul anchetei.

— Și lui nu-i place chestia asta, nu-i așa?

Paula a aruncat iute o privire în direcția lui Carol, ocupată cu o convorbire telefonică la ea în birou.

— Așa s-ar zice. Să nu spui că m-ai auzit vorbind cu el, da?

Kevin a chicotit.

— Nu mă confunda cu Sam. O să păstrez secretul. Înainte ca vreunul din ei să mai apuce să spună ceva, telefonul lui Kevin a sunat. MIT, sergent Mathews, a răspuns el.

— Sergent Jed Turner de la Brigada de Sud Omucideri.

Un accent scoțian puternic și un nume necunoscut.

— Ce pot să fac pentru tine, Jed?

— Voi vă ocupați de cei doi adolescenți uciși? Morrison și Viner?

Individul vorbea pe un ton degajat, indiferent, însă asta nu l-a deranjat Kevin.

— Da, noi, a răspuns.

— Și cazurile au debutat cu anunțul dispariției lor de acasă, așa-i?

— Exact. Aveți ceva pentru noi?

— Drept să-ți spun, m-aș bucura dacă voi m-ați ajuta pe mine și mi-ați lua chestia asta de pe cap.

Un râs aproape lătrat.

— Nu asta am vrut să aud.

— Da, știu, amice. Nu-mi fac nicio iluzie în privința asta. Uite care e treaba, am dat peste ceva care pare al dracului de asemănător cu cazurile voastre.

— Ați găsit un cadavru?

— Nu, nu încă. Avem un băiat de paisprezece ani dat dispărut. Niall Quantick. Maică-sa stă pe capul nostru de azi-dimineață. Tăntălăilor de la biroul de înregistrări le-a luat ceva timp până să proceseze datele și să le pice fisa că modul de operare pare identic cu cel din cazurile voastre. Nu ne-au transmis

informația decât acum o jumătate de oră. Deci vă interesează sau nu?

Kevin s-a așezat mai bine în scaun și și-a luat pixul.

— Dă-mi detaliile!

— Puștiul stă într-un cartier de locuințe sociale, Brucehill, împreună cu maică-sa. Ea susține că băiatul a plecat ieri după-amiază în oraș. Fără să-i spună unde se duce și cu cine se întâlnește. Nu s-a mai întors. L-a sunat pe mobil, dar telefonul era închis. Mamă zăpăcită și iresponsabilă, tipul clasic care n-are habar cu cine umblă fiu-său și ce învârte după ce iese pe ușă. Asta e tot. E duminică dimineață și nici urmă de puști. Ce zici, vreți să preluați voi cazul?

„Probabil mai mult decât vreți voi să scăpați de el."

— Lasă-mă să văd ce mai avem pe aici. Pare să fie pe felia noastră. Dar trebuie mai întâi să arunc și eu o privire și pe urmă să discut cu șefa. Știi și tu cum e.

— Sigur, amice. OK. Îți trimit acum datele. Raportul celor care se ocupă de persoane dispărute și o fotografie. Să mă anunți ce hotărâre ați luat, da?

Kevin a închis îngândurat telefonul. Paula i-a prins privirea și a ridicat din sprâncene.

— Se pare că ne-am procopsit cu un alt băiat dat dispărut, a spus cu inima grea și cu gândul la propriul său fiu, simțind cum îl cuprinde brusc dorința de a da o fugă acasă și de a-l încuia pe puști în cameră până când avea să se sfârșească această nebunie.

— O, nu! a gemut Paula. Bieții părinți!

Kevin a încercat să-și alunge din minte imaginea adulților distruși.

— Trebuie să mă duc să discut cu șefa.

Sentimentul de déjà-vu nu era niciodată plăcut pentru o brigadă de omucideri. Carol îl lua drept un eșec personal. Echipa ei de profesioniști de cea mai înaltă clasă nu reușise să pună mâna pe criminal. Individul era în continuare în libertate, făcuse o nouă victimă, și cine știe câte aveau să mai urmeze… Membrii MIT lucrau sub presiune și erau cu toții perfect conștienți de miza jocului, dar se confruntau cu cea mai mare provocare din carieră.

Carol și-a privit oamenii adunați în sală, știind deja în sufletul ei că pentru Niall Quantick era prea târziu. Dacă Grisha nu se înșelase în privința momentului morții – și nu avea niciun motiv să-i pună competența la îndoială –, acest criminal nu își ținea victimele prea mult în viață. Nu-și asuma riscul de a le ține prizoniere cât timp își satisfăcea el poftele. Fapt neobișnuit în sine, după părerea ei. În general, ucigașii căutau să tragă toate foloasele de pe urma răpirilor. Asta era una dintre ciudățeniile care ar fi trebuit să-i sară în ochi lui Tim Parker. Îi trimisese a doua variantă de profil, cu nimic mai bună decât prima, în sensul că nu cuprindea deducții semnificative și nu o ajuta să avanseze în anchetă.

Încă nu avusese ocazia să discute cu el din nou, dar îl vedea acum umblând de colo-colo în capătul îndepărtat al sălii, ca un copilaș care așteaptă laude din partea părinților. Ei bine, de la ea n-avea să le capete, asta era sigur.

— Bun, a spus Carol încercând să-și ascundă oboseala. După cum, probabil, ați aflat deja cu toții, am primit o nouă înștiințare cu privire la dispariția unui adolescent. E însă posibil ca mama lui să fi reacționat exagerat. Din câte știu, noaptea trecută au mai fost trei sau patru anunțuri de același gen care s-au dovedit, în final, alarme false. Numai că aceasta pare o chestiune mult mai serioasă și trebuie tratată ca atare, deci deocamdată vom considera că avem de-a face cu o a treia crimă din serie.

În sală s-a auzit un murmur aprobator.

— Cei din Divizia de Sud se ocupă de luarea declarațiilor și de căutarea băiatului. Kevin, vreau să iei legătura cu ei. Paula, vei merge împreună cu Kevin. Imediat ce dați peste o pistă, vreau să aduceți martorii aici pentru reinterogare. Nu vreau să riscăm să ne scape ceva din cauza vreunui ofițer nedotat cu calitățile voastre, care nu își dă seama că discută cu un martor-cheie. Sam, va trebui ca pe moment să lași deoparte cazul Nigel Barnes. Te vei ocupa de mama lui Niall. Orice afli de la ea ne transmiți imediat nouă, dar dă-le o copie a raportului tău și celor de la Divizia

de Sud. Stacey, îmi pare rău, știu că ai de lucru până peste cap, dar o să te rog să mergi cu Sam și să vezi ce găsești în computerul băiatului.

— Nicio problemă, a spus Stacey. Marea majoritate a programelor pe care le rulez acum sunt puse pe automat. Rezultatele vor aștepta frumos la coadă până când mă întorc.

— Păcat că nu poți programa și femeile în același mod, a intervenit Sam.

— Nu e deloc amuzant, a comentat Paula.

— Cine zice că a fost o glumă? a întrebat Kevin. Gata, eu am luat-o din loc. Și-a tras jacheta peste el și a înșfăcat cheile.

— E mort, nu-i așa? a întrebat Paula întorcându-se la biroul ei pentru a urma exemplul lui Kevin.

O voce nouă s-a auzit din prag.

— Aproape sigur, a spus Tony. Deși procedura cere să vă purtați ca și cum băiatul ar fi încă în viață.

Carol și-a dat ochii peste cap.

— Doctorul Hill, a mormăit ea. La țanc, ca de obicei.

Tony a înaintat spre mijlocul sălii. Carol nu-l mai văzuse niciodată atât de ferchezuit și de bine îmbrăcat. Ca și cum intenționase să-i impresioneze, ceea ce nu-i stătea în fire.

— Întâmplător, ai dreptate, a spus el. A trecut pe lângă Tim și l-a salutat dând din cap. Tim. E altceva când ai de-a face cu un caz real, nu-i așa?

Kevin l-a bătut pe umăr. Ceilalți i-au urmat exemplul, atingându-l pe Tony de parcă era un soi de talisman. Până și Stacey și-a trecut ușor degetele peste manșeta cămășii lui.

— Bine ați revenit, doctore Hill, a spus ea în stilul său formal.

— Hei, Stacey, nu te grăbi să tragi concluzii, a replicat Tony.

S-a îndreptat spre biroul lui Carol, lăsând la latitudinea ei dacă să-l urmeze sau să-l lase să-i cotrobăie pe acolo. Însă Carol știa că Tony nu avea pic de respect pentru intimitatea spațiului ei de muncă. Dacă îi permitea să facă tot ce-i trecea prin cap, cazul avea să ajungă la discreția lui. Așa că s-a luat după el, trântind ușa în urma ei.

— Ce cauți aici? i-a cerut ea socoteală stând cu brațele încrucișate la piept și cu spatele la ușă, pentru ca Tim Parker să nu-i poată vedea fața.

— Am venit să vă ajut, a răspuns Tony. Și, înainte să te apuci să repeți ce mi-ai spus ieri, te rog ascultă-mă cu atenție.

Carol și-a trecut o mână prin păr și s-a îndepărtat de ușă. A tras jaluzelele și a traversat încăperea spre birou.

— Tony, sper să merite. Nu știu cât ai reușit să prinzi din discuția noastră trăgând cu urechea, dar mai avem un băiat dispărut, și sarcina mea și a echipei este să ne dăm silința să-l aducem acasă.

Tony a oftat.

— Foarte lăudabil din partea ta, Carol. Numai că amândoi știm prea bine că n-aveți de ce să vă grăbiți. Puștiul e deja mort.

Carol a simțit cum furia i se domolea. Uneori era dificil să fii în preajma lui Tony. Avea darul de a rosti cu voce tare ceea ce toți ceilalți gândeau în sinea lor și de a le lua astfel povara de pe umeri.

Numai că în clipa aceea ea, una, nu își dorea ca Tony să-i facă viața mai ușoară. Voia să se poată enerva pe el fiindcă nu luase în seamă ceea ce îi spusese cu numai o zi în urmă.

— Ce cauți aici?

— Păi, indirect, aș zice că am jurisdicție. În virtutea faptului că am fost angajat să lucrez pentru forța de poliție care se ocupă, din câte se pare, de prima victimă a acestui criminal în serie.

— Cum adică? a bâiguit Carol încercând să ghicească unde voia el să ajungă.

— Daniel Morrison nu este prima lui victimă.

Toți ofițerii superiori de investigații se puteau confrunta cu o asemenea situație și deci împărtășeau aceleași temeri. Pentru că în Regatul Unit nu exista

un sistem de centralizare a datelor între forțele de poliție, orice crimă comisă în afara unei jurisdicții putea fi prima dintr-o serie. Cu câțiva ani în urmă, peste douăzeci de forțe polițienești își uniseră eforturile și puseseră cap la cap cazurile nerezolvate în ultimul deceniu. Colaborând cu Tony și cu alți profileri, le reexaminaseră, încercând să descopere eventualele elemente comune. Concluzia la care ajunseseră era aceea că în Regatul Unit operau cel puțin trei criminali în serie. Trei ucigași care nu fuseseră suspectați a fi criminali în serie. Un rezultat care le dăduse fiori tuturor membrilor brigăzilor de omucideri. La vremea aceea, Tony îi explicase lui Carol: „Prima crimă este cea din care poliția poate obține cele mai multe informații, pentru că individul încearcă să-și facă mâna, să descopere ce anume îi convine mai mult. A doua oară își va rafina metodele. Le va îmbunătăți”.

Și iată, acum o anunța senin că nici măcar nu dispunea de acest avantaj. Prima pornire a lui Carol a fost să riposteze. Dar a renunțat imediat. Mai întâi și mai întâi, avea nevoie de niște răspunsuri.

— Cine e prima victimă? Și unde e băiatul? Și când ai lucrat la cazul respectiv?

— Acum lucrez la el. Victima se numește Jennifer Maidment.

Carol s-a holbat uluită la el, fără să scoată o vorbă.

— Nu-mi vine să cred, a spus în cele din urmă. Chiar ai nevoie atât de mult de treaba asta? E vorba despre Tim Parker? Nu mi-aș fi închipuit în vecii vecilor că ești genul care aleargă după lauri, care vrea să rămână mereu în centrul atenției.

Tony și-a acoperit fața cu mâinile și s-a frecat la ochi.

— Mi-era teamă că așa vei reacționa. A băgat mâna în buzunarul interior al hainei și a scos un mic teanc de foi pliate. Carol, nu despre mine e vorba. Dacă nu vrei să mă implic, nu-i nimic. O să supraviețuiesc și fără asta, crede-mă. Dar, te rog, ascultă ce am de zis. E foarte important.

Carol s-a simțit sfâșiată între respectul și afecțiunea pe care i le purta, pe de o parte, și pe de altă parte, iritarea provocată de modul în care Tony se băga cu forța în ancheta ei. Indiferent de ceea ce avea să-i spună, era sigură că totul se reducea, de fapt, la concurența cu Tim Parker. Doamne, ce n-ar fi dat pentru un pahar de băutură!

— OK, a spus cu vocea sugrumată. Te ascult.

Tony a despăturit colile de hârtie și i-a pus în față cele trei fotografii pe care le scosese la imprimantă în dimineața aceea.

— Hai să uităm pentru o clipă chestiunea cu sexul copiilor. Pentru că e complet nerelevantă în acest caz. Încă nu știu de ce, dar așa e. Uită-te la pozele astea!

Asemănarea e vizibilă. Criminalul urmărește un anumit tipar fizic. Nu ești de aceeași părere?

Carol nu putea nega evidența.

— Da, e o oarecare asemănare. Dar e o simplă coincidență.

— Bun, de acord. Deși sper că nu ai uitat faptul că mulți criminali în serie preferă persoanele care arată relativ la fel. Îți amintești de Jacko Vance?

Carol s-a cutremurat. De parcă ar fi putut uita!

— Omora femei care semănau cu fosta lui soție.

— Exact. Ucigașii care au asemenea fixații nu merg pe ideea unor victime la întâmplare, pentru că ele nu s-ar potrivi tiparului. Din cauza asta investesc timp și efort pentru găsirea persoanelor de care se simt cu adevărat atrași. Acum, ține cont de faptul că eu nu știu nimic mai mult despre cazurile tale decât știe orice alt om care citește ziarele și ascultă radioul. Până aici suntem de acord?

— Asta dacă nu cumva ai umblat pe la spatele meu și ai luat legătura cu echipa fără ca eu să știu, așa cum ai procedat cu Paula în cazul Robbie Bishop, i-a răspuns ea sec.

— Nu, nu ți-am luat detectivii la întrebări, Carol. Acum o să-ți spun câteva lucruri despre cele două crime ale tale, lucruri pe care le știu pentru simplul motiv că au fost comise de aceeași persoană care a ucis-o și pe Jennifer Maidment. Pentru că poartă

semnătura acelei persoane. Și știu ce face individul acesta. Tony a început să numere pe degete. Unu: copiii au dispărut spre sfârșitul după-amiezii, fără nicio explicație. Nu au făcut confidențe nimănui – nici amicilor, nici familiei, nici iubitelor sau iubiților. Doi: au discutat pe internet, pe rețeaua Rigmarole, cu cineva din afara cercului lor de prieteni. Cineva care le-a oferit ceva pe care nu îl puteau obține din altă parte. Și care folosea, probabil, ca nume de utilizator două litere identice, fără puncte – BB, CC, DD și așa mai departe. Asta e mai degrabă o supoziție, dar, dacă se confirmă, atunci are o anumită semnificație, pe care nu am reușit încă să o descifrez. Trei: cauza morții a fost asfixierea cu un sac gros de polietilenă îndesat și legat peste capul victimei. Patru: nu s-au găsit dovezi că victimele s-au zbătut, ceea ce ne poate duce la concluzia că le-au fost administrate droguri. Probabil GHB, deși acest fapt e mai greu de demonstrat având în vedere perioada scursă până la găsirea cadavrelor. Pentru că, la momentul descoperirii, cu toții erau deja morți de ceva vreme, nu-i așa? Nu fuseseră uciși recent. Și asta deoarece, cinci, victimele au fost omorâte la scurtă vreme după răpire. Cum mă descurc până aici?

Carol nu putea decât să spere că pe față nu i se citea uluirea. Cum de știa Tony toate astea?

— Continuă, a răspuns ea calmă.

— Șase: cadavrele au fost abandonate în afara orașului, într-o zonă neacoperită de camerele de supraveghere a traficului rutier, de rețelele TV cu circuit închis sau de programul online de vizualizare a străzilor. Ucigașul nu a făcut eforturi deosebite pentru a le ascunde. Șapte: trupurile au fost mutilate post-mortem. Opt: au fost castrate. Nouă: nu s-au descoperit dovezi de agresiune sexuală. A, și zece: se pare că adolescenții nu au fost luați cu forța de pe stradă, deci este de presupus că întâlnirea inițială cu criminalul a avut loc de bunăvoie. Așadar, Carol, am sau nu dreptate? E mai mult decât un șir de coincidențe, nu-i așa?

Carol i-a susținut privirea.

— Cum de ți-ai dat seama de toate astea?

— Pentru că se potrivește întocmai cu ceea ce i s-a întâmplat lui Jennifer Maidment. Atâta doar că ei i-a tăiat vaginul. Să fim înțeleși, vaginul, nu clitorisul. De asta susțin că sexul adolescenților nu are relevanță aici. Pentru că nu sunt crime de natură sexuală.

Carol a simțit că o cuprinde amețeala. Tot ce știa despre crimele în serie sugera faptul că în cazurile în speță motivația era de ordin sexual. Constituia însăși prezumția de la care Tony o învățase că trebuia să pornească într-o asemenea anchetă. Chiar dacă pe moment nu își dădea seama care era acea motivație sexuală, ea existase, mai mult ca sigur.

— Cum poți să afirmi așa ceva? Mutilarea organelor genitale… Vrei să spui că asta nu are nimic de-a face cu sexul?

Tony s-a scărpinat în cap.

— În nouăzeci și nouă la sută din cazuri, chiar are. Aici însă e vorba despre ceva mult mai ciudat.

E acel gen de caz care îi scoate pe profileri din minți pentru că nu respectă niciun tipar cunoscut. A sărit în picioare și a început să umble dintr-un capăt în celălalt al încăperii. Și pot să afirm cu tărie acest lucru bazându-mă pe trei argumente. În primul rând, criminalul a stat foarte puțin timp cu victimele…

— Am observat și eu asta, a intervenit ea. Și mi s-a părut că n-avea noimă. De ce să se străduiască așa tare să-i cunoască, să le câștige încrederea și să-i ademenească, pentru ca apoi să-i ucidă aproape imediat ce a pus mâna pe ei?

— Întocmai! Tony a preluat entuziasmat ideea din zbor, s-a răsucit pe călcâie și a lovit în birou cu dosul palmei. Ce plăcere ar fi putut obține din asta? În al doilea rând, nu sunt probe care să ateste că a avut loc o agresiune sexuală. De pildă, spermă sau traume anale. Presupun că e valabil și în cazul lui Seth și al lui Daniel.

Carol a încuviințat din cap.

— Nimic de acest gen. Și-a dat seama că, fără să vrea, era tot mai mult cucerită de raționamentul lui

Tony. Pentru că avea sens, chiar dacă totul părea atât de oribil. Ai spus că sunt trei argumente, i-a amintit ea.

— Individul își spune că totul se termină odată cu victima. Care nu e pur și simplu moartă. Ea reprezintă pentru el sfârșitul, capătul de linie. De oricine i-ar aminti victimele, ucigașul își dorește să șteargă acea persoană de pe fața pământului.

Cuvintele i-au dat fiori lui Carol.

— Cât de crud e! Cât sânge rece! a exclamat.

— Da, știu. Dar numai așa se explică totul.

În ciuda lucrurilor îngrozitoare pe care le auzise, Carol s-a simțit cuprinsă de euforie. Acestea erau clipele care îi dădeau cea mai mare satisfacție în muncă. Momentele uimitoare când ivărele cădeau unul după altul, deschizând porțile spre descifrarea cazului. Cum să nu te bucure sentimentul pe care îl aveai când ceea ce părea impenetrabil ceda dintr-odată? I-a zâmbit, recunoscătoare pentru deducțiile sale și pentru răbdarea cu care îi explicase totul.

— Îmi pare rău. Îți datorez scuze. Știam că nu ești un om meschin, nu-mi dau seama cum de mi-am închipuit că ai fi putut să te lași provocat de unul ca Tim Parker.

Tony i-a surâs și el.

— Hai să îl dăm uitării pe Parker! Orice va spune Blake, de acum încolo ăsta e cazul meu.

Worcester are precedență. A scos din buzunarul de la haină cartea de vizită a lui Stuart Patterson.

Uite, cu el trebuie să iei legătura.

Carol s-a uitat la cartea de vizită.

— Dar, înainte de asta, trebuie să discut cu altcineva, a spus cu un rânjet. Și, crede-mă, o să-mi facă mare plăcere.

CAPITOLUL 31

În rândurile comunității, foarte unite, a colecționarilor ilegali de ouă, Derek Barton se bucura de reputația de a livra întotdeauna marfa promisă. Și, cum clienții săi știau că se puteau baza pe calitatea produselor, își permitea să ceară bani mulți pentru serviciile aduse. În duminica aceea se aștepta la o pradă pe cinste. Pândea deja de ceva vreme cuiburile de pe terenul Comisiei pentru Silvicultură și își propusese ca duminică să dea lovitura. Ouăle de șoim-călător erau mereu la mare căutare, și pentru ele se plătea un preț bun. Era greu să ajungi la cuiburi, dar merita din plin osteneala.

Barton și-a împachetat cu mare atenție echipamentul în rucsac. Piroane pe care să le bată în trunchiul pinului înalt pentru a urca mai ușor. Un ciocan de cauciuc pentru a amortiza zgomotul. Cască

și ochelari de protecție pentru a se apăra de păsări. Și cutiuțele din plastic căptușite cu vată pentru a adăposti prada.

A condus încet din Manchester, alegând numai drumuri mai puțin circulate, pentru a se asigura că nimeni nu venea după el. De când fusese arestat – trecuseră câțiva ani de atunci –, devenise foarte prudent când pleca la vânătoare. Atunci fusese urmărit de un paznic de la Societatea Regală pentru Protecția Păsărilor și prins asupra faptului, cu două ouă de erete asupra lui. Amenda fusese destul de usturătoare, dar cel mai tare îl enervase faptul că îi întocmiseră cazier. Și asta pentru că făcuse ceea ce, se știe, bărbații din întreaga lume fac de sute și sute de ani. De unde își închipuiau ei că proveneau ouăle alea de păsări expuse în muzee? Doar nu erau copii din plastic. Nu, erau ouă adevărate, ouă colecționate de oameni pasionați, așa, ca el.

S-a asigurat că nu era urmărit, apoi a cotit pe drumul care se încolăcea în jurul lacului de acumulare Stonegait. Ca de obicei, nu se zărea nicio mașină. După construirea noii șosele din vale, nimeni nu mai trecea pe aici, poate cu excepția unor excursioniști ocazionali care se avântau pe drumurile forestiere. Cum însă zona era plină de poteci spectaculoase, puțini mai străbăteau acum crângurile dese de pini, care nu ofereau panorame frumoase și nici cine știe ce

specii interesante de floră sau de faună. Barton era aproape sigur că urma să aibă tot locul la dispoziția sa.

Ziua era splendidă și soarele se oglindea în apa lacului ca o sferă galbenă. Vântul abia dacă adia, ceea ce era un mare avantaj dacă aveai de gând să te cațări într-un pin al naibii de înalt. Barton a încetinit înaintea ultimei cotituri, uitându-se încă o dată dacă era cineva prin preajmă. Convins că nu îl păștea nicio primejdie, a ieșit de pe șosea și a oprit mașina la câteva sute de metri de intrarea pe drumul forestier. A tras-o puțin în spate, pentru ca vegetația să acopere plăcuța de înmatriculare. Evident, asta n-avea cum să-i oprească pe eventualii urmăritori, dar îl putea feri de ochii curioși ai drumeților. Și-a luat rucsacul și a pornit vioi la drum.

A intrat pe drumul forestier și a privit peste umăr pentru o ultimă verificare. Pentru o clipă, nu s-a uitat pe unde mergea – o mare greșeală. S-a împiedicat de ceva și a fost cât pe-aci să cadă. Și-a revenit și s-a uitat în jos, să vadă de ce anume se poticnise.

Derek Barton se considera un bărbat dur. Dar ceea a zărit atunci îi depășea cu mult puterile. A scos un țipăt și a pășit, împleticit, înapoi. Imaginea hidoasă a părut că i se imprimă cu fierul înroșit în minte, rămânând la fel de vie și după ce și-a acoperit ochii cu mâinile.

S-a răsucit pe călcâie și a luat-o la fugă spre mașină. Cauciurile au protestat scârțâind atunci când a întors brusc automobilul. După vreo opt kilometri, și-a dat seama că nu se putea preface că nu se întâmplase nimic. A tras pe margine la primul refugiu întâlnit pe șosea și și-a rezemat capul de volan, respirând sacadat și cu mâinile tremurânde. N-a îndrăznit să-și folosească telefonul mobil, de teamă ca poliția să nu depisteze apelul. Și să nu-l acuze de… chestia aia pe care o văzuse. S-a cutremurat. Imaginea i-a revenit în minte. Abia a apucat să iasă din mașină, că și-a și deșertat tot conținutul stomacului, împroșcându-și cizmele și pantalonii.

— Vino-ți naibii în fire, și-a spus cu o voce tremurândă.

Trebuia neapărat să caute un telefon public. Unul suficient de departe de locuința lui. S-a șters la gură și a urcat înapoi în mașină. Un telefon public și pe urmă un pahar mare de băutură.

Pentru prima oară în viață, lui Derek Barton nu i-a păsat că își dezamăgea clientul.

Nu fusese deloc ușor, dar Tony o convinsese în cele din urmă pe Carol să-l lase pe el să se ocupe de Tim Parker. Carol a rămas la ea în birou în timp ce el a traversat sala alăturată spre locul unde ședea Tim, cu fața încremenită într-o expresie de încăpățânare.

Imediat ce s-a apropiat, l-a auzit pe Tim adresându-i-se furios, dar suficient de încet:

— N-ai niciun drept să te bagi. Ăsta e cazul meu. Nu poți interveni că așa ai tu chef. Nu ești ofițer de poliție și nici consultant angajat oficial. Nici n-ar trebui să te afli aici.

— Ai terminat? a întrebat Tony pe un ton în care se amestecau condescendența și compasiunea.

Și-a tras un scaun și a așezat ostentativ profilul alcătuit de Tim pe biroul aflat între ei.

Tim a înșfăcat imediat foile.

— Cum îndrăznești?… E un material confidențial. E o încălcare a protocolului să arăți profilul cuiva care nu este membru al echipei de investigații. Ca tine, de exemplu. Dacă o să raportez asta, tu și inspectorul-șef Jordan o să intrați în rahat până-n gât.

Tony i-a zâmbit compătimitor, și a clătinat din cap cu tristețe.

— Tim, Tim, Tim, a spus el cu blândețe. Nu înțelegi, nu-i așa? Singurul care va intra în rahat până-n gât ești tu. S-a aplecat și l-a bătut ușor pe braț. Îmi dau seama cât de tare te sperie primul caz real cu care ai de-a face. Faptul că e posibil ca și alți oameni să moară dacă tu și anchetatorii nu dați de urma criminalului. Așa că te-ai decis să mergi la sigur. Te agăți de ceea ce îți închipui că știi și nu ești dispus să-ți asumi riscuri. Crede-mă, înțeleg.

— Îmi susțin și acum concluziile raportului, a spus Tim cu maxilarul încleștat, dar cu o expresie de teamă în ochi.

— Asta ar fi o mare prostie din partea ta, având în vedere că sunt eronate în aproape toate privințele, poate cu excepția vârstei ucigașului, a răspuns Tony.

— N-ai de unde să știi asta decât dacă ai intrat în posesia unor date confidențiale, a replicat Tim.

Dar Carol Jordan nu e Dumnezeu pe pământ. Sunt oameni în fața cărora trebuie să răspundă, și o să-i informez că a încercat să mă submineze.

Nu și-a dat seama că intrase în gura lupului amenințând-o pe Carol. Tony a trecut brusc de la amuzament și dorința de a-l ajuta la furie oarbă.

— Nu face pe nebunul! Știu că te-ai înșelat nu pentru că aș fi aflat ceva de la Carol, ci pentru că Daniel Morrison nu este prima victimă.

I-a făcut plăcere să vadă șocul resimțit de Tim, deși nu era neapărat mândru de satisfacția pe care o simțea.

— Ce vrei să spui?

Tânărul părea acum de-a dreptul speriat. Se întreba, probabil, ce anume ratase și de ce.

A scotocit în dosarul de plastic pe care îl adusese cu sine și a pescuit dinăuntru profilul întocmit de el în cazul Jennifer Maidment.

— N-am de gând să-ți fac necazuri, Tim. Asta dacă nu cumva intenționezi să-i faci vreun rău lui Carol Jordan. L-a privit lung. Dacă îți trece așa ceva prin cap, o să te fac să regreți câte zile oi mai avea tu de trăit în forțele de poliție. S-a întrerupt brusc, s-a încruntat și a scuturat din cap. Nu, asta nu e nici pe departe tot ce pot să-ți fac pentru a suferi cumplit. A pus colile de hârtie în fața lui Tim. Uite, ăsta e profilul în cazul la care am lucrat în Worcester! Pe ultima pagină vei găsi zece elemente-cheie. Compară-le cu propriul tău profil și revizuiește-ți-l, incluzând o parte dintre concluziile mele. Apoi prezintă-i-l inspectorului-șef Jordan și șterge-o de aici înapoi la facultate, înainte să apuce cineva să-ți pună întrebări cu adevărat grele.

Tim l-a privit suspicios.

— De ce faci asta?

— Vrei să zici de ce nu mă prevalez de prevederile regulamentului referitor la precedență pentru a prelua cazul?

Tăcere lungă.

— Da, cam așa ceva.

— Pentru că tu reprezinți viitorul. N-am cum să-i împiedic pe James Blake și pe alții ca el să aleagă ceea ce e ieftin în detrimentul a ceea ce e bun. Așa că întoarce-te frumușel la facultate, meditează asupra acestui caz și trage concluziile care se impun. Mai ai

multe de învățat, Tim, și poți să o faci, nu e totul pierdut, a spus Tony ridicându-se. Acum pleacă și încearcă să devii mai bun.

Pentru că, data viitoare, s-ar putea să nu mai fiu pe aici ca să te țin de mână. Și nu cred că îți dorești să-ți petreci restul zilelor gândindu-te că unii oameni și-au pierdut viața pentru că tu n-ai fost în stare să-ți faci bine treaba. Ochii lui Tony s-au îngustat la amintirea unor momente dureroase. Crede-mă, nu vrei să ajungi să trăiești așa ceva.

Potrivit lui Kevin, care era întotdeauna la curent cu ultimele bârfe, Blake nu își adusese încă din Devon familia. Ambele fete, aflate la vârsta adolescenței, urmau să susțină curând niște examene importante, și soția lui refuzase să se mute înainte de sfârșitul anului școlar.

— Poliția îi plătește chiria până la vară, când o să vină și ele aici, i-a spus Kevin când Carol i-a cerut adresa.

— Și pariez că nu stă chiar într-o cocioabă acolo, în Temple Fields, a comentat Carol pe un ton sec.

— Locuiește într-unul dintre acele depozite cu vedere spre canal, transformate în apartamente.

Carol a fost brusc cuprinsă de nostalgie. Împărțise o astfel de mansardă cu fratele ei atunci când se stabilise în Bradfield. Acum i se părea că totul se petrecuse într-o altă viață. S-a întrebat cum ar fi dacă

s-ar muta din nou într-un asemenea loc. Avea chiriași în apartamentul ei londonez din cartierul Barbican, dar contractul avea să expire în scurtă vreme. Ar putea să vândă apartamentul și să obțină un preț rezonabil, chiar și cu criza actuală de pe piața imobiliară. Și așa și-ar putea permite un apartament, numai al ei, într-o fostă clădire de depozite.

— Presupun că nu știi exact unde stă.

Kevin a revenit în șapte minute cu adresa lui Blake. Carol avea numărul de mobil al șefului, dar discuția pe care intenționa să o aibă cu el trebuia purtată față în față. Și-a luat poșeta și s-a îndreptat spre ieșire, remarcând în trecere că Tony plecase deja, dar Tim se afla în continuare acolo, așteptând-o cam îmbujorat la față. S-a întrebat cum decursese conversația celor doi.

— Doamnă, a strigat-o Tim pe un ton plângăreț. Trebuie să stăm de vorbă în legătură cu profilul meu.

„Încrederea lui în sine este de nezdruncinat”, și-a spus Carol. Tim îl văzuse pe Tony discutând în birou cu Carol și apoi fusese nevoit să-l asculte perorând. Nici Tony și nici ea nu îi ceruseră nicio clipă părerea. Și totuși, se părea că nu pricepuse mai nimic.

— Nu, nu trebuie să stăm de vorbă, i-a aruncat ea și a deschis ușa. Vezi că se transmite un meci de fotbal, e un televizor la bufet.

Apartamentul lui Blake nu era situat departe de secția de poliție. Avea să ajungă mai repede dacă

mergea pe jos, și-a dat seama Carol bucurându-se de soarele după-amiezii care încălzea clădirile din cărămidă cu mai multe etaje ale fabricilor și ale depozitelor înșirate de-a lungul canalului Ducele de Waterford. În el se reflecta imaginea ferestrelor înalte, care păreau niște panouri negre pe fundalul cărămizilor roșii tocite de vreme. A pătruns în blocul lui Blake, urcând niște trepte uzate care dădeau într-un hol victorian bogat ornamentat. Parcă se afla în sediul unei foste bănci comerciale sau al unei primării, nu al unui depozit de tricotaje de lână, a constatat Carol admirând marmura și mozaicurile fine.

Spre deosebire de majoritatea construcțiilor transformate în blocuri de apartamente, acesta nu avea interfon, ci un portar îmbrăcat într-un costum discret de culoare închisă.

— Cu ce vă pot ajuta? a întrebat el amabil în timp ce Carol se apropia.

— Am venit să-l văd pe domnul James Blake.

— Vă așteaptă? a murmurat bărbatul verificând un registru deschis în fața lui.

— Nu, dar sunt sigură că va fi încântat să mă vadă, a răspuns Carol privindu-l provocator.

În felul acesta reușise să înfrângă rezistența unor bărbați mult mai duri decât el.

— O să-l sun. Cine să-i spun că îl caută?

— Carol Jordan. Inspector-șef Carol Jordan.

Acum era momentul pentru a-i arunca un zâmbet fermecător.

— Domnul Blake? Am aici o doamnă, Carol Jordan, care vrea să discute cu dumneavoastră…

da… Sigur, o s-o invit să urce. Bărbatul a pus telefonul jos și a condus-o spre lift. Imediat ce ușa s-a deschis, s-a strecurat pe lângă ea și a apăsat pe butonul pentru ultimul etaj. Dar, înainte să apuce să intre, Carol și-a auzit mobilul sunând.

A ridicat un deget.

— Scuze, trebuie să răspund. S-a îndepărtat câțiva pași. Da, Kevin. Ce s-a întâmplat?

— Se pare că a fost găsit Niall. Îngrijorarea din vocea lui îi confirma temerea că băiatul nu apăruse la ușa maică-sii cu un rânjet tâmp întipărit pe față.

— Unde?

— Între Bradfield și Manchester, pe un drum forestier care înconjoară lacul de acumulare Stonegait.

— Cine l-a găsit?

— Nu se știe. Un apel anonim. De la un telefon public din Rochdale. M-am dus acolo cu o echipă de la Divizia de Sud. Am dat imediat de el. Cred că zăcea acolo de câteva ore. A fost atacat de fiarele sălbatice. Nu e o priveliște prea plăcută.

— Același mod de operare?

— Identic. A treia crimă din serie, sunt sigur.

Carol și-a masat craniul, simțind cum o apucă durerea de cap.

— OK. Rămâi pe poziție. Eu o să discut acum cu Blake. Tony mi-a dat niște sugestii pertinente.

Ce știi despre Sam? E acasă la Niall?

— Așa cred. Cu Stacey. Nu că ea ar fi omul cel mai indicat să dea unei mame vestea morții fiului ei.

— Ia legătura cu un ofițer de la Protecția Familiei din Divizia de Sud. Să meargă să-l ajute pe Sam. Imediat ce termin de vorbit cu Blake, mă întorc la sediu. E un adevărat coșmar, a oftat ea. Bieții copii!

— Individul a luat-o complet razna, a spus Kevin. Nu se mai oprește. Îi sacrifică rând pe rând. A tăcut câteva clipe. Cum Dumnezeu procedează? Ce fel de animal mai e și ăsta?

— Se mișcă așa repede pentru că deja i-a pregătit pe copii, a răspuns Carol. Și pentru că nu-și pierde vremea după ce pune mâna pe ei. O să-l prindem, Kevin. Știu că putem, a adăugat pe un ton de prefăcută convingere.

— Bine, dacă așa spui tu. Vorbim mai încolo, a mormăit Kevin.

Carol a închis și și-a rezemat o clipă capul de o coloană de marmură înainte de a se aduna și de a se întoarce la portarul care o aștepta, răbdător, lângă lift.

L-a găsit pe Blake pe palier. Purta ceea ce el considera a fi o ținută lejeră, a constatat Carol – o cămașă în carouri, deschisă la gât și îndesată într-o pereche de pantaloni din lână largi, cafenii, și papuci de piele. S-a întrebat ce părere aveau ceilalți chiriași despre un bărbat care părea opusul noțiunii de cool într-o asemenea vecinătate.

— Inspectore-șef Jordan, a salutat-o el cu o acreală evidentă și în voce, și pe chip.

„Aha, deci nu e deloc încântat să mă vadă.”

— L-au găsit pe Niall Quantick, l-a anunțat ea.

Blake a sărit imediat, plin de speranță.

— E în viață?

— Nu. Pare să fie vorba despre același criminal.

Bărbatul a clătinat grav din cap.

— Mai bine intră. Soția mea e și ea aici, apropo.

S-a întors și s-a îndreptat spre una din cele patru uși de pe palier.

Carol nu l-a urmat.

— Nu am venit pentru a vă informa despre găsirea cadavrului lui Niall. Și eu tocmai am aflat, am fost sunată adineauri. Domnule, este un caz complicat și vreau să vă rog să mă ascultați atent și cu mintea deschisă. Dar nu de față cu soția – asta n-ar fi cea mai bună idee.

Blake i-a aruncat peste umăr o căutătură încruntată.

— Și ce-ai vrea să fac? Să merg cu tine la birou?

Înainte să apuce să răspundă, ușa din fața lui s-a deschis și în prag s-a ivit o femeie îmbrăcată într-o ținută pe care Carol a indentificat-o rapid. Pulover de cașmir caramel, cu un șirag de perle la gât, pantaloni croiți la comandă, pantofi cu tocuri mici și ascuțite, păr ondulat și coafat impecabil.

Mama ei avea prietene care arătau exact la fel, citeau *Telegraph* și îl etichetaseră pe Tony Blair drept un tânăr grozav de chipeș și deștept atunci când devenise prim-ministru.

— S-a întâmplat ceva, James? a întrebat femeia.

Blake le-a făcut cunoștință, formulele de politețe revenindu-i brusc în memorie, din automatism.

Carol și-a dat seama că Moira Blake o cerceta cu privirea, încercând să o catalogheze.

— Draga mea, mi-e teamă că inspectorul-șef Jordan are niște informații care nu mai suportă amânare.

Moira și-a înclinat ușor capul.

— Presupun că ar fi preferabil să discutați între patru ochi, James. S-a dat la o parte, invitând-o pe Carol să intre. Mă scuzați numai o clipă. Mă duc să-mi iau haina. Vreau să explorez împrejurimile. Sunt sigură că o să dau peste niște mici nestemate nedescoperite încă de soțul meu. A dispărut după un paravan japonez care despărțea zona de dormit de principala cameră de zi, lăsându-i pe Carol și pe Blake să schimbe între ei priviri stânjenite. S-a întors

purtând pe braț inevitabilul pardesiu din păr de cămilă și și-a sărutat soțul pe obraz. Sună-mă, te rog, când te eliberezi.

Carol a observat că Blake își urmărea soția cu o privire apreciativă, fapt care l-a făcut să mai crească puțin în ochii ei. După ce Moira a dispărut pe ușă, bărbatul a tușit ușor, ca pentru a-și drege glasul, și a făcut un semn spre două canapele așezate în unghi drept. Măsuța de cafea din fața lor era înțesată cu ziarele de duminică.

— Nu prea avem ocazia să petrecem duminica împreună, fără fete, a spus el fluturându-și vag mâna în direcția mesei. Bunica lor se ocupă de ele în weekendul ăsta.

— În meseria noastră, nu avem, practic, niciodată timp liber. Dar, credeți-mă, nu m-aș afla aici dacă nu aș fi convinsă că e vorba despre ceva extrem de important.

Blake a aprobat înțelegător din cap.

— Spune, te ascult.

— Doctorul Hill a trecut azi pe la noi, a început Carol.

— Am crezut că mi-am exprimat cât se poate de clar punctul de vedere în această privință, a întrerupt-o el, și mai roșu la față decât de obicei.

— Chiar foarte clar. Numai că nu eu l-am invitat. În mod deliberat nu i-am povestit despre cazurile noastre

nimic altceva decât ceea ar fi putut afla citind ziarele. A venit deoarece este convins că acele două – acum trei – crime pe care le anchetăm noi au fost comise de același ucigaș al cărui profil l-a făcut el pentru poliția dintr-un alt oraș.

— Of, Doamne, e de-a dreptul jalnic. A ajuns atât de disperat că nu mai are de lucru, încât acum își vâră nasul în treburile noastre sub pretexte de-astea neverosimile? Ce e cu el? E gelos pe tânărul Parker?

Carol l-a lăsat să-și descarce nervii, apoi a ripostat:

— Domnule, îl cunosc pe Tony Hill de multă vreme și am avut ocazia să colaborăm îndeaproape la câteva cazuri majore. Nu e genul arogant. Recunosc, la început am fost și eu sceptică în privința intențiilor sale. Dar argumentele lui mi s-au părut foarte solide. A enumerat, punct cu punct, raționamentele lui Tony, mulțumită că, datorită memoriei ei fenomenale, le putea reproduce aproape cuvânt cu cuvânt. Sunt conștientă că la prima vedere pare cel puțin deplasat, a continuat, dar cazurile au prea multe elemente comune pentru a fi vorba despre o simplă coincidență.

Blake îi urmărise, din ce în ce mai șocat, explicațiile.

— Ești sigură că nu a avut acces la informațiile culese de oamenii tăi?

— Da. E mult mai interesat de prinderea criminalului decât de propria lui reputație.

— Și ce părere are Parker despre toată povestea asta?

Carol s-a străduit să se stăpânească.

— Nu știu. N-am discutat cu el.

— Nu crezi că ar fi trebuit să te consulți cu el înainte de a veni la mine? Este profilerul însărcinat cu aceste cazuri.

Carol și-a înghițit cu greu furia.

— Parker e un idiot. Profilul pe care l-a întocmit e o bătaie de joc. Oricare dintre membrii echipei mele ar fi putut veni cu concluzii mai bune decât cele pe care mi le-a prezentat în prima variantă. Iar versiunea a doua nu a fost decât cu puțin mai acceptabilă. Știu că se face acum mare caz de cursurile acelea pe care le urmează la facultate, dar sergentul Parker nu e omul care să facă diferența. E un novice în materie și lucrează superficial. A ridicat din umeri. Îmi pare rău, dar n-am ce să fac. Nu pot să colaborez cu el. Prefer să nu beneficiez de ajutorul unui profiler decât să am pe cap unul atât de neintuitiv.

S-a oprit. Aproape că simțea cum cizmele îi luaseră foc în picioare. Blake o privea furios.

— Ai depășit limita, doamnă inspector-șef.

— Nu sunt de aceeași părere, domnule. Sarcina mea e să-i aduc pe criminali în fața justiției. Mi-am ales personal toți oamenii din echipă tocmai datorită contribuției unice pe care o pot aduce.

Credeam că sprijiniți eforturile noastre de a face performanță. Că o să apreciați faptul că sunt dispusă să înclin steagul, atunci când e cazul, și să recunosc că „asta nu e suficient de bine pentru Poliția Metropolitană din Bradfield”. A clătinat din cap. Dacă nu suntem pe aceeași lungime de undă, nu cred că mai am un viitor aici.

Vorbele i-au ieșit din gură înainte să apuce să se gândească dacă exprimau sau nu ceea ce-și dorea cu adevărat.

— Nu sunt nici momentul și nici locul potrivite pentru o asemenea discuție, doamnă inspector-șef. Ai de rezolvat trei crime. Blake s-a ridicat cu greu, luptându-se cu canapeaua, fiind în mod cert într-o formă fizică mai proastă decât lăsa impresia. S-a dus spre ferestrele înalte care dădeau către canal și s-a uitat pe geam. Doctorul Hill are, într-adevăr, argumente puternice în favoarea ideii că acea crimă din West Mercia la care lucrează a fost comisă de criminalul nostru. Deși la fel de bine poate că exagerează, nu crezi?

S-a întors și a privit-o întrebător.

— Dacă așa spuneți dumneavoastră…

— Uite ce vreau să faci: să iei legătura cu comandantul brigăzii omucideri din Worcester și să asculți și punctul lui de vedere. Și abia după aceea să tragi concluzia dacă Doctorul Hill se înșală sau nu.

După ce cântărești totul bine și dacă vei considera că are dreptate, vreau să-i aduci pe cei din West Mercia în barca noastră. Chiar dacă prima victimă se află sub jurisdicția lor, noi avem de rezolvat mai multe cazuri, iar criminalul e în continuare activ aici, pe terenul nostru. Vreau să preiei comanda celulei de criză. M-ai înțeles? Asta trebuie să rămână ancheta noastră și numai a noastră.

— E clar. Carol pricepuse, în sfârșit. Blake îl bănuia pe Tony de aroganță pentru că el însuși se conducea în viață după asemenea principii. Să înțeleg că îl pot aduce pe doctorul Hill în echipă? a întrebat ea.

Blake și-a frecat bărbia.

— Nu văd de ce nu. Dar pe banii celor din West Mercia. Ei l-au solicitat, ei să-l plătească. I-a aruncat primul surâs sincer din după-amiaza aceea. Poți să le spui că ăsta-i prețul biletului lor de intrare la spectacol.

CAPITOLUL 32

Echipa de polițiști care încerca să culeagă informații în cartierul Brucehill a dat în scurt timp de cei doi băieți asiatici care stătuseră împreună cu Niall în stația de autobuz în ziua precedentă. Toți vecinii

înțeleseseră de la bun început că omorul investigat nu avea nimic de-a face cu infracțiunile comise în mod normal în zonă, deci de data aceasta cei care vorbeau cu poliția nu riscau nimic. Regulile aplicate în cazul turnătorilor nu mai erau acum valabile. E adevărat, unii au refuzat să coopereze din principiu, dar mulți au considerat că uciderea unui puști de paisprezece ani care nu făcea parte din niciuna dintre găștile de cartier nu trebuia să rămână nedepsită. Așa se face că s-au găsit destui care să-i dea în vileag pe cei doi martori.

Așadar, după numai două ore de la descoperirea cadavrului lui Niall, Sadiq Ahmed și Ibrahim Mussawi au fost aduși pentru audiere la sediul Diviziei de Sud. Sam, care le lăsase pe Stacey și pe polițista de la Protecția Familiei acasă cu mama lui Niall, s-a consultat rapid cu Paula cu privire la modul în care aveau să procedeze la luarea declarațiilor. Niciunul dintre ei nu voia să conlucreze cu un partener necunoscut, dar cealaltă alternativă era să se ocupe amândoi de un singur martor, lăsându-l pe celălalt la mâna altor doi detectivi, despre ale căror abilități nu știau absolut nimic.

— Ce zici? a întrebat-o Sam pe Paula.

— Păi, să vedem ce știm despre ei. Mussawi a fost arestat cam de o duzină de ori pentru infracțiuni minore și a fost nevoit să compară în fața tribunalului.

Știe cum funcționează sistemul. Și n-o să se dea peste cap ca să ne ajute. Ahmed, în schimb, nu are cazier. Nu a fost niciodată reținut, și cu atât mai puțin pus sub acuzare. Bănuiesc că n-are niciun interes să se pună rău cu poliția. Cred că pe el ar trebui să-l chestionăm amândoi. Să-i lăsăm pe detectivii locali cu Mussawi și să le ținem pumnii să scoată ceva.

L-au găsit pe Ahmed într-o sală de interogatorii, cu picioarele lui lungi și subțiri îmbrăcate în blugi de marcă lălâi și cu talia joasă, cu un lanț din aur la gât și cu picioarele vârâte în niște pantofi de sport prea mari pentru el, tot de firmă, cu șireturile desfăcute. Boarfe de câteva sute de lire pe un puști de cincisprezece ani. „Asta da, surpriză”, și-a spus Paula. Tatăl lucrează la un restaurant local, mama e casnică, stă acasă cu ceilalți cinci copii ai familiei. Greu de crezut că Ahmed câștiga atâția bani de buzunar livrând ziarele din ușă în ușă. Paula s-a retras și l-a lăsat pe Sam să facă introducerea.

— Vreau un avocat, pricepeți? a spus băiatul.

Paula a clătinat din cap, părând mai degrabă necăjită decât înfuriată.

— Ei, vezi. Te repezi de parcă ai fi vinovat, și asta înainte să apuc să te întreb cum te cheamă și unde stai.

— N-am făcut nimic. Să vină un avocat. Știu io ce drepturi am. Sunt minor, trebe să fie un adult din partea familiei.

Fața lui îngustă și colțuroasă căpătase o expresie agresivă și mușchii din jurul gurii îi zvâcneau.

— Sadiq, calmează-te, omule, a spus Sam. Nimeni nu crede că i-ai făcut vreun rău lui Niall. Dar am aflat că ai stat lângă el în stația de autobuz și vrem să ne povestești ce s-a întâmplat acolo.

Ahmed a ridicat din umerii acoperiți de o bluză de trening largă, cu glugă, încercând să pară nonșalant.

— Nu sunt obligat să vă spun nimic.

Paula s-a întors cu fața spre Sam.

— Are dreptate, să știi. Nu e obligat să ne spună nimic. Cât de bine crezi c-o să-i meargă lui de acum încolo aici, în cartier, atunci când toată lumea o să afle c-ar fi putut să ne ajute să prindem un ucigaș și un violator de copii, dar că n-a avut chef să o facă?

Sam a zâmbit.

— O să-și merite soarta cu vârf și îndesat.

— Deci uite cum stă treaba, Sadiq. Asta e, probabil, singura dată în viața ta când ai ocazia să te porți așa cum trebuie și să ne ajuți, fără să suporți niciun fel de represalii. Vorbele Paulei erau blânde, dar tonul vocii îi trăda hotarârea. Ascultă, a continuat ea, n-am timp de pierdut cu tine.

Ucigașul ăsta va lovi din nou. Și data viitoare s-ar putea să pună ochii chiar pe tine sau pe unul dintre amicii tăi.

Ahmed a privit-o lung, cântărindu-i spusele.

— Dacă vă ajut, mă lasați pe urmă în pace, muierilor?

Sam s-a repezit și l-a prins de glugă, fiind cât pe-aci să-l dea jos de pe scaun.

— Dacă îmi mai zici o dată muiere, o să ajungi direct la spital, la urgență. *Capisce?*

Ahmed a căscat ochii mari și a dat din picioare, încercând să-și recapete echilibrul. Sam l-a îmbrâncit, și puștiul s-a bălăngănit înainte ca scaunul să se reașeze pe podea.

— Futu-i, a mormăit el.

Paula a clătinat încet din cap.

— Vezi, Sadiq, ce ți-am spus eu? Mai bine mi-ai fi ascultat sfatul. Acum e cazul să ne tratezi cu respect, altfel detectivul Evans, aici de față, o să te acuze de obstrucționarea poliției, și atunci chiar o să ai nevoie de avocat. Deci la ce oră ați ajuns tu și Ibrahim în stația de autobuz?

Ahmed s-a foit o clipă, apoi și-a ridicat ochii spre ea.

— Pe la trei jumate, patru fără douăzeci, a răspuns el.

— Unde voiați să mergeți?

— În oraș. Să ardem gazu'. Nimic deosebit.

La vreun furtișag, probabil.

— Și de cât timp erați acolo când a apărut Niall?

— De-abia ajunseserăm.

Ahmed s-a rezemat de spătar, afișând din nou o atitudine sfidătoare.

— Îl cunoșteai pe Niall? a intervenit Sam.

Băiatul a ridicat din umeri.

— Îl știam din vedere. Da' nu eram amici, nici pe departe.

— Ați vorbit cu el? a întrebat Paula.

Altă ridicare din umeri.

— Tot ce se poate.

— Lasă-l pe „poate" deoparte. Ați vorbit sau nu?

— Ibrahim l-a întrebat un' se duce. Și el a zis că în oraș, cu gașca. Numai că noi știm că n-are gașcă și voia să ne prostească în față, este? Așa că Ibrahim i-a zis Billy Singuraticu'.

— Farmecul discret al burgheziei[58], a murmurat Sam cu lehamite.

— Ce?!!

— Nu contează! Și ce-a răspuns când i-ați zis Billy Singuraticu'?

[58] Titlul unei celebre pelicule suprarealiste realizate în 1972 de regizorul spaniol Luis Buñuel (1900–1983) şi recompensată cu un premiu Oscar pentru cel mai bun film străin, o compilaţie de scene şi vise care vizează absurdul sau grotescul. Este o satiră necruţătoare la adresa înaltei societăţi şi a moravurilor ei decadente. (n.tr.)

Ahmed s-a scobit cu degetul în ureche, apoi l-a inspectat cu atenție.

— Mama mă-sii ce-o fi fost în capu’ ăla sec al lui. Nu știu, pen’ că taman atunci a apărut mașina.

— Cum arăta? a întrebat Paula.

— Era argintie.

Paula a așteptat să continue, dar băiatul părea să nu mai aibă nimic de adăugat.

— Și mai cum? Nu se poate să nu fi observat și altceva.

— De ce dracu’ să mă uit? Era un hârb nenorocit. Un hatchback. De mărime medie sau cam așa ceva. Un jeg. Nu merita să te uiți de două ori la el.

„Cred și eu.”

— Și pe urmă ce s-a întâmplat?

— Șoferu’ a coborât geamu’ și a întrebat ceva de genu’: „Tu ești Niall, nu-i așa?”

— Ești sigur că i-a spus pe nume?

Dacă declarația lui Ahmed se confirma, atunci criminalul acționase cu premeditare.

Băiatul și-a dat ochii peste cap.

— N-auzi ce-ți zic? a mârâit el. I-a spus pe nume.

— Și pe urmă? a intervenit din nou Sam. Paula s-a enervat că se tot băga în vorbă. Acum aproape că prefera să fi avut alături un detectiv de la Divizia de Sud, pe care să-l intimideze fără probleme și să-l facă să-și țină gura.

— Niall și-a băgat capu’ pe geam, așa că n-am auzit prea bine ce vorbeau. Niall l-a întrebat pe tip cum de știa c-avea să dea acolo de el. Da’ n-am auzit ce i-a răspuns individu’.

„De ce e aproape întotdeauna așa într-o anchetă?” s-a întrebat Paula. Un pas înainte, unul în lateral și unul înapoi.

— Cum vorbea șoferul?

Ahmed a făcut o față lungă.

— Cum adică cum vorbea?

— Vorbea cu accent? Tare sau cu glas scăzut? Părea un om educat sau nu?

L-a văzut pe Ahmed cum se străduiește să își aducă aminte, iar asta i-a dat de înțeles că n-avea să afle ceva de prea mare folos.

— N-avea voce adâncă. Obișnuit, așa vorbea. Ca toți oamenii de aici. Da’ ca ăia mai bătrâni, știți, cum vorbesc părinții mei, nu noi.

— Ai văzut cum arăta?

— Nu prea bine. Purta o șapcă dintr-alea de fotbal. Avea păru’ lung pân’ la umeri.

„O perucă, probabil.”

— Ce fel de șapcă? Ce culoare? Și era cumva inscripționată cu vreun slogan?

— Gri cu albastru. Nu m-am uitat prea atent, știți? De ce să mă uit? Ce mă interesează pe mine dacă un gagiu se oprește și stă de vorbă cu cineva pe care abia

dacă-l știu? Ahmed s-a rezemat din nou de spătar și a oftat. Al dracu' ghinion să fiu tocma' io acolo.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat? a întrebat Paula.

— După aia Niall s-a urcat în mașină și dus a fost. Asta-i tot.

Și cu asta s-au terminat și informațiile utile furnizate de Ahmed. Au mai tras de timp ca să compare datele stoarse de ei de la Ahmed cu cele, și mai puțin concludente, obținute în cealaltă sală de interogatoriu. Nu aveau însă niciun motiv pentru care să îi rețină pe Ahmed sau pe Mussawi, așa că într-un târziu le-au dat drumul. Paula i-a urmărit cum mergeau fuduli pe stradă, cu pantalonii cu turul până la genunchi și cu glugile trase pe cap.

— Câteodată, îmi vine să număr zilele până la pensie, a spus ea epuizată.

— Asta nu-i o idee prea bună, a ripostat Sam. Totdeauna vor fi prea mulți criminali pe lumea asta. Chiar și dacă ar rămâne doar unul.

Ziua devenise prea scurtă pentru Tony. Carol îl sunase imediat ce terminase discuția cu Blake.

Următorul ei apel avea să fie către Stacey, pentru a o anunța să îi pună la dispoziție lui Tony dosarele anchetei. I-a relatat ultimele cuvinte rostite de Blake înainte de despărțire, dar lui Tony nici că îi păsa. Niciodată nu îl interesase cine plătea factura. Tot ce

voia era să aibă acces la informațiile necesare pentru a-și completa profilul.

Totuși, informațiile de acest gen puteau fi nu doar o binecuvântare, ci și un adevărat blestem. Stacey îi trimisese prin e-mail codurile, pentru a putea accesa direct toate fișierele echipei. Cantitatea de material brut rezultată în urma a trei anchete ce vizau persoane dispărute, ulterior găsite moarte, putea fi însă enormă. Parcurgerea lor i-ar fi luat zile întregi. Din fericire, fuseseră pregătite și rezumate ale rapoartelor, pentru ca oamenii lui Carol să poată avea o imagine de ansamblu. Pe de altă parte, era posibil ca în procesul de cernere a informațiilor să fi scăpat detalii importante. Deci, de fiecare dată când Tony dădea peste ceva care îi stârnea curiozitatea, era nevoit să revină la raportul original pentru a verifica la sursa primară ceea ce se spusese sau se făcuse cu respectiva ocazie.

Cel mai rău era însă faptul că nu știa exact ce anume căuta. Concluzia pe care o trăsese, că nu avea de-a face cu crime de natură sexuală, impunea reconsiderarea mărturiilor tuturor celor apropiați victimelor. Nu își dădea seama ce legătură putea exista între victime, și deci orice declarație putea scoate la iveală informații semnificative.

Nu avea încotro. Trebuia să ia totul de la capăt și să înceapă să sape cât mai adânc, să pătrundă în

cotloanele cele mai întunecate ale vieților copiilor uciși. Victimele erau întotdeauna cheia rezolvării crimelor în serie. Și de o importanță mai mare acum decât în toate cazurile întâlnite de el în anii de când muncea ca profiler. S-a apucat de lucru, uitând cu totul de reportofonul care zăcea acoperit de un maldăr de hârtii.

Spre surpriza lui Carol, inspectorul-șef Stuart Patterson s-a arătat mai mult decât dispus să coopereze. Din experiența ei, comandanții brigăzilor omucideri aveau tendința de a se agăța cu dinții de crimele înfăptuite pe teritoriul lor. Și erai nevoit să le smulgi informațiile cu cleștele. S-a dovedit însă că Patterson credea cu tărie că două capete sunt mai bune decât unul. Chiar dacă nu părea la fel de convins că implicarea lui Tony Hill putea fi benefică.

— Nu e genul de expert chemat să depună mărturie la tribunal, a declarat el rezervat atunci când Carol a comentat asupra modului sclipitor în care Tony făcuse legătura între crime.

— Da, ce-i drept, e unic în felul lui, l-a aprobat Carol.

— Poate că tot răul e spre bine. Nu știu dacă ești la curent, dar a fost cât pe-aci să fie arestat aici, în Worcester. Noroc cu omul meu de încredere, care l-a scos din încurcătură.

Carol și-a înăbușit râsul.

— Da, parcă mi-a zis ceva, cum c-ar fi dat de necaz. Dacă aș fi în locul tău, aș privi asta drept o parte din prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru a-l avea la mine în echipă.

— Deci cum procedăm ca să fie totul cât mai clar și mai simplu cu putință?

Au parcurs împreună procedurile de protocol, în căutarea unei modalități practice de a conecta cele două investigații. Stacey a participat și ea activ la discuții, și Carol a remarcat o notă de regret în glasul lui Patterson atunci când a venit vorba despre specialiștii în computere.

— Noi nu avem aici un om așa de priceput, a spus el. Sunt nevoit să plătesc colaboratori externi pentru asemenea expertize. Mă descurc și eu cum pot, iar uneori sunt nevoit să mă mulțumesc cu foarte puțin. Ca să nu mai spun că trebuie să-i perii zdravăn pe ticăloșii ăștia doar ca să binevoiască să lucreze pentru noi.

— Ești bine-venit să o folosești pe Stacey atunci când ai nevoie de niște studii mai aprofundate.

— Mersi, Carol. Deocamdată, nu cred că e cazul, dar o să țin minte pentru mai târziu. Deja derulăm în ancheta asta un program pe computer comun cu forțele din Manchester.

— Da? Într-una dintre crimele pe care le investigăm, cadavrul a fost abandonat la granița

dintre jurisdicția noastră și a lor. Cum ați făcut legătura cu Manchester?

— Tony Hill a făcut-o. Am depistat o serie de computere cu acces public folosite de criminal pentru comunicarea cu Jennifer Maidment. Doctorul a rugat o colegă să proceseze locațiile cu ajutorul programului de profiling geografic, și rezultatul a fost conturarea unei arii de căutare în partea de sud a zonei metropolitane din Manchester. Am luat datele furnizate de camerele video pentru traficul rutier, de recunoaștere a numerelor de înmatriculare, le-am transmis Registrului Auto și le-am cerut să verifice vehiculele înregistrate în Manchester care au trecut pe autostradă în ziua răpirii lui Jennifer Maidment.

Carol părea impresionată. Era exact genul de gândire colaterală pe care și-o dorea și din partea oamenilor ei.

— Bravo, bună idee. Și ce a rezultat?

— Cincizeci și trei de variante. L-am trimis pe sergentul meu la Manchester ca să lucreze cu ofițerii de acolo. Verifică adresele, alibiurile proprietarilor de autoturisme și posibila lor implicare în sfera IT. Tony Hill presupune că individul lucrează în acest domeniu.

— Pare să fie mutarea câștigătoare. De-abia aștept să aflu ce-o să iasă din asta.

Patterson a oftat.

— Și eu la fel. Sincer vorbind, asta e, deocamdată, singura noastră pistă.

Paula a simțit vibrațiile telefonului mobil. L-a scos din buzunar și a trăit un scurt moment de încântare când a văzut că apelantul era Elinor Blessing. S-a îndepărtat, cu telefonul la ureche, de grupul de adolescenți din Brucehill cu care ea și Sam stăteau în continuare de vorbă, fără niciun rezultat.

— Am văzut știrile la televizor, a spus Elinor. Presupun că ai o zi tare grea.

— Mda, am trăit și clipe mai bune, a recunoscut Paula pescuind o țigară din pachet și străduindu-se să-și scoată bricheta din buzunar. Îmi face plăcere să aud un prieten.

— Nu vreau să te rețin. Îmi dau seama cât ești de ocupată. Mă întrebam însă dacă nu cumva îți poți face timp pentru o cină târzie.

Era o propunere atât de minunată, încât Paulei i-a venit să strige: „Mi-ar plăcea la nebunie”. În schimb, a oftat.

— Dacă prin cină târzie înțelegi ceva de genul nouă și jumătate, bănuiesc că aș putea fi disponibilă. Dacă nu intervine ceva neașteptat, de obicei reușim să ne eliberăm în jurul acelei ore.

Adică, doar să ne eliberăm, nu să ajungem acasă. Asta pentru că, în general, facem muncă de teren.

— Bun. Știi restaurantul Rafaello? În zona Woolmarket.

— Da, l-am zărit în trecere.

— O să fac rezervare. Și rămâne pentru nouă și jumătate, dacă nu intervine ceva.

— OK, ne vedem diseară.

Paula a închis telefonul. Se simțea cu cinci ani mai ușoară, despovărată de trecutul recent. Era o revenire. Revenirea la statutul de persoană capabilă să aibă o relație. S-a întors, bucuroasă să vadă expresia lui Sam, șocat de transformarea chipului ei de la plumburiu la strălucirea bunei dispoziții.

O, avea să fie o seară grozavă.

Până atunci, trebuia să rezolve însă chestiunea măruntă a audierii băieților din Brucehill. La cum se simțea în acest moment, puștii ar face bine să nu se pună cu ea.

Alvin Ambrose fusese nevoit să facă uz de toată puterea lui de convingere pentru a-l determina pe Patterson să-l trimită la Manchester să supravegheze verificarea datelor împreună cu poliția locală.

Inspectorul-șef considera aceasta o activitate de duzină, bună doar pentru ofițerii de rang inferior, dar Ambrose dorea cu tot dinadinsul să fie de față, în cazul în care aveau să dea peste ceva important. Subliniase faptul că oricum avea de gând să urmărească orice pistă care avea să apară, așa că era

mai bine să fie la faţa locului. „E doar la vreo sută cincizeci de kilometri distanţă”, îi spusese el.

„Dacă se iveşte ceva, pot să fiu înapoi în circa o oră, cu un vehicul cu sirenă al poliţiei.” Într-un târziu, Patterson cedase.

Acum, că era ocupat până peste cap cu verificările, Ambrose nu era prea încântat de misiunea asumată. Şi totuşi, nu-l deranja faptul că o bună parte din munca lui de poliţist era rutină curată. Sosise înarmat cu o listă de cincizeci şi trei de vehicule înregistrate în Manchester care se aflaseră în Worcester în ziua răpirii şi uciderii lui Jennifer Maidment. Inspectorul-şef adjunct Andy Millwood îl primise bine şi îi rezervase un birou în sala principală a brigăzii pentru infracţiuni majore. Îi dăduse în ajutor pe cineva de la divizia de investigaţii criminale, o poliţistă în uniformă care lucra acum în civil, ca să vadă dacă o astfel de muncă îi convenea, şi care fusese însărcinată să îl conducă pe Ambrose cu maşina prin oraşul necunoscut şi să-l asiste la luarea declaraţiilor. Millwood se purtase de parcă îi oferise un ajutor de neprețuit, dar Ambrose ştia prea bine că bobocii erau primii de care se puteau lipsi. Şi că fata era acolo nu numai ca să-l sprijine, ci şi ca să stea cu ochii pe el. Totuşi, mai bine aşa decât deloc.

— Credem că suspectul lucrează în domeniul IT, a spus Ambrose. E mai degrabă o presupunere, nu o

concluzie. Așadar, nu trebuie să neglijăm nicio variantă. Deocamdată, ne interesează alibiurile pentru perioada cât indivizii au stat în Worcester. Ce au făcut. Pe unde au mers. Cu cine s-au întâlnit.

— OK, am priceput, a spus asistenta sa.

Era o femeie bondoacă și cu picioare butucănoase, însă aspectul ei neatrăgător era îmblânzit de părul bogat, negru cu tente albăstrii, și de ochii luminoși de un albastru intens. Ambrose a sesizat că avea o atitudine rezervată față de el. Nu și-a dat seama însă dacă motivul era faptul că era un outsider sau culoarea pielii lui.

— Zona asta pe care o cercetăm este destul de compactă, a continuat ea. În principal, șiruri de case identice, cu pereți exteriori comuni, și case construite în oglindă, multe dintre ele transformate în locuințe pentru studenți.

— Bun, atunci hai să ne apucăm de treabă!

După patru ore, reușiseră să parcurgă primele zece puncte din lista de suspecți și să-și ridice în cap o grămadă de cetățeni din clasa de mijloc care își cunoșteau drepturile și abia așteptau un prilej pentru a ține predici despre modul în care guvernul le îngrădea libertățile civile. Era o temă de dezbatere favorită, aflată acum în atenția oricui, indiferent de vârstă, de la studenți la asistenții avocaților. Ambrose, obișnuit cu orașele mici, în care ghetourile politice se limitau

la un număr de străzi și nu la o suburbie întreagă, s-a simțit ofensat de atacurile venite din partea populației.

Dar imediat ce le dezvăluiseră scopul întrebărilor, constataseră că aveau de-a face cu cetățeni care respectau legea. Opt dintre ei le descriseseră, punct cu punct, unde fuseseră și cu cine se întâlniseră în Worcester, oferindu-le informații ușor de verificat cu un singur apel telefonic sau cu o vizită din partea poliției locale. Un altul părăsise autostrada numai pentru a gusta mâncarea de la un gastropub redeschis de curând. Avea o chitanță marcată cu ora emiterii atât de la restaurant, cât și de la o stație de benzină din apropiere de Taunton, fapt care demonstra că nu el era ucigașul lui Jennifer Maidment. Al zecelea îi stârnise lui Ambrose curiozitatea, dar, pe măsură ce discutaseră cu el, devenise tot mai clar faptul că omul n-avea nimic de-a face cu crima. Individul, un negustor care își vindea marfa prin piețe, le ascundea în mod cert ceva. Dar nu ceea ce îi interesa pe ei. În timp ce se îndepărta, cu asistenta aproape alergând pentru a ține pasul cu ei, Ambrose a spus:

— Poate că n-ar strica să trimiți o echipă cu un mandat de percheziție. Pun pariu că o să dea peste o grămadă de DVD-uri piratate, parfumuri contrafăcute și imitații de ceasuri de marcă.

Nu găsiseră acasă șase dintre proprietarii de vehicule. Tocmai serveau prânzul într-o cafenea, când Patterson a sunat, luându-l prin suprindere cu vestea că uciderea lui Jennifer era acum în mod oficial legată de alte trei crime petrecute în Bradfield și că asocierea se datora deșteptului de Tony Hill. Și mai mirat a fost să afle că victimele erau adolescenți băieți. Acum erau nevoiți să verifice alibiurile suspecților pentru alte trei date. Ambrose a închis telefonul și a zâmbit sumbru.

— Tocmai am primit noi însărcinări.

— Cum așa? a întrebat femeia, cu gura plină cu plăcintă cu carne.

— Acum căutăm un criminal în serie, a răspuns Ambrose.

A împins farfuria cu pește și cartofi prăjiți, apetitul dispărându-i brusc la aflarea veștilor.

Moartea lui Jennifer fusese, în sine, greu de suportat. Acum, că se mai adăugaseră alți trei adolescenți, greutatea îl apăsa pe umeri la modul fizic. Ori de câte ori avea de rezolvat cazuri de omucideri, Ambrose simțea, literalmente, cum căra în spate o adevărată povară. Îl dureau mușchii și încheieturile îi înțepeneau, de parcă trupul prelua asupra sa apăsarea psihologică. În seara aceasta știa că avea să se urce cu greu în pat și că durerea urma să-i cuprindă tot corpul, ca după șase runde de box.

— Trebuie să ne întoarcem la treabă, a adăugat făcând un semn spre plăcinta ei, mâncată doar pe jumătate. Cinci minute. Ne vedem la mașină.

Au tranșat destul de repede chestiunea cu următorii doi suspecți. Primul, un vânzător de computere, părea promițător. Dar și-au dat curând seama că omul nu știa aproape nimic despre marfa pe care o vindea. Și fusese în weekend într-o excursie de trei zile cu soția la Praga, fix în perioada răpirii și uciderii lui Daniel Morrison. Al doilea suspect interogat era o femeie care își petrecuse tot timpul în Worcester discutând cu prelații de la catedrală despre noile veșminte preoțești.

Pe urmă, au ajuns la adresa pe care era înregistrată Toyota Verso a lui Warren Davy.

CAPITOLUL 33

Nu era o locuință și nicio clădire de birouri, ci un service auto situat pe o stradă dosnică, înghesuit într-o fundătură, între o brutărie și un restaurant vegetarian. Deși era duminică, un bărbat solid și musculos, cu păr scurt și blond și cu o salopetă pătată de ulei, vopsea de zor aripa unui Ford Fiesta vechi. Nu și-a întrerupt lucrul decât în clipa când mașina, care nu purta însemnele oficiale ale poliției, s-a oprit

la numai câțiva pași de el. Abia atunci a scos din priză pistolul cu vopsea spray și s-a întors spre ei, privindu-i sfidător.

— Ce-i cu voi? V-ați băgat în vreo belea și încercați să ștergeți urmele?

— Tu ești Warren Davy? a întrebat Ambrose.

Bărbatul și-a dat capul pe spate și apoi a izbucnit în râs.

— Bună glumă. Nu, amice. Nu sunt Warren. Dar ce treabă ai cu el?

— Asta nu te privește pe tine. Cine ești?

— Bill Carr. Un zâmbet i-a luminat trăsăturile grosolane. Ăsta mi-e și numele, și profesia[59], v-ați prins?

— Și ce legătură ai cu Warren Davy?

— Cine zice că am vreo legătură?

— Registrul Auto. Toyota Verso a lui Warren Davy este înregistrată la această adresă.

Carr s-a luminat la față.

— A! Acum înțeleg. Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar n-o să dați de Warren aici.

— Va trebui să ne dai niște explicații, a spus Ambrose. Am venit cu treburi serioase. Crede-mă, în cazul de față chiar n-ai vrea să fii acuzat de obstrucționarea poliției.

[59] Joc de cuvinte bazat pe pronunția identică a numelui personajului și a cuvântului *car* – mașină (n.tr.)

Carr l-a privit uimit.

— OK, OK. A pus jos pistolul de vopsit și și-a vârât mâinile în buzunare. N-am nimic de ascuns.

Sunt vărul lui. Warren folosește adresa pentru a primi corespondența și alte lucruri. Asta-i tot.

— Și de ce folosește adresa asta?

Ambrose n-avea timp de finețuri. Voia răspunsuri, și încă repede, și nu era dispus să-l lase pe maimuțoiul ăsta să-l tragă pe sfoară. A făcut un pas în față, apropiindu-se amenințător de bărbat.

Carr n-a părut să sesizeze mișcarea.

— E foarte simplu, amice. Fiindcă locuiește la dracu-n praznic. După ce el și Diane s-au mutat în clădirea aia de stocare a datelor, au tot avut probleme cu livrările. Așa că s-au hotărât să folosească adresa asta pentru corespondență. Eu sunt tot timpul aici, pricepi? Și am suficient spațiu de depozitare. Atunci când primesc ceva, îi sun și vine unul din ei aici.

— Bun, am înțeles. Ambrose era înclinat să îl creadă. Când l-ai văzut ultima dată?

— Pe Warren? Acum câteva săptămâni. Dar Diane a trecut pe aici de vreo două sau trei ori săptămâna trecută. Și mi-a zis că Warren a fost plecat din oraș. Nimic neobișnuit. Au clienți peste tot.

— Ce fel de clienți? Cu ce se ocupă cei doi?

— Securitate pe internet, stocarea datelor, chestii de genul ăsta. Nu mă pricep deloc.

Ambrose a simțit cum i se ridică părul de pe brațe. Dăduseră peste ceva demn de luat în seamă.

— Și unde pot să-l găsesc pe vărul tău Warren? a întrebat încercând să pară cât mai indiferent cu putință.

Carr s-a răsucit pe călcâie și s-a îndreptat spre un birou amenajat într-un colț al service-ului.

— Locuiesc la marginea mlaștinilor, a aruncat el vorbele peste umăr. Vă dau adresa și indicații cum să ajungeți acolo.

Ambrose s-a apropiat iute de el.

— Dacă ești amabil, domnule Carr, am prefera să vii cu noi, ca să ne arăți drumul.

Carr i-a aruncat o privire uimită.

— V-am spus, o să vă dau indicații precise.

Ambrose a clătinat din cap, cu un zâmbet amabil pe față.

— Vezi, domnule Carr, chestiunea aceasta este puțin cam complicată. Și, după cum ți-am zis, e o treabă serioasă. Nu vreau să-ți suni vărul imediat ce ieșim noi pe ușă. Nu vreau să-l previi că doi ofițeri de poliție vor să facă o descindere la el acasă și să îl ia la întrebări în legătură cu Toyota aia a lui. Pentru că, vezi tu, domnule Carr, n-am niciun chef ca Warren să-și ia picioarele la spinare înainte să apuc să discut cu el.

În vocea lui Ambrose se întrezărea o duritate pe care numai un prost n-ar fi băgat-o în seamă. Lui Carr i-a picat în sfârșit fisa că lucrul cel mai bun pe care îl avea de făcut era să coopereze. Și-a desfăcut brațele în lături, în semn de resemnare.

— Da, înțeleg că ăsta ar fi un lucru tare neplăcut pentru voi. Și îți mulțumesc că n-ai recurs la amenințări cu mine. Uite cum zic eu să facem: tu mergi cu mine în mașină și fătuca asta vine după noi.

În felul ăsta, pot să o șterg când ajungem acolo, și Warren n-o să afle că eu l-am dat de gol.

— Ți-e teamă de vărul dumitale, domnule Carr?

Carr și-a dat din nou capul pe spate și a izbucnit în râs.

— Glumești? De ce să-mi fie teamă? Îmi place de Warren. E un băiat bun. Și nu vreau să creadă că l-am trădat pentru voi, idioților. Pentru prima oară de când discutau, Carr părea cu adevărat iritat.

Eu, unul, știu că m-aș înfuria groaznic dacă ar aduce cineva poliția la ușa mea, a adăugat el.

Ambrose a meditat asupra propunerii și nu a găsit niciun motiv să se împotrivească. Carr părea cooperant și inofensiv. Cu excepția mărturisirii că nu i-ar conveni să-i aducă cineva poliția pe cap, fapt care nu demonstra însă că avea ceva de ascuns.

— Bun, e în regulă, s-a decis el. Condu-ne la Warren!

Totul începuse cu ani în urmă, ca un experiment, dar acum devenise o parte esențială a arsenalului utilizat de Tony pentru a intra în mintea întortocheată a unui criminal. A plasat două scaune față în față, fiecare iluminat de o lampă cu un singur bec. Stătea pe unul și punea întrebarea, jucându-și propriul rol. Pe urmă se muta pe celălalt și încerca să dea răspunsul. Acum, după ce studiase dosarele și extrăsese tot ce considera relevant, ajunsese la această fază.

A rămas așezat cu coatele pe genunchi și cu bărbia în palme, uitându-se țintă la scaunul gol din fața sa.

— Nu este vorba despre a obține satisfacție sexuală, nu-i așa?

S-a sculat și a traversat încăperea, tolănindu-se, cu picioarele rășchirate și cu brațele aruncate de o parte și de alta a scaunului. O pauză lungă, apoi a spus pe un ton diferit, mult mai întunecat decât vocea lui obișnuită:

— Nu. E o misiune.

Înapoi la primul scaun.

— O misiune cu ce scop?

— Să ajung la capătul liniei.

— La capătul liniei cui? Nu sunt alegeri întâmplătoare, nu-i așa?

— Nu, nu sunt întâmplătoare. Însă tu nu știi care e legătura între ele.

— Nu, nu știu, dar tu știi. Și nu vrei să lași nimic la voia întâmplării, e adevărat?

— Da. Nu mă grăbesc. Mă asigur că am făcut alegerea potrivită.

Revenit în scaunul său, Tony și-a încrucișat brațele.

— Ce anume urmărești?

De data aceasta, nicio pauză la ucigaș. Tony a lăsat întunericul să îl învăluie și să-l poarte spre locul unde crimele căpătau sens în ochii celui care le comitea.

— Nu vreau să îi las să se înmulțească.

— Și atunci îi omori înainte de a apuca să aibă copii?

— Asta e o chestie.

— Se leagă de faptul că sunt ultimii pe linia lor de descendență? Că sunt cu toții copii unici?

— Exact.

Tony s-a întors pe scaunul său, neștiind cum să continue. Simțea că era pe cale să dea de ceva important, care îi tot scăpa printre degete. A revenit la fotografiile victimelor și le-a împrăștiat pe masă, mirat din nou de asemănarea izbitoare dintre ele.

— Toate victimele seamănă cu tine, a zis încet, aproape șoptit. De asta le-ai ales. Victimele sunt propria ta imagine.

S-a mutat pe celălalt scaun.

— Și ce dacă?

— Îți ucizi propria imagine. A scuturat din cap, surprins. Dar majoritatea celor care comit crime în serie vor să devină nemuritori. Să își facă o reputație. Tu îți dorești exact contrariul. Vrei să te razi pur și simplu de pe fața pământului, dar, pentru un motiv sau altul, alegi să omori copii care seamănă cu tine în loc să te sinucizi.

Totul era atât de derutant. Simțea totuși că făcuse un pas important înainte. Așa i se întâmpla de multe ori atunci când recurgea la asemenea dialoguri. Nu își dădea seama cum și de ce funcționau, dar păreau să elibereze în subconștientul său un soi de percepții ascunse.

Nu vedea deocamdată cum ar putea această din urmă deducție să ajute poliția să pună mâna pe criminal. Știa însă că, atunci când aveau să-l prindă, intuiția pe care tocmai o avusese putea fi esențială pentru a obține mărturisirea din partea lui. Iar pentru Tony aflarea răspunsului la întrebarea „De ce?” era cel puțin la fel de importantă ca găsirea ucigașului.

Era după-amiaza târziu când Bill Carr a oprit mașina în mijlocul pustietății. Ambrose a fost șocat să descopere cât de dezolant părea peisajul. Ieșiseră din oraș cu doar zece minute în urmă, însă aici, la marginea ținutului deluros al mlaștinilor, Manchesterul părea că nici nu exista. Ziduri de piatră străjuiau drumul îngust. Dincolo de ele, pe terenul

accidentat, oile păşteau apatice. Câmpurile erau întrerupte de pâlcurile de conifere înalte ce aparţineau Comisiei pentru Silvicultură. Nu mai văzuseră niciun vehicul de când depăşiseră intersecţia cu drumul secundar precedent.

— Nu înţeleg, a spus Ambrose. Unde e casa?

Carr a arătat în faţă, acolo unde drumul aproape că dispărea după o curbă strânsă.

— E cam la un kilometru jumate mai sus. Imediat ce daţi colţul, camerele lor de supraveghere o să vă ia în vizor. Pe şoselele astea lăturalnice nu există camere video, dar Warren şi Diane şi-au instalat propriul sistem. Sunt de-a dreptul paranoici în privinţa securităţii. Tocmai din asta îşi şi câştigă banii – sau aşa presupun eu. Aici ne despărţim. Mergeţi înainte pe drum. O să vedeţi un gard.

Şi lângă el un loc de parcare. Folosiţi interfonul.

Ambrose s-a uitat în oglinda retrovizoare pentru a verifica dacă asistenta sa se afla în spate, apoi a coborât din maşină. S-a rezemat de dubiţă.

— Mersi de ajutor.

— Să nu-i spuneţi lui Warren că eu v-am adus aici, vă rog.

Carr a părut îngrijorat pentru o clipă, apoi neliniştea i s-a risipit.

Ambrose s-a întrebat dacă vărul lui îl plătea pentru că îi primea corespondența. Dacă da, atunci așa se explica faptul că bărbatul era atât de nervos.

— N-o să suflu o vorbă, a promis.

Nici nu a apucat bine să închidă ușa, că l-a văzut pe Carr cum întoarce iute mașina și o ia înapoi spre Manchester. Ambrose l-a urmărit cum dispărea, apoi s-a urcat în cealaltă mașină.

— Mergi înainte, i-a spus însoțitoarei sale. O să dăm de o poartă imediat la stânga.

Era exact așa cum îi spusese Carr. Drumul a cotit brusc, iar șirul de copaci a făcut loc unui gard de sârmă ghimpată, înalt de doi metri, în spatele căruia se zărea un zid. O cameră video fusese instalată într-un colț și altele erau vizibile în incintă. Dincolo de gard, firele groase de iarbă specifice ținutului mlaștinilor se întinseseră până în preajma unui mănunchi de case din piatră cenușie, în stil tradițional. În timp ce se apropiau, Ambrose a identificat o casă de țară și două hambare de dimensiuni mari. Chiar și de pe drum a putut vedea că unul dintre hambare avea uși din oțel și dispozitive complicate de închidere. Au oprit mașina la poarta pe care era montat un indicator simplu, inscripționat cu textul „DPS”, și s-au prezentat la interfon.

— Țineți legitimațiile în sus, spre cameră, a venit o voce spartă din interior.

Ambrose i-a întins asistentei și legitimația lui, iar aceasta le-a ridicat pe amândouă spre camera video. Poarta s-a deschis și au intrat cu mașina în curte. O femeie a apărut de după ușile de oțel, care s-au închis în urma ei cu un foșnet. Le-a făcut semn spre casă și li s-a alăturat imediat ce au coborât din mașină.

Ambrose a măsurat-o din priviri în timp ce s-au prezentat. În jur de patruzeci de ani, între un metru șaptezeci și un metru optzeci înălțime, zveltă și musculoasă. Ten palid, de genul celui care se bronzează frumos la soare. Păr închis la culoare, lung până la umeri. Ochi căprui, nas mic, buze subțiri, gropițe care începuseră să se transforme în riduri adânci. Blugi negri, bluză de trening neagră, cu glugă, cizme negre de cowboy. O pereche de ochelari îi atârna la gât, prinsă de un lanț fin de argint. O femeie care deborda de energie, cel puțin la prima vedere.

— Sunt Diane Patrick, s-a prezentat ea. Jumătate din DPS. Care poate să însemne Davy Patrick Security sau Data Protection Services, în funcție de cum vreau eu să vă vrăjesc. A zâmbit. Cu ce vă pot fi de folos?

— Văd că luați în serios măsurile de securitate, a spus Ambrose, încercând să tragă puțin de timp.

Câteodată, instinctele îi spuneau să o lase mai moale, să nu treacă direct la subiect.

— N-am fi o unitate foarte eficientă de stocare a datelor dacă n-am fi vigilenți, a răspuns femeia.

Vizita dumneavoastră are vreo legătură cu unul dintre clienții noștri? Pentru că, trebuie să vă previn, noi respectăm cu sfințenie Legea privind Protecția Datelor.

— Putem discuta înăuntru?

Diane a ridicat din umeri.

— Sigur. Poftiți! A deschis ușa și a luat-o înainte, intrând într-o bucătărie tipică de țară. O mașină de gătit, suprafețe de lucru din lemn de pin lustruit, o masă mare în mijlocul camerei, înconjurată de șase scaune identice. Se cheltuiseră ceva bani aici, dar nu de curând. Bucătăria degaja mai degrabă un aer de confort, de locuință, nu de birou. Masa era plină de reviste și de ziare. Un laptop stătea deschis în fața unui scaun, cu un pachet de biscuiți de cacao alături. Diane s-a îndreptat spre locul unde se afla ceainicul, și tocurile cizmelor sale au răsunat pe podeaua placată cu piatră. A pus apa la fiert și s-a întors spre cei doi, cu brațele încrucișate peste sânii mici.

— Am vrea să vorbim cu Warren Davy, a zis Ambrose scrutând încăperea, atent la fiecare detaliu.

— Nu e aici, a răspuns femeia.

— Știți cumva când se întoarce?

— Nu. E în Malta, instalează un sistem nou de operare pentru un client. O să rămână acolo cât timp va fi nevoie.

Ambrose părea dezamăgit.

— Când a plecat?

— A luat avionul din Manchester. Vinerea trecută s-a făcut o săptămână de atunci, a spus Diane, mirarea săpându-i câteva cute adânci între sprâncene. Ce treabă aveți cu el? E ceva în legătură cu vreunul dintre clienții noștri? Pentru că aș putea să v-ajut eu.

— Nu, e în legătura cu mașina lui.

— Ce e cu mașina? A fost furată? Când pleacă din țară, Warren o lasă întotdeauna la aeroport, în parcarea rezervată șederilor pe termen lung.

— Vrem să aflăm pe unde a circulat în urmă cu câteva săptămâni.

— De ce? A fost implicat într-un accident? Mie nu mi-a spus nimic.

— Dacă nu vă supărați, aș prefera să aștept să lămuresc toate astea cu domnul Davy.

Tonul pe care Ambrose a răspuns nu mai lăsa loc de discuții.

Diane a ridicat din umeri.

— Dacă tot ați bătut atâta drum, măcar pot să vă ofer ceva de băut.

Amândoi au optat pentru ceai. Cât timp ea era ocupată cu prepararea ceaiului, Ambrose a profitat de ocazie pentru a afla detalii despre afacere.

— În esență, constă din două părți distincte, a spus Diane absentă, ca și cum dăduse de atâtea ori explicații, încât acum putea recita textul automat. Instalăm sisteme de securitate la sediul clientului.

Uneori, așa cum e cazul acum când Warren a plecat în Malta, construim pur și simplu întreaga aparatură. Dar mai mult ne ocupăm de stocarea securizată a datelor de la distanță. Companiile pot încărca datele pe serverele noastre securizate la ore prestabilite în fiecare zi sau o dată pe săptămână, în funcție de nevoi. Sau pot opta pentru varianta noastră Rolls-Royce, care înseamnă back-up în timp real la fiecare atingere de tastatură din sistem. În felul acesta, dacă se întâmplă ca sediul lor să ia foc, nu își vor pierde și datele stocate. A turnat apa fiartă în oală și a pus capacul la loc.

— Asta aveți în hambar? a întrebat Ambrose. Diane a încuviințat.

— Da, acolo stocăm informațiile. Pereții au peste șaizeci de centimetri grosime. Nu există ferestre, iar ușile sunt din oțel. Serverele propriu-zise și modulele Data Blade sunt păstrate într-o cameră interioară cu climă controlată și cu pereți din sticlă armată. Numai eu și Warren avem acces.

— Văd că nu vă jucați.

— Sigur că nu!

Le-a întins două căni și a început și ea să soarbă din ceai.

— Putem să aruncăm și noi o privire?

Diane și-a mușcat buzele.

— De obicei, nu permitem accesul persoanelor străine. Nici măcar clienții nu văd încăperea decât o dată, atunci când semnează contractul.

Ambrose i-a zâmbit cât putea el de dulce.

— O să ne purtăm civilizat. Doar suntem polițiști. Atâta doar că n-am văzut în viața mea așa ceva.

— Nu știu ce să zic. Warren e foarte strict în această privință.

Ambrose și-a desfăcut brațele.

— Numai că Warren nu-i aici. Haideți, faceți-mi pe plac! Nu sunt decât un copil mare.

Nu-și dădea foarte bine seama de ce insista să vadă hambarul unde erau stocate datele. Ezitarea lui Diane nu făcea însă decât să-i ațâțe și mai tare curiozitatea.

Femeia a oftat și a așezat cana cu ceai pe masă.

— Bine, bine. Dar trebuie să vă lăsați ceaiul aici. Fără lichide în zona de control.

Hotărâtă să nu mai piardă vremea, a ieșit repede din casă și a traversat curtea.

Ambrose a urmărit cu atenție cum Diane își lipea degetul de o plăcuță de sticlă încastrată în cadrul ușii.

— Cum funcționează? Pe bază de amprente?

— Nu, a analizei dispunerii venelor. Din câte știu, partea bună în acest caz este că analiza funcționează numai dacă sângele curge prin vene. Cu alte cuvinte, n-ai cum să tai degetul cuiva și să îl folosești, ca la amprentele digitale.

Ușa s-a deschis, și au pătruns toți trei într-o încăpere de mici dimensiuni, cam ca o cursă de șoareci, în care abia dacă încăpeau. Au intrat apoi într-o cameră de control mică, în care, pe șase monitoare, se derulau continuu date. Luminile pâlpâiau și licăreau peste tot în jur.

În spatele monitoarelor, un perete de sticlă le despărțea de douăzeci de turnuri metalice, fiecare având între douăsprezece și douăzeci de mânere de un roșu-închis care ieșeau din ele.

— Fiecare dintre aceste module conține peste un terabyte de date. E o cantitate enormă, greu de imaginat și de explicat, a spus Diane.

Ambrose s-a uitat șocat în jur.

— Uimitor!

— Mai ales dacă experiența pe care o ai cu computerele se reduce la sistemele desktop sau laptop, a încuviințat Diane cu o voce acum mai

blândă. E ca într-un film cu Dr Who sau cu James Bond – un fel de fantezie devenită realitate.

Ambrose a râs ușor.

— Nici măcar nu știu ce întrebări să vă pun.

— Nu vă faceți griji, așa se întâmplă cu majoritatea clienților noștri. Haideți mai bine să ne întoarcem și să ne bem ceaiul, cât mai e cald.

Au revenit în bucătărie, și Ambrose a cerut detalii despre clientul din Malta.

Pentru prima oară de când discutau, Diane a părut derutată.

— Adevărul e că nu știu nimic.

— Asta mi se pare cam ciudat, a comentat Ambrose.

— Da, înțeleg ce vreți să spuneți. Dar eu și Warren avem, fiecare, clienții noștri. Nu ne băgăm nasul în treburile celuilalt decât atunci când e strict necesar. Așa cum s-a întâmplat săptămâna trecută, când el era plecat din țară și a trebuit să fac niște vizite unor clienți de-ai lui Warren care aveau nevoie de prezența noastră fizică. Și Warren m-a rugat să mă ocup, așa cum aș proceda și eu dacă, dintr-un motiv sau altul, aș fi indisponibilă.

— Deci țineți legătura cu el?

Diane l-a privit nedumerită.

— Sigur că da. Doar suntem parteneri, și de viață, și în afaceri. Ne trimitem e-mailuri de câteva ori pe zi și folosim skype-ul.

Acum era rândul lui Ambrose să se uite la ea uimit.

— E o modalitate de a telefona via internet, a explicat Diane. E o soluție mai ieftină decât convorbirile internaționale de pe mobil.

— Credeți că o să luați legătura cu el astăzi? a întrebat Ambrose.

— Așa aș zice. Fața femeii a părut să se lumineze la acest gând. Vreți să îi spun să vă sune?

Ambrose a scos o carte de vizită din buzunarul interior al hainei și i-a întins-o.

— Aveți aici numărul meu de mobil.

— West Mercia Police, a citit ea. Îmi pare rău, nu reținusem. Sunteți departe de casă. Înseamnă că e ceva grav, de ați bătut atâta drum.

Deci sesizase, fapt care nu l-a surprins pe Ambrose. N-aveai cum să dezvolți o astfel de afacere dacă n-aveai ochiul format pentru detalii.

— E o chestie de rutină, a replicat, convins că nu reușise totuși să o păcălească. Noi luăm orice investigație în serios.

— Sunt sigură, a răspuns ea sec. Ei bine, o să-i dau datele lui Warren și o să-l rog să ia legătura cu dumneavoastră.

Era, în mod clar, o invitație să plece. Au terminat de băut ceaiul și s-au îndreptat spre mașină.

— Ce părere v-a făcut? a întrebat asistenta în timp ce ieșeau pe poartă.

— Mi se pare foarte interesant că Warren Davy e plecat. Departe de casă și de lucrurile familiare. Și cu toate facilitățile din spațiul virtual la dispoziția lui… S-a întors și s-a uitat spre ferma rămasă în spate. Chiar mă întreb dacă e cu adevărat în Malta.

CAPITOLUL 34

Sam a sunat la ușă și a făcut un pas în spate ca să vadă mai bine casa mare, cu două intrări, a lui Nigel Barnes.

— Se pare că recesiunea nu l-a lovit încă pe Nigel.

— Tot în domeniul bancar lucrează și acum? a întrebat Carol.

— Nu, a trecut la asigurări în urmă cu cinci ani. Habar n-am cu ce se mănâncă chestia asta. Cine știe ce naiba mai învârt ticăloșii ca el?

Carol a mormăit. Nu avea niciun chef să se afle acolo. În momentul când Sam intrase în biroul ei și îi propusese să se ocupe pe loc de Nigel Barnes, protestase.

— E ora nouă duminică seara.

— Exact. O să-l prindem pe picior greșit. În plus, în ancheta crimelor în serie am ajuns la faza liniștii dinaintea furtunii. Așteptăm ca detectivii care lucrează pe teren să vină cu informații care să ne permită să acționăm. Și ca Stacey să găsească date care să ne ajute să avansăm în investigație.

Stăm și ardem gazul de pomană pentru că n-avem cum să dăm de urma individului. Mai bine facem ceva util.

I-a adresat un rânjet strâmb. Poate c-ar fi fost un zâmbet sexy, dacă pe Carol ar fi interesat-o, cât de cât, persoana lui. Așa însă, a luat-o ca o încercare a acestuia de a intra pe sub pielea ei.

— Zău, a continuat el, gândește-te cum ar fi să-i aducem lui Blake capul lui Nigel pe tavă, așa, ca din senin, împachetat frumușel și legat cu fundiță.

Suna bine, motiv pentru care se și afla aici. În loc să încerce să recupereze orele de somn pierdute sau să citească rapoartele sosite de la divizii, se uita acum la spinarea lui Sam, în fața casei unui suspect într-un caz vechi de paisprezece ani, fără să aibă vreo dovadă concludentă.

— Nu e acasă, a mârâit ea.

În clipa aceea, o lumină s-a aprins pe hol. Sam i-a aruncat o privire triumfătoare, după care și-a schimbat expresia feței pentru a-l întâmpina pe bărbatul care le deschidea ușa.

Judecând după fotografiile atașate la dosar, timpul fusese blând cu Nigel. Patruzeci și trei de ani și niciun fir alb în părul lui des și blond a cărui tunsoare amintea de Michael Heseltine[60] pe vremea când fusese poreclit Tarzan. Piele netedă, fără pungi sub ochii de un albastru-deschis, și linie fermă a maxilarului. Gura și bărbia indicau însă o fire slabă, la fel și nasul cărnos, dar, una peste alta, se ținuse bine. Carol s-a gândit că arăta ca un om care petrecuse mult prea mult timp în centrele de înfrumusețare și tratament facial. A părut mirat la vederea lor, dar totuși politicos.

— Da?

Carol și Sam s-au legitimat.

— Mi-e teamă că avem vești proaste pentru dumneavoastră, domnule Barnes. Cred c-ar fi mai bine să intrăm, a spus ea.

Chipul lui Barnes s-a înăsprit. A vorbit abia mișcându-și buzele:

— Le-ați găsit.

Carol a încuviințat, dând din cap.

— Da. Le-am găsit.

— Unde?

---

[60] Om politic britanic (n. 1933), membru al Partidului Conservator. A fost poreclit Tarzan în urma unui incident în parlament, după votarea, în 1976, a legii propuse de laburişti privind naţionalizarea şantierelor navale şi a industiei aerospaţiale, când a ridicat sceptrul ceremonial şi l-a fluturat furios spre membrii partidului de guvernământ care îşi savurau victoria. (n.tr.)

A scuturat din cap, ca și cum nu-i venea să creadă.

— Acolo unde te-ai descotorosit tu de ele, amice, a răspuns Sam pe un ton rece, tăios.

Barnes a făcut un pas în spate, încercând instinctiv să pună ușa între ei.

— Nu înțeleg, a murmurat el. Ce vreți să spuneți?

Sam a înaintat și a blocat ușa cu piciorul.

— Am vrea să ne însoțești la sediul poliției ca să răspunzi la niște întrebări.

Barnes a clătinat din cap.

— Ați înnebunit? Veniți aici să îmi spuneți că ați descoperit cadavrul soției și pe al fetiței mele și pe urmă vreți să merg cu voi la secție? De ce? Sunt cumva suspect?

— Eu n-am zis nimic despre cadavre, a subliniat Carol. Doar am confirmat că le-am găsit.

Barnes și-a mijit ochii.

— Ați spus că aveți vești proaste. N-aveam deci cum să-mi închipui că sunt bine mersi pe undeva prin Brighton.

— Vestea e chiar mai proastă. Dumneavoastră sunteți cel care a tras concluzia că mă refeream la soție și la fiică. Vă rog, domnule Barnes, luați-vă haina. E preferabil să discutăm la secție, nu în pragul ușii.

— Nu merg nicăieri. A încercat să închidă ușa, dar Sam s-a împotrivit. Cu fizicul lui, putea oricând să-i

facă față cu brio lui Barnes, care trăgea de fiare la sală, dar nu era genul forțos.

— Puteți veni de bunăvoie sau, dacă nu, voi fi nevoită să vă arestez, a precizat Carol.

— Să mă arestați? Omul părea de-a dreptul uluit. Bine, dar eu sunt victima.

A continuat să împingă ușa.

Carol și-a dat ochii peste cap.

— Nigel Barnes, vă arestez pentru obstrucționarea justiției. Aveți dreptul să nu spuneți nimic. Vă poate dăuna cauzei dacă omiteți în răspunsuri argumente cu care veți dori ulterior să pledați în instanță. Tot ce spuneți poate și va fi folosit împotriva dumneavoastră. Sam, pune-i cătușele!

Barnes a pășit brusc în spate, făcându-l pe Sam să se dezechilibreze. Detectivul s-a agățat cu disperare de clanță și a reușit să rămână în picioare.

— Nu e nevoie de cătușe, a ripostat Barnes pe un ton ferm. Mă duc să-mi iau haina.

— Sam, însoțește-l! Sunteți arestat, domnule Barnes, a strigat Carol după el.

După douăzeci de minute, se aflau la secție și, după încă o oră, și-a făcut apariția și avocatul lui Nigel. Carol era de acum atât de obosită, încât îi venea să-și pună capul pe birou și să plângă, dar se consola cu ideea că Sam era cel care conducea interogatoriul. Subalternul ei își închipuia că îi făcuse o favoare,

având în vedere contribuția lui la acest caz, dar adevărul era că nu se simțea în stare să-l chestioneze pe Barnes așa cum trebuia. Cât timp au așteptat să vină avocatul, Carol a avut totuși parte de o surpriză plăcută: pe birou trona a treia variantă de profil întocmită de Tim Parker. A parcurs-o, și un zâmbet i s-a lățit pe față. Deci așa hotărâse Tony să procedeze. Poate că soluția aleasă de el, aceea de a-l învăța pe Tim cum să devină un bun profiler, era preferabilă smulgerii brațului sau biciuirii, așa cum fusese ea tentată. Da, Tony era întotdeauna omul care găsea o rezolvare.

Și acum nu-i rămânea decât să spere că și Sam avea să facă același lucru.

Chelnerul le-a oferit cafea; ambele femei au comandat espresso. Elinor a prins privirea Paulei și a izbucnit în râs.

— Doctorii și polițiștii… singurii care își pot permite să bea espresso la sfârșitul cinei, știind că nu îi va ține treji.

Paula a zâmbit, un zâmbet leneș care i s-a întins pe chip ca gemul pe fața unui țânc.

— Numai că eu nu am, de obicei, motive atât de plăcute pentru a sta până târziu.

— Nici eu.

Elinor a sorbit ultima înghițitură din vinul ei roșu și a oftat mulțumită. În seara aceea părea să-și fi alungat

oboseala. Reușise cumva să-și facă timp pentru a-și ridica părul într-un coc complicat și a se schimba într-o bluză de mătase într-o nuanță de acvamarin care îi făcea ochii să arate ca niște nestemate. Radia din interior. Paula s-a gândit că strălucea, pur și simplu. S-a simțit incredibil de norocoasă.

— Îți mulțumesc că ai venit, a zis Elinor.

— Ei, așa cum ai spus și tu, de mâncat tot trebuie să mâncăm. Și oricum nu aveam altceva de făcut decât să recitesc iar și iar declarațiile martorilor, până când mi se învârteau ochii în cap. Mă bucur că ți-ai făcut și tu timp.

— Până și domnul Denby le mai dă liber, din când în când, sclavilor.

A sosit cafeaua, fierbinte și tare, și au savurat-o în liniște.

Paula nici nu-și mai amintea de când nu mai petrecuse o seară atât de relaxantă. Era tot ce își dorise. Și totuși, în cap îi stăruia și acum maxima după care se conduceau bătrânii polițiști: speră în tot ce-i mai bun, așteaptă-te la ce e mai rău. Dar de data aceasta părea că dăduse lovitura.

Conversația curgea de la sine. Le plăcea același gen de muzică, lecturile lor coincideau în suficientă măsură încât să poată face schimb de opinii, aveau gusturi similare în materie de filme. Amândouă se

dădeau în vânt după vinul roșu și după carnea roșie. Elinor îi mărturisise chiar că fuma și ea, ocazional.

— O țigară sau două pe săptămână. La un pahar de whisky, înainte de culcare.

— Bine ar fi să fumez și eu atât de puțin, a murmurat Paula. La mine, e totul sau nimic. Vreau să mă las din nou, dar știu că îmi va fi foarte greu.

— Te-ai mai lăsat?

— Mda. Și totul mergea ca pe roate până când… Ei, e o poveste lungă. „Și n-am să ți-o spun decât atunci când voi fi convinsă că între noi se înfiripă ceva.” Vrei să auzi versiunea scurtă? Un prieten de-al meu – de fapt, un coleg, dar îmi era și prieten – a fost ucis.

„Și eu am fost la un pas de moarte, dar nu vreau să mă gândesc acum la asta.”

— Îmi pare rău, a spus Elinor. Ai trecut, probabil, prin clipe dificile. E ciudat cum moartea celor dragi deșteaptă în noi dorința de autodistrugere.

După care a abandonat subiectul. Iar Paula, impresionată de tactul ei, i-a fost recunoscătoare.

Acum, că terminaseră de băut cafeaua și împărțiseră nota de plată, amândouă erau, în mod vizibil, tulburate. Paula își dorea să atingă pielea lui Elinor, să simtă electricitatea cum îi aleargă prin palmă.

Nu că și-ar fi propus să grăbească lucrurile. Avea prea multe rezerve. Față de ea însăși, nu față de Elinor.

Au părăsit restaurantul și aproape că au fost luate pe sus de un vârtej.

— Mamă, ce vânt puternic! a exclamat Elinor. Când s-o fi pornit? Când am ajuns aici, vremea era destul de bună.

— Timpul zboară când te simți bine. Acum e deja miercuri.

Elinor a râs și și-a trecut brațul pe sub al Paulei.

— Știi ce mi-ar plăcea să fac acum?

Paula s-a încordat și a simțit brusc un amestec de plăcere, dorință și teamă.

— Sunt prea bine-crescută ca să îmi dau cu părerea, a răspuns.

Elinor a strâns-o mai tare de braț.

— Îmi place că nu ești încrezută. Și mi-aș dori să ne cunoaștem mult mai bine.

— Da, a spus Paula prudentă, întrebându-se unde voia să ajungă.

— Și nu vreau ca seara să se termine acum. Știu că e târziu, dar ce-ai zice să vii la mine acasă?

Să bem o cafea și să mai stăm de vorbă?

S-au oprit o clipă sub acoperișul unui magazin.

— Mi-ar face plăcere, a răspuns Paula. Chiar foarte mare plăcere. Dar, te rog, nu mi-o lua în nume de rău.

Dacă vrei să bem o cafea, e în regulă, dar numai atât. Mâine trebuie să fiu la birou la prima oră, spălată, odihnită și îmbrăcată în haine curate.

Elinor a chicotit.

— În cazul acesta, mai bine am merge la tine acasă, nu crezi?

Înainte ca Paula să apuce să spună ceva, Elinor a tras-o spre ea.

Îmbrățișarea a electrizat-o pe Paula. Trupul îi palpita și urechile îi vâjâiau. A auzit un geamăt ușor și și-a dat seama că venea de undeva, din adâncul ființei ei. Voia ca sărutul să dureze o veșnicie.

Când, în cele din urmă, s-au desprins din îmbrățișare, amândouă răsuflau cu greu.

— O, Doamne! a exclamat Elinor.

— Mergem? a întrebat Paula cu vocea întretăiată. Și-a dres glasul și și-a pipăit buzunarele. Hai să luăm un taxi! S-a oprit brusc. Stai puțin. A deschis poșeta și a început să scotocească prin ea. Nu-mi vine să cred, a spus. Mi-am lăsat nenorocitele alea de chei la birou. M-am grăbit să nu întârzii la întâlnire… Îmi amintesc. Sunt pe birou, în fața computerului.

Elinor a ridicat din umeri.

— Nicio problemă. Nu e departe. Mergem până acolo pe jos, luăm cheile și pe urmă chemăm un taxi.

— Nu te superi?

— Nu. În plus, așa am ocazia să văd și unde lucrezi.

După zece minute ieșeau din lift la etajul al treilea al sediului poliției din Bradfield. Ofițerul de serviciu nu păruse șocat când Paula trecuse numele lui Elinor în registrul destinat vizitatorilor. Paula nu s-a putut abține să nu se întrebe câți dintre colegii ei foloseau sediul pentru aranjamentele lor nocturne.

— Pe aici, a spus luând-o înainte, dar ținând-o în continuare pe Elinor de mână.

Într-un colț al sălii licărea o lumină, dâra aruncată de lampa de birou fiind amplificată de pâlpâitul straniu al monitoarelor lui Stacey.

— Stacey? Ce faci aici la ora asta? a întrebat Paula surprinsă.

— Lucrez la casetele alea filmate la gara centrală, a răspuns Stacey. N-ar trebui să-ți săruți prietena în lift, ați fost înregistrate de camerele video, pe circuitul intern.

— Rahat! Mâine o să vadă toată lumea filmul pe intranet.

— Nu, a replicat Stacey absentă. L-am șters deja. S-a ridicat, iar capul abia i s-a ițit de după monitoare. Eu sunt Stacey, s-a prezentat ea. Mă bucur că Paula are și ea viață personală. Toate trei avem.

Paula nu-și amintea să o fi auzit vreodată pe Stacey vorbind atât de mult pe o temă care nu avea legătură cu IT-ul.

— Stacey, fă cunoștință cu Elinor, a spus.

— Te știu din ancheta Robbie Bishop, a spus Stacey. Tu ești cea care a descoperit otrăvurile. De-a dreptul impresionant.

Paula a privit-o uluită. Oare Elinor avea acest efect asupra tuturor oamenilor?

— Mersi, a spus Elinor. Umbla de colo-colo prin încăpere, studiind tablele albe și încercând să ia pulsul locului. Simt o vibrație bună aici.

Paula a izbucnit în râs.

— N-ai mai fi de aceeași părere dacă ne-ai vedea la nouă dimineața.

Stacey s-a așezat la loc în fața computerelor.

— Dacă tot ești aici, Paula, vino să-ți arăt ceva. Am lucrat puțin la casetele astea și cred că am dat peste ceva.

Paula s-a uitat întrebător spre Elinor. Aceasta i-a zâmbit și i-a făcut un semn cu mâna.

— Du-te, vezi-ți de treabă. Nu-ți face griji pentru mine.

Stacey a închis patru monitoare, lăsând deschise numai două.

— Uite, aici sunt imaginile mărite. Vezi, acolo e înregistrată ora: patru și treizeci și trei de minute. Seth ar fi avut suficient timp să ajungă de la școală la gară. Un clic, și unul dintre personajele care intrau în gară a fost iluminat, celelalte rămânând într-un fundal

cenușiu. Un alt clic, și imaginea a devenit mai clară, contrastul – mai puternic. Cred că ăsta e Seth.

— Da, ai dreptate. Kathy mi-a arătat după-amiază niște filmări cu el. Sunt sigură că e el. Unde se duce?

Alte clicuri. Stacey selectase imagini preluate de la mai multe camere, în care Seth era prezentat traversând holul. A trecut de magazinul Costa Coffee și s-a făcut nevăzut.

— Unde a dispărut? a întrebat Paula.

— Între Costa Coffee și Simply Food apare o pată neagră. E un coridor care dă în parcare. Cred că acolo s-a întâlnit cu cineva, și pe urmă au plecat împreună.

Paula a mârâit, enervată:

— Al naibii ghinion!

— Așa crezi?

— Păi ce altceva?

— E vorba despre cineva care cunoaște exact amplasamentul camerelor de supraveghere și aria de acoperire a acestora.

S-a așternut o tăcere lungă.

— Interesant, a spus Paula într-un târziu.

— Da, știu. Dar lucrul cel mai grozav e că individul nu e atât de deștept pe cât se crede. Stacey și-a trecut degetele peste câteva taste, și celălalt monitor a prins viață. A început să se deruleze un fragment dintr-un filmuleț alb-negru. Stacey a înghețat imaginea cu un

nou clic. A apărut un chip, asemănător cu al lui Seth. Uite, cred că aici îl avem iar pe Seth, a spus ea.

— Așa se pare.

— Dacă ar fi mers în direcția pe care o presupunem, locul și momentul corespund. OK, ar putea la fel de bine să fie și altcineva. Dar, de dragul discuției și având în vedere această coincidență, să zicem că e Seth. Acum, uită-te la asta! Un alt clic. O a doua figură scoasă în evidență. Nu era vizibilă decât pe jumătate, acoperită parțial de fațada magazinului Simply Food. Imaginea era luată din spate, deci nu i se vedea chipul. Se observa însă cum își punea mâna pe brațul presupus a fi al lui Seth.

— El e! a exclamat Paula simțind cum adrenalina îi curge prin sânge.

— Cam asta e tot. Probabil că putem să-i stabilim înălțimea și să tragem concluzia că poartă părul lung până la umeri, deși ar putea fi o perucă. Dar atât și nimic mai mult.

— L-ai căutat pe restul casetelor?

Stacey a scos un oftat.

— Știu că voi vă închipuiți că pot face minuni, dar adevărul e că puterile mele sunt și ele limitate. E ca și cum aș căuta acul în carul cu fân. Am încercat, dar sunt prea multe posibilități.

— Totuși, acum avem niște date cu privire la suspect pe care le putem difuza. Precizând cât se

poate de clar locul și momentul. Și poate că vom obține informații de la martori. Paula și-a trecut brațul pe după umerii lui Stacey și a îmbrățișat-o. Ești grozavă! A aruncat o privire către Elinor, care răsfoia niște hârtii aflate pe biroul lui Kevin. Hei, Elinor, femeia asta e un geniu.

— Cineva trebuie să fie și geniu. Cu atât mai bine dacă lucrează cu tine. Bună treabă, Stacey. Elinor părea ușor absentă, și între sprâncene îi apăruse o cută subțire. Aveți vreun motiv anume pentru care nu ați dat publicității faptul că există o legătură între victime?

Timp de o clipă, Paula n-a înțeles ce voia să spună.

— Știm că există o legătură între cazuri pentru că modul de operare e identic. Deci crimele au fost comise de una și aceeași persoană.

Elinor a clătinat nerăbdătoare din cap.

— Nu, nu asta am vrut să spun. O legătură la modul cel mai propriu. O legătură de sânge.

— Cum adică? Nu se înrudesc. De ce crezi asta?

Elinor a luat de pe birou două coli de hârtie.

— Astea nu sunt analizele lor ADN?

— Dacă așa scrie în raportul de laborator, așa e. E o chestiune de rutină. Sunt analize care se fac tuturor victimelor unor crime.

Paula traversase deja jumătate din sală, cu Stacey pe urmele ei.

Elinor continua să se uite la cele două coli.

— Ei bine, dacă nu cumva s-a petrecut o încurcătură la laborator, aceștia doi sunt rude apropiate.

Dar, e drept, eu nu sunt expertă. Aș zice totuși că sunt fie veri, fie frați vitregi.

CAPITOLUL 35

Nigel Barnes stătea așezat în fața mesei, cu mâinile încrucișate și cu o expresie deloc încântată întipărită pe față. Potrivit sergentului care îl supraveghea, se enervase atunci când partenerul specialist în drept penal de la casa de avocatură pe care o patrona anunțase că nu putea să vină la sediul poliției la ora zece și jumătate noaptea și timisese un coleg mult mai tânăr, recent intrat în barou. Acesta avea aerul unei persoane care înoată cu disperare, încercând zadarnic să atingă cu picioarele fundul mării.

Sam și Carol abia se așezaseră, când avocatul a sărit cu gura pe ei:

— Nu înțeleg motivele pentru care clientul meu a fost adus aici, ca să nu mai vorbim despre faptul că a fost reținut sub arest. Din câte am aflat, ați descoperit locul unde sunt soția și fetița sa, dispărute în urmă cu paisprezece ani. În loc să manifestați compasiune

pentru un om aflat în suferinţă, l-aţi târât aici sub o presupusă acuză…

— Nu l-am acuzat de nimic pe clientul dumneavoastră, a răspuns Sam, pornind înregistrarea.

După ce aparatul a scos un bip, a menţionat numele celor prezenţi. La începutul acestei săptămâni…

— Doresc să se consemneze faptul că protestez faţă de modul în care v-aţi comportat cu clientul meu, căruia trebuia să i se permită să asimileze aceste veşti îngrozitoare şi care nu trebuia tratat ca un criminal.

— S-a consemnat, a spus Carol pe un ton plictisit.

Sam a luat-o de la capăt.

— La începutul acestei săptămâni, trei seturi de rămăşiţe umane au fost scoase la suprafaţă din Wastwater, în Lake District. Rămăşiţele s-au dovedit a aparţine unui bărbat, unei femei şi unui copil de vârstă mică. Cadavrele au fost descoperite ca urmare a prelucrării informaţiilor de pe un computer care fusese ascuns în spatele unui perete fals din casa care v-a aparţinut, domnule Barnes.

Casa în care aţi locuit împreună cu soţia dumneavoastră, Danuta, şi cu fiica, Lynette.

Barnes a clătinat din cap.

— N-am idee despre ce vorbiţi.

— Fişele dentare dovedesc faptul că trupul femeii este cel al soţiei. Analizele ADN au demonstrat că fetiţa este fiica dumneavoastră, Lynette. Iar alte probe

de natură fizică indică faptul că al treilea cadavru aparține unui bărbat pe nume Harry Sim. Un bărbat care a lucrat la Corton, aceeași bancă unde dumneavoastră și soția ați fost angajați.

Barnes îl privea impasibil.

— Nu păreți foarte afectat, domnule Barnes, a intervenit Carol cu blândețe. E totuși vorba despre soția și fiica dumneavoastră. Până acum, singura emoție pe care ați arătat-o a fost dorința arzătoare de a nu ne însoți la secția de poliție.

— Totul s-a petrecut cu mult timp în urmă, inspectore, a răspuns Barnes curtenitor. M-am împăcat cu situația.

— Nu păreți nici foarte curios să aflați cum de soția și fiica au sfârșit pe fundul unui lac, în compania unui alt bărbat, a remarcat Sam.

Barnes și-a privit mâinile.

— După cum le-am declarat la acea vreme colegilor dumneavoastră, Danuta mă părăsise. Mi-a lăsat un bilet în care mi-a scris că totul se sfârșise între noi și că era îndrăgostită de altcineva. N-am știut cine e acel bărbat și unde fugiseră împreună. Acum e clar că era vorba despre Harry Sim. I-a aruncat o privire scurtă lui Sam. Am suferit. Am suferit îngrozitor, a continuat. Dar n-am avut încotro, a trebuit să trec peste toate și să merg mai departe.

— N-ați știut că Danuta și Lynette erau moarte?

Fața lui Barnes s-a schimonosit în ceea ce se voia un spasm de durere, și-a spus Sam. Deloc convingător.

— Nu, a răspuns Barnes.

— Angela Forsythe, în schimb, a fost convinsă că soția și fiica dumneavoastră își pierduseră viața.

Sam a lăsat vorbele să plutească în aer.

Barnes și-a frânt, involuntar, mâinile, după care a oftat adânc.

— Angela nu e o femeie prea echilibrată din fire. Nu m-a plăcut niciodată. M-am întrebat mereu dacă nu era, de fapt, îndrăgostită de Danuta.

— Și totuși, a avut dreptate. Și poate că nu s-a înșelat nici în privința celeilalte jumătăți a teoriei.

Avocatul s-a aplecat înainte, ca și cum și-ar fi amintit brusc că se afla acolo pentru a-și exercita meseria.

— Asta e o întrebare, sergent?

Sam a zâmbit.

— Ajung imediat și acolo, domnule. Angela crede că Danuta nu v-a părăsit. Și că dumneavoastră ați ucis-o. Pe ea… și pe Lynette.

Barnes a scos un sunet care semăna cu un râs.

— Asta e o nebunie. Faptul că Harry Sim a fost găsit în lac, împreună cu ea, dovedește clar că Danuta m-a părăsit.

— Nu, a ripostat Carol pe un ton leneș. Nu dovedește decât că trupul lui Harry Sim a fost aruncat în lac în același timp cu cel al Danutei și cu al fetiței.

— Ceea ce ridică o problemă, a intervenit Sam. Și, înainte de-a încerca să susțineți că a fost cine știe ce pact suicidal bizar sau că Harry Sim a urmărit-o pe Danuta, a răpit-o împreună cu copilul și le-a ucis, după care și-a luat și el viața, țin să precizez că dovezile pe care le avem sunt extrem de clare într-o anumită privință. Și anume, faptul că, indiferent de modul în care cei trei au ajuns în lac, nu au făcut-o din proprie voință. Cineva le-a înfășurat trupurile în folie de plastic, a legat de pachet un sac de pietre și l-a scufundat în lac. Și acela ești tu, nu-i așa, Nigel?

— E absurd, a protestat avocatul. Aveți de gând să ne spuneți și ce dovezi ați adunat în acest sens? Sau ne-ați adus aici doar pentru a vă satisface niște porniri sadice?

Sam a deschis dosarul așezat în fața sa.

— Mai devreme, am făcut referire la un computer. În ciuda eforturilor de a șterge ceea ce se afla pe hard disk, experții noștri au reușit să recupereze o mulțime de date. Aici – a arătat spre o pagină – este un întreg capitol cu privire la otrăvirea cu monoxid de carbon. Iar un alt fișier conține indicații despre cum se ajunge la Wastwater și informații despre cât de izolat este locul și ce adâncime are lacul. Așa cum am

menționat, acest computer a fost găsit ascuns în fosta dumneavoastră locuință.

— Oricine ar fi putut să planteze fișierele acolo.

Barnes încerca să își păstreze calmul.

— De ce să fi făcut așa ceva? Carol a pus întrebarea cu amabilitate, ca și cum era cu adevărat interesată să afle răspunsul.

Barnes și-a descleștat mâinile și și-a trecut degetele prin părul des.

— Ca să-mi însceneze mie toată povestea asta, desigur.

— Tot nu înțeleg, a insistat Carol. De ce, dacă ar fi dorit să vă însceneze asta, acel cineva și-a dat atâta osteneală ca să planteze probele, pentru ca pe urmă să nu spună nimănui despre ele, riscând să rămână nedescoperite? Pare complet lipsit de sens.

— O să găsim ADN-ul tău pe computer, a spus Sam. Acum verificăm arhiva companiei producătoare de computere, Nigel. N-ai cum să te agăți la nesfârșit de minciuni.

A urmat un moment lung de tăcere, întrerupt într-un târziu de Barnes.

— Ar fi putut fi chiar Danuta. S-a schimbat mult după ce a născut. A ridicat dintr-un umăr.

Femeile și hormonii lor, știți cum e. Dau naștere unor manifestări cât se poate de ciudate.

— O să-ți spun eu cum cred că s-au petrecut lucrurile, a ripostat Sam.

Avocatul a clătinat din cap.

— Ba nu, nu cred, sergent. N-aveți nimic împotriva clientului meu. Încercați să-l faceți să mărturisească fără a avea probe. Destul! Fie îl puneți sub acuzare, fie îl eliberați pe loc.

— Nu, așteaptă! Barnes l-a oprit punându-și mâna pe brațul lui. Lasă-l să vorbească. Sunt curios ce poveste a putut să născocească. La urma urmei, un om prevenit e un om înarmat.

Sam și-a adunat gândurile. Vorbele lui Tony îi răsunau în cap. „O singură șansă.” Și iată, acum o avea.

— Cred că tu i-ai omorât pe toți trei. Pastile de dormit ca să îi amețești, apoi i-ai otrăvit cu monoxid de carbon, așa bănuiesc. Pe urmă ai scăpat de cadavre. Harry a fost cartea ta „ieși din închisoare”. Dacă trupurile aveau să fie găsite vreodată, ele constituiau dovada că Danuta avusese un amant. Și tu nu aveai să mai fii suspectat.

— Dacă aș fi fost atât de deștept, n-ar fi trebuit să fac în așa fel încât să pară o crimă urmată de sinucidere? a întrebat Barnes.

Sam a încuviințat.

— Chestia asta mi-a dat de furcă la început. Dar, după ce am discutat cu Angela, mi-am dat seama că

până și noi, polițiștii, așa tâmpiți cum suntem, tot nu ne-am fi lăsat păcăliți de acest scenariu, având în vedere că Harry era un ratat notoriu. Danuta n-ar fi fugit în viața ei cu un asemenea bărbat.

Nici măcar sub influența hormonilor postnatali. Așa că m-am gândit că ai elaborat un Plan B.

— Fascinant, a spus Barnes. Și în ce constă acest Plan B?

Sam a rânjit.

— O să mărturisești că tu ai aruncat cadavrele în lac, nu-i așa? O să ne povestești cum l-ai suspectat pe Harry că ți-a răpit soția și copilul, așa că te-ai dus la parcul de rulote în care locuia, și acolo ai descoperit că au murit toți trei din cauza intoxicației cu monoxid de carbon de la un reșou defect. Pe urmă vei susține că ai fost pus în încurcătură. Pentru că nu deținei nicio probă că soția și fiica îți fuseseră răpite. Și declaraseși deja la poliție că Danuta te părăsise. Așa încât poliția avea să presupună că te-ai dus în parcul de rulote și că i-ai ucis într-un moment de furie și de gelozie, după care ai aranjat în așa fel încât să pară un accident. Și atunci, singurul lucru care ți-a trecut prin cap a fost să te descotorosești cât mai repede de cadavre.

Barnes a izbucnit în râs, un hohot puternic, nefiresc.

— Ăsta e cel mai absurd lucru care mi-a fost dat vreodată să-l aud.

Avocatul s-a ridicat și a împins scaunul.

— Bun. Gata, am terminat. Totul e o minciună sfruntată. Nu sunt dispus să mai ascult asemenea speculații, nici măcar un minut.

Carol s-a aplecat peste masă.

— Interviul s-a încheiat la ora 10.57 p.m.

A închis aparatul.

— Nu sunt deloc speculații, a continuat Sam, orice urmă de amabilitate dispărându-i acum din glas. Sunt fapte, fapte cât se poate de clare. Vom continua cercetările, Nigel. O să răscolim. O să-ți luăm viața la puricat. Mâine vom anunța descoperirea cadavrelor, iar Angela va da un interviu presei. A luat legătura cu foștii colegii de la bancă, și vor declara toți că Harry era un ratat. Un soi de autist, din câte înțeleg. Vor comenta cât de rău a dus-o Danuta cu tine din moment ce a preferat să se încurce cu Harry Sim și să trăiască într-un parc de rulote cu el. Ia gândește-te! Cât de groaznic a putut să-i fie din moment ce a văzut salvarea în Harry? Pe urmă o să vină speculațiile – oare chiar a fugit cu Harry? Și cine a aruncat cadavrele în lac?

Barnes s-a ridicat cu brațele atârnându-i de o parte și de alta a corpului și cu pumnii încleștați. Calmul de care dăduse până atunci dovadă începuse să dispară dezvăluind un nou personaj.

— N-aveți niciun drept să faceți așa ceva!

— Nu noi o s-o facem. Noi o să chestionăm însă toți oamenii care v-au cunoscut, pe tine și pe Danuta. Prieteni, colegi, clienți. Pentru că, Nigel, nu ești atât de isteț pe cât pari. Ai ales o soluție mult prea complicată. Ar fi trebuit să-i lași acolo, asfixiați și cu rețoul stricat, în cabana din parcul de rulote. Dar nu. A trebuit să faci pe deșteptul, a încheiat Sam pe un ton sarcastic.

Barnes s-a repezit spre el, dar avocatul l-a prins de braț, dezechilibrându-l.

— N-aveți nicio dovadă împotriva mea, a urlat el.

— O să avem, a răspuns Sam. Fiindcă nu ești nici pe departe atât de deștept cum te crezi. Și, când proștii vor să pară deștepți, comit o groază de greșeli. S-a întors către Carol. Ce mașină conducea Nigel acum paisprezece ani? O mașină bună, pot să pun pariu. Un BMW sau un Mercedes, ceva de genul ăsta. Probabil că e și acum în circulație. Mașinile astea au motoare fiabile.

Carol s-a prefăcut că meditează preț de câteva clipe asupra problemei.

— A, chitanțele de la cardul de credit. Nu se poate să nu se fi oprit la o stație de benzină ca să facă plinul, în drum spre parcul de rulote. E foarte probabil să găsim înregistrarea acestor plăți.

— Sau putem, pur și simplu, să dăm publicității o declarație prin care să anunțăm că nu mai cercetăm

niciun alt suspect în cazul asasinării Danutei Barnes, a lui Lynette Barnes și a lui Harry Sim. Dacă tot nu vom obține o condamnare, măcar să nu ne mai pierdem timpul degeaba.

— Îmi amenințați cumva clientul? a întrebat avocatul pe un ton mult prea șovăielnic pentru a-i îngrijora pe Sam ori pe Carol.

— De când a devenit adevărul o amenințare la adresa cuiva? Carol și-a luat cea mai inocentă expresie cu putință. Da, Sam are dreptate. Ăsta e modul cel mai eficient de a proceda. Am interogat soțul – ăsta ești dumneata, Nigel, în caz c-ai uitat după atâția ani – și am ajuns la concluzia că nu mai trebuie să căutăm un alt suspect. Carol i-a strâns mâna lui Sam. Bun, așa rămâne. Uneori verdictul, dat de opinia publică e de ajuns.

Barnes și-a privit înnebunit avocatul.

— Trebuie să pui imediat capăt poveștii ăsteia. E un ultragiu. Sunt persecutat.

Sam știa că avocatul nu avea motive îndreptățite să protesteze. El și Carol fuseseră atenți să nu depășească limitele. A lăsat tăcerea grea să plutească în aer, urmărindu-l pe Barnes cum își trecea degetele prin păr. După care, a adăugat, aproape în șoaptă:

— Desigur, nimic din toate astea nu se va întâmpla dacă vei admite că ai pus în aplicare Planul B.

— Am impresia că e o variantă destul de improprie, a replicat avocatul cu glas stins.

— Știți ceva? Eu și detectivul Evans mergem să bem o cafea și vă lăsăm să vă consultați în privința opțiunilor, a spus Carol îndreptându-se spre ușă, urmată de Sam.

N-au scos niciunul o vorbă până când nu au ieșit din zona unde suspecții erau, de regulă, ținuți în custodie. Apoi Sam s-a așezat pe vine, luându-și capul în mâini.

— Îmi doream atât de tare să-l pot aresta sub acuzația de omor, a murmurat cu vocea înăbușită. E un criminal cu sânge-rece.

— Da, știu. Dar bănuiesc că va mărturisi că a abandonat cadavrele și a obstrucționat astfel justiția. Pentru el va fi mai bine așa decât să riște toată viața să fie arătat cu degetul ca posibil ucigaș.

Carol s-a ghemuit lângă Sam și și-a pus mâna pe brațul lui, încercând să-l consoleze. E și ăsta un rezultat, Sam.

— Nu, nu e decât un sfert de rezultat.

— Nici mie nu-mi place. Nu mi-a plăcut niciodată să nu duc lucrurile până la capăt. Dar uneori trebuie să te mulțumești cu mai puțin. Gata, cazul e închis.

Sam a clătinat din cap și a oftat.

— Tot timpul ne spui că noi vorbim în numele celor morți. Câteodată, am însă impresia că nu țipăm suficient de tare.

CAPITOLUL 36

Carol a recunoscut starea de spirit specială, freamătul de care echipa părea să fie cuprinsă în dimineața aceea. Așa se întâmpla ori de câte ori simțeau cu toții că se aflau pe punctul de a face o breșă într-un caz. Apelul primit de la Paula cu o noapte în urmă semnalase intrarea anchetei într-o nouă fază și astăzi își convocase oamenii la ședință la ora șapte pentru că bănuia că toată lumea ardea de nerăbdare. Iar faptul că Nigel Barnes mărturisise că aruncase cadavrele în Wastwater nu reprezenta decât un bonus.

S-au strâns în jurul mesei de conferințe, cu cănile de cafea în mâini. Tony a apărut și el în ultima clipă.

— Niciun spectacol fără Punch[61], a spus vesel, înșfăcând scaunul cel mai apropiat și lăsându-și foile să cadă pe masă, în fața lui. După care a privit în jur

[61] Celebru personaj din spectacolele britanice tradiționale de marionete. Derivat din commedia dell'arte italiană a secolului al XVI-lea, mai precis din eroul napolitan Pulcinella (anglicizat ca Punchinello), prima sa apariție a fost consemnată în anul 1662. (n.tr.)

cu o uimire prefăcută. Din câte știam eu, era și un băiat nou în echipă…

— Sergentul Parker a fost, inevitabil, chemat înapoi la facultate, a spus Carol uitându-se urât înspre el. Așa încât n-avem încotro, va trebui să ne mulțumim momentan cu tine.

— Bine ai revenit, doctore, l-a întâmpinat Kevin. Carol a întrerupt brusc manifestările de simpatie.

— Ce-ar fi să ne întoarcem la treburile noastre? S-a făcut liniște, așa că ea a continuat: Avem noutăți. Paula, vrei să ne explici ce s-a întâmplat?

A ridicat din sprâncene și a privit în direcția ei. O atenționase deja că, deși se bucura de veștile primite, nu era de acord cu intervenția unui outsider în investigație.

Paula părea să-și fi repetat înainte discursul, pregătindu-se să-și susțină cauza.

— Ieri-seară am trecut pe aici împreună cu doctorița Elinor Blessing…

Planurile ei, atât de elaborate, s-au risipit ca fumul când colegii au început să strige și să fluiere.

Carol și-a dat seama că aveau cu toți nevoie să se destindă, așa că i-a lăsat în pace. În plus, Paula o căutase cu lumânarea.

— N-ați putut și voi să găsiți un loc mai discret? a întrebat Kevin pe un ton prefăcut nevinovat.

— Foarte amuzant, ce să zic. Mă prăbușesc de râs, a replicat Paula fără să se supere.

Descoperirea făcută de Elinor pusese capăt planurilor lor de-a petrece o noapte pasională, dar ea se simțea și acum aţâţată, poate și din cauza lipsei de somn.

— Unii dintre voi și-o amintesc probabil pe doctorița Blessing din cazul Robbie Bishop și știți că ne-a fost de mare ajutor, a continuat ea. Alte urale și înghionteli. Ei bine, Elinor ne-a salvat din nou. Paula a făcut un semn spre Stacey, care a apăsat câteva taste pe laptopul așezat în fața ei.

Graficele familiare ale analizelor ADN au apărut pe ecran. În partea stângă se află ADN-ul lui

Daniel, a explicat Paula. Iar în dreapta, cel al lui Seth. Dacă vom privi cu atenție, vom descoperi multiple similitudini. Stacey a evidențiat anumite zone din grafice. După doctorița Blessing, acest fapt demonstrează că între Daniel și Seth există o legătură de sânge.

Stacey a apăsat alte taste, și pe ecran au apărut alte două profiluri ADN.

— Jennifer și Niall, a precizat Paula. Același rezultat. Stacey a luminat din nou zonele relevante.

Azi-noapte, la ora două, l-am sculat pe doctorul Shatalov din pat să verifice supozițiile lui Elinor, a continuat Paula. Le-a confirmat. După care a luat

legătura cu cineva de la universitate, mai specializat decât el în testele ADN. Și persoana este de părere că toți cei patru copii sunt frați vitregi.

— Vrei să spui că mamele lor au întreținut relații amoroase cu același individ și au rămas însărcinate? Toate în același an? Pare o nebunie, a spus Kevin neîncrezător.

— Sigur că nu. Este evident ceea ce vreau să susțin. Mă rog, cel puțin pentru o lesbiană. E vorba despre inseminare artificială. Știm deja că așa s-a născut Seth, cu ajutorul unui donator.

Toți cei adunați în jurul mesei au încremenit de uimire. Apoi Tony s-a aplecat în față.

— Sămânța cea rea, a spus el. Capătul liniei de descendență. Asta face individul. Nu îi omoară pentru că seamănă cu el. Ci pentru că sunt parte din el.

Pentru inspectorul-șef Stuart Patterson aceasta era o discuție pe care nu o putea lăsa pe seama altcuiva. Așa cum familia Maidment primise anunțul morții fiicei din partea unui ofițer superior, merita să fie tratată cu aceeași curtoazie și atunci când avea să le fie adresată o întrebare atât de personală, care nu mai suferea amânare. Cu puțin noroc, avea să-i găsească pe amândoi acasă.

Paul Maidment a fost cel care a deschis ușa. Era complet îmbrăcat și proaspăt bărbierit. Arăta exact ca orice alt om de afaceri de succes, pregătit să înceapă o

nouă săptămână de muncă, atâta doar că în ochi nu îi sclipea nicio lumină. A dat din cap, oftând, la vederea polițistului.

— Intrați, l-a invitat fără vlagă.

Patterson l-a urmat în bucătărie. Tania Maidment era așezată la masă, într-un halat de casă. Avea părul nepieptănat, încâlcit și răsfirat în toate direcțiile, ca și cum abia se trezise din somn. Umbre întunecate îi înconjurau ochii, și nu se afla, în mod cert, la prima țigară pe ziua aceea.

— L-ați arestat? a întrebat imediat ce a dat cu ochii de Patterson.

— Mi-e teamă că nu, a spus el rămânând în pragul ușii, întrucât nu l-a invitat nimeni să intre și să ia loc. Dar facem progrese, a adăugat.

— Progrese? a izbucnit Paul Maidment. Ce vreți să spuneți cu asta?

Patterson nu a știut, pe moment, ce să răspundă. Și-a dorit ca Ambrose să fi fost alături de el. I-ar fi prins tare bine acum prezența lui impasibilă și acel aer de siguranță pe care îl degaja.

— Trebuie să vă pun o întrebare în legătură cu Jennifer. Îmi dau perfect seama că este o chestiune delicată, dar n-am încotro, sunt nevoit să v-o pun.

Tania a pufnit.

— Credeam că n-a mai rămas nimic personal în familia asta care să nu fi fost deja călcat în picioare.

Aveți idee cât de greu e să încerci să te agăți de amintiri când poliția și presa scormonesc de zor prin viața fiicei tale?

— Îmi pare rău, s-a scuzat Patterson. Dar am neapărat nevoie de ajutorul dumneavoastră. A simțit că gulerul de la cămașă îl strânge. Jennifer a fost concepută în urma inseminării artificiale?

Tania a împins scaunul în spate, zgâriind puternic gresia de pe jos. A sărit în picioare, furioasă.

— Ce dracu' are asta de-a face cu ancheta? Doamne, Dumnezeule, nu mai avem parte de niciun pic de intimitate?

Soțul s-a repezit și a luat-o în brațe. Femeia s-a întors spre el, apucându-l strâns de cămașă și lovindu-l cu pumnii în piept.

— Da, a răspuns el cu lacrimi în ochi, ținând-o îmbrățișată. Ne-am dorit să avem copii. Și am tot încercat. A oftat. Am încercat ani în șir. Și pe urmă am făcut teste. Și s-a dovedit că sunt steril. Așa că am apelat la o clinică de fertilitate din Birmingham. Tania a rămas însărcinată la a doua inseminare.

Femeia l-a privit pe Patterson cu ochii scăldați în lacrimi.

— Paul a tratat-o întotdeauna pe Jennifer ca și cum ar fi fost propriul copil.

— Dar era fetița mea, a insistat el. Și niciodată nu m-am gândit la ea în alt fel.

— Jennifer știa acest lucru? a întrebat Patterson.

Maidment și-a ferit privirea.

— Nu, nu i-am spus. Când era mică, ne-am propus să-i mărturisim într-o bună zi, dar…

— Eu am hotărât să nu-i spunem, a intervenit Tania. Nu era cazul. Am căutat un donator care să semene cu Paul. Nimeni n-a știut în afară de noi doi, așa încât nici măcar în familie nu a existat cineva căruia ar fi putut să-i scape vreo vorbă la un moment dat.

Ceea ce răspundea deja următoarei întrebări pe care Patterson intenționase să le-o adreseze.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru sinceritate, a spus el.

— Cum de ați ajuns să ne puneți o asemenea întrebare? s-a interesat Maidment.

— S-ar putea să aibă legătură cu o pistă pe care o urmărim acum în anchetă.

— Hristoase! Altceva mai lipsit de sens nu ați găsit de zis? a întrebat Tania. Acum o să vă rog să plecați.

Maidment a venit în urma lui, pe hol.

— Îmi cer scuze, a spus el.

— N-aveți de ce.

— Tania nu se simte prea bine.

— Da, am văzut. Dar, credeți-mă, facem tot ce putem.

Maidment a deschis ușa.

— Știu. Ceea ce o supără pe ea e faptul că asta s-ar putea să nu fie de ajuns.

Patterson a încuviințat din cap.

— Și pe mine mă îngrijorează acest gând. Dar să știți că n-avem nici cea mai mică intenție să ne dăm bătuți, domnule Maidment. Și fiți convins că am făcut cu adevărat progrese.

S-a îndreptat spre mașină simțind ochii tatălui îndurerat sfredelindu-i spinarea și știind undeva, în adâncul ființei sale, că, indiferent de rezultatul anchetei, pentru Tania nu avea să fie niciodată de ajuns. Și-a dat seama că era destul de egoist pentru a se bucura că nu se afla în locul lor și nu trebuia să treacă printr-un asemenea iad.

Paula era gata să plece, renunțând să mai aștepte ca Mike Morrison să vină să-i deschidă, când l-a auzit umblând la ușă. Purta un tricou și boxeri și duhnea a băutură.

— A, dumneavoastră sunteți, a mormăit bărbatul răsucindu-se pe călcâie și întorcându-se în casă.

Paula i-a luat spusele drept invitație și l-a urmat în camera de zi, care părea de-a dreptul devastată. Sticle goale de whisky stăteau aliniate de-a lungul unei canapele. Pe măsuța de cafea, șapte sticle de whisky din malț erau așezate în șir, de la aproape plină până la aproape goală. Lângă ele se afla un pahar jegos, mare, fără picior. Morrison s-a întins după el imediat

ce s-a trântit, greoi, pe canapea. Alături era un pled, cu care și-a învelit picioarele. În încăpere era frig, dar tot persista un miros stătut de băutură și de murdărie umană. Paula a încercat să respire pe gură, cât mai discret.

Privirea i-a fost atrasă de televizor. Pe ecran era înghețată imaginea lui Daniel, împreună cu mama sa, amândoi îmbrăcați în costume pentru sporturi de iarnă, strâmbându-se la aparatul de fotografiat. În fundal, munți acoperiți de zăpadă. Morrison și-a turnat o înghițitură de alcool și i-a prins privirea.

— Minunile tehnologiei moderne. Chestia asta îi readuce la viață, s-a bâlbâit el.

— Nu faci bine ce faci, Mike, a spus Paula cu blândețe.

Bărbatul a scos un hohot spart.

— Nu? Ce altceva mi-a rămas de făcut? Mi-am iubit soția. Mi-am iubit băiatul. Nu mai am pe nimeni pe lumea asta nenorocită.

„La asta nu prea ai replică”, și-a spus Paula. Mai târziu avea să-l sune pe medicul lui de familie.

Și să telefoneze și la el la birou, să se intereseze ce prieteni avea Morrison. Omul trecea printr-o suferință sfâșietoare, imposibil de ignorat.

— Trebuie să-ți pun o întrebare, a spus ea.

— O întrebare în plus sau în minus ce mai contează? Tot n-avem cum să-i sculăm din morți.

— Nu. Dar putem să-l oprim pe criminal, să nu mai nenorocească și alte familii.

Morrison a izbucnit din nou într-un râs nebun.

— Îți închipui că îmi mai pasă acum de alții?

— Da, Mike, eu așa cred. Pentru că ești un om cu suflet bun și nu vrei să treacă și alții prin ce treci tu acum.

Ochii lui s-au împăienjenit de lacrimi. Și le-a șters cu dosul palmei. A sorbit din nou din paharul de whisky, apoi a spus:

— Ia mai du-te dracului! Bun, care-i întrebarea?

„Am ajuns aici. Acum nu mai e loc de întoarcere.”

— Tu și Jessica ați urmat vreun tratament de fertilitate pentru a-l avea pe Daniel?

Morrison a rămas cu paharul suspendat în mână, la jumătatea drumului spre buze.

— Cum mama naibii ați aflat de chestia asta?

— N-am aflat. Vreau să spun că nu sunt deocamdată sigură. De asta te și întreb.

Morrison și-a frecat bărbia ascuțită.

— Jess a făcut mai multe avorturi spontane. Era disperată să aibă un copil. Eu nu eram la fel de înnebunit. Dar n-am fost niciodată în stare s-o refuz. S-a uitat din nou spre televizor. Așa că am ajuns să ne facem o serie de teste. Și-a mușcat buzele. Și concluzia a fost că era alergică la sperma mea, a continuat. Îți vine să crezi? Noi ne consideraserăm

întotdeauna perfecți unul pentru celălalt, și când colo era alergică la mine. A mai luat o înghițitură de whisky. Eu eram dispus să las lucrurile așa, dar ea nu. Am fost la clinica de fertilitate de la spitalul Bradfield Cross și am luat sperma de la un alt tip.

— Probabil că ți-a fost tare greu.

— Nici n-ai idee. Aveam senzația că un alt bărbat se atinsese de ea. De soția mea. Morrison s-a scărpinat în cap. Sigur, în mintea mea știam că nu era așa. Dar sufletul îmi spunea cu totul altceva.

— Și ce s-a întâmplat după nașterea lui Daniel?

Un zâmbet tandru a luminat fața răvășită de durere a bărbatului.

— A fost dragoste la prima vedere. Și așa a rămas pentru mine cât timp a trăit Daniel. Dar, în același timp, eram conștient de faptul că era un străin. Nu era carne din carnea mea. Și n-am știut niciodată ce se petrecea în mintea lui. L-am iubit până peste poate, dar nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat. A gesticulat către televizor. Asta încerc și acum să fac. Numai că e prea târziu, nu-i așa?

Nu mai era nimic de spus. Paula s-a ridicat și l-a bătut pe umăr.

— Ținem legătura!

I se părea că nu rostise în toată viața ei ceva mai lipsit de sens.

— Ăsta a fost începutul sfârșitului în căsnicia mea, a spus Lara Quantick pe un ton amar. Am crezut că un copil avea să ne readucă împreună. Dar el s-a purtat ca o nenorocită de gorilă cu spate argintiu. L-a urât pe Niall de cum s-a născut, pentru că, în ochii lui, nu el era tatăl. Plus că asta îi amintea în permanență că nu era un bărbat adevărat. Sunt sigură că nici acum n-are cine știe ce regrete.

Sam a dat din cap, încercând să afișeze o expresie înțelegătoare. Obținuse ceea ce voise.

Confirmarea faptului că Niall Quantick se născuse prin contribuția unui donator de spermă, la spitalul Bradfield Cross. Nu vedea ce altceva util îi mai putea oferi Lara Quantick. Tot ce îi mai rămânea acum de făcut era să o șteargă, înainte ca ea să-i vâre pe gât întreaga istorie a căsniciei ei destrămate.

Aproape că îl compătimea pe fostul soț. Putea să parieze că, ori de câte ori cei doi se certau, Lara nu avea nicio reținere în a-i arunca în față lipsa de bărbăție. S-a ridicat plictisit. Doar era polițist, nu consilier marital, și, în timp ce el pierdea vremea în apartamentul ei prăpădit, alții se aflau în mijlocul acțiunii.

— Păstrăm legătura, a spus cu gândul deja pe jumătate ațintit spre cu totul altceva.

Ambrose avusese o atitudine ambivalentă cu privire la măsurile antiteroriste încă de când guvernul le

adoptase. În general, polițiștii salutau orice nouă reglementare care le conferea puteri sporite și îi ajuta să facă din stradă un loc mai sigur. Dar, ca om de culoare, pe Ambrose îl deranjau tentativele de izolare sau de luare în vizor a minorităților. Partidul aflat momentan la putere era, chipurile, de stânga, deși se dovedise și el capabil să ia măsuri destul de represive. Dar cine știa cum aveau să fie aplicate noile norme de un regim căruia nu îi păsa de libertățile civile? Doar se văzuse cât rău făcuseră în SUA sub președinția lui Bush! Deci într-o țară unde principiul echilibrului instituțional funcţiona cu mai multă forță decât în Regatul Unit.

Recunoștea însă că anumite elemente din noua legislație îi facilitau munca. Sigur, uneori trebuia să interpretezi totul într-un sens mai larg și să faci pe cineva să pară mai periculos decât era în realitate, dar acum puteai obține date concrete și deci puteai administra probe mult mai ușor decât pe vremuri. De pildă, listele pasagerilor care zburau cu avionul. Înainte, era un adevărat coșmar dacă încercai să afli de la autoritățile aeronautice numele celor care foloseau avioane private. Erai obligat să obții mai întâi mandat de la magistrați, iar aceștia se lăsau uneori cu greu convinși că nevoia ta de informații era mai justificată decât dreptul la confidențialitate al

clientului. Și pe urmă trebuia să te rogi ca lista să nu fi fost distrusă.

Acum totul era mai simplu. Dacă urcai într-un avion, erai automat înregistrat în sistemul computerizat de servicii de securitate. Și polițiștii reușeau, de obicei, să dea de câte un ofițer amabil, care înțelegea că prinderea unui criminal era mult mai importantă decât niște noțiuni vagi cu privire la intimitatea personală. În special dacă erai genul de copoi care își făcea cu ușurință prieteni, nu dușmani.

Așa se face că în acea dimineață de luni Ambrose a primit un SMS de la un apelant necunoscut.

Textul era scurt: Amicu tau nu a urcat in avion. Si nici nu a luat altul.

Ambrose s-a felicitat pentru intuiția de care dăduse dovadă. Cu o zi în urmă muncise pe brânci.

La sfârșitul zilei, adăugase încă două nume pe lista suspecților. Nu îl părăsise însă nicio clipă senzația acută că individul căutat era cel cu sistemul de securizare a datelor, mai ales după ce partenera lui îi arătase echipamentul de care dispuneau. Dacă cineva era capabil de hărțuire în spațiul virtual, așa cum, în mod evident, era cazul cu crimele cercetate, atunci acela era Warren Davy. Și, în ciuda spuselor iubitei lui, Warren Davy nu se afla în Malta. Era undeva, pe aproape, un criminal în serie pus în continuare pe fapte mari.

Și, oriunde se ascundea, Ambrose era gata să parieze că pusese ochii pe următoarea victimă.

După deznădejea din ultimele zile, Carol era aproape exaltată la vederea fluxului de informații care curgea acum spre ea. Începeau să apară conexiuni, iar ea trăia emoția vânătorului care ajunge, în sfârșit, să-și încolțească prada. Descoperirea legăturii de rudenie prin intermediul analizelor ADN dăduse totul peste cap, confirmând ipoteza lui Tony, cum că nu aveau de-a face cu crime de natură sexuală.

Acum știau cu certitudine că toate cele patru victime se născuseră prin inseminare artificială. Trei dintre mame fuseseră tratate într-o subunitate specializată în probleme de fertilitate din cadrul spitalului Bradfield Cross, iar a patra – la o clinică privată din Birmingham. Următoarea vizită pe care și-o planificase era la clinica locală din Bradfield. Nu avea nici cea mai vagă idee la ce informații să se aștepte. Cunoștințele ei despre legislația privind donatorii de spermă erau vagi, dar știa că, la vremea când fuseseră concepuți copiii, anonimatul era asigurat.

Tocmai voia să o cheme pe Paula și să îi spună să-și ia haina pe ea pentru a o însoți, când a auzit telefonul sunând.

— Stuart Patterson, s-a grăbit să se prezinte interlocutorul înainte ca ea să apuce să rostească vreo vorbă. Cred că Alvin a dat de urma unui suspect.

— Alvin e sergentul tău, nu-i așa? Cel care colaborează cu poliția din Manchester?

— Corect. Toată ziua de ieri a bătut din ușă în ușă, verificând numerele de înregistrare auto. A dat peste câteva chestii promițătoare, dar una e cea mai cea – prietena lui, care îi e și partener de afaceri, susține că tipul e în Malta, numai că nu e așa. Individul corespunde perfect profilului. Cei doi au o firmă, îi zice DPS, care se ocupă cu securizarea computerelor și cu stocarea datelor, și…

— Ia-o mai încet, Stuart. Carol a încercat să proceseze informațiile trunchiate și a simțit cum i se învârte capul. Ce legătură are Malta cu treaba asta, că n-am înțeles?

— Scuze, scuze. Doar că… știi, am senzația că în sfârșit am dat de ceva. Totul se îmbină – profilingul cu metoda clasică a bătutului din ușă în ușă și cu tehnologia –, și uite așa ajungem să avem rezultate. Carol l-a auzit cum trage aer în piept. Bun, a continuat Patterson. Uite cum vine treaba: una dintre mașinile care au trecut prin Worcester în ziua morții lui Jennifer a fost o Toyota Verso înregistrată pe numele Warren Davy. Individul e asociat într-o firmă de securizare a datelor computerizate, DPS. Alvin a

fost la el acasă și a aflat că lipsește de mai bine de o săptămână.

Prietena lui susține că a plecat cu avionul în Malta pentru a instala un sistem informatic la sediul unui client. Dar Alvin a verificat lista pasagerilor și a descoperit că Davy nu s-a urcat în avionul pentru care rezervase bilet. Și nici n-a luat alt zbor. A dispărut imediat după moartea lui Jennifer, înaintea uciderii celor trei băieți. A mințit-o pe prietena lui și a inventat povestea cu Malta pentru a se putea ocupa în voie de celelalte crime.

— Ce e cu prietena lui? Ce zice Alvin? Crede că ea e la curent?

— Nu, n-are habar de ceea ce se petrece, cel puțin așa bănuiește Alvin. I-a lăsat datele lui de contact, și fata i-a promis că o să i le transmită lui Davy cu proxima ocazie. Deocamdată însă, Alvin n-a fost sunat.

— Și crezi că va fi?

— Asta depinde de cât de deștept se consideră tipul. Poate că se crede suficient de șmecher pentru a blufa.

Patterson vorbea în continuare la fel de entuziasmat. Carol îl înțelegea, deși ea, una, reușea să-și ascundă mai bine emoțiile. A văzut o umbră căzând pe ușă și pe Stacey zăbovind în prag. A ridicat două degete, în semn că mai avea un pic și încheia conversația.

— Ce părere ai, crezi c-ar trebui să facem publice informațiile? a întrebat Patterson. Să publicăm poza tipului în ziare, să cerem oamenilor să ne sune dacă l-au văzut pe undeva? Sau poate să percheziționăm ferma unde locuiește împreună cu iubita lui, să vedem dacă găsim ceva?

Era o chestiune asupra căreia Carol voia să se consulte mai întâi cu Tony. Instinctele îi spuneau să nu dezvăluie încă nimic presei, dar, fără indicii cu privire la următoarea lovitură pusă la cale de ucigaș, asta putea fi o strategie extrem de riscantă.

— Pot să te sun eu înapoi, Stuart? Nu vreau să luăm o decizie pripită. Vorbim mai încolo. Și felicită-l pe Alvin din partea mea.

Carol și-a trecut o mână prin păr și i-a făcut semn lui Stacey să intre.

— Nimic zile în șir, și pe urmă toate se precipită, a spus ea. O să te rog să lași deoparte orice altceva și să te concentrezi asupra unui tip pe nume Warren Davy, asociat la o firmă de securizare a datelor computerizate, DPS. Vreau să știu totul despre el. Situația financiară, convorbiri telefonice, totul.

Stacey a ridicat din sprâncene.

— Dar îl cunosc pe Warren Davy.

Carol a privit-o șocată.

— Îl cunoști? Cum așa?

— Ei, vreau să spun că ne-am întâlnit în spațiul virtual. E expert în securitate. M-a contactat de câteva ori în legătură cu niște aplicații de programe. Am conversat pe net. E foarte bun meseriaș. El e suspectul? a întrebat pe un ton îngrijorat.

— E vreo problemă?

Stacey a clătinat din cap, fără ca tulburarea să i se risipească.

— Nu, nu am nicio problemă, în sensul vreunui conflict de interese. Nu mi-e prieten și nici nu întreținem relații de afaceri… Dar, dacă se ascunde, te previn că va fi foarte greu să-l găsim.

— A, grozav, asta ne mai lipsea, a mormăit Carol.

Stacey s-a luminat la față.

— O să iau povestea asta ca pe o provocare personală. Am un atu în fața lui: faptul că nu știe că sunt polițistă. Pentru el, nu sunt decât o altă împătimită de computere. Dacă ar ști cu cine se înfruntă, și-ar lua toate precauțiile pe care le-ar crede de cuviință, dar așa, dacă își închipuie că n-are de-a face decât cu novici, poate va fi ceva mai neglijent. Bine, o să mă apuc imediat de treabă. Dar voiam să discut ceva cu tine.

Merita să o asculți pe Stacey ori de câte ori catadicsea să deschidă gura, ăsta era un fapt știut.

— Da, Stacey, a spus Carol.

— M-am jucat puțin pe computer. Codurile puse cu atâta amabilitate la dispoziție de cei de la Rigmarole m-au adus direct la ușa din spate a sistemului lor de operare. De aici încolo mi-ar fi ușor să instalez un C & A global pe Rig.

— Ești drăguță să-mi traduci chestia asta? C & A nu e un lanț european de magazine universale?

— Înseamnă „capturează și analizează”, a precizat Stacey. Îi ceri serverului să caute o anumită combinație de taste, după care stabilești niște criterii de eliminare. Aș putea să-l programez să-mi găsească toate persoanele care folosesc drept nume de utilizator o literă dublată. Pe urmă aș putea să verific manual toată corespondența lor. În felul acesta, am identifica următoarea țintă și am ține-o sub observație. Și practic l-am putea prinde pe criminal asupra faptei.

Carol a privit-o neîncrezătoare.

— Chiar crezi că o să meargă?

— Din punct de vedere informatic, este perfect fezabil. N-am cum să știu cum vor evolua lucrurile atunci când va veni rândul vostru, pe teren. E mult de muncă. Dar cred că merită încercat.

Carol a stat câteva clipe pe gânduri, apoi s-a decis.

— OK. Fă-o! Dar prioritatea rămâne Warren Davy. Ar fi grozav dacă ai putea să-i localizezi apelurile de pe telefonul mobil.

— Abracadabra, a aruncat Stacey peste umăr, ieșind din birou.

Carol putea să jure că sesizase o nuanță de ironie în tonul lui Stacey.

CAPITOLUL 37

Alvin Ambrose întârzia. Paula fusese trimisă să-l întâlnească și să-l pună la curent, dar el tocmai sunase, anunțând-o că făcuse pană și că avea să întârzie vreo patruzeci de minute. Paula primise mesajul în parcarea de la spitalul Bradfield Cross exact în clipa când ieșea, împreună cu Carol, de la o întrevedere neproductivă cu consultanta de la clinica de fertilitate.

— Va trebui să discut din nou cu Blake, spusese Carol. Îmi trebuie un mandat de urmărire pentru cazul în care Stacey va da de o potențială victimă. Ce-ar fi să încerci să mănânci acum ceva, înainte de întâlnirea cu sergentul Ambrose? După cum văd eu că decurg lucrurile, e posibil să nu mai apuci pe urmă.

Paula s-a gândit să profite de ocazie. I-a trimis lui Elinor un mesaj: La Strbks[62]. Fac cinste cu latte. N-avea cine știe ce speranțe, dar ar fi fost mai plăcut

[62] Prescurtare pentru rețeaua de cafenele Starbucks (n.tr.)

dacă ar fi avut companie. A cumpărat două cafele și un sendviș panini și s-a așezat lângă fereastră. Cu spatele la spital. Nu voia să pară disperată.

După unsprezece minute – nu că le-ar fi numărat –, Elinor s-a ivit în blugii ei negri, fluturându-și în vânt halatul alb.

— Nu pot să stau decât douăzeci de minute, a spus aplecându-se să o sărute călduros pe Paula pe obraz.

— Și eu mă grăbesc. A împins unul dintre paharele cu cafea spre Elinor. N-am știut dacă vrei să și mănânci ceva.

— Nu, nu mi-e foame. Ai avut o zi bună?

— Așa și așa. Până la patru am stat la birou, apoi am plecat și m-am întors acolo la șapte. Ai avut o idee foarte inspirată cu ADN-ul, ne-a pus realmente pe o pistă nouă. Mersi. A rânjit. Chiar dacă am fost luată la mișto.

— Din fericire, Stacey a fost și ea cu noi și ne-a oferit un alibi, a intervenit Elinor.

— În ciuda tachinărilor, am fost vedetă în dimineața asta, la ședință. Ceea ce n-a fost rău deloc, având în vedere că după aia am avut parte numai de lucruri neplăcute.

I-a povestit despre întâlnirea de mai devreme cu Mike Morrison.

— Nici nu pot să-mi închipui cât de greu îi e, a spus Elinor. Cum să-ți revii după ce îți pierzi mai întâi fiul, și încă într-un asemenea mod, apoi imediat și soția?

Paula a oftat.

— E uimitor câte poate îndura omul.

Elinor i-a aruncat o privire vicleană.

— Într-una din zile sper să-mi povestești și mie ce ți s-a întâmplat.

Paula a zâmbit.

— Păcat că nu toți doctorii sunt la fel de înțelegători ca tine.

— Cum adică?

Elinor a amestecat în cafea și a privit-o întrebător.

Paula a chicotit.

— Uite așa bine. Tocmai am avut o întrevedere deloc fructuoasă cu doamna Levinson a ta.

Elinor s-a strâmbat, oripilată.

— Nu e *a mea*. Din fericire, am reușit să evit să fiu repartizată în echipa ei. Domnul Denby pare un îngeraș în comparație cu ea. Știi ce se spune despre specialiștii în fertilitate? Paula a clătinat din cap. Că toți doctorii se cred Dumnezeu, dar specialiștii în fertilitate chiar sunt. Noi ceilalți n-avem putere decât asupra morții. Dar doamna Levinson și amicii ei au puterea de a da viață. O știu și ei foarte bine, așa că au grijă să-ți scoată ochii cu asta.

— Cred că așa se explică, dar numai parțial, motivele pentru care a fost atât de necooperantă cu noi, a spus Paula. Deși de data aceasta bănuiesc că legea e de partea ei.

— De ce ați apelat la ea, mai exact?

— Ei bine, am stabilit că între toate cele patru victime ale noastre există o legătură de sânge. Sunt frați vitregi, cel mai probabil. În trei dintre cazuri, mamele au fost inseminate aici, la spitalul Bradfield Cross. Am încercat să aflăm cine este donatorul.

Elinor și-a strâns buzele, făcând un cerculeț și suflând aerul afară cu un șuierat.

— Văd că nu vă e teamă de nimic.

— Și, dacă ne e, încercăm să nu o arătăm.

— Și ea v-a spus că nu aveți cum să aflați, nu?

— Exact. Jordan a amenințat-o cu o hotărâre judecătorească, iar ea i-a râs în față. Nimeni n-a mai tratat-o pe Carol Jordan în halul ăsta, cel puțin din câte știu eu.

— Totuși, femeia are dreptate, să știi. O hotărâre judecătorească ar fi complet inutilă. Pentru că nici măcar doamna Levinson nu are acces la această informație. Înainte, când procedeul era strict anonim, donația era înregistrată sub un număr unic de identificare. Pentru a face legătura dintre număr și donator singura modalitate este de a verifica în baza de date de la Autoritatea de Fertilitate Umană și

Embriologie (HFEA[63]). Datele sunt stocate pe un singur computer. Chiar dacă Stacey ar reuși să spargă codul, tot nu ar ajunge la informații. Pentru asta trebuie să fii prezent fizic. Să lucrezi efectiv pe computerul lor.

— Cum de știi toate astea? a întrebat Paula. Tu cu gura ta mi-ai spus că n-ai fost cooptată în echipa doamnei Levinson.

— Am scris o lucrare de masterat pe tema accesului la informații cu caracter medical în epoca digitală. Sunt un rezident ambițios. Și vreau să fac carieră.

— Nu se poate să nu existe niciun fișier de siguranță, a obiectat Paula. N-au cum să se bazeze doar pe un computer pentru stocarea unor date de asemenea importanță.

— Da, așa cred și eu. Numai că n-am nici cea mai vagă idee care e treaba cu aceste fișiere, și cred că nimeni nu știe, cu excepția celor de la IT și de la HFEA.

Elinor a continuat să amestece gânditoare în paharul de cafea.

— Doamna Levinson ar fi putut și ea să ne lămurească, dar n-a făcut-o, s-a plâns Paula. Ne-a trimis, pur și simplu, la plimbare. N-a vrut nici măcar să ne explice cum de sperma a ajuns în Birmingham.

Paula a mușcat furioasă din sendviș.

---

[63] În engleză, în original, *Human Fertilisation and Embryology Authority* (n. Red.)

— Cu asta te pot lămuri eu. Nu e cine știe ce. Există niște indicații, cum că nu trebuie să folosești sperma de la un donator în mai mult de zece cazuri de inseminare reușită. Motivul fiind acela că nu se dorește compromiterea sursei cu sute de copii cu aceiași gameți. Și trebuie evitată apariția într-un oraș a zece copii de aproximativ aceeași vârstă și cu același tată. Pentru că psihologii consideră că posibilitatea de a te îndrăgosti de o rudă necunoscută este mai mare decât aceea de a te amoreza de un străin.

— Zău? Ce ciudat!

— Dar adevărat. Deci, dacă ai norocul să dai peste un donator deosebit de fertil, după cinci, șase inseminări reușite, în mod normal trimiți sperma la o clinică dintr-un alt oraș. Presupun că așa s-a întâmplat și în cazul victimelor voastre.

— Are sens. Paula a privit-o drept în ochi. Văd că te descurci de minune. Practic, ne-ai devenit indispensabilă.

— Mda, ăsta e scopul vieții mele. Elinor a căzut pe gânduri. Ascultă, știu că n-ar trebui să-mi bag nasul… Dar, spune-mi, îl suspectați pe donator că ar fi criminalul?

Paula s-a întrebat în sinea ei unde voia să ajungă.

— Profilerul nostru consideră că e o posibilitate, a răspuns ea prudentă.

— Nu sunt foarte pricepută în domeniul tău, dar cred că e posibil ca o persoană care comite atâtea crime să fi ajuns de mai mult timp în atenția poliției. Caz în care s-ar regăsi în baza voastră de date ADN întocmită la nivel național, nu?

— Da, așa cred. Dar totuși ADN-urile victimelor diferă.

— Știu. Însă parcă îmi amintesc că am citit undeva despre un caz vechi de douăzeci de ani în care ucigașul a fost prins fiindcă nepotul lui a fost condamnat, și el a fost identificat pe baza asemănărilor din analizele ADN. Elinor a scos iphone-ul din buzunar, s-a conectat la internet și a întors ecranul ca să poată fi văzut de amândouă.

— Și chestia asta de unde o știi? Dintr-o altă dizertație? a tachinat-o Paula urmărind-o cum navighează după ce tastase adn crima dosare clasate pe Google.

— Am o memorie de elefant. Acumulez tot felul de drăcii inutile în cap. Sunt genul care răspunde perfect la chestionare de cultură generală. Elinor a aruncat o privire spre rezultatele căutării. Uite aici, am găsit.

— Bărbat condamnat după paisprezece ani pe baza ADN-ului unei rude, a citit Paula. Apoi a zâmbit. Mă bucur să constat că nu ești, totuși, infailibilă.

— Da, într-adevăr, n-a fost după douăzeci, ci după paisprezece ani.

— Și a fost un viol, nu o crimă. Dar, oricum, am prins ideea. Și-a terminat cafeaua și s-a ridicat.

Acum trebuie să plec și să discut cu Stacey. S-a uitat la ceas. Și să mă întâlnesc cu un coleg din Worcester.

Elinor a urmat-o spre ieșire.

— Și cele douăzeci de minute ale mele au expirat. Mulțumesc, Paula.

— De ce? Pentru că te-am exploatat fără niciun scrupul?

— Pentru că m-ai scos din salon și mi-ai amintit că există viață și în afara spitalului. S-a aplecat spre Paula și a sărutat-o, respirația ei caldă gâdilându-i urechea. Du-te și prinde-l pe criminal! Am planuri mari cu tine după ce termini cu toate astea.

Un fior de plăcere a cuprins-o pe Paula.

— Ei, ăsta da, imbold! a murmurat ea.

Carol l-a găsit pe Tony în biroul ei, așezat pe scaunul rezervat vizitatorilor, atunci când s-a întors, într-un târziu, la sediu. Stătea lăsat pe spate, cu mâinile încrucișate sub cap, cu picioarele rezemate de coșul de gunoi și cu ochii închiși.

— Mă bucur că cineva mai apucă să tragă și câte un pui de somn pe aici, a spus ea scoțându-și haina și azvârlindu-și pantofii din picioare.

A tras jaluzelele, a deschis sertarul de la birou și a scos dinăuntru o sticluță de vodcă.

Tony s-a îndreptat în scaun.

— Nu dormeam, mă gândeam.

A urmărit-o cum deschide sticla, îi aruncă o privire, apoi închide capacul la loc și așază iar sticla în sertar. S-a uitat urât la el, și Tony și-a ridicat brațele, în semn de capitulare.

— N-am zis nimic, a protestat el.

— Nici nu era nevoie. Ești în stare să faci pe sfântul fără să ți se clintească un mușchi pe față.

— Cum a mers întrevederea cu Blake?

— Văd că în biroul ăsta nu există secrete, s-a plâns Carol prăbușindu-se în fotoliu. În meseria asta a mea, am câteodată parte de momente de plăcere din cea mai pură. A fost o adevărată încântare să-l văd pe șef cum se zbate între nevoia arzătoare de a economisi bani și dorința copleșitoare de a-și face debutul în funcție cu o lovitură de mare maestru. Și m-am bucurat cu atât mai mult cu cât în final a luat decizia corectă. Dacă vom reuși să identificăm viitoarea victimă, vom obține mandat și o vom putea ține sub urmărire douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Bravo! Am auzit și că sergentul Ambrose a găsit un posibil suspect.

Carol avusese timp să mediteze asupra convorbirii ei telefonice cu Patterson.

— Da, se pare că a dat de un fir. Care se bazează pe o serie de prezumții. Prima, că profilul geografic întocmit de Fiona Cameron este exact. A doua, că ucigașul a folosit propriul vehicul. A treia, că Warren Davy nu a dispărut pe undeva să-și facă de cap cu vreo fătucă.

— Sigur, există semne de întrebare. Dar eu tot înclin să cred că Davy reprezintă un candidat foarte serios. Dacă Stacey identifică viitoarea victimă, atunci lucrurile vor lua o altă turnură, mult mai concretă. A aflat ceva nou despre Davy?

Carol a deschis calculatorul și a dat un clic pe mesajele primite. Printre ele, un scurt raport de la Stacey.

— Individul e practic invizibil. Are o singură carte de credit pe care o folosește, din câte se pare, exclusiv pentru afaceri. Nu are card de cumpărături. Și nici carduri de fidelitate. Stacey susține că ăsta e un comportament tipic pentru cineva care lucrează în domeniul IT. Sunt oameni care știu cât de ușor este să afli date confidențiale și, în consecință, își reduc prezența la strictul necesar. Telefonul lui Davy e închis de mai multe zile. A fost deschis ultima dată cam în momentul apariției lui Seth la gara centrală.

Atunci a fost identificat un apel de către serverul cel mai apropiat de… Ia să vedem, ghicești?

— Gara centrală, a răspuns Tony.

— Corect. Deci e în mod cert genul de individ care se ține în umbră.

— A discutat cineva cu prietena lui?

Carol a negat.

— Nu, nu vreau s-o sperii și s-o alertez, ca ea să-l prevină apoi pe Davy. Tipul e perfect capabil să falsifice sau să-și însușească identitatea altcuiva. Dacă fuge, vom avea mult de furcă până să dăm de el. Ar putea să se facă nevăzut cât ai clipi. Aici sau în străinătate.

Tony a clătinat din cap.

— N-o să dispară. Și-a asumat o misiune și n-o să se oprească până când n-o duce la bun sfârșit.

Asta, evident, dacă nu reușim să-l oprim noi între timp.

— Ce misiune?

Tony a sărit în picioare și a început să se plimbe dintr-un capăt în celălalt al camerei.

— Crede că e sămânță rea. Ceva i s-a întâmplat la un moment dat, ceva care l-a umplut de teamă și de ură față de el însuși. Ceva care, crede el, se transmite ereditar. Nu cred că e vorba despre o chestiune de ordin medical, deși posibilitatea nu este exclusă. Știu doar că e ferm hotărât să smulgă răul din rădăcină. Să

fie ultimul pe linia lui de descendenţă. Are de gând să își omoare toți copiii.

După care să se sinucidă.

Carol l-a privit șocată.

— Câți copii are?

— Nu știu. N-avem cum să aflăm?

— Se pare că nu. Potrivit specialistei de la spitalul Bradfield Cross – o persoană, de altfel, total necooperantă –, n-avem nicio șansă de a obține acces la informațiile cu privire la donatorii anonimi. Țin totul sub cheie, de te și miri de ce se mai obosesc să stocheze asemenea date. Dacă tot n-au de gând să le folosească, de ce naiba nu le distrug pur și simplu? Atunci nimeni n-ar mai avea cum să abuzeze de ele. Carol a scos din nou sticluța de votcă din sertar. Și, odată cu ea, o cutie de apă tonică. A turnat din amândouă în paharul care stătea gol pe birou. Vrei și tu? l-a întrebat sfidătoare pe Tony.

— A, nu, nici vorbă. Sunt oricum ameţit de ideile care mi se învălmășesc acum prin cap. Fiindcă ceva nu e în regulă aici.

— Dar tot ceea ce știm se leagă. Nu mă pot gândi la nicio altă teorie la fel de probabilă. Carol a sorbit din pahar și a simțit imediat cum încordarea din ceafă începe să scadă.

— Nici eu. Dar asta nu înseamnă că nu mă pot înșela. S-a răsucit brusc, oprindu-se în fața biroului ei.

Ascultă, dacă e așa de dificil să obții o astfel de informație, atunci el cum a pus mâna pe ea? Și ce anume s-a întâmplat de l-a făcut să pornească în această cruciadă? A petrecut atâta timp pregătindu-și victimele! Cum a reușit să țină totul secret?

— Poate că n-a făcut-o. Poate că iubita lui l-a acoperit în chestiunile legate de afaceri. Carol a dat pe gât restul de băutură și a oftat mulțumită. Mda, acum mă simt mult mai bine.

— Păcat că nu pot să discut cu ea, a mormăit Tony.

— Da, știu că ți-ai dori tare mult. Dar deocamdată trebuie să ne abținem, cel puțin până când vine Stacey cu ceva.

— Ai dreptate. Totuși, trebuie să-ți mărturisesc că n-am întâlnit aproape niciodată un criminal capabil să întrețină o relație emoțională. Dacă Warren Davy e omul nostru, sunt multe întrebări la care numai prietena lui ar putea să răspundă. Să ne ofere informații concludente, a zis Tony oftând.

— O să-ți vină și ție rândul.

Tony a rânjit.

— Și atunci o să mă simt ca un copil într-un magazin de dulciuri.

Carol a aprobat din cap, amuzată.

— Ești un tip tare ciudat, știi?

— Cum poți să afirmi așa ceva atâta timp cât pe lume există oameni de genul lui Warren Davy?

Prin comparație, eu sunt normalitatea întruchipată.
Carol a izbucnit într-un hohot de râs.
— Eu, una, n-aș fi așa de sigură, Tony.

CAPITOLUL 38

Alvin Ambrose s-a simțit ca acasă din prima clipă când a pășit în sala MIT. Erau genul de polițiști cu care se înțelegea de minune. Paula Mcintyre îi făcuse rost de un birou, un telefon, un computer și o cafea. Toată lumea care trecuse pe acolo se oprise pentru a face cunoștință cu el, chiar și micuța chinezoaică din colț, care părea foarte prinsă de ce făcea ea la calculator.

Îi plăcea și senzația că se afla în mijlocul acțiunii. Singura problemă era că nu prea avea de lucru. Toți păreau îngropați în hârtii sau ocupați până peste cap cu niște date care se derulau pe monitoare, dar el știa că doar se prefăceau. Stăteau ca pe ace, așteptând-o pe Stacey să iasă din spatele baricadei de monitoare cu descoperirea ei epocală.

Plictisit să stea de pomană, s-a gândit să-și verifice e-mailul. Fredona încetișor, în vreme ce aștepta să se încarce pagina. A tăcut brusc când și-a dat seama ce avea pe ecran. Al doilea mesaj din inbox figura ca

fiind primit de la davywar1@gmail.com, iar subiectul era: cu ce va pot ajuta?

Ambrose a înghiţit în sec. Nu ştia ce să facă. Primul impuls a fost să deschidă mesajul, dar Stacey, la fel ca alţii din tagma ei, îl preveniseră asupra potenţialului distructiv al e-mailurilor şi nu dorea să rişte. Avea însă un expert la îndemână. S-a îndreptat spre biroul lui Stacey şi a aşteptat, urmărind cum degetele ei zboară pe tastatură şi pe mouse. După câteva clipe, ea şi-a ridicat ochii.

— Doriţi ceva?

— Cred c-am primit un e-mail de la Warren Davy, a spus el. E pe computerul meu.

Stacey l-a privit ca pe un retardat mintal.

— Pe ce adresă?

— Aambrose@westmerciapolice.org.

— Mergeţi şi închideţi e-mailul la computerul dumneavoastră, vă rog. Pe urmă veniţi aici şi introduceţi parola.

Până să se întoarcă, pe monitorul lui Stacey apăruse icoana cu datele de autentificare a utilizatorului. Cât timp el a introdus parola, Stacey s-a ridicat şi s-a întors cu spatele. Ambrose a bănuit că o făcea de faţadă. Probabil că sistemul înregistra fiecare apăsare a tastelor. După ce a tastat parola, Ambrose s-a dat deoparte, lăsând-o pe Stacey să se aşeze la loc. Ea a

scuturat din cap, cu ochii ațintiți la ecran, la subiectul mesajului.

— Să-i dăm bătaie, a spus. Nu vă faceți griji, am instalate toate programele antivirus de pe lumea asta, plus unul sau două de la extratereștri.

Ambrose nu era deloc sigur că glumea.

Mesajul s-a derulat în partea de jos a monitorului central. Deasupra a apărut brusc un șir de numere și litere. Pe Ambrose nu-l interesa însă decât mesajul.

Buna, sergent Ambrose

Partenera mea, Diane Patrick, mi-a transmis ca vrei sa iau legatura cu tine. Am inteles că ar fi vorba de masina. Scuze ca nu telefonez, dar sunt in Malta cu afaceri si m-ar costa o avere, plus ca am foarte mult de lucru, asa ca mi-e mai usor sa trimit un e-mail. Scrie-mi despre ce e vorba si o sa revin eu imediat ce o sa pot.

Salutari

Warren Davy

DPS Systems: www.dps.com

— Interesant, a comentat Stacey.

— Mie mesajul mi se pare destul de banal, a ripostat Ambrose.

— Poate, numai că nu a fost trimis din Malta. Stacey a arătat spre partea de sus a ecranului, rămasă acum înghețată pe o informație cât se poate de concludentă. Provine de la un computer al

departamentului de biblioteci al consiliului orășenesc. Suspectul se află în Bradfield, sergent. Și fie nu-i pasă că noi știm, fie e un nemernic îngâmfat care ne crede mult mai nesofisticaţi decât el.

— Indiferent care variantă e adevărată, am impresia că pune ceva la cale. Cum merge treaba cu capcana?

Stacey a ridicat din umeri.

— O să fie când o să fie. Este greu să prevezi cât timp o să ia o chestie dintr-asta.

A reînceput să apese pe tastatură, ochii fugindu-i de la un ecran la altul. Ambrose a văzut cum încremenește brusc. Au trecut câteva clipe, dar ea a rămas tot nemișcată. Lui Ambrose i s-a părut chiar că își ține respirația.

Apoi degetele i-au zburat pe taste, aproape prea repede pentru a fi urmărite.

— Te-am prins, te-am prins, te-am prins, a spus ea, ridicându-și din ce în ce mai mult vocea, de la șoaptă la strigăt. Am dat de el! a țipat.

Nici n-a apucat să-și termine vorbele, că toată lumea s-a bulucit în jurul ei. Carol Jordan și-a făcut și ea loc cu coatele. Ambrose a lăsat-o în față.

— Ce e, Stacey? a întrebat ea. Ce ai găsit?

— Am dat de două nume de utilizatori. BB și GG. BB e afișat în dreapta sus, GG în stânga sus. Pe ambele sunt postate acum coversațiile online.

Au rămas holbându-se cu toții uimiți la textele care se derulau în fața ochilor lor. BB discuta cu cineva pe nume Dirtangel. BB îi propunea o întâlnire a doua zi, la o cursă de dirt biking[64]. Îi promitea să îl învețe secretele acestui sport.

— Mâine are de gând să lovească din nou, a spus Carol.

GG și partenerul lui de conversație nu erau în momentul acela online, dar Stacey afișase ultimul lor chat.

— Se dă drept fată. Îi dă întâlnire ca să meargă împreună la un centru de înfrumusețare. Joi, după ore. Uite: Nu spune nimanui. Itzi voi dezvalui un secret mare. O sa aratzi grozav. Secrete, mereu secrete.

— Se joacă, pur și simplu, cu ei, a intervenit Tony. Le cunoaște cel mai intim și mai important secret, pe care ei înșiși îl ignoră. Așa că le ațâță curiozitatea și îi ademenește.

— Cine sunt copiii ăștia, Stacey?

— Mă ocup de asta, a răspuns ea absentă. Dar de ce nu plecați voi toți și mă lăsați în pace? O să vă trimit pe e-mail tot ce reușesc să obțin. Acum trebuie să fac *backdoor* la aceste conturi și, cu cât știți mai puțin, cu atât mai bine.

S-au împrăștiat cu toții.

---

[64] Sport practicat cu o bicicletă sau cu o motocicletă ușoară cu cauciucuri speciale, pe un teren accidentat (n. Red.)

— Tipa e o figură, a remarcat Ambrose către Paula.

— E grozavă. Și lucrează aici de plăcere, nu pentru bani, știai asta?

— Asta e ideea ei despre plăcere?

Paula a chicotit.

— O, da. Își bagă nasul peste tot și nimeni n-o trage la răspundere. Dar ce face în timpul liber…

Face milioane cu propria companie de software. Asta că tot a venit vorba despre secrete… Stacey își închipuie că nimeni n-a aflat despre cealaltă viață a ei, dar a lăsat o dată să-i scape numele firmei de față cu Sam, și lui atât i-a trebuit. Nu s-a lăsat până când nu a scormonit și a dezgropat totul. A aruncat o privire meditativă spre Sam. Dumnezeu să-l ajute dacă își va da vreodată seama că Stacey e îndrăgostită de el! S-a oprit brusc, deopotrivă șocată și uimită. Cum de am ajuns să-ți povestesc toate astea?

Tony, care se apropiase de ei fără să fie observat, a intervenit brusc.

— Fiindcă Ambrose seamănă cu tine, Paula. Îi face pe oameni să vorbească. La fel ca tine.

Ambrose a râs încet, o mică hârâială ce răzbea din piept.

— E un har înspăimântător.

— Să nu-i zici lui Carol, a spus Tony. Fiindcă o să vrea să te ia la ea în echipă.

Ambrose și-a aruncat privirea prin sala în care se simțea deja ca acasă.

— Se poate și mai rău.

Tony a studiat-o pe Carol, care stătea de vorbă cu Kevin, cu capul aplecat pe deasupra biroului.

— Da, se poate și mai rău. Pe de altă parte, poate că ea merită ceva mai bun decât îi putem oferi oricare dintre noi.

După care a ieșit, fără să-și dea seama că tocmai stârnise o mică furtună.

Era, fără discuții, ziua lui Stacey; acum avea prilejul să-și dovedească utilitatea în cadrul echipei. Se arătase încântată de propunerea Paulei de a căuta în arhiva națională de analize ADN legăturile de familie cu adolescenții uciși.

— Se poate face cu băieții, a spus ea. Nu-mi cere să-ți explic, dar cu rudele de sex feminin nu funcționează la fel de bine.

Paula a făcut un pas în spate, prefăcându-se șocată.

— Nu, Stacey, te rog. Nu explicații științifice. Eu nu-s decât o fată simplă, de la oraș.

Stacey era însă deja ocupată cu trimiterea unei solicitări urgente către baza de date și cu atașarea celor trei seturi de ADN-uri. A făcut apoi ceva ce nu-i stătea în fire: a sunat la unul dintre analiștii de la arhivă cu care colaborase în trecut. Paula, care își făcea de lucru pe lângă ea, și-a dat seama că apelul nu

era unul de curtoazie. Dacă de asta aveau nevoie cei de la IT pentru a face ca lucrurile să meargă ca unse, atunci era clar că sistemul nu funcționa prea bine în lumea occidentală.

— Bună, Bry, sunt Stacey Chen. Tocmai ți-am trimis pe e-mail trei seturi de date pe care vrem să le verifici. Vreau să te rog să le acorzi prioritate absolută. Avem un criminal în serie foarte grăbit, și treaba asta ar putea să ne ajute să ajungem înaintea lui la următoarea victimă… Ce-ai spus?… Acum?

… Mersi, rămân datoare. A închis și i-a spus Paulei, fără să se întoarcă spre ea: Se ocupă acum. Poți să te duci între timp să-ți iei o cafea.

Paula s-a întors la maldărul de hârtii care o aștepta pe birou – rezultatul inevitabil al oricărei anchete criminale. Carol și Kevin erau închiși în biroul șefei împreună cu o echipă alcătuită din polițiști de la circulație și de la Divizia de Vest, făcând aranjamente pentru supravegherea lui Ewan Mcalpine, dirt bikerul. În cadrul echipei avuseseră loc dispute aprinse cu privire la oportunitatea informării băiatului și plantării de microfoane. Paula susținuse cu ardoare ideea. Știa cât de rău puteau să sfârșească asemenea înscenări și dorea ca băiatul să beneficieze de protecție maximă, chiar dacă asta ridica alte probleme. Era însă în minoritate, și decizia fusese contrară opiniilor ei.

Adversarii săi argumentaseră că un adolescent de paisprezece ani nu era în stare să ducă la capăt o operaţiune atât de elaborată şi, prin urmare, criminalul avea să se prindă şi să renunţe la acţiune, lăsându-i cu buzele umflate. Paula se văzuse nevoită să recunoască faptul că aveau probabil dreptate.

Deşi propunerea ei îi conferea puştiului mai multe şanse de a rămâne în viaţă.

S-a întors la transcrierea conversaţiei băiatului cu BB, derulându-o pe monitor. Ewan părea un puşti drăguţ. Făcea glume haioase şi nu se lua de nimeni. Stacey îl depistase cu ajutorul contului de e-mail. Locuia cu părinţii în apropiere de centrul oraşului, într-o mică enclavă de case georgiene care supravieţuiseră, ca prin minune, tentativelor de acaparare ale dezvoltatorilor urbani. Tatăl era consultant urolog la spitalul Bradfield Cross, mama lucra ca medic generalist într-unul dintre centrele de sănătate din oraş. Un exemplu tipic pentru victimele născute în urma unui tratament de fertilitate – toate proveneau din familii destul de înstărite. Un cuplu de cunoscuţi de-ai Paulei cheltuise aproape douăzeci de mii de lire pentru fertilizare in vitro şi nu se alesese decât cu o serie de avorturi spontane. Pe de altă parte, aveau de-a face în mod cert cu membri ai clasei de mijloc, care aveau să-i strângă de gât dacă operaţiunea dădea greş.

Un lucru bun era faptul că, mulțumită infiltrării lui Stacey în rețeaua Rigmarole, aflaseră locul unde Ewan urma să-l întâlnească pe BB – cel mai probabil, Warren Davy. Ewan trebuia să ia autobuzul din Manchester spre Barrowden, un sătuc situat la circa opt kilometri de periferia orașului Bradfield. BB avea să-l aștepte în stație și să-l conducă la ferma lui, la câțiva kilometri mai departe. O sa vin sa t iau cu ATV-ul, așa îi promisese. Altă momeală pentru un puști care tânjea după puțină nebunie în mijlocul naturii, care să spargă monotonia unei vieți citadine mult prea civilizate.

— Alvin? a strigat Stacey. Poți să vii aici un pic?

Ambrose s-a apropiat de colțul unde lucra Stacey, cu Paula pe urmele lui.

— Da, Stacey? a zis el întrebător.

— Vărul lui Warren Davy? Tipul cu service-ul auto? Cum îl cheamă? Nu știu de ce, dar nu reușesc să dau de raportul tău în sistem.

Ambrose și-a dres glasul, stânjenit.

— Scuze, am uitat. Când am ajuns aici, l-am trimis la Manchester, dar nu și la voi. Îl cheamă Bill Carr.

Stacey a arătat spre unul dintre monitoare.

— Uite ce am primit de la baza de date ADN. Un singur rezultat. William James Carr din Manchester are legături de familie cu cei trei băieți. Potrivit lui Bry, le e văr sau unchi.

— Vrei să spui că omul nostru e Carr? a întrebat Ambrose mirat.

— Presupun că e și asta o posibilitate, a răspuns Stacey sceptică. Însă gândiți-vă că rezultatul întărește totodată cazul împotriva lui Warren Davy. Dacă e văr cu Bill Carr înseamnă că victimele sunt și ele înrudite cu el. Deci ceea ce era până acum doar ipotetic și circumstanțial se poate transforma în probe.

— Totuși, rămâne doar suspect, atâta tot, a spus Paula. În plus, încă nu știm unde se află.

— Și nu putem renunța la supravegherea băiatului, a intervenit și Ambrose.

Stacey a ridicat din umeri.

— Așa cum voi îmi amintiți, cu mare satisfacție, ori de câte ori aveți ocazia, în final totul se reduce la vechile voastre trucuri polițienești. S-a întors cu fața spre monitoare. Mai bine i-aș trimite rezultatul pe e-mail și șefei. Nimic nu-i face mai mare plăcere decât o nouă pistă în acest caz.

CAPITOLUL 39

Ewan Mcalpine s-a trezit fremătând de încântare. Astăzi era ziua cea mare. În sfârșit, urma să aibă parte de ceva după care tânjea de mult. La ora ceaiului, avea să fie călare pe o dirt bike, săltând pe terenuri

denivelate, învăluit într-un nor de praf și respirând printr-o batistă pusă peste gură, ca un cowboy care mână vitele spre fermă.

Nu avusese voie să facă nimic din ceea ce mămica și tăticul consideraseră periculos. Îl crescuseră ca într-o eprubetă, de parcă le-ar fi fost teamă să nu se spargă în bucăți dacă se împiedica pe stradă. Își amintea și acum cât de umilit se simțise când fusese cu școala într-o excursie de două zile. Avea opt ani și dormise împreună cu colegii lui în aer liber, într-un centru pentru excursioniști din munții Pennine. În afară de profesori, fuseseră însoțiți și de câțiva părinți, pentru a se asigura numărul de adulți necesari pentru a-i supraveghea pe copii. Și, evident, mama lui se numărase printre aceștia. Ori de câte ori voise și el să ia parte la activitățile celorlalți – rapel, cățărări, plimbare cu caiacul etc. —, mama intervenise, împiedicându-l să facă lucruri interesante. Petrecuse două zile în curse cu obstacole și trăgând cu arcul. O adevărată mană cerească pentru dușmanii lui.

Mama îi dorea numai binele, era conștient de asta. Dar, de-a lungul anilor, reușise să facă din el ținta unor glume fără sfârșit, dacă nu cumva și mai rău. Din fericire pentru el, în școala primară nu se încurajau hărțuielile și tachinările colegiale. În gimnaziul privat la care îl dăduseră părinții încercase din greu să treacă neobservat. Băieții care erau genul

sportiv nici nu știau că exista, așa încât nu aveau cum să-și dea seama că lui Ewan i se interzicea să facă lucruri chiar și numai potențial periculoase.

Însă Ewan își dorea să încerce și chestii mai puțin banale. Îi plăcea să urmărească la televizor canalul de sporturi extreme, și în ultimii ani trăsese de fiare pentru a-și întări mușchii și a fi în formă. Nici măcar mama lui nu putuse obiecta la exercițiile fizice pe care le făcea în sala de sport special amenajată de tatăl lui în beci. Nu îi lipsea decât ocazia de a-și pune corpul la treabă și de a încerca să-și depășească limitele.

Asta până să-l cunoască pe BB pe Rigmarole. Al naibii norocos, locuia la o fermă și avea ATV- uri, și biciclete de teren, și motociclete. Și îl alesese pe Ewan drept tovarăș de distracție. Iar astăzi el avea să pună în practică toate lucrurile pe care doar le visase.

Mama credea că urma să ia parte la un concurs școlar de dezbateri în Manchester. Nu se aștepta să se întoarcă înainte de nouă seara, ceea ce îi convenea de minune. BB îi scrisese că îi împrumuta el echipamentul și că putea să facă un duș înaintea plecării, cu autobuzul de opt și jumătate. Totul avea să fie perfect.

Simțea că mai avea puțin și exploda de atâta exaltare. Dar avea să reușească el cumva să-și

păstreze controlul. Doar se pricepea să își ascundă sentimentele.

La un kilometru și jumătate distanță de sediul MIT, în secția de poliție cea mai apropiată de locuința lui Ewan, Carol făcea instructajul final pentru echipa de supraveghere. Aveau la dispoziție trei mașini, o motocicletă și mai mulți polițiști în civil, care urmau să meargă pe jos și să își schimbe eventual hainele, pălăriile, perucile și mustățile în dubița care urma să îi însoțească.

— O să fie o zi lungă, a spus Carol. N-o să putem să ne tragem sufletul decât în orele cât Ewan va fi la școală, dar și atunci va fi cineva postat la intrarea din față și la cea din spate, ca nu cumva să o șteargă mai devreme decât e prevăzut. N-ar avea motive – cunoaștem tot aranjamentul. Dar s-ar putea să nu reziste tentației și să vrea să plece mai repede de la școală. Așa că trebuie să rămânem vigilenți. Aveți întrebări?

Paula a ridicat mâna.

— Știm că ucigașul acționează rapid. Să intervenim imediat ce îl ia pe Ewan?

— N-o să iau decizia cu privire la capturarea criminalului decât la momentul potrivit, a răspuns Carol. Avem de-a face cu prea multe variabile. Ceea ce trebuie să facem însă este să ne asigurăm că avem probe care atestă răpirea. Acum, dacă nu mai sunt alte

întrebări, fiecare să-și ia locul în dispozitiv. Urmărirea pe drumul spre școală ne va oferi ocazia de a ne întipări în minte figura lui Ewan și, în plus, va fi un bun prilej de repetiție. Așa că, la treabă! Și mult noroc tuturor!

Drumul spre școală nu le-a pus probleme. Automobilul condus de mama lui Ewan a fost încadrat de mașinile de supraveghere, cu dubița poziționată imediat în spate. Doamna Mcalpine l-a lăsat pe băiat la colțul unei străzi, la câteva sute de metri de școală, și doi dintre polițiștii pietoni l-au urmărit mai departe. Trei ofițeri – doi pe jos și unul în mașină – au rămas să îl urmărească; ceilalți s-au întors la secție. Așteptarea era întotdeauna partea cea mai grea. Câțiva s-au apucat să joace cărți, unii au profitat de pauză și au început să citească, iar alții și-au pus brațele pe birou în chip de pernă și au tras un pui de somn. La trei și jumătate, când Tony și-a făcut și el apariția, erau cu toții gata să treacă la acțiune.

— Nu mă așteptam să te văd aici, l-a întâmpinat Carol.

— Îmi place să te iau prin surprindere.

— O să mergi cu mine în dubiță, a hotărât ea, făcându-i un semn să se îndepărteze de restul echipei.

— Perfect. Nu vreau să-ți stau în drum, a spus Tony. M-am gândit însă că aș putea să vă fiu de ajutor. Știi ce vreau să spun… Dacă vei fi pusă în

situația de a lua o decizie dificilă, adică să optezi între a interveni și a sta cu brațele încrucișate. Mă pricep la chestiile astea de natură psihologică. I-a aruncat acea căutătură de băiețel isteț și pus pe șotii care o enerva și o amuza întotdeauna în egală măsură. Ai putea să profiți de pe urma prezenței mele aici. La urma urmei, cu cât mă fac mai util, cu atât îți va fi mai ușor pe viitor să-l contracarezi pe Blake atunci când îți va propune să colaborezi cu Tim Parker.

— Sunt toți la fel de tâmpiți ca el?

Tony s-a cocoțat pe un birou.

— Nu. Vreo doi, trei chiar au talent. Unul sau doi sunt destul de competenți. Și mai sunt câțiva care au învățat bine teoria, dar nu dispun de capacitate de intuiție sau de empatie. Ăștia sunt irecuperabili. Fie ai acest har, fie nu-l ai. Dacă vrei să-ți faci din asta o profesie și dai dovadă atât de intuiție, cât și de empatie, atunci e normal să devii clinician. Dacă nu ai harul, atunci urmezi o carieră academică. A ridicat din umeri. Tim poate să se perfecționeze, dar nu va ajunge niciodată un profiler strălucit. Ai avut ghinion. Dacă Blake o să încerce din nou să-ți bage un profiler pe gât, nu-l lăsa pe el să-l aleagă. Pot să-ți recomand vreo doi oameni care își vor face bine treaba.

— Dar nu la fel de bine ca tine.

— Nu vreau să discut acum despre asta. Gândește-te însă că n-am cum să-ți fiu tot timpul prin preajmă, Carol.

Vorbea pe un ton serios, ceea ce a înspăimântat-o. Nu știa prea bine ce se petrecuse în sufletul lui în vizita făcută la Worcester. Observase însă că de atunci se purta destul de ciudat. Lui Carol nu-i plăcea când avea de-a face cu un lucru pe care nu-l înțelegea, așa cum era cazul acum.

Așa că a recurs la o glumă.

— Nu ești prea tânăr pentru a te pensiona? Sau poate ai mințit cu privire la vârstă?

Tony a chicotit.

— Nu sunt genul care se retrage vreodată. O să mă vezi mergând în baston și scriind rapoarte de genul: „Suspectul este un bărbat alb, de douăzeci și cinci până în patruzeci de ani, cu dificultăți în a stabili relații interumane”. Și se va găsi și atunci vreun inspector-șef tânăr și promițător care o să creadă că sunt genial.

— Ei, asta ar fi o experiență nouă pentru tine, a comentat Carol tăios. S-a îndepărtat, ridicând vocea. Gata, oameni buni! Toată lumea pe poziții! S-a întors spre Tony. Nu știu dacă ai aflat, dar am reușit să facem legătura între Warren Davy și victime. Am apelat la cei de la arhiva națională de analize ADN, care au găsit o relație de rudenie cu Bill Carr, vărul

lui Davy, cel la adresa căruia își primește corespondența.

— Mă bucur. E o ușurare să aflu că v-am trimis pe pista bună. Acum chiar că îi datorez o băutură Fionei Cameron.

S-au îndreptat împreună spre ușă.

— Nu te-ai gândit niciodată să te apuci de profiling geografic? Să adaugi ceva la talentele tale native?

Tony a clătinat din cap.

— Și ce să fac, calculații? Nu, Carol, n-aș fi bun la așa ceva. Aș fi nevoit să stau tot timpul în fața computerului, polemizând cu el. Și așa vorbesc de unul singur, asta mi-ar mai lipsi… să introduc și obiecte inanimate în ecuație.

Drumul lui Ewan de la școală la stația de autobuz a decurs fără evenimente. Nu a dat niciun semn că ar fi sesizat că era urmărit. Doi polițiști s-au urcat și ei în autobuz – o femeie între două vârste îmbrăcată în fulgarin și un tânăr în haină de piele, cu o șapcă stacojie trasă peste ochi. Carol a telefonat imediat ce șoferul a plecat din stație. Doi detectivi erau deja în așteptare în Barrowden.

Unul urma să ia autobuzul, celălalt avea să îl rateze la mustață, așa că se oprea să studieze orarul afișat în stație. Ambii au asigurat-o că erau pe poziție și că satul era complet adormit, cu excepția a doi bătrâni care jucau domino în cârciuma satului.

— N-o să fie deloc ușor, i-a spus Carol lui Tony. Ieri-seară am fost într-o misiune de recunoaștere, și a naibii să fiu dacă nu-i un fel de oraș-fantomă. Patru străzi, un magazin care se închide la ora șase și o cârciumă în care n-ai pune piciorul nici în ruptul capului dacă ai avea o alternativă. Va trebui să-l urmărim de la distanță.

— Ai de gând să duci la fața locului mai mulți polițiști pe jos?

— Nu. Avem doi în autobuz, care vor coborî în Barrowden. Femeia va intra în bar, iar tânărul se va opri să stea de vorbă cu cel care a ratat autobuzul. Mai mulți de atât ar părea suspect. Am amplasat și o cameră de supraveghere în iedera din capela wesleyană[65]. I-a făcut semn să se uite în spate. Tony s-a întors și a dat cu ochii de un monitor alb-negru. Imaginea înfățișa adăpostul din plexiglas al stației de autobuz, văzut din spate, și acoperișul cârciumii. În afara bărbatului care aștepta în stație, nu se zărea nici țipenie de om.

— Crezi că Davy o să vină cu un ATV, așa cum a promis pe Rig?

— Nu. Bănuiesc că va veni cu mașina. Va vrea să-l țină pe băiat într-un spațiu închis.

[65] De la numele lui John Wesley (1703–1791), fondatorul metodismului (n.tr.)

Au rămas tăcuți cât timp dubița și-a croit drum pe străzile înguste. Autobuzul nu apărea pe monitor, dar cei trei tehnicieni din dubiță erau permanent în contact audio cu urmăritorii. Într-un final, Johnnie, șeful tehnicienilor, s-a întors spre Carol și i-a spus:

— Autobuzul intră în Barrowden.

Carol și Tony s-au uitat și au văzut pe monitor cum autobuzul se apropia de stație.

Dubița se afla la marginea satului, și șoferul a ieșit de pe șosea, parcând pe o alee privată.

— Am făcut aranjamentul ieri, i-a explicat Carol lui Tony. O să rămânem aici să urmărim și să ascultăm.

Autobuzul s-a oprit. Ewan a lăsat-o, politicos, pe femeie să coboare înaintea lui. Bărbatul cu șapcă de baseball s-a aplecat să-și încheie șireturile. Ewan a aruncat o privire în jur, părând mai degrabă curios decât tulburat. S-a uitat la ceasul de mână și s-a îndepărtat de stație, poziționându-se între adăpostul stației și cârciumă, într-un loc unde putea fi zărit cu ușurință. Femeia s-a repezit în cârciumă, iar autobuzul a pornit. În timp ce lua viteză, un bărbat a apărut în fugă de pe una din cele două străzi laterale. A zărit autobuzul care plecase din stație și s-a oprit, cu mâinile pe genunchi și răsuflând din greu. Bărbatul cu șapca de baseball s-a îndreptat spre el cu o atitudine prietenoasă. Au rămas de vorbă, unul lângă

celălalt, apoi s-au întors în stație, discutând aprins despre orarul autobuzului.

Peste mai puțin de un minut, un Volvo de teren de culoare închisă a pătruns în sat venind dinspre Manchester. Mergea încet, strecurându-se pe lângă islaz și pe lângă stația de autobuz. A întors apoi în fața cârciumii și a tras în fața lui Ewan.

— El e, a spus Carol pe un ton sumbru.

Johnny și-a scos o cască din ureche.

— E o femeie la volan.

— Cum?

— O femeie. Și-a pus casca înapoi în ureche.

Carol i-a aruncat o privire lui Tony.

— O femeie? N-ai zis niciodată nimic despre o femeie.

Tony și-a ridicat brațele, în semn de uluire. Pe monitor se vedea cum Ewan se apropia de mașină și se apleca să discute cu femeia respectivă prin geamul deschis din dreptul șoferului.

Johnny a vorbit din nou.

— Femeia zice că ATV-ul lui BB s-a stricat… Ea e mama lui BB și a venit să-l ia pe Ewan cu mașina…

— Puștiul urcă în mașină, a spus Carol. Trecem la faza doi. Johnny, anunță-i.

— Volvo de culoare închisă, iese din sat pe direcția Manchester. Numărul de înmatriculare începe cu

MM07. Încă nu pot zări tot numărul. Pietoni, îndreptați-vă spre dubiță.

Au revenit pe șosea. Era frustrant să se afle atât de departe, dar Johnny îi ținea la curent.

— Se îndreaptă spre Manc[66]… Tango Lima[67] doi în spate… O motocicletă vine din spate, depășește Tango Lima doi, merge foarte tare… Motocicleta trece de mașină. În mod cert e o femeie la volanul mașinii… băiatul bea acum ceva dintr-o cană… Urmează intersecția… Motocicleta merge înainte. Volvo cotește la stânga fără să semnalizeze. Tango Lima doi face dreapta, Tango Lima trei preia urmărirea… Suntem la periferia orașului, ne îndreptăm spre sud… Motocicleta a revenit pe șosea, în spatele lui Tango Lima trei.

— Se pare că ne îndreptăm spre ferma lui Davy, a spus Carol. Acolo de unde se presupune că a plecat în urmă cu mai bine de o săptămână.

— Poate că prietena lui l-a păcălit pe Ambrose și e o mincinoasă mai bună decât și-a închipuit el, a zis Tony. Asta dacă ea e la volan.

— Spune-i lui Tango Lima doi să preia urmărirea. Să treacă prin fața fermei și să aștepte acolo, în

---

[66] Manchester (n.tr.)

[67] Acronime ce corespund literelor T, respectiv L, în alfabetul fonetic internațional folosit de autoritățile aviatice civile pentru a transmite și a recepționa prin radio coduri ușor de pronunțat și de înțeles de către operatori, indiferent de limba lor maternă. În cazul de față, Tango Lima desemnează autovehiculele poliției. (n.tr.)

capătul cel mai îndepărtat. Tango Lima patru să fie gata să intre în acțiune, a ordonat Carol.

După alte douăzeci de minute, erau siguri de destinație. Șoseaua cu o singură bandă pe care rulau ducea la sediul DPS – în zonă nu prea mai exista nimic altceva.

— Tango Lima trei și motocicleta să rămână mai în spate. Nu uitați, Ambrose ne-a spus că tot perimetrul este supravegheat de camere video. Pe moment, nu vreau să fim văzuți. Tango Lima patru să înainteze și să se oprească, la fel ca Tango Lima doi, la un kilometru și jumătate dincolo de fermă.

S-au poziționat în spatele motocicletei. Johnny continua să raporteze:

— Volvoul a ajuns la poartă… Tango Lima trei a oprit, crede că nu se află în raza de acțiune a camerelor. A ieșit din mașină și s-a urcat pe capotă… A scos binoclul. A văzut Volvoul cum oprește drept în fața casei… Femeia iese din mașină… Deschide portiera din dreptul pasagerului… Ușa fermei se deschide. Omul nostru nu vede pe nimeni, probabil că femeia îl târăște pe băiat înăuntru…

Femeia iese din casă, închide portiera din dreptul locului pasagerului, se urcă înapoi în mașină, traversează cu ea curtea și blochează intrarea la hambar… Se întoarce pe jos spre casă… Intră.

Închide ușa. Johnny și-a ridicat privirea spre Carol. Aș zice că avem, în mod cert, o răpire.

Carol a deschis ușa din spate a dubiței și a sărit jos, urmată de Tony.

— Da, dar nu avem decât răpire, nimic altceva. Nu știm dacă Davy e înăuntru sau e pe drum încoace.

— Poate că a fost aici și în momentul când Ambrose a vizitat ferma. Nu a percheziționat locul, nu-i așa?

— Nu. Și n-avea niciun rost să punem casa sub supraveghere. Cu echipamentul lor din dotare, n-am fi avut cum să ne apropiem fără a fi zăriți. Iar în spate se întind kilometri întregi de mlaștini.

Cineva care cunoaște terenul ar putea să intre cu ușurință în casă la adăpostul întunericului. Pe măsură ce vorbea, Carol se simțea tot mai nepregătită. Știm totuși că Davy a fost ieri în Bradfield; i-a trimis e-mailul lui Ambrose de la biblioteca orășenească.

— Carol, trebuie să intrați. Criminalul ăsta nu-și pierde timpul cu victimele. Băiatul e deja inconștient. Dacă Warren e înăuntru, probabil că acum tocmai îi leagă sacul de polietilenă în jurul capului. Nu-ți permiți să-l lași să moară. N-o să poți să ți-o ierți niciodată. Și riști ca Paula să te omoare, a adăugat Tony pe cel mai serios ton cu putință.

Carol a încuviințat.

— Ai dreptate. S-a rezemat de dubiță și a strigat: Gata, Johnny, transmite comanda de acțiune.

Toată lumea la poartă. Acum! A sărit înapoi în dubița fără însemnele poliției și i-a întins mâna lui Tony, ajutându-l să urce și el. Au luat-o înaintea mașinii și a motocicletei, ajungând primii în fața porții. Carol a coborât și s-a dus spre interfon. Poliția! Deschideți! a strigat ea. Număr până la trei…

Unu… doi…

Porțile grele au început să se deschidă încet.

Carol a luat-o la goană pe alee. Dubița și celelalte vehicule veneau în urma ei.

Au lăsat mașinile în curte și s-au repezit spre casă. Carol era în frunte. A izbit ușa de perete. S-a oprit în prag, făcându-și ochii roată. Ewan Mcalpine zăcea întins pe o folie de plastic, în mijlocul podelei placate cu gresie, inconștient, dar în viață. Pe masă erau împrăștiate un sac gros din polietilenă, o rolă de bandă adezivă și un scalpel. O femeie era așezată la masă, plângând cu sughițuri, cu capul în mâini.

— Îmi pare rău, a hohotit ea. Îmi pare atât de rău.

CAPITOLUL 40

Tony și Carol urmăreau amândoi cu maximă concentrare imaginea aflată de cealaltă parte a

oglinzii cu două fețe. Le luase ceva timp să se întoarcă de la fermă la sediul poliției din Bradfield. Mai întâi fuseseră nevoiți să aștepte sosirea ambulanței și pe paramedici să confirme faptul că starea lui Ewan Mcalpine permitea transportarea acestuia la spitalul Bradfield Cross sub escortă polițienească. Apoi așteptaseră să-i treacă Dianei Patrick criza de isterie. Imediat ce o luaseră în custodie, femeia își revenise suficient cât să solicite serviciile unui avocat. Iar asta le oferise lui Carol și lui Tony timpul necesar pentru a pune la punct strategia de anchetare.

— Cred că ar fi mai bine s-o lași pe Paula să conducă interogatoriul, a spus Tony fără să aștepte să fie întrebat.

— Nu, eu ar trebui să fiu aceea. Sunt comandantul echipei. Fapt care conferă interogatoriului un anumit statut. Care este întotdeauna de natură să îi tulbure pe cei anchetați, fie că sunt nevinovați sau, dimpotrivă, au o groază de păcate pe conștiință. Carol a deschis ușa biroului ei și a strigat: Cineva să-mi aducă și mie niște cafele.

Tony a început să măsoare încăperea cu pași mari.

— Tocmai pentru că ești comandantul brigăzii ar trebui să nu te bagi în față. E clar că Diane Patrick a jucat un anumit rol în aceste crime. Poate că a fost forțată să o facă. Sau poate că a participat activ și de

bunăvoie. În acest din ultim caz, va fi iritată de faptul că nu i se acordă suficientă importanță pentru a fi interogată de șef. Ceea ce va fi în avantajul nostru. Știi foarte bine asta. Îi enervăm deliberat pe suspecți. Ca să-i facem să piardă șirul și să ne dezvăluie, fără să vrea, unele lucruri.

— Crede-mă, am la îndemână și alte mijloace de a o scoate din sărite.

— Pe de altă parte, dacă a fost forțată să coopereze, e mai probabil să vrea să discute cu cineva pe care nu îl privește drept o amenințare directă la persoana ei. Cu alte cuvinte, cu un ofițer de rang inferior. În ambele cazuri, Paula e soluția câștigătoare. Nu spun că tu nu trebuie să o interoghezi deloc. Dar las-o pe Paula să fie prima.

— Nu vrei să te așezi? Mă scoți din minți cu plimbatul în sus și în jos în spațiul ăsta așa de mic, l-a repezit Carol clocotind de nervi.

Tony s-a trântit pe cel mai apropiat scaun.

— Umblatul ăsta mă ajută să gândesc.

Un ciocănit la ușă.

— Cafeaua, s-a auzit vocea lui Kevin.

Carol a deschis, a luat cele două căni din mâinile lui și a închis ușa împingând-o cu șoldul.

— O să-mi pun căștile în urechi. În felul acesta, o să mă poți ghida pe parcurs.

— Știi că nimeni nu o întrece pe Paula la asta.

Tony era conștient că se juca cu focul, dar nu avea de ales.

— Vrei să zici că e mai bună decât mine la luarea declarațiilor?

Carol a împins cafeaua spre el. Lui i s-a părut că era pe punctul să i-o azvârle în față. Rareori o mai văzuse atât de încordată după o arestare. A presupus că reacția ei avea legătură cu faptul că Warren Davy se afla în continuare în libertate.

— Ăsta nu e un concurs de care pe care enervează mai tare, și tu o știi foarte bine, a spus el. N-ai niciun motiv să-ți pui la îndoială abilitățile profesionale. Modul în care ai condus echipa a făcut posibil acest rezultat. Și stilul tău de lucru funcționează cu succes tocmai pentru că îi lași să facă întocmai ce știu ei mai bine, chiar și atunci când asta se suprapune peste propriile tale abilități.

— Nu pricep unde bați, a ripostat Carol cu încăpățânare, încruntându-se.

— Uite, să-l luăm de exemplu pe Sam. Știi că e un rebel. Și că nu-i place să lucreze în echipă fiindcă se consideră mai bun decât toți ceilalți. Ar fi în stare să înjunghie pe cineva pe la spate dacă asta l-ar face să avanseze în carieră, dar cu condiția să nu pună în pericol ancheta. O mulțime de comandanți ar fi renunțat de mult la el pentru că nu e un jucător de echipă. Nu și tu. Tu îl lași să se desfășoare. A tăcut,

cu o expresie gen „Nu-i așa că am dreptate?” întipărită pe față.

— Sigur că-l las să-și vadă de treabă. Și e foarte bun în ceea ce face.

— Asta e doar o explicație parțială. Adaugă faptul că te vezi pe tine în el. Ceva din Carol Jordan, cea de la începuturi, polițista bătăioasă care nu a ajuns încă la apogeul talentelor ei naturale.

Așa procedezi, de fapt, cu toți oamenii din echipă. Și-a încrețit nasul. Bine, poate că nu și cu Stacey.

Dar ești conștientă că Paula este excelentă la luarea declarațiilor. O știi pentru că ești un anchetator de prima mână și ai recunoscut la ea harul pe care îl posezi și tu. Las-o pe ea prima, Carol!

A observat că femeia ezita în continuare.

— Uneori am impresia că sunt singura de aici care se dă de ceasul morții, fără să am și eu parte de un strop de satisfacție, s-a plâns Carol.

Tony a zâmbit.

— Un pic de autocompătimire nu strică niciodată. Ar fi un gest foarte generos din partea ta. În plus, nu uita că, dacă noua prietenă a Paulei nu ar fi fost în momentul potrivit la locul potrivit și nu ar fi intervenit cu cunoștințele ei extrem de utile, ne-ar fi luat probabil mult mai mult timp să ajungem aici. Așa că Paula și-a câștigat pe drept clipa de glorie.

Carol i-a aruncat o privire furioasă.

— Nu-mi place deloc când mă faci să mă port frumos.

— Da, dar mâine-dimineaţă o să te trezeşti cu un respect de sine ceva mai mare. A sorbit din cafea şi s-a strâmbat. Hai să mergem s-o urmărim pe Paula la treabă!

Paula i-a lăsat pe Diane Patrick şi pe avocat să o aştepte aproape douăzeci de minute. Se decisese să procedeze aşa atunci când văzuse că apărătorul femeii era nimeni alta decât Brownen Scott, decana avocaţilor specializaţi în drept penal din Bradfield. Scott devenise cunoscută atât datorită obţinerii unor sentinţe de comutare a pedepselor, cât şi pentru scoaterea de sub urmărire a unor suspecţi consideraţi în final nevinovaţi, aşa că nu se afla cu niciun chip în graţiile poliţiei. Îi plăcea însă la nebunie să-şi fluture succesele pe la nasul anchetatorilor. Carol nu-şi ascundea ura faţă de ea, iar echipa îi împărtăşea sentimentele.

Între cele două femei aşezate în faţa Paulei era o diferenţă ca de la cer la pământ. Scott arăta impecabil în taiorul ei imaculat ale cărui croială şi stofă nu aveau nimic de-a face cu câştigurile unui avocat numit din oficiu. Avusese dintotdeauna o expresie arogantă, dar în ultima vreme ajunsese la performanţa ca niciun muşchi să nu i se mai clintească pe faţă. Paula prespunea că faptul se datora unor injecţii cu

Botox sau unui lifting facial exagerat. Spre deosebire de ea, Diane Patrick părea neîngrijită și complet răvășită după lacrimile vărsate înainte. Avea părul încâlcit, și ochii întunecați la culoare îi erau umflați și injectați. A privit-o pe Paula cerșindu-i mila, cu buza de jos tremurând.

Paula nu s-a lăsat intimidată.

S-a asigurat mai întâi că declarația era înregistrată, apoi a deschis dosarul aflat în fața ei.

— În seara aceasta ai fost surprinsă răpind și drogând un băiat în vârstă de paisprezece ani, Diane. Când am pătruns în casa unde locuiești împreună cu partenerul tău, Warren Davy, te-am găsit singură cu Ewan Mcalpine. Băiatul era în stare de inconștiență. Pe masă se aflau un sac de polietilenă transparentă, o rolă de bandă adezivă și un scalpel…

— Aveți de gând sau nu să adresați o întrebare? a întrerupt-o Scott. Știm deja toate astea. Ne-au fost aduse la cunoștință în procesul-verbal.

Paula s-a ferit să cadă în capcană.

— Nu fac decât să subliniez în fața clientei dumneavoastră gravitatea faptelor comise. Dar să revenim! Lucrurile aflate pe masă sunt identice cu cele găsite în cazul a patru crime comise în ultimele două săptămâni asupra unor adolescenți în vârstă de paisprezece ani. Și ne e greu să nu tragem concluzia

că intenția ta era aceea de a-l ucide pe Ewan Mcalpine.

Diane Patrick s-a holbat la ea cu ochii umflați de plâns. Părea oripilată.

— Nu, n-aveam de gând să-l ucid. Vorbea tot mai tare, cuprinsă de panică. N-am omorât pe nimeni. Trebuie să mă credeți. Warren a făcut-o. Eu îl așteptam pe Warren. El m-a obligat să fac toate astea. A scos un hohot sfâșietor. Doamne, cât mă urăsc pentru asta! Mai bine aș muri.

Și-a îngropat fața în palme.

Paula a tăcut, rămânând în așteptare. Într-un târziu, Diane și-a ridicat fața șiroind de lacrimi.

— Susții, așadar, că Warren Davy este cel care i-a ucis pe Jennifer Maidment, Daniel Morrison, Seth Viner și Niall Quantick? Și că intenționa să-l omoare și pe Ewan Mcalpine?

Diane a tras lacomă aer în piept, sughițând. Apoi a încuviințat.

— Da. El i-a ucis. M-a forțat să îl ajut. M-a amenințat că mă omoară dacă nu fac ce-mi spune.

— Și tu l-ai crezut? a întrebat Paula pe un ton voit neîncrezător.

Diane a privit-o ca și cum o suspecta că nu era în toate mințile.

— Sigur că l-am crezut. E în stare. Mi-a ucis copilul. Cum să nu-l cred?

— Ți-a ucis copilul? Când s-a întâmplat asta?

Diane s-a cutremurat.

— Anul trecut. La câteva ore după ce născusem. A oftat din rărunchi, și cuvintele au început să-i iasă rapid din gură. Practic, în ultimele săptămâni de sarcină m-a ținut prizonieră. Am născut acasă.

Susținea că nu era nevoie să mergem la niciun spital, că femeile nasc acasă de secole. A avut dreptate. Am născut fără niciun fel de complicații. Jodie, așa i-am spus. Era cel mai bun lucrul care mi se întâmplase în viață. Și pe urmă el a luat-o din brațele mele și i-a astupat gura și nasul, până când a lăsat-o fără suflare. Vorbea acum hârâit și sacadat, scoțând un zgomot ca un scârțâit de CD manevrat de un DJ. Și-a cuprins trupul cu brațele. A ucis-o pe fetiță chiar în fața ochilor mei.

A început să se legene înainte și înapoi, cu degetele încleștate pe partea de sus a brațelor.

Paula a așteptat din nou ca femeia să se liniștească. Știa că Scott își dorea ca interogatoriul să se termine cât mai repede, dar în același timp pândea orice viciu de procedură. Iar ea nu avea de gând să-i ofere satisfacție.

— De ce a făcut asta? a întrebat după ce Diane și-a revenit.

— A făcut mai demult un lucru rău. Nu știu ce. N-a vrut să-mi spună. Ceva legat de datele unui client. A

făcut ceva și, drept urmare, cineva a murit. Diane părea să rememoreze niște scene rămase ascunse undeva în adâncul ei. Și de atunci ceva s-a schimbat la el. A ridicat privirea și s-a uitat în ochii neclintiți ai Paulei. Știu că totul pare o nebunie, dar așa a fost. Spunea tot timpul că în el zace răul și că e ca un fel de virus. Și că nu poate să o lase pe Jodie a mea să trăiască și să perpetueze virusul la generația următoare. Plângea când a ucis-o.

Femeia și-a dus mâna la gură și a început din nou să se legene pe scaun.

Paula se așteptase ca Diane să dea vina pe partenerul ei, mai ales că Warren nu fusese prins și deci nu era prezent pentru a-și spune propria versiune. La începutul interviului fusese sceptică, dar, pe măsură ce discuția înainta, simțea cum dubiile i se risipeau. Povestea lui Diane era îngrozitor de convingătoare. Și femeia era, în mod cert, răvășită de suferință. Nu, n-avea cum să se prefacă.

— Îmi pare rău că ți-ai pierdut fetița, a spus ea. Dar e ceva ce nu înțeleg. Cum de a trecut de la uciderea copilului său la omorârea celor patru adolescenți?

Pe fața lui Diane Patrick se citea surpriza. Atât de vizibilă, încât Paula a intrat la îndoieli cu privire la toate declarațiile ei anterioare.

— Pentru că și ăia erau copiii lui. Cum, nu știați?

— De unde să știm? a răspuns Paula. Știm că exista o legătură între ei, în sensul că au fost concepuți cu ajutorul spermei aceluiași donator, dar n-am avut cum să aflăm cine este donatorul.

Nimeni nu are acces la astfel de informații. Nici măcar polițiștii, chiar dacă au mandat.

Diane s-a holbat în continuare la ea, aparent mută de uimire.

Paula a zâmbit.

— Ceea ce mă face să reformulez întrebarea. Deci cum a aflat Warren care erau copiii lui?

O tăcere prelungită s-a așternut în încăpere. Paula era gata să parieze că Diane cântărea în acea clipă în minte posibilitatea de a fi prinsă cu minciuna. Într-un târziu, a vorbit. Rar, ca și cum bâjbâia după cuvinte.

— M-a forțat. M-a amenințat că mă ucide.

— Bun, am înțeles asta. A omorât copilul și pe urmă a amenințat că te ucide și pe tine. Nu ți-a trecut niciodată prin cap să fugi?

Diane a scos un râs scurt, amar.

— Se vede că nu știți nimic despre lumea modernă. Warren e un adevărat maestru al spațiului virtual. Poate c-aș fi reușit să fug, dar nu și să scap de el. Ar fi dat de mine oriunde aș fi încercat să mă ascund.

— Dar uite că acum ești aici și îl dai în vileag, a punctat Paula.

— Da. Dar voi o să-l prindeți și o să-l țineți departe de mine, a ripostat Diane, pentru prima oară calmă de la începutul interviului.

— Deci unde e Warren? Unde putem da de el?

— Nu știu. N-a mai dormit acasă de la prima crimă.

— I-ai spus colegului nostru că Warren e în Malta.

Diane i-a aruncat o privire avocatei.

— Mi-a fost frică, a replicat ea.

— Ați consemnat declarația clientei mele, a intervenit Scott. S-a temut pentru viața ei. A acționat în urma constrângerilor.

— Constrângerile nu constituie circumstanțe atenuante într-un caz de crimă, a obiectat Paula.

— Da, însă deocamdată clienta mea nu a fost acuzată de crimă, tentativă de crimă sau trădare, care sunt singurele excepții nepermise în apărarea bazată pe motive de constrângere, a ripostat Scott pe un ton dur ca oțelul, la fel ca privirea ei.

— Vreau acum să revin la întrebarea inițială, a spus Paula uitându-se fix în ochii lui Diane, care părea să nu fi băgat de seamă schimbul de replici. Cum a aflat Warren numele copiilor lui?

Diane nu a putut susține privirea Paulei. A început să zgârie marginea mesei cu unghia degetului mare, cu ochii ațintiți asupra mâinii.

— Cei de la arhiva de date ADN au contract cu o firmă de securizare a informațiilor care le face toate

back-upurile. Informaticienii sunt o comunitate foarte restrânsă. Ne cunoaștem toți între noi.

Warren a aflat care era firma și practic i-a mituit pe cei de acolo. Le-a promis că le facem noi back-upurile și le dăm lor, alături de suma pe care o primeau de la agenție. Așa că își dublau încasările fără să miște un deget.

— Și ei nu s-au întrebat de ce vreți să puneți mâna pe acele date? Nu și-au făcut griji cu privire la clauzele de confidențialitate?

— Atunci când faci afaceri cu cineva din mediul tău, nu se pune problema încălcării regulilor de confidențialitate.

Paula s-a gândit că asta era o minciună sfruntată și și-a făcut o însemnare să revină mai târziu asupra chestiunii.

— Deci Warren a pătruns în baza de date a agenției și s-a ocupat de back-upuri? Diane și-a mușcat pielița din jurul degetului mare.

— Nu, eu am făcut-o. Warren s-a gândit că tipii aveau să fie mai puțin suspicioși față de o femeie.

— Deci tu i-ai furnizat datele care au dus la identificarea copiilor lui?

— N-am avut de ales, a răspuns femeia, cu încăpățânare.

— Pentru toți există o alternativă, a spus Paula. Tu ai ales să o ignori, și, prin urmare, patru copii sunt acum morți.

— Cinci, a corectat-o Diane. Credeți că nu sunt conștientă de asta?

Scott s-a aplecat spre ea și i-a șoptit ceva la ureche. Diane a dat din cap.

— Știai ce avea Warren de gând atunci când i-ai oferit datele?

— La momentul acela, nu eram capabilă să judec ca lumea. Eram pe jumătate înnebunită de durere.

— Trebuie neapărat să-l prindem pe Warren. Sincer vorbind, cred că e momentul să te gândești de acum încolo la ceea ce vrei să invoci în apărarea ta. Pentru că riști să fii acuzată de complicitate la crimă în nu mai puțin de patru cazuri, o încadrare juridică pe care sunt convinsă că domnișoara Scott ți-o va explica în amănunțime. Nu pot să îți promit nimic, pentru că n-avem puterea de a negocia, așa cum se vede prin filme. Dar, dacă ne ajuți acum, vom avea grijă să te ajutăm și noi mai târziu. Deci unde e Warren?

Femeia a clipit des, încercând să-și oprească lacrimile.

— Nu știu. Jur că nu știu. Suntem împreună de șapte ani, dar niciodată nu a dispărut de acasă. Nu pleca decât cu afaceri, și știam întotdeauna la ce hotel stătea. Nu s-a mai ascuns de mine până acum.

— Care era planul pentru seara asta? Urma să vină acasă și să-l ucidă pe Ewan?

— Ar fi trebuit să ajungă înainte ca eu să-l iau pe Ewan din stația de autobuz. Mi-a spus că va veni cu mult înaintea noastră. N-am știut dacă să mă duc să-l iau pe Ewan sau nu. Dar mi-a fost frică de ceea ce ar fi putut să-mi facă, așa că până la urmă m-am dus.

A schițat un mic zâmbet. Paula a sesizat în el o notă de triumf.

— Warren n-o să mai apară, acum, că ați intervenit voi.

— Nu ne-a văzut, a ripostat Paula.

— Așa credeți voi. Foarte probabil, v-a urmărit toată după-amiaza. Are acces de la distanță la camerele de supraveghere. Și-a dat seama ce se întâmplă imediat ce v-a văzut la poartă. A știut de polițistul ăla negru și solid care a venit duminică dinainte să-i trimit eu e-mailul. Oriunde ar fi, e cu un pas înaintea voastră.

— Și asta pare să te mulțumească, a remarcat Paula.

— Dacă asta îți închipui, atunci înseamnă că stai prost cu auzul.

Era pentru prima oară când Diane dădea semne de combativitate și de agresivitate, fapt care a intrigat-o pe Paula.

— Nu are familie? Părinți, frați sau surori? Prieteni?

— Trăim foarte retraşi, a răspuns Diane. Warren nu se înţelege bine cu părinţii. Nu ţine legătura cu ei.

— Ceea ce faci acum nu e în avantajul tău, Diane. V-am reţinut computerele. Susţii că Warren e stăpânul universului virtual. Ei bine, am o veste pentru tine. Avem o colegă care e mai bună decât el.

Pun pariu că a intrat deja în baza voastră de date.

— Nu prea cred, i-a întors-o Diane. Noi suntem specialişti în securizarea datelor. Dacă va încerca să pătrundă în sistem, datele se vor rescrie în mod neinteligibil.

Paula a chicotit.

— Eu, în locul tău, n-aş fi aşa de sigură. A împins scaunul în spate. Dacă nu vrei să cooperezi, n-o să-mi pierd timpul cu tine. Ai fost prinsă asupra faptului: răpire, sechestrare şi tentativă de omucidere.

— Atunci, fie îmi puneţi clienta sub acuzare, fie o eliberaţi. N-aveţi dovezi împotriva ei. Băiatul a mers cu ea de bunăvoie. Şi pe urmă a leşinat. Clienta mea nu poate fi făcută responsabilă de lucrurile lăsate de partenerul ei pe masa din bucătărie.

Scott se prefăcea indignată, dar Paula i-a tăiat repede avântul.

— Nu vă mai obosiţi cu mine, spuneţi-le asta magistraţilor, mâine-dimineaţă. Deocamdată, am terminat. Mai târziu, vei fi din nou chemată la

interogatoriu, Diane, așa că ați face bine să rămâneți pe aproape, domnișoară Scott.

CAPITOLUL 41

Tony și-a scos mâinile din buzunare și și-a încrucișat brațele la piept.

— E bună. Chiar foarte bună. Nu minte decât atunci când nu mai are încotro, așa că e greu să-ți dai seama când spune adevărul și când nu. Și nici nu trăncăne fără rost.

S-a răsucit pe călcâie când a auzit-o pe Paula intrând. Ea s-a rezemat de perete, cu un aer extenuat.

— Tipa e o dură, a spus.

— Corectă observație, a lăudat-o Tony. E cel mai bun și mai periculos tip de mincinos. Dintr-acela care se autoconvinge că spune adevărul.

— Ce părere ți-ai făcut despre ea? a întrebat-o Carol pe Paula.

— La început, am fost cu totul de partea ei. Și am crezut tot ce mi-a povestit. Că a fost terorizată de Warren. Dar, la un moment dat – am senzația că atunci când m-am prefăcut că nu știam că Warren e tatăl victimelor –, a reacționat cu o uimire atât de sinceră, încât am fost nevoită să-mi reconsider total poziția și să mă întreb dacă era realmente la fel de

inocentă pe cât voia să pară. Paula și-a dat părul de pe frunte. N-am scos nimic de la ea. Nimic util, fir-ar să fie!

— N-aș zice asta. Acum știm mult mai multe decât înainte. Piesele sunt pe cale să se îmbine, definitivând imaginea, a punctat Tony.

— Mai trebuie să-l găsim pe Warren, a intervenit Carol. Stacey se ocupă cu depistarea operațiunilor făcute de el cu cardul de credit și a adreselor lui de e-mail cunoscute, de carnetul de șofer și de pașaport. Fotografia sa va fi difuzată diseară la televizor, la emisiunile de știri.

— Cred că a șters-o deja din țară, a spus Paula.

— Tony nu e de aceeași părere. El crede că tipul și-a asumat o misiune, nu-i așa, Tony?

Pierdut în gânduri, Tony s-a încruntat spre ea.

— Poftim?

— Ziceam că Warren are de îndeplinit o misiune. Pe care vrea să o ducă la bun sfârșit, cu orice chip.

Tony s-a scărpinat în cap.

— Da, așa am zis. Numai că nu o să dați de urma lui, Carol. Și-a luat jacheta de pe scaunul unde o aruncase. Trebuie să plec să stau de vorbă cu cineva.

S-a îndreptat spre ușă.

— Cu cine să stai de vorbă? Și despre ce? a întrebat Carol.

Dar ușa se închisese deja în urma lui.

Stacey nu era singura care beneficia din plin de avantajele erei informaționale. Acum, odată ce puneai mâna pe un mandat, aveai toate șansele ca lucrurile să se miște cu o viteză uimitoare. De exemplu, companiile de telefonie. Imediat ce revenise la sediul MIT, Kevin fusese însărcinat să obțină lista convorbirilor efectuate de DPS și de Diane Patrick. În circa o oră, reușise să găsească un magistrat care îi semnase mandatul pe care îl scanase și îl trimisese în format electronic. Și, de data aceasta, atât compania de telefonie mobilă, cât și cea de telefonie fixă îl serviseră cu maximă promptitudine.

Kevin a constatat cu surprindere că numărul de apeluri era foarte restrâns și s-a consultat cu Stacey.

— Crezi că Diane a folosit alte telefoane mobile, de care noi nu știm? Dintre acelea pe care pe urmă le arunci?

— S-ar putea, a răspuns Stacey. Dar majoritatea celor care lucrează în IT preferă e-mailul și mesajele instant. Pot fi încifrate mult mai ușor. Telefoanele sunt îngrozitor de nesigure.

Și-a demonstrat spusele arătându-i lui Kevin o aplicație care inversa rolul cărții de telefon.

Printr-o singură apăsare de tastă, programul a derulat toate numele și adresele celor apelați.

Kevin a parcurs rapid cu privirea lista, remarcând că, în mare, aparțineau unor companii.

Presupunea că sunt clienți DPS, dar trebuia, oricum, să le verifice pentru a fi sigur. Mai existau și câteva apeluri către service-ul auto al lui Carr. Din câte știa Kevin, Carr era vărul la a cărui adresă își primea Warren corespondența, dar și-a notat să-l întrebe mai târziu pe Ambrose.

Un număr i-a reținut atenția – centrala serviciilor publice orășenești de salubritate. Diane îi sunase joi dimineața. Convorbirea durase opt minute. Sub impulsul momentului, Kevin l-a trecut în fruntea listei cu numere de verificat și a pus imediat mâna pe telefon. A fost, inevitabil, introdus într-un meniu automat. A fost nevoit să treacă prin trei niveluri de opțiuni pentru a ajunge să discute, în final, cu o ființă umană. S-a prezentat și a spus:

— Mă interesează un apel efectuat către dumneavoastră în dimineața zilei de joi. Ar putea constitui probă într-un caz de omucidere.

De-a lungul anilor, învățase că termenul „omucidere” îi băga în priză pe funcționari.

— Omucidere? a repetat femeia de la celălalt capăt al firului. Noi nu știm nimic despre așa ceva.

— Sigur că nu, a spus Kevin pe tonul cel mai liniștitor cu putință. Tot ce vă rog este să vă consultați înregistrările. Cred că un suspect de crimă v-a contactat joi dimineață și v-a solicitat să ridicați ceva de la casa lui. Vreau să mă asigur că supoziția mea

este corectă și, dacă așa e, să-mi spuneți ce anume ați ridicat de acolo.

— Nu știu dacă am voie să fac asta, a ezitat femeia. E vorba despre Legea Protecției Datelor, sper că mă înțelegeți.

Kevin a scos un oftat. Legea Protecției Datelor se transformase într-un scut de apărare la care apela, în mod automat, aproape orice birocrat pus în încurcătură.

— În plus, a continuat ea, cum să fiu sigură că sunteți de la poliție?

— Pot să vă dau datele mele și informațiile cu privire la ceea ce ne interesează. Ce-ar fi să vă consultați cu șeful dumneavoastră și, indiferent de decizie, să reveniți cu un telefon la sediul poliției din Bradfield? Nu vreau să-mi pierd vremea alergând să obțin un mandat, dar, dacă directorul dumneavoastră insistă, o s-o fac și pe asta. Cum vi se pare propunerea mea?

— Presupun că e în regulă, a răspuns femeia fără prea mare tragere de inimă.

Kevin i-a furnizat datele cu privire la Diane Patrick, precum și numărul centralei telefonice a poliției, apoi i-a repetat numele său și gradul. A pus telefonul în furcă, fiind convins că, întrucât era deja aproape patru și jumătate, nu avea să primească nicio veste până a

doua zi dimineața. Între timp, putea să se ocupe de verificarea firmelor private.

Ajunsese la al doilea client DPS când Sam i-a făcut semn cu mâna.

— Am pe cineva de la salubritate care te caută la telefon, i-a strigat el. Ceva în legătură cu o ladă frigorifică, dacă am priceput eu bine.

Kevin a încheiat rapid conversația și a preluat apelul.

— Aici sergent Matthews. Vă mulțumesc că m-ați sunat.

— Sunt James Meldrum, șeful departamentului de salubritate de la primărie, s-a prezentat bărbatul cu o voce fermă. Ați vorbit mai devreme cu unul dintre oamenii mei.

— Exact. În legătură cu un apel efectuat către dumneavoastră din partea lui Diane Patrick sau a unei firme pe nume DPS.

— Am consultat înregistrările și cred că sunt în măsură să vă ofer informațiile solicitate. S-a oprit, ca și cum aștepta aplauze.

— Vă mulțumesc pentru bunăvoință, a spus Kevin, dându-și seama cu întârziere că omul dorea ca efortul său să fie apreciat la justa sa valoare.

— Într-adevăr, o oarecare Diane Patrick ne-a contactat pentru ridicarea unei lăzi frigorifice de la ea de acasă. Am dat curs cererii ieri-dimineață.

— O ladă frigorifică, așa ați spus? a întrebat Kevin însufleţindu-se brusc. Era goală?

— Bineînţeles, altfel agenţii noştri nu ar fi ridicat-o.

— Ştiţi cumva unde se află lada în momentul de faţă?

— Avem o zonă alocată pentru predepozitarea frigiderelor și a lăzilor frigorifice. Potrivit legii, pentru astfel de obiecte suntem obligaţi să luăm măsuri speciale de debarasare. Aşadar, a fost categoric dusă în zona respectivă.

Domnul Meldrum era vizibil încântat că avea ocazia să dea detalii cu privire la munca sa. Și să folosească un limbaj cât mai pompos.

— Și credeţi că se mai află și acum acolo? Sau a fost dusă deja la reciclare?

— Din nefericire, în clipa de faţă, din raţiuni de ordin strict tehnic, am rămas în urmă cu reciclarea obiectelor electrocasnice. Aşa că presupun că se află în continuare în aria de predepozitare. Alături de multe alte produse de acelaşi gen, ca să fim clari.

— Dar puteţi identifica lada provenită de la Diane Patrick? a întrebat Kevin cu speranţă în glas.

— Nu eu personal, desigur. Dar poate că agenţii care au asigurat operaţiunea îşi vor aminti care ladă anume a fost ridicată de la domiciliul doamnei Patrick.

— Și oamenii aceștia sunt în acest moment la lucru?

Meldrum a chicotit. „Da, niciun cuvânt nu putea fi mai potrivit”, și-a spus Kevin.

— Dumnezeule mare, sigur că nu! Nu la ora aceasta târzie. Ei încep lucrul la șapte dimineața.

Dacă veți fi la depozitul nostru mâine la acea oră matinală, sunt convins că vor face tot posibilul să vă ajute.

Kevin a notat adresa depozitului și numele „agenților” pe care urma să îi contacteze. I-a mulțumit lui Meldrum și s-a rezemat de spătarul scaunului cu un rânjet mare întipărit pe fața lui pistruiată.

— Arăți ca un motan care tocmai a înfulecat canarul, a comentat Sam.

— Atunci când un criminal încearcă să scape de o ladă frigorifică taman în toiul distracției, cred că suntem îndreptățiți să presupunem că vom da peste niște probe interesante înăuntru, ce zici?

Tony l-a găsit pe Alvin Ambrose în sala echipei MIT. Verifica lista de clienți ai DPS postată de firmă pe pagina sa web.

— Încerc să dau de cineva care îl cunoaște mai bine pe Warren Davy, a explicat el răspunzând întrebării lui Tony. Deocamdată, n-am găsit pe nimeni.

— Mă întrebam dacă… n-ai vrea să mă duci cu mașina la garajul vărului lui Warren. Cum îl cheamă, că am uitat?

Ambrose i-a aruncat o privire curioasă.

— Bine, bine, am priceput. Ar fi trebuit să-ți trimit și ție raportul pe e-mail. Bill Carr. Așa îl cheamă. A zâmbit gânditor. Fiecare meserie cu glumițele ei, nu-i așa?

Tony a surâs și el, absent.

— Dacă așa zici tu. Mă duci?

Ambrose și-a săltat trupul masiv de pe scaun.

— Sigur, nicio problemă. Deși nu cred că omul știe unde se ascunde Davy. Am vorbit iarăși cu el la telefon în după-amiaza asta.

— Nu, nici nu-mi închipuiam că știe, a spus Tony. Nu despre asta voiam să discut cu el. M-aș duce și singur, dar, crede-mă, n-am pic de simț al orientării. Dacă aș încerca să ajung acolo de capul meu, m-aș învârti cu mașina prin sudul Manchesterului până duminică.

— Și crezi că eu o să mă descurc mai bine? Nu uita, sunt din Worcester.

— Chiar și-așa, tot ai un avantaj în fața mea.

În mașină, Tony l-a îmboldit să-i povestească despre Worcester și despre viața lui de acolo.

Despre echipa de polițiști din West Mercia. Ambrose i-a mărturisit că Worcester era un orășel

grozav, locul perfect pentru a-ți crește copiii. Destul de mic pentru a ști tot ce se petrecea în jur, dar suficient de mare pentru a nu te simți ca într-o închisoare. Așa a trecut vremea, fără ca Tony să se gândească la întrebările pe care voia să i le pună lui Bill Carr. Oricum, le știa deja.

Ambrose a întors mașina în fundătură și a arătat spre garaj. Din câte se părea, ajunseseră în ultima clipă: Bill Carr, cu spatele la ei, tocmai trăgea oblonul greu peste ușă.

— Alvin, te rog, nu mă înțelege greșit, dar vreau să discut singur cu individul, s-a scuzat Tony dându-se jos din mașină și grăbindu-se să ajungă la Carr înainte ca acesta să plece. Bill, l-a strigat el.

Carr s-a întors spre Tony și a clătinat din cap.

— Prea târziu, amice. Programul s-a terminat.

— E OK, nu pentru asta am venit. Tony i-a întins mâna. Sunt Tony Hill, de la poliția din Bradfield. Putem să stăm puțin de vorbă?

— E tot în legătură cu mașina lui Warren? Da' i-am explicat deja colegului tău că nu fac altceva decât să-mi ajut vărul. Nu știu nimic despre afacerile lui, a adăugat Bill Carr aruncând priviri furișe în jur, în căutarea unei portițe de scăpare.

Și-a ridicat gulerul jachetei de dril și și-a îndesat mâinile în buzunare.

„Ca un copil care adoptă o poză defensivă”, și-a spus Tony.

— Nu contează. Nu vreau decât să discutăm un pic despre Warren și despre Diane, a spus Tony cu o voce caldă și încrezătoare. Poți să-ți fac cinste cu o halbă?

— Warren a dat de necazuri, este? Carr părea îngrijorat, dar nu surprins. Și-a umflat obrajii, apoi a scos aerul afară, oftând. S-a schimbat tare mult în ultima vreme. Ca și cum îl apăsa ceva. Am crezut că are probleme cu afacerile, știi? Multe firme sunt acum pe butuci. În fine, el oricum nu discută cu mine chestii dintr-astea. Nu suntem foarte apropiați.

— Hai totuși să bem o bere, l-a invitat Tony pe un ton blând. E vreun loc pe-aici prin apropiere?

Cei doi s-au îndreptat în tăcere spre un bar din colțul străzii, o cârciumioară frecventată cândva de muncitori, transformată recent într-un refugiu pentru mult mai sofisticații cititori ai ziarului *Guardian*. Tony a presupus că localul fusese amenajat în anii șaptezeci de către direcțiunea vreunei făbricuțe de bere, pentru ca acum să fie renovat într-o copie kitsch a versiunii originale, cu podele din lemn de pin lustruit și cu scaune incomode cu spătarul curbat.

— Mai târziu se umple de studenți, dar la ora asta barul e aproape gol, l-a lămurit Carr în timp ce se rezemau de tejghea pentru a sorbi din berea amară,

acceptabilă ca gust, a unei făbricuțe cu nume amuzant.

— De când sunt Diane și Warren împreună? a întrebat Tony.

Carr a căzut câteva clipe pe gânduri, lingându-și buzele.

— De vreo șase sau șapte ani. Se cunoșteau de dinainte, dar a fost o relație dintr-aia care mocnește mult timp, știi cum e.

Da, Tony știa totul despre relații mocnite și focuri înăbușite. Care în unele cazuri nu ajungeau niciodată să izbucnească în flăcări.

— Probabil că s-au împrietenit fiindcă aveau aceeași meserie, s-a mulțumit el să comenteze.

— Nici nu cred că Warren ar fi putut să aibă o relație cu cineva care să nu fie la fel de obsedat de computere ca el. Nu vorbea despre nimic altceva. A primit cadou primul computer când era în școala primară, și de atunci încoace nu s-a ocupat decât de asta. Carr a luat o înghițitură de bere, apoi și-a șters spuma de pe buza de sus cu dosul palmei. Eu am zis întotdeauna că el e cel deștept la noi în familie, iar eu sunt ăla arătos, a glumit el.

— Și cum se înțeleg ei doi?

— Bine, cred. Cum ți-am zis, nu prea socializăm. N-avem multe lucruri în comun, știi? De pildă, lui Warren nu-i place fotbalul.

Carr părea să considere asta o atitudine anormală din punct de vedere clinic.

— Eu, unul, sunt suporter al echipei Victoria Bradfield, a recunoscut Tony.

A urmat o digresiune prelungită în care Manchester United, Chelsea, Arsenal și Liverpool au fost luate, rând pe rând, în balon. Spre finalul discuției Tony își făcuse un nou prieten. A remarcat, sorbind din a doua halbă:

— Totuși, nu au copii.

— Dar tu? Ai copii?

Tony a negat.

— Eu am doi, cu fosta nevastă. Nu-i văd decât în weekend, din două în două săptămâni. Și le simt lipsa, știi? Deși nu pot să nu recunosc că viața e mai simplă atunci când nu trebuie să te ocupi de copii douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Warren n-ar fi putut să facă față. Este genul care are nevoie de spațiu, și, când te împiedici de copii, ce să mai vorbim…

— Mulți oameni fac copii și pe urmă constată, cu suprindere, că trebuie să interacționeze cu ei.

— Exact, și-a subliniat Carr spusele bătând cu palma în tejghea. Warren a fost însă suficient de isteț încât să-și dea seama că nu e făcut pentru a avea copii. Așa că și-a luat măsuri de precauție.

— Cum adică? a întrebat Tony foarte atent.

— Și-a făcut vasectomie când era la facultate. Pe vremea aia, ne vedeam mai des. Warren a știut dintotdeauna ce vrea de la viață. Știa că e deștept și că are o moștenire genetică bună. Dar că n-ar fi bun ca tată. Așa că i-a venit ideea cu donarea de spermă. A umplut cutia aia de plastic, a înhățat banii și pe urmă s-a dus glonț și și-a făcut vasectomie. Ce mi-a zis atunci? Stai să-mi amintesc, că era o treabă a naibii de isteață… A, da, posteritate fără responsabilitate, așa mi-a zis.

— Și nu i-a părut niciodată rău după aia?

— Nu, din câte știu. Deși, dacă stau bine să mă gândesc, n-a îndrăznit să-i spună lui Diane. Ea și-a dorit mereu cu disperare să aibă un copil, mai ales în ultimii trei, patru ani. Warren mi-a zis că-l bătea tot timpul la cap. Numai la asta visa. Și, pentru că el nu-i spusese de la bun început că făcuse operația aia, mai târziu n-a mai avut cum să-i zică. Mai ales fiindcă, tot așa, pe la început, îi spusese lui Diane că fusese donator de spermă. De tot râsul, ce să mai. Mergeau la clinica de fertilitate, și el nu-i spusese de vasectomie. În final, a încercat și ea cu spermă de la donator, dar era deja prea târziu.

Știi, ea e cu vreo șase, șapte ani mai în vârstă ca el, adică se apropie de patruzeci, așa că „ouăle” ei erau de acum binișor expirate.

— Și n-a aflat niciodată de treaba asta cu vasectomia? a întrebat Tony cu un aer indiferent.

— Glumești? Dacă ar fi aflat, pun pariu că l-ar fi omorât cu mâna ei.

Tony s-a uitat gânditor în halba de bere.

— Fix la asta mă gândeam și eu.

CAPITOLUL 42

Carol s-a holbat la Tony uluită.

— Vasectomie? Ești sigur?

— Cât se poate de sigur. Warren Davy a făcut operația când avea în jur de douăzeci de ani.

Tony o găsise pe Carol în sala din care erau urmărite interogatoriile, stând de vorbă cu Paula și sfătuindu-se cu privire la strategia pe care să o urmeze cu Diane Patrick în luarea declarațiilor.

— Atunci cum de a făcut Diane copilul anul trecut?

— N-a făcut niciun copil, a spus Tony. Tocmai asta e marea minciună, și de aici pleacă toate.

Fără episodul ăsta, povestea pe care ne-a servit-o nu s-ar susține. Pentru că n-ar avea niciun motiv să se teamă pentru viața ei. Deci de ce l-ar fi ajutat pe Warren să-i omoare pe copii?

Le-a privit cu nerăbdare, fluturându-și brațele în aer, ca un profesor care își încurajează elevii să răspundă.

Cele două femei s-au uitat una la cealaltă perplexe.

— Vrei să zici că, de fapt, nu l-a ajutat? s-a aventurat Paula.

— Răspuns corect.

— Dar ea l-a luat pe Ewan Mcalpine cu mașina din stație și tot ea l-a drogat, a insistat Carol. N-ai cum să negi asta.

Tony a mimat dezamăgirea.

— Răspuns corect, raționament greșit. Diane nu îl ajută pe Warren. Ea este criminala. Și-a dat capul pe spate, ațintindu-și ochii spre un colț al tavanului. Dacă stau bine să mă gândesc, probabil că primul pe care l-a ucis e chiar Warren.

— Stai puțin, ia-o de la capăt că m-ai pierdut, a zis Carol.

— E oribil și totuși atât de simplu! Ceasul ei biologic începe să ticăie. Își dorește un copil, dar nu vrea să înfieze. Devine obsedată de ideea de a face un copil cu Warren. Și, când spun obsedată, vorbesc foarte serios. E genul de femeie capabilă să intre cu mașina într-un vehicul cu abțibildul „Copii la bord” lipit pe geamul din spate pentru simplul motiv că ei au ceea ce ei îi lipsește. Știe că Warren poate să procreeze fiindcă a fost cândva donator de spermă,

deci reprezintă pentru ea cel mai bun candidat. Se străduiește să facă un copil cu el, dar anii trec și nu se întâmplă nimic. Atunci se duc la clinica de fertilitate și, la un moment dat, află că Warren este steril. Încearcă și cu donatori de spermă, deși ea nu asta își dorește. Diane vrea un copil cu Warren, cu nimeni altcineva. Numai că e deja prea târziu, căci ovulele ei sunt de acum expirate. Diane e disperată. Probabil în pragul sinuciderii. Mă urmăriți?

— De-abia țin pasul cu tine, a replicat Carol sarcastică.

— Acum ajungem la o parte unde bâjbâi și eu, nu pot să fac decât presupuneri. Într-un fel sau altul, Diane descoperă secretul lui Warren – faptul că, după ce a donat spermă, și-a făcut vasectomie.

— Poate că s-a întrebat cum de nu mai era fertil. Sau poate că nu s-a putut pur și simplu abține.

Diane e un hacker de mare clasă, să nu uităm asta. Acum poți găsi pe net dosarele medicale ale multor oameni, a spus Paula. Poate că e genul de persoană care trebuie să știe totul despre toți.

— Posibil. Important e că află adevărul. Și faptul acesta o face să piardă complet contactul cu realitatea. O ia razna. Bărbatul pe care îl iubește atât de mult încât e singurul cu care vrea să aibă un copil a trădat-o. Nu numai că nu îi poate dărui ceea ce își dorește cel mai mult pe lume, dar a și împiedicat-o efectiv să

facă un copil cu un alt bărbat prin simplu fapt că au stat prea mult împreună.

Încercând iar și iar, din start fără nicio șansă de reușită. Și, de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, ofensa e cu atât mai mare cu cât el a procreat deja cine știe câți mici bastarzi. Tony aproape că striga acum. Niciunul dintre ei nu merită să trăiască. Nici mincinosul ăla nenorocit de Warren și nici plozii lui, a continuat el.

Carol și-a pocnit ușor palmele, prefăcându-se că aplaudă.

— Da, frumoasă reprezentație. Problema e cum dovedim toate astea.

Tony a ridicat din umeri.

— Găsind cadavrul lui Warren?

— Tipa e prea deșteaptă, a ripostat Carol. Dacă ai dreptate, atunci a planificat totul în detaliu cu mult înainte, cu scopul de a da vina pe Warren și de a pretinde apoi fie că tipul s-a sinucis, fie că a dispărut. Sunt sigură că n-o să-i găsim prea ușor trupul.

Timp de câteva minute, s-a așternut tăcerea, fiecare dintre ei încercând să găsească o soluție.

Într-un târziu, Paula a spus:

— Sunt convinsă că poți să-i smulgi totuși o mărturisire, șefa.

Carol a zâmbit obosită.

— Nu suntem în *Life on Mars*[68], Paula. Acum nu mai putem folosi forța.

Tony a traversat încăperea și a îmbrățișat-o pe Paula, care s-a uitat la el uluită.

— Carol, Paula are dreptate, a spus el apoi, retrăgându-se. Nu poți utiliza pumnii, dar vorbele sunt și ele o armă.

— Tu ai fi singurul capabil să faci așa ceva, a ripostat Carol. Iar avocata lui Diane Patrick este Bronwen Scott. Și ea nu-ți va permite să-i interoghezi clienta.

— Da, dar nu mă poate împiedica să pătrund în urechea ta.

Tony le-a urmărit pe Carol și pe Paula intrând în camera de interogatoriu. Bronwen Scott, care vorbea în șoaptă, aplecată spre clienta ei, s-a îndreptat în scaun. Carol s-a așezat și a trântit dosarul pe masă.

— Când ai aflat că Warren și-a făcut vasectomie? a întrebat ea.

Diane Patrick a făcut ochii mari.

— Minunat, a auzit Carol vocea lui Tony în cască. Lovește-o din nou!

---

[68] *Viața pe Marte*, serial TV britanic difuzat de BBC One în 2006–2007 în care elementele specifice genului polițist se combină cu cele SF. După un accident de mașină petrecut în 2006, personajul principal, inspectorul-șef Sam Tyler, se trezește din comă și se întoarce în trecut, în 1973, reluându și viața ca detectiv. Concepțiile sale moderne, specifice începutului de mileniu III, intră în contradicție cu mult mai brutalele metode de lucru din anii ’70 ale colegilor și ale superiorilor săi ierarhici. (n.tr.)

— Te mai întreb încă o dată. Când ai aflat că Warren Davy a suferit o vasectomie?

— Nu știu ce vrei să spui.

Diane se străduia să pară temătoare și să stârnească mila. Dar Tony nu credea că avea să reziste prea mult.

— Warren Davy și-a făcut vasectomie acum cincisprezece ani. Știi ce înseamnă vasectomia, nu-i așa, Diane?

— Sigur că da, a răspuns ea. Dar nu te cred. Doar am făcut un copil cu el.

Carol a pufnit.

— O, da. Povestea aia cu bebelușul! Aș fi tare curioasă să-ți văd dosarul medical.

— Clienta mea v-a explicat deja că domnul Davy nu a fost de acord să fie examinată de niciun doctor în perioada sarcinii, a intervenit Scott. Nu văd de ce insistați.

— Spune-i că nu a făcut niciun copil, i-a suflat Tony. N-o întreba, fă tu afirmația.

— Nu ai făcut niciun copil. N-ai fi avut cum, fiindcă Warren a făcut vasectomie când avea vreo douăzeci de ani.

— Îmi hărțuiți clienta. Puneți întrebarea, a cerut Scott.

— Întreab-o acum, a spus Tony în cască.

— Cum de ai avut un copil cu Warren din moment ce el făcuse vasectomie?

— Chestii dintr-astea se mai întâmplă, am citit eu. Oamenii fac copii și după asemenea operații, a răspuns Diane. Dacă ai dreptate, ceea ce nu cred, probabil că așa a fost cazul și cu Warren.

— Nu lua în seamă ce spune, Carol. Insistă că nu a făcut niciun copil și că nici nu va putea să facă vreodată.

— Adevărul e, Diane, că n-ai făcut un copil cu Warren. Nu ai avut niciun copil. Și acum nici nu mai poți să faci. Recunoaște! N-o să ai în viața ta un copil. Și, pentru că n-ai avut un copil cu Warren, atunci nimeni altcineva nu trebuie să aibă, așa-i?

Tonul lui Carol era implacabil, privirea rece și hotărâtă. A auzit-o vorbind pe Bronwen Scott, dar nu s-a obosit să se uite înspre ea.

— Vă atrag atenția că îmi hărțuiți clienta, inspectore-șef Jordan. Insist să-i puneți o întrebare, a spus Scott.

— Tocmai am pus. Dar o să reformulez. Vrei ca nimeni altcineva să nu aibă copiii lui Warren, nu-i așa, Diane?

— N-am nimic de-a face cu copiii ăia, a răspuns Diane cu voce joasă.

— Amintește-i că nu va avea niciodată un copil cu Warren, a spus Tony. Pentru că el nu a iubit-o de ajuns.

— Ei sunt copiii pe care tu nu-i vei avea niciodată. Copiii la care ai visat. Copiii pe care Warren i-a dăruit altor femei. Dar nu și ție. Nu crezi că motivul pentru care ți-a ascuns adevărul e acela că nu te iubea?

— Nu-i așa, Warren m-a iubit.

Tony a sesizat că Diane începea să se înfurie.

— Nu îndeajuns încât să-ți mărturisească adevărul. Nu te-a iubit suficient de mult încât să se supună unei operații de inversare a vasectomiei. N-a vrut să aibă copii cu tine, așa-i? S-a gândit că niște străine sunt mai îndreptățite decât tine să-i poarte copiii, nu?

— Inspectore, dacă nu încetați imediat cu încercările de intimidare, voi fi nevoită să vă cer să puneți capăt interogatoriului, a întrerupt-o Scott, punându-și o mână pe brațul lui Diane pentru a o face să tacă.

Atenția lui Tony a fost pentru o clipă distrasă de intervenția lui Kevin, care și-a băgat capul pe ușă.

— Cred că lui Carol i-ar fi util să știe ceea ce tocmai am aflat.

— Ce anume? a întrebat Tony încercând să se concentreze asupra a două lucruri deodată.

— Cei de salubritate au ridicat o ladă frigorifică de la DPS ieri. Mâine o să punem mâna pe ea.

Tony a rânjit.

— Kevin, ești formidabil.

Și-a întors privirea spre scena din camera de interogatoriu. Carol și Scott continuau să se înfrunte. Tony și-a dat seama că nu pierduse prea mult. A așteptat o pauză, apoi i-a pasat informația lui Carol.

Ea a zâmbit răutăcios.

— Vrei întrebări, Bronwen? OK. Dacă asta vrei, atunci de asta o să ai parte. Vreau să o întreb pe clienta ta de ce a solicitat ieri serviciului de salubritate să vină să ridice o ladă frigorifică de la domiciliul ei.

De data aceasta, șocul de pe fața lui Diane a fost vizibil.

— Pentru că… se stricase. Nu mai funcționa.

— O să pun echipa de criminaliști să cerceteze lada centimetru cu centimetru, a zis Carol. Ce zici, o să dăm de urme de sânge de-al lui Warren?

— Dar v-am spus. Nu știu unde e Warren. Vocea lui Diane devenise ascuțită.

— Când l-ai ucis, Diane?

— Nu știu ce vreți să spuneți. Domnișoară Scott, vă rog. Nu știu unde e Warren și nu l-am ucis. Îl iubesc.

— Întreab-o dacă a remarcat cât de mult seamănă copiii cu Warren. Și spune-i că și copilul ei ar fi arătat probabil la fel, a șoptit Tony în microfon.

— Ai observat cât de mult seamănă copiii cu Warren?

— Sigur că da. Doar erau copiii lui. Sămânța lui cea rea, așa le zicea el. El a susținut că trebuie să moară cu toții, nu eu.

Diane țipa de acum, deși Scott își pusese mâna pe umărul ei, ca să o liniștească.

— Și nu te-ai întrebat cum ar fi arătat copilul tău? Asta dacă Warren ți-ar fi dat voie să faci un copil cu el?

Scott a împins scaunul în spate.

— Gata! Ajunge! Clienta mea este victima acestui bărbat complet lipsit de scrupule. Tacticile dumneavoastră de intimidare sunt inacceptabile. Când veți face rost de dovezi, abia atunci s-o chemați pe clienta mea din nou la interogatoriu.

— Amintește-i că a dat greș, a spus Tony. Ea e ultima pe linia ei de descendență, lucru care nu e valabil și pentru Warren.

Carol a ignorat avertismentul lui Scott. S-a uitat fix în ochii lui Diane.

— Ai dat greș, nu-i așa? N-ai reușit să ucizi decât patru dintre ei. Ceilalți au rămas în viață. Și te vor obseda câte zile vei avea. Copiii pe care tu nu i-ai

putut avea niciodată. Vor crește mari. Copiii lui Warren. Sânge din sângele lui. Ei vor duce sămânța lui mai departe. Dar, după moartea ta, se va trage linia. Sămânța rea e a ta și se va sfârși odată cu tine. Și cu uterul tău steril.

Diane și-a ridicat colțurile gurii, dezvelindu-și furioasă dinții, și s-a aruncat peste masă, gata s-o înșface pe Carol. Bronwen Scott s-a repezit și a prins-o de braț.

— Diane, liniștește-te. E OK. Nu-i lăsa să te fraierească. Nu au niciun fel de probe, de asta tot încearcă să te provoace.

Momentul de maximă tensiune a fost întrerupt de o bătaie în ușă. Stacey a intrat în sală și a început prin a se prezenta, pentru ca intervenția ei să fie înregistrată pe bandă.

— Trebuie să vorbesc ceva cu dumneavoastră, șefa, a spus ea pe un ton formal.

Carol a închis aparatul de înregistrat și a urmat-o pe hol. Tony a ieșit și el în fugă din camera de observare a interogatoriilor.

— Ce este, Stacey? a întrebat Carol.

— Kevin a discutat cu clienții DPS. Le-a luat numerele din lista de apeluri telefonice. A vrut să verifice că erau, într-adevăr, clienți ai firmei și nu altceva. Și s-a gândit că, dacă tot făcea asta, n-ar fi rău să-i întrebe și când l-au văzut ultima oară pe

Warren Davy. A notat toate datele și orele. Am aruncat un ochi pe ce a făcut Kevin și am comparat lista lui cu momentele în care știm că ucigașul era pe Rigmarole, conversând cu victimele. Și cu locurile de unde au fost transmise mesajele. Și am observat imediat că Warren are alibiuri solide pentru cel puțin douăzeci de sesiuni pe internet. N-avea cum să își ademenească atunci viitoarele victime, din moment ce se afla în compania unor clienți și în locații complet diferite. Stacey i-a întins lui Carol o foaie de hârtie. Uite, ai aici lista cu locurile unde s-a aflat Warren. Și pe cea de unde, exact în aceleași momente, au fost transmise mesajele pe internet.

Carol și-a dat capul pe spate.

— Aleluia!

— Ei, cam asta e cu încercarea noastră de a o face să clacheze, a remarcat Tony crispat.

Carol l-a bătut pe umeri.

— Nu, Tony, deocamdată am reușit să o clătinăm zdravăn. De-abia acum urmează lovitura de grație. Și o să-mi placă la nebunie.

CAPITOLUL 43

Imediat cum a intrat în casă, Tony și-a scos cravata de la gât și a azvârlit-o peste balustradă. S-a dus glonț

în bucătărie și și-a turnat o cană mare de apă, pe care a băut-o dintr-o răsuflare. A rămas sprijinit de chiuvetă, privind în gol. Îi lăsase pe Carol și pe oamenii ei bând în salonul din spate al restaurantului lor thailandez preferat. Înțelegea nevoia lor de a se destinde după presiunea înfiorătoare a unei anchete criminale multiple, dar nu putea lua parte la manifestările lor de bucurie.

Pentru el, prăbușirea lui Diane Patrick nu era motiv de distracție. Această epavă care acum țipa, scoțând sunete nedeslușite, fusese cândva o femeie de carieră și de succes, cu o relație afectivă stabilă. O singură obsesie care pusese stăpânire pe ea, și fusese de ajuns pentru a distruge totul. Iar când înțelesese că nu numai că nu avea să obțină niciodată ceea ce își dorise, dar și că bărbatul care o împiedicase fusese singurul om pe care îl iubise în viața ei, pur și simplu se dezlănțuise. Majoritatea oamenilor aflați într-o asemenea stare s-ar fi mulțumit cu uciderea lui Warren Davy. Și, dacă Diane s-ar fi oprit aici, poate că ar fi găsit puțină înțelegere în sistemul judiciar, având în vedere dezechilibrul mental de care, fără îndoială, suferea de când aflase despre trădarea iubitului ei.

Dar obsesia lui Diane Patrick fusese atât de copleșitoare, atât de adânc înrădăcinată în sufletul ei, încât simțise nevoia să radă de pe fața pământului tot

ce îi amintea de ea. Și asta însemna uciderea copiilor care moșteniseră genele lui Warren. Era ceva complet lipsit de rațiune, și totuși de înțeles. Sistemul nu putea lua însă în considerare complexitatea fixațiilor umane, nu atunci când asta implica uciderea unor copii nevinovați. Diane Patrick nu urma să mai fie niciodată liberă. Cu ceva noroc, avea să sfârșească într-un azil precum Bradfield Moor; dacă nu, într-o închisoare de maximă securitate.

Nu că Tony ar fi considerat că nu își merita pedeapsa. Totuși, nu se putea împiedica să nu simtă milă – nu ură – față de ea. S-a întrebat cum ar fi procedat el însuși dacă ar fi fost în locul ei.

Însă gândul era insuportabil.

Tony și-a scos jacheta și a lăsat-o să cadă pe speteaza unui scaun din bucătărie. A luat o bere din frigider și s-a așezat pe un scaun. Spoturile făceau să strălucească slab ceva pe masă, un lucru pe jumătate ascuns în maldărul de hârtii. S-a întins spre obiect, fără să se gândească, și a dat de reportofonul lui Arthur. S-a uitat intens și îndelung la el. Cazul pe care tocmai îl rezolvaseră era despre părinți și copii. Și totul pornise de la tăinuirea unor fapte.

Ignorarea adevărului nu era niciodată o mișcare inteligentă. Știa asta dintotdeauna. Numai că nu se simțise pregătit. A luat berea și reportofonul și s-a dus în birou, unde avea căști ergonomice, foarte

confortabile. A introdus firul de la căști în micul reportofon și s-a așezat în fotoliul său preferat. Celălalt scaun era în continuare amplasat în fața lui, lăsat acolo după noaptea când făcuse încercarea de-a pătrunde în mintea criminalului. Și l-a imaginat pe Arthur așezat vizavi și a apăsat butonul de pornire.

„Bună, Tony. Sunt Arthur. Sau Eddie, cum mi se spunea în Halifax, pe vremea când îi făceam curte mamei tale."

Vocea lui Arthur era moale și melodioasă, încă marcată de un ușor accent de Yorkshire care îi trăda obârșia.

„Îți mulțumesc că ai ales să mă asculți. Nimic din ceea ce aș face sau aș spune acum nu poate compensa faptul că nu am fost parte din viața ta. Vreau să precizez, de la bun început, că nu am știut de existența ta. Atunci când am plecat din Halifax, am rupt orice legătură cu orașul. Așa că n-am aflat de nașterea ta. La paisprezece ani după asta, când eram în vacanță în Rhodos, m-am întâlnit din întâmplare cu un cuplu care lucrase la fabrica mea din Halifax. Și ei m-au recunoscut imediat. N-aveam cum să neg cine eram, iar ei au insistat să mă invite la un pahar și să-mi povestească despre toți foștii mei salariați.

Se mutaseră în Sheffield după ce firma mea fusese cumpărată, dar, cum aveau rude în Halifax, păstraseră legătura. Și-au amintit că fusesem logodit cu Vanessa

și mi-au spus că băiatul ei era un puști foarte drăguț și politicos cu toată lumea. Atât de diferit de copiii de vârsta lui. Evident, m-am gândit imediat că, dacă Vanessa avea un fiu adolescent, era foarte posibil să fie copilul meu.

N-am fost însă genul de om care să se grăbească să tragă concluzii. Așa că am încercat să nu-mi fac prea mari speranțe. Când m-am întors din vacanță, am angajat un detectiv particular pentru a afla cât mai multe despre tine. A reușit să dea de certificatul tău de naștere și să-ți facă mai multe poze. Data corespundea, și tu semănai foarte bine cu mine, așa cum arătam la vârsta ta. Am fost șocat. Și fericit peste măsură. Eram convins că ești fiul meu.“

Vocea lui Arthur tremura, și Tony s-a aplecat și a apăsat butonul de oprire. Ochii îi erau umezi și avea gura uscată. S-a forțat să ia o gură de bere și a pornit din nou înregistrarea.

„Pe urmă mi-am dat seama că nu aveam cum să mă bag în viața ta. Vanessa hotărâse că nu trebuia să știm unul de celălalt, asta îmi era cât se poate de clar. Mi-a fost teamă că, dacă încerc să intervin, totul se va întoarce împotriva ta. O știam pe Vanessa capabilă de orice.” Arthur și-a dres glasul.

„Mi-a fost teamă și de efectul pe care apariția mea târzie l-ar fi avut asupra ta. Învățai foarte bine, și n-am vrut să stric asta. Erai la o vârstă dificilă. Poate că

prezența mea nu ți-ar fi convenit. Și ai fi avut toate motivele să fii supărat pe cel care te abadonase, lăsându-te cu totul în voia Vanessei. Așa încât m-am hotărât să păstrez distanța. Îmi place să cred că am făcut-o pentru binele tău, deși poate că m-am purtat ca un laș. Și am să-ți explic și de ce cred că aveam oarecum dreptul la o doză de lașitate.

Acum urmează partea cea mai grea pentru mine. Pentru că e posibil să bănuiești că am inventat totul. Sau că mi-am pierdut mințile. Și totuși, e purul adevăr, ți-o jur. Poți să mă crezi sau nu, asta depinde numai de tine. O cunoști pe mama ta cel puțin la fel de bine ca mine. Și poți să judeci dacă, într-adevăr, ceea ce-ți voi destăinui acum pare veridic.

La vremea aceea, eram un tânăr strălucit, stăpânit de dorința de a face carieră. Am avut întotdeauna fler pentru invenții. Majoritatea ideilor mele n-au putut fi puse în practică, dar unele au dat rezultate. Prima firmă pe care am fondat-o a avut succes deoarece am inventat un proces unic de galvanizare a instrumentarului chirurgical de precizie. Îmi mergea foarte bine, și câteva companii mari s-au arătat interesate să-mi cumpere brevetul pe bani frumoși. Eram destul de mulțumit de mine însumi. Știam că eram pe cale să devin bogat și faimos, ceea ce nu era puțin lucru pentru un copil de muncitor din Sowery Bridge.

Îi făceam curte mamei tale. Eram îndrăgostit nebunește de Vanessa. Nu cunoscusem niciodată o femeie ca ea. Era o adevărată stea. Toate celelalte fete din Halifax păleau în fața ei. Știam că era o dură. Bunica ta era un om de neclintit, ca o stâncă, și o crescuse pe Vanessa după chipul și asemănarea ei. Dar, atunci când relația dintre noi a devenit serioasă, Vanessa a părut într-un fel că se mai înmoaie. Era un partener desăvârșit. Și o femeie superbă.“

Vocea lui Arthur era acum plină de pasiune, puternică, amplă. Tony avusese de suficiente ori ocazia să-și vadă mama exercitându-și farmecele asupra altora pentru a-și da seama cât de ușor îi fusese să-l joace pe Arthur pe degete.

„Atunci când am cerut-o în căsătorie, nu eram deloc sigur că n-avea să mă refuze. Dar a acceptat. Eram în al nouălea cer. Am stabilit data nunții în primăvară, și Vanessa a propus ca fiecare din noi să-și facă testamentul, lăsând totul celuilalt. La acea vreme, lucra într-un cabinet de avocatură, așa că avea posibilitatea să facă actele gratis. Și, bineînțeles, urma să-și lase serviciul după căsătorie, așa încât părea logic s-o facem fără să plătim nimic, atâta timp cât mai puteam.” A chicotit. „Știu ce-ți spui. Că se cunoaște că sunt din Yorkshire. Totul sau nimic, nu-i așa? Ei bine, testamentul a fost gratuit, dar, pe de altă parte, m-a costat scump de tot, crede-mă.

Ne-am făcut testamentele, unul în favoarea celuilalt. Cam în aceeași perioadă, am fost contactat de o companie din Sheffield. Voiau să-mi cumpere firma pe loc, cu tot cu brevet. Îmi ofereau mulți bani gheață, plus o cotă-parte din câștig pe viață. Ar fi fost o afacere bună pentru cineva care n-avea ambiția de a merge mai departe. Dar nu și pentru mine. Aveam o mulțime de vise și de speranțe de viitor, și printre ele își găseau loc afacerile și munca. Vanessa mi-a spus că sunt nebun. M-a sfătuit să vând imediat ca să trăim pe picior mare din profituri. «Și ce-o să ne facem când terminăm banii?» am întrebat-o. Și ea mi-a răspuns că mă cunoștea bine și că era sigură că atunci aveam să găsesc eu o chestie nouă, la fel de grozavă, și aveam s-o luăm de la capăt. Nu m-a convins. Citisem despre mulți inventatori care nu fuseseră capabili să producă decât o singură idee genială în toată viața lor.

Bun, îmi închipui că știi cum se comportă mama ta atunci când îi intră o idee în cap. N-ai ce discuta cu ea, e ca și cum te-ai izbi de un zid. Dar eu am pus piciorul în prag. Era afacerea mea, și nu aveam de gând să cedez. Mi-am spus că trebuia să mă țin tare pe poziție, altfel avea să încerce mereu să-și impună punctul de vedere. Discuțiile au ajuns într-un impas, și un timp ea nu a mai insistat. Am crezut că a renunțat.

Într-o seară, mergeam amândoi spre casă. Traversam Savile Park. Era târziu, întuneric beznă și niciun suflet în jur. Vanessa mă cicălea din nou cu vânzarea fabricii. I-am spus «Nici mort!», și următorul lucru pe care mi-l amintesc este o durere sfâșietoare în piept. În capul meu, totul s-a mișcat apoi cu încetinitorul. Vanessa stătea în fața mea și ținea în mână un cuțit plin de sânge. M-am uitat în jos și am văzut că aveam pe cămașă o pată roșie mare. Am simțit că mă prăbușesc, și pot să jur că am auzit-o spunând: «Tu ai vrut-o, Eddie».

Când m-am trezit, eram în spital, și doctorul se minuna că scăpasem cu viață. Iar lângă mine era Vanessa, ținându-mă de mână și zâmbindu-mi dulce. Mi-am zis că nu se poate, că visam. Dar, după ce doctorul a ieșit din salon, ea s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit: «Am declarat poliției că am fost jefuiți în parc. Dacă o să încerci să mă contrazici, o să creadă că ți-ai pierdut mințile».

Înțelegi, ea se așteptase să mor. Și intenționa ca după aceea să-și pună planul în aplicare. Numai că n-am murit. Am fugit. Imediat ce am ieșit din spital, am vândut tot și am plecat din oraș. Am stat un an în Canada, studiind metalurgia, apoi m-am întors și m-am stabilit în Worcester. Era un orășel drăguț, în care nu cunoșteam pe nimeni. N-am mai avut niciodată o relație serioasă. Experiența cu Vanessa îmi fusese de

ajuns și nu mai aveam încredere în nimeni. E și greu să te mai îndrăgostești după ce persoana pe care ai iubit-o încearcă să te omoare.

Totuși, am făcut tot ceea am putut pentru a duce o viață bună. Și am reușit. Apoi am aflat de tine. Și te-am urmărit mereu de la distanță. Am văzut cum ți-ai construit, pas cu pas, cariera, și m-am simțit mândru de tine. Sunt conștient că nu pot să-mi arog niciun merit, dar tot mă bucur că te-ai descurcat în viață. Mi-ar fi plăcut să te așezi la casa ta și să-ți întemeiezi o familie, și poate că nu e prea târziu. Am înțeles că ești foarte apropiat de detectivul acela cu care lucrezi, Carol Jordan. Dacă ea e femeia potrivită pentru tine, nu o lăsa să-ți scape printre degete.

Cam asta e tot ce voiam să-ți spun. Încă o dată, îmi pare nespus de rău că nu ți-am putut fi tată. Sper ca acum să mă înțelegi, chiar dacă nu mă vei ierta probabil niciodată. Și sper că îți va face plăcere să cheltuiești banii pe care ți i-am lăsat. Mult noroc în viață, fiule.“

Apoi tăcere. Iar ultimul cuvânt pusese, evident, capac la toate.

Tony și-a scos căștile din urechi și și-a mușcat buzele. Se simțea strivit sub povara suferinței; durerea îi apăsa pieptul și gâtul. Nu știa ce era mai rău, povestea în sine sau faptul că nu putea pune la îndoială veridicitatea ei. Asemenea revelații șocante

cu privire la propria mamă i-ar înfuria pe cei mai mulţi oameni. Nici nu le-ar trece prin cap să le dea crezare. Primul lor impuls ar fi să le respingă, considerându-le o fantezie de cea mai joasă speță. Asta pentru că majoritatea oamenilor nu au o mamă ca Vanessa.

De când se știa, Tony se simțise aidoma bărbatului descris de Diane Patrick. Sămânța rea. Omul care știa că avea înrădăcinat în el răul potențial. Unul dintre motivele pentru care își alesese această meserie era convingerea lui fermă că ar fi putut deveni el însuși, cu mare ușurință, asemenea celor pe care îi vâna de-a lungul vieții, încercând apoi să îi ajute. Empatia de care dădea dovadă izvora în mod cert din ceva precis, și el era sigur că își avea originile în capacitatea lui de a merge pe căi mai puțin bătătorite.

În plus, Vanessa nu scăpase niciodată ocazia de a-l face să se simtă inutil. Tony avea suficientă putere de autoanaliză pentru a-și da seama cât de mult îi subminase ea încrederea în sine, dar nici măcar expertiza sa profesională nu îi permitea să dea toată vina pe modul în care fusese crescut și pe împrejurări. Mai era, în mod cert, și altceva la mijloc, un factor genetic. O combinație între moștenire și educație, condiționare și circumstanțe. Iar acum știa cât anume din acea sămânță rea era înrădăcinat în el.

Pe de altă parte, pentru prima oară în viață înțelegea că imaginea pe care și-o făurise despre tatăl său era una falsă. Crezuse întotdeauna că un bărbat capabil să-și părăsească fiul nu putea fi decât un om iremediabil rău. Tony se considerase produsul a doi oameni puternic perturbați mintal, fapt care nu îi oferea șansa de a se ridica prea mult deasupra moștenirii sale genetice. Acum trebuia să își reconsidere toate așteptările referitoare la propria persoană. Pentru că jumătate din ceea ce primise provenea de la un om cumsecade, care își dăduse seama cât de mult își dezamăgise fiul. Și care fusese mândru de el.

Avea să fie o ajustare de amploare. Și, în timp ce medita asupra chestiunii, a înțeles că schimbarea preconizată implica și un nou mediu. Trebuia să găsească undeva, în noua sa viață, un simbol exterior al transformării.

CAPITOLUL 44

Carol s-a trezit mult mai devreme decât își planificase. Acesta era efectul pe care consumul exagerat de alcool îl avea acum asupra ei. În tinerețe, bețiile îi garantau opt ore de inconștiență. Mai nou, dacă bea prea mult, dormea prost și insuficient. Un alt

motiv pentru a urma sfatul lui Tony și a o lăsa mai moale, și-a dat seama. Își simțea capul greu, era mahmură și o durea stomacul. Își amintea vag că vomitase după ce ajunsese, în sfârșit, acasă, cândva spre orele dimineții.

Meritase însă din plin. Fusese o noapte de sărbătoare pentru întreaga echipă. Rezolvaseră crimele, salvaseră niște vieți și îi închiseseră gura lui Bronwen Scott. Cireașa de pe tort fusese însă apelul primit de Sam de la Brian Corson, proprietarul Parcului de Rulote cu vedere la golf. Omul îl recunoscuse, șocat, pe Nigel Barnes în fotografia difuzată de postul local de televiziune la emisiunea de știri. Îl văzuse apărând într-o noapte în parcul de rulote. Avea pană de cauciuc, și Carson se oferise să îl ajute să schimbe roata, deși Barnes insista că se descurca și singur. Și își amintea că în portbagajul mașinii Volvo erau un balot de polietilenă transparentă, o legătură de saci negri de gunoi și o rolă de bandă adezivă, și asta pentru simplul motiv că fuseseră nevoiți să le scoată pe toate pentru a ajunge la roata de rezervă.

Nici nu putea să-și dorească mai mult. S-a întins, somnoroasă. A auzit zgomotul ușor al unor lăbuțe lipăind pe podea și a simțit o gâdilătură în ureche.

— Nelson, a spus drăgăstoasă, scărpinându-l pe motan pe cap. Acesta a început să toarcă și să o lingă pe față.

— Bine, hai să-ți dau de mâncare.

Cele două telefoane mobile, cel personal și cel de serviciu, erau așezate pe masa din bucătărie, deasupra sertarului unde își ținea vesela. În timp ce scotocea după o lingură, a văzut că avea un mesaj pe telefonul personal: Micul dejun? Raspunde cand te scoli. Tony.

S-a uitat la ceas. Da, se trezise, într-adevăr, prea devreme. Nu era decât șase și un sfert. O oră neobișnuită și pentru Tony. Carol nu observase când părăsise el restaurantul, dar știa că se întâmplase pe la începutul petrecerii lor improvizate. Îl căutase cu privirea pe la ora nouă, când se hotărâseră cu toții să comande și câte ceva de mâncare, dar nu mai era colo. O întrebase pe Paula, cea mai în măsură să-i fi remarcat plecarea, dar ea era prea ocupată cu Elinor Blessing. Ceea ce, evident, era un lucru bun în sine, deși nu prea convenabil pentru Carol.

A pus mâncarea lui Nelson în castron, apoi a răspuns mesajului: La tine sau la cafenea?

La mine. Oua cu carnati. Intr-o jumatate de ora.

A pus ceainicul la fiert și s-a dus să facă un duș.

După treizeci și cinci de minute, ieșită de la duș, îmbrăcată, tratată cu Nurofen și cu un strop de cafea, a urcat scările de la subsolul ei spre apartamentul lui

Tony. Ușa era tot timpul lăsată descuiată, și l-a găsit pe Tony în bucătărie trăgând o tigaie cu cârnați de pe aragaz și inspectându-i circumspect.

— Cred că mai trebuie lăsați pe foc încă vreo cinci minute, a spus el. Tocmai bine cât fac eu omleta. A făcut semn spre aparatul de cafea. Nu vrei să te ocupi tu, te rog?

Carol s-a conformat. În timp ce Tony bătea ouăle, ea a pregătit două căni de cafea cu lapte și le-a așezat pe masă.

— Nu-mi vine să cred cât de devreme te-ai sculat azi! Și te-ai mai și apucat să prepari un mic dejun ca la carte, a adăugat zărind farfuria cu lipii prăjite mustind de unt.

— N-am dormit toată noaptea. Am ieșit să fac o plimbare și am văzut că era deschis la supermarket. Voiam oricum să discut cu tine, și așa mi-a venit ideea cu micul dejun.

Carol a sărit imediat la auzul a ceea ce ea considera cuvântul-cheie.

— Să discuți cu mine? Despre ce? Crezi că e vreo problemă în legătură cu arestarea lui Diane Patrick?

— Nu, nici vorbă, a răspuns el nerăbdător, apoi a pus omleta în farfurie și a scos cârnații din tigaie.

Cu un gest galant, a așezat o porție de mâncare în fața ei. Carol și-a ascuns cu greu mirarea.

— Poftim! Ouă de țară, ecologice, și cârnați de la o fermă din împrejurimi.

— Nici nu mai țin minte când mi-ai gătit ultima dată, a spus ea în vreme ce înfigea furculița în ouă și gusta prudentă.

Mâncarea era mai bună decât se așteptase.

— Da, a răspuns Tony gânditor. Nici eu nu mai țin minte. A înfulecat rapid un cârnat și jumătate din porția de omletă. Bun, a declarat surprins. Ar trebui să fac mai des chestia asta.

Carol mânca încet.

— Deci despre ce voiai să discutăm?

— Va trebui să asculți ceva. Dar mai întâi să terminăm de mâncat.

— M-ai făcut curioasă.

— O să te șocheze, a răspuns el pe un ton sumbru de astă dată. Și nu în sensul bun.

Carol s-a forțat să termine mâncarea, pe urmă a împins farfuria deoparte.

— Gata. M-am săturat.

— Bună treabă pentru o femeie care a ajuns acasă mahmură, descinzând direct din iad, a remarcat el sec strângând farfuriile. A dispărut în birou, de unde a revenit cu reportofonul și căștile. Ascultă asta!

— Ce e?

— O să vezi, nu trebuie să-ți explic.

I-a pus căștile pe urechi și a apăsat butonul de pornire.

Imediat ce și-a dat seama ce asculta, expresia lui Carol s-a schimbat.

— Dumnezeule! a exclamat ea. Apoi, cu lacrimi în ochi, pe măsură ce banda se derula: O, Tony!

Și mai apoi: Iisuse Hristoase! Nu-mi vine să cred!

Tony a tăcut, urmărindu-i impasibil reacțiile.

Când s-a terminat, Carol și-a scos căștile din urechi și a întins o mână mângâietoare spre Tony.

— Nu e de mirare că n-ai dormit toată noaptea, a spus ea. E o adevărată bombă.

— Am căzut amândoi de acord că versiunea Vanessei nu era demnă de crezare. Că trebuia să existe o chichiță. Ei bine, am avut dreptate.

— Da, dar nu mă așteptam la așa ceva. Ce ai de gând să faci? O să-i spui ce ai aflat?

Tony a oftat.

— Nu văd ce rost ar avea. O să nege, asta o să facă. Și n-o să aibă niciun efect asupra modului în care își trăiește ea viața.

— Bine, dar nu poți să lași lucrurile așa cum sunt, a protestat Carol.

Ceea ce propunea Tony era contrar tuturor convingerilor ei cu privire la ideea de a face dreptate.

— Vanessa a scăpat cu bine, nimic nu mai poate schimba asta. Carol, nu vreau să o mai văd niciodată.

Nu vreau să mai știu nimic despre ea vreodată, așa cum ea l-a scos pe Arthur din viața mea.

— Nu știu cum poți să fii atât de liniștit.

— Am avut timp toată noaptea să mă gândesc. Cazul acesta, pe care tocmai l-ai închis, nu a fost cel mai bun moment din cariera mea. Singura contribuție pe care a adus-o profilingul la rezolvarea lui a fost aceea de vă indica zona unde să căutați. Și asta a fost contribuția Fionei Cameron, nu a mea.

— Tu ai fost cel care și-a dat seama că Diane l-a ucis pe Warren. Și ai știut ce întrebări să pui pentru a afla că el își făcuse vasectomie.

— Mai devreme sau mai târziu, ați fi ajuns și voi la asta. Eu sunt însă nevoit să-mi pun problema dacă nu cumva nu sunt chiar atât de bun la ceea ce fac pe cât mi-am închipuit până acum. În ultimele săptămâni, am ajuns la concluzia că trebuie să redescopăr cine sunt. Alegerile pe care le-am făcut în viață s-au bazat pe date incomplete. Trebuie să reconsider totul, Carol.

Seriozitatea profundă cu care îi vorbea a convins-o pe Carol că nu avea nicio șansă să îl facă să se răzgândească apelând la argumente. Și atunci a recurs la tactica pe care o stăpânea cel mai bine. Cea care o făcuse să devină un polițist redutabil. Atunci când ai dubii, atacă.

— Și ce vrei să zici cu asta, Tony? Parcă ai fi politician! Vorbe și numai vorbe, nimic concret. Tony a zâmbit trist.

— Acum urmează și partea concretă, Carol. Dar mai întâi am vrut să-ți ofer explicațiile. Deci am de gând să-mi înaintez demisia de la spitalul Bradfield Moor. Să vând barca, pentru că nu-mi place. Și să mă mut în casa din Worcester a lui Arthur, fiindcă e singurul loc unde m-am simțit ca acasă. Iar mai departe, nu știu.

Carol a recepționat fiecare cuvânt în parte, însă, luate împreună, nu aveau sens pentru ea. Era ca și cum cu o noapte în urmă se dusese la culcare într-o lume, iar dimineața se trezise într-o alta.

— Vrei să te muți în Worcester? În Worcester? Ai dormit acolo o noapte, și acum vrei să te muți în orașul ăla? Ce ai? Ți-ai pierdut mințile?

Tony a scuturat din cap, amărât.

— Știam eu că așa se va întâmpla. Nu, nu mi-am pierdut mințile. Doar încerc să-mi dau seama ce să fac cu viața mea de acum înainte, după ce am aflat ce am aflat despre mine și despre originile mele. Atât de multe lucruri pe care credeam că le știu s-au dovedit false. Și trebuie să stau și să mă gândesc cine sunt și unde am ajuns.

Lui Carol i-a venit să strige „Dar cu mine cum rămâne?” S-a forțat să-și înăbușe țipătul. S-a agățat de marginile mesei și și-a mușcat buzele.

— E în regulă, Carol. Poți să întrebi: „Dar cu mine cum rămâne?” Fiindcă asta voiai să spui, nu-i așa?

— Și tocmai din cauza asta îmi puneam o asemenea întrebare, a zis Carol îngrozită de cât de gâtuită îi era vocea. Pentru că tu știi mereu dinainte ce vreau să spun.

— Alegerea îți aparține, nu pot să o fac în locul tău. Tu decizi. Ai câștigat runda asta împotriva lui Blake, dar știi foarte bine că omul va rămâne în funcție ceva timp de aici încolo. L-ai cunoscut pe Alvin Ambrose și ai vorbit la telefon cu Stuart Patterson. Sunt oameni la locul lor, își fac treaba bine și își iubesc meseria. Dacă îți dorești o schimbare, West Mercia ar fi o oportunitate.

A făcut un mic gest cu mâna, sugerând o invitație.

Carol știa că îi era, probabil, imposibil să îi propună să plece cu el. Tony crezuse dintotdeauna că nu o merita. Avea însă nevoie de mai mult.

— Și de ce aș face asta, Tony? Ce câștig?

L-a provocat aruncându-i o privire fixă.

Tony și-a ferit ochii.

— E o casă mare, Carol. E suficient loc să trăiască în ea doi oameni.

— Loc suficient așa, ca aici? Sau altfel?

A așteptat, urmărind pe fața lui o tresărire, oricât de mică, atât cât să-i dea speranță.

Într-un sfârșit, Tony a luat reportofonul de pe masă, cântărindu-l în mână.

— În dimineața aceasta, a spus el încet, totul pare posibil.

CUPRINS

CAPITOLUL 1 7
CAPITOLUL 2 17
CAPITOLUL 3 33
CAPITOLUL 4 50
CAPITOLUL 5 65
CAPITOLUL 6 80
CAPITOLUL 7 94
CAPITOLUL 8 114
CAPITOLUL 9 130
CAPITOLUL 10 149
CAPITOLUL 11 174
CAPITOLUL 12 187
CAPITOLUL 13 201
CAPITOLUL 14 220
CAPITOLUL 15 236
CAPITOLUL 16 244
CAPITOLUL 17 257
CAPITOLUL 18 269
CAPITOLUL 19 286
CAPITOLUL 20 302
CAPITOLUL 21 313

CAPITOLUL 22 327
CAPITOLUL 23 343
CAPITOLUL 24 359
CAPITOLUL 25 373
CAPITOLUL 26 395
CAPITOLUL 27 407
CAPITOLUL 28 429
CAPITOLUL 29 449
CAPITOLUL 30 460
CAPITOLUL 31 480
CAPITOLUL 32 498
CAPITOLUL 33 517
CAPITOLUL 34 535
CAPITOLUL 35 550
CAPITOLUL 36 562
CAPITOLUL 37 582
CAPITOLUL 38 595
CAPITOLUL 39 605
CAPITOLUL 40 619
CAPITOLUL 41 635
CAPITOLUL 42 649
CAPITOLUL 43 660

CAPITOLUL 44 671